

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLIVE CUSSLER

ve Paul Kemprecos

KAYIP KENT

LOST CITY

CLIVE CUSSLER& PAUL KEMPRECOS
© ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ. ©

1. BASIM / HAZİRAN 2006 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş. Matbaacılar

Sitesi No: 83 Bağcılar - İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI FİKİR VE SANAT
ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE
TİCARET AŞ.'YE AİTTİR

ISBN 975 - 21- 0734 -6

ALTIN KİTAPLAR YAYIN EVİ Celâl ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu
İşhanı Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65/526 80 12 X 0212.52062 46/51365 18

Faks: 6.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr> info@altinkitaplar.com.tr *

CUVE CUSSLER

TÜRKÇESİ
NEJAT EBCİOĞLU

Teşekkür

Iowa Devlet Üniversitesi Jeoloji ve Atmosfer Bilimleri Fakültesi Yardımcı Doçenti Neal Iverson'a, Norveç'teki buzul gözlemine düzenlediği tur için teşekkür ederim. Ölümsüzlük konusundaki eşsiz görüşlerini kitaplarında belirten H. Rider Haggard ve Ben Bova'ya da teşekkür ederim. Olağanüstü SEAmobile'i kullandıkları için SEAmagine Hydrospace Şirketi'ne de sonsuz teşekkürler.

FRANSA ALPLERİ, AĞUSTOS, 1914

Karlarla kaplı görkemli dağların çok çok yükseklerinde, gökyüzünde Jules Fauchard yaşamını kurtarmak için mücadele veriyordu. Birkaç dakika önce kullandığı uçak gözle görünmeyen bir hava akımına öyle büyük bir güçle girmişti ki, adamın dişleri korkudan birbirine çarpmıştı. Şu anda esintili havanın neden olduğu yükseliş ve alçalışlar hafif uçağı bir ipin ucundaki uçurtma gibi silkeliyordu. Fauchard, katı Fransız uçuş eğitmenlerinin ona öğrettiği teknikleri kullanarak insanın bağırsaklarını buran hava boşluklarıyla boğuşmaktaydı. Sonra, hiçbir şey yapamayacağını düşünmeye başladığı bir anda uçağı fırtınalı bölgeyi aştı ve Fauchard kendini sakın bir hava katmanının insanı rahatlatan ortamında buldu.

Uçağı sonunda dingin bir ortama gelince Fauchard en doğal insan içgüdülerinden birini yaşadı. Yorgun gözkapakları titreşip kurşun gibi ağırlaştı ve sonra kapandılar. Adamın beyni karanlık, hiçbir şeyin ayırt edilmediği bir diyara kayar gibi oldu. Lövyeyi sıkıca kavramış olan parmakları gevşedi. Kontrolden çıkan kırmızı renkli küçük uçak sarhoş gibi sendeledi. Fransız pilotların perte de vitesse dedikleri hız yitimine uğradı. Bir kanadının üzerine yatar gibi oldu.

Büyük şansla Fauchard'ın hassas kulağı hemen uçağın dengesindeki değişimi ayırt etti ve uyuşukluğa kapılmış beyinde alarmlar çaldı. Kafası dikildi. Karmakarışık düşüncelerle sersemleşmiş beyni hızla kendine geldi ve adam şaşkınlık içinde uykudan uyandı. Kısa uykusu birkaç saniye sürmüş ama bu arada uçağı yüzlerce metre yükseklik yitirerek pike yapar duruma geçmişti. Beynine kan hücum etmişti. Birkaç saniye çılgınca atan kalbi sanki patlayıp göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi oldu.

Fransız uçuş okulları pilot olacak öğrencilerine aynen bir piyanistin piyanonun tuşlarına hafifçe dokunuşu gibi davranarak, uçağı uçurmayı öğretirlerdi. Fauchard'a bitmek bilmez gibi görünmüş olan o eğitim şimdi meyvelerini veriyordu. Adam lövyeye tüy gibi hafifçe dokundu ve uçağa aşırı manevralar yaptırmadığına emin olmaya çalıştı; yeniden uçağın kontrolünü ele geçirip kararlı uçuş dengesini sağladı. Uçağın toparlandığına emin olunca o ana dek ciğerlerinde tuttuğu soluğunu bıraktı. Derin bir nefes aldı. Buzul

bölgesinin soğuğu akciğerlerini kırık cam parçaları dolmuş gibi sızlattı.

Bu keskin sızı onun uyuşukluğunu tümüyle yok etti. Uykusu bütünüyle açılmıştı. Güç görevini başarıyla bitirmek için kararlı davranması gerektiğini içinden defalarca tekrarladı.

Başarısızlık, milyonlarca kişinin ölümüne neden olacak.

Fauchard yenilenmiş bir kararlılıkla dişlerini sıkı. Uçuş gözlüklerin- deki buzları silip temizleyerek kokpitten çevresini gözledi. Dağ havası kristal gibi tertemizdi. En uzaktaki ayrıntılar bile rahatlıkla görülebiliyordu. Testere dişli dağ sıraları ufka kadar uzanıyor; minik köyler vadilerde- ki yeşilliklerin içinde yerlerini alıyordu. Yeni toplanmış pamuk balyalarını andıran bulutlar vardı havada. Masmavi gökyüzü pırıl pırıldı. Mavi gökyüzünde batmakta olan güneşin pembe ışıkları, dağların karla kaplı doruklarına yansıyor.

Fauchard kızarmış gözlerini bu güzelliklerle doldurup seksen beygir gücündeki Gnome marka dört devirli bir motorla çalışan Morane-Saulnier N tipi uçağının egzoz sesini dikkatle dinledi. Motor şimdi onun için ölümcül olacak kısa uykusundan önceki gibi tekdüze bir sesle çalışıyordu. Uçağa güveni tazelandı, oysa atlattığı tehlike nedeniyle kendine güvenini biraz yitirir gibi olmuştu. Daha önce bu duyguyu hiç yaşamamış olduğunu sezinleyince çok şaşırdı: Korkuysa bu, ölümden duyulan değil, başarısız olmaktan duyulan korkuydu. İçinde bir yerdeki derin kararlılığına karşın, şu anda acıyan kasları kendisinin de tüm insanlar gibi et, kemik ve kandan oluşmuş bir birey olduğunu ona anımsatmaktaydı.

Bedeni balıkçı yakalı kalın yün kazak, kol ve bacakları uzun iç çamaşırları, içi kürkle kaplı pantolon ve ceket ile sarılmış olsa bile uçağın üstü açık kokpiti insana biraz hareket etme olanağı sağlıyordu. Boynunda kalın bir atkı vardı. Başını ve kulaklarını da içi kürklü başlık sanyor, ellerini iyice yalıtılmış deri eldivenleri koruyordu. Ayaklarına da yine içi kürkle kaplı kalın çizmeler giymişti. Kutup koşullarına göre giyinmiş olsa bile, kemiklerine dek işleyen buz gibi soğuk, hareketlerini ağırlaştırmaktaydı. Bu tehlikeli bir gelişmeydi. Çünkü, Morane-Saulnier uçulması riskli bir uçaktı ve pilotunun dikkatinin hiç dağılmaması gerekirdi.

Yorgunluktan gerginleşen yüzüyle Fauchard öylece kokpitte oturup uçağını yönetirken, tüm aklını kendisini dünyanın en zengin endüstri girişimcilerinden biri yapan tek amaçlı inatçılığında

yoğunlaştırdı. Şimdi de parlak gri renkli gözlerinde ve sivri çenesinin derin çizgilerinde güçlü bir kararlılık görünüyordu. Uzun gaga burnuyla Fauchard'ın profili bir kartalı andırmaktaydı. Aynen uçağının kuyruğunda bulunan ailesinin arma- sındaki kartal başlarınıninkiler gibi.

Fauchard duyularını yitirmiş dudaklarını zorlayıp mırıldandı.

Başarısızlık, milyonlarca kişinin ölümüne neden olacak.

Onun gırtlığından çıkıp da Avrupa'nın güçlülüğü simgeleyen salonlarında yankılanan sesi şu anda motorun gürleyen sesi ve yanından geçen havanın ısığının yanında zavallı kalırdı. Yine de Fauchard bir ödülü hak ettiğine karar verdi. Çizmesinin koncuna uzandı ve oradan gümüşü renkli ince bir içki şişesini çekip aldı. Kalın eldivenleri yüzünden şişenin tıpasını güçlülükle çevirip açtı ve içkiden bir yudum içti. Kendi bağlarında yetiştirilmiş üzümle yapılmış olan bu şarap oldukça sertti. İçkiyi yudumlayınca bedenini bir sıcaklık kaplar gibi oldu.

Böylece güçlenmiş olarak oturduğu yerde kımıldadı. Ayak parmaklarını ve omuzlarını hareket ettirdi. Bedeninin uç noktalarına kanı akarken dağların öte yanında kendisini bekleyen sıcak İsviçre çikolatalarını ve üzerine peynir sürülmüş taze kızarmış ekmekleri hayal etti. Pala bıyığının altındaki ince dudakları alaycı bir gülümsemeyle büzüldü. Dünyanın en zengin kişilerinden biriydi. Yine de bir rençperin yiyeceklerini düşünmek onu neşelendiriyordu. İşte dünya böyleydi.

Birdenbire olayı kutlamak üzere kendi kendisine izin verdi. O kılı kırk yaran titiz bir adamdı. Kaçış planı, bir saat gibi işlemişti. Konseyin önünde hoş karşılanmayan görüşlerini açıkladığında ailesi onun peşine bir koruma takmıştı. Ama, aile konseyi onun yazgısı üzerinde düşünüp bir karara varacağı sırada Jules bir şaşırtma hareketiyle ve şansının da yardımıyla korumasının elinden kaçmıştı.

Çok fazla içki içmiş gibi yaparak uşağına yatacağını söylemişti. Her şey sessizleşince yatak odasından çıkmış, şatodan ayrılıp yakındaki korulukta sakladığı bisikletine doğru yürümüştü. Bisikletinin arka selesinde sakladığı değerli kutuyu taşıyarak koruluğun ortasında uzanan yoldan uçuş pistine doğru pedal çevirmişti. Yakıt deposu dolu olan uçağı havalanmaya hazırdı. Ağaran şafağın ışığında havalanmış, iki kez en sadık adamlarının bulunduğu yerlere iniş yaparak yakıt ikmalini sağlamıştı.

Küçük şişedeki içkinin tamamını içip bitirerek pusula ve saatine baktı. Tam rotasındaydı ama yaptığı uçuş programının birkaç dakika gerisindeydi. Aşağıda alçalan tepeler yolculuğunun sonuna yaklaştığını gösteriyordu. Yakında Zürih'e varacaktı.

Papa'nın temsilcisine ne söyleyeceğini düşünürken uçağının sağ kanadına konmuş kuşların ürkerek havalandıkları dikkatini çekti. Sağına baktı ve dehşet içinde kuşların biraz ötesinde yırtılmış kanat brandasının- daki deliklerden korkup kaçtıklarını sezinledi. Bu durumun tek açıklaması vardı. Kanada ateş edilmiş ama motorun gürültüsü silah seslerini bastırmıştı.

İçgüdüsel olarak Fauchard uçağı önce sola sonra sağa döndürecek şekilde yana yatırdı. Uçak bir kırlangıcın uçuşunu taklit eder gibi oldu. Gözleriyle dikkatle göğü araştıran Fauchard alt tarafında altı tane çift kanatlı uçağın V düzeninde uçtuklarını gördü. Nedeni anlaşılamayan bir sakinlikle Fauchard sanki bir planörle iniş yapmaya hazırlanıyormuş gibi uçağın motorunu durdurdu.

Morane-Saulnier bir taş gibi yere doğru düşmeye başladı.

Normal koşullarda bu durum bir intihar girişimi olur ve onu düşmanlarının atış mesafesine sokardı. Ama Fauchard kendisine saldıranların Aviatik marka uçaklardan olduğunu ayırt etmişti. Bunlar, Fransız projesiyle Almanya'da üretilen, Mercedes marka motorla çalışan ve özellikle keşif amaçlı olarak kullanılan uçaklardı. Ve daha da önemlisi bu uçaklarda atışı yapacak kişinin önündeki makineli tüfekle yalnızca yükseğe doğru ateş edebilmesiydi.

Birkaç yüz metre alçaldıktan sonra Fauchard yükseklik aygıtını kullandı ve uçağını Aviatiklerin oluşturduğu düzenin altında dengeledi.

Uçağın burnunu en yakınındaki Aviatik'e doğru çevirdi ve silahının tetiğini kavradı. Hotchkiss marka makineli tüfek takırdadı ve kumandalı mermileri uçağın kuyruğuna isabet etti. Düşman uçaktan dumanlar çıktı ve sonra alevler gövdesini sardı.

Aviatik yere doğru sarmallar çizerek düşmeye başladı. Fauchard başarılı birkaç atış salvosu daha yaparak diğer bir Aviatik uçağını, bir avcının munis bir sülünü avlayışı gibi aşağıya indirdi.

Fauchard bu isabetleri öyle hızla başarmıştı ki, diğer pilotlar kendilerine saldırıldığının farkında bile olamamışlardı. Sonunda düşen uçakların kapkara duman izlerini gördüler. Bir anda zaten eksilmiş olan V düzeni dağıldı.

Bunun üzerine Fauchard ateş etmeyi kesti. Hedefler çevreye dağılmıştı ve şimdi sürpriz yapma sırası onlardaydı. Hücum etmek yerine Mora- ne-Saulnier uçağını birkaç yüz metre dikine yükselterek salkım saçak yayılan bir bulutun içine soktu. Gri renkli nemli bulut onun uçağını düşman gözlerden gizlerken Fauchard yatay uçuş durumuna geçerek hasar saptaması yaptı. Kanadın ahşap iskeletinde o denli çok branda yırtılmıştı ki, şu anda ahşap kesimleri ortaya çıkmış gibiydi. Bir küfür salladı. Buluttan yararlanıp süzölmeyi ve uçağının ötekilerden hızlı oluşundan faydalanarak kaçmayı ummuştu. Oysa hasar gören kanadı ona hız kaybettiriyordu.

Kaçamayacaksa orada kalacak ve savaşıacaktı.

Düşmanları sayıca ve silah yönünden Fauchard'dan üstündüler. Ama o zamanın en olağanüstü uçağıyla uçuyordu. Bir yarış uçağından geliştirilen Morane-Saulnier N uçurulması zor olsa da, en ufak bir dokunuşa bile çabuk karşılık verebilen bir uçaktı. Çoğu uçağın iki kanadı bulunduğu dönemde, Morane-Saulnier tek kanadı olan ve bu kanadı da gövdenin ortasına bağlanmış bir hava aracıydı. Mermi biçimindeki pervane kapağından kuyruğuna kadar yalnızca 660 metre uzunlukta idi. Öyle ölümcül bir tatarıcıktı ki, hava savaşlarında devrim yapacak özelliklere sahipti.

Saulnier, uçağında mermi atışlarıyla pervanenin dönüşünü eşgüdömlü halde tutan bir tasarımı geliştirmişti. Sert tahtadan pervanenin çevresinde ona çarpan mermileri sektirecek madeni saptırıcı plakalar bulunuyordu.

Yeniden savaşmaya hazırlanan Fauchard oturduğu yerin altına uzandı. Parmakları bir kutunun soğukluğuna dokundular. Kutunun yanında mor renkli kadife bir torba da vardı. Torbayı çekip çıkararak kucağına koydu. Lövyeyi dizleriyle yönetirken torbadan üzerinde antik bir desen kazınmış olan çelikten yapılmış bir miğferi çıkardı. Miğferin desenli madeni yüzeyinde parmaklarını gezdirdi. Maden buz gibi soğuktu. Ama ondan adamın tüm bedenine bir sıcaklık yayılır gibi oldu.

Miğferi başına taktı. Bu miğfer pek alışılmadık biçimde yapılmıştı. Siperliği Fauchard'ın bıyıkları ile burnuna benzeyen bir insan yüzü şeklindeydi. Siperlik şu anda onun görüşünü kısıtladığından adam onu kaşlarının üzerine itti.

Bulutun yoğunluğu azaldıkça arasından güneş ışığı sızıyordu. Fauchard bulutun içinden süzöldü ve tümüyle gün ışığına çıktı.

Aşağıda Aviatik uçaklar batan bir geminin çevresindeki aç köpekbalıkları gibi hızla dolanıyorlardı. Bir anda Fauchard'ın uçağının yerini saptayıp hemen tırmanmaya başladılar.

Önde gelen Aviatik, Fauchard'ın uçağının altına kayıp atış mesafesine girdi. Fauchard emniyet kemerine asılıp onun güvenli olduğunu görünce uçağının burnunu yukarı doğru çevirip geriye doğru döndürerek bir takla manevrasına başladı.

Kokpitte başaşağı otururken ona bu kaçış manevrasını öğreten Fransız uçuş eğitmenine bir kez daha gönül borcunu sundu. Geriye dönüş manevrasını tamamlayıp Aviatik uçaklarının arkasında yerini aldı. En yakındaki uçağa ateş etmeye başladı. Ama o uçak mermilerden sıyrılıp dik açıyla dalışa geçti.

Fauchard düşman uçaklarının gerisinde kalırken av yerine avcı olmanın heyecanıyla keyiflendi. Aviatik yönünü değiştirip sağa döndü. Fauchard'ın uçağının ardına geçmek istiyordu. Ama, daha küçük ve atak olan kırmızı uçak kolayca onun bu manevrasına uydu.

Aviatik'in bu manevrası onu geniş bir vadinin açıklık yerine getirmişti. Fauchard uçağına manevra yaptıracak küçük bir boşluk bulunca Avi- atik zorunlu olarak vadinin içine doğru uçu.

Fauchard mermi kullanmada cimrice davranıp Hotchkiss makineli-tüfeğiyle sadece birkaç atış yaptı. Aviatik sağa sola kayıyor ve işaretli mermi izleri hep uçağın dışında kalıyordu. Düşman uçağı alçalıp ölümcül silahıyla Fauchard'a ateş etmek istedi. Bir kez daha Fauchard birkaç mermilik kısa atışlar yaptı. Aviatik yine alçaldı.

Uçaklar aşağıdaki tarlaların ancak yirmi metre kadar üzerinde birkaç yüz kilometrelik hızla kayar gibi uçtular. Korkuya kapılan tarladaki inek sürüsü rüzgâra kapılmış yapraklar gibi sağa sola kaçıştılar. Yana doğru manevra yapan Aviatik, Fauchard'ın görüş açısının dışına çıkmayı başardı. Topraktaki değişik arazi çizgileri de rahatça ateş etmeyi engeller gibiydi.

Görüntü, uzayıp giden otlaklarla ve temiz çiftlik evleriyle leke lekeydi. Çiftlikler giderek birbirine yaklaşmaktaydı. Fauchard ilerde vadinin daraldığı yerde bir kasabanın evlerinin dik çatılarını görebiliyordu.

Aviatik şimdi vadinin ortasında yer alan ve kasabaya doğru kıvrımlar yaparak akan bir nehri izlemekteydi. Pilot uçağını öyle alçaktan uçuruyordu ki, neredeyse uçağın iniş takımları suya değecekti. İleride nehrin üzerinde yontma taştan yapılmış tuhaf ama hoş bir köprü bulunuyordu.

Fauchard'ın parmakları makineli tüfeğin tetiğini sıktılar. Ama aynı anda bir gölge dikkatini çekti. Yukarıya baktı ve yirmi metre kadar üstünde bir başka Aviatik uçağının iniş takımlarıyla gövdesini gördü. Bu uçak aşağıya doğru iner ve Fauchard'ı da inişe zorlamak ister gibiydi. Fauchard köprüye çarpmamak için yükselmeye başlayan önündeki uçağa baktı.

Köprüden geçen yayalar yaklaşan üç uçağı görmüş ve canlarını kurtarmak için kaçışmaya başlamıştı. Köprünün üzerindeki saman yüklü bir at arabasını yıllardır çeken miskin, yaşlı at belki de sürücüsünün üstüne değer gibi geçecek olan Aviatik uçağı fark ederek canlandı, arka ayaklarının üzerinde şaha kalkarak geriye gitmeye başladı.

Üstteki uçak bu kez Fauchard'ı köprüye çarpmaya zorlamak üzere biraz daha alçaldı. Ama son anda kendisi için de yaklaşan tehlikeyi görüp yükselişe geçti. Saulnier de onunla birlikte zıplar gibi bir manevra yapıp yükselerek öndeki uçağı kaderine terk etti. Aviatik'in iniş takımları saman yüklü arabaya değdiğinde balyalar içlerinde bomba varmış gibi patladılar. Oysa Fauchard uçağını kontrol altında tutarak onu kasaba evlerinin çatılarının üzerinde uçuruyordu şimdi.

Fauchard'ın kuyruğundaki uçak da bir saniye sonra yükselmeye başlamış, oysa çok geç kalmıştı.

Tek kanatlı Saulnier'den daha az çevik olan Aviatik kesme taş köprüye çarptı ve bir ateş topu halinde patladı. Yükselme manevrasında köprüye çarpan uçak gibi yavaş olan öndeki Aviatik de kasabanın kilisesini sıyrıp geçerken çan kulesinin sivri külahı onun gövdesine saplandı. Uçak bir anda havada parçalandı ve yerlere yüzlerce parçası dökülerek çevreye dağıldı.

Fauchard uçağını vadiden dışarı çıkarırken kaba bir sesle haykırdı. "Sen de Tanrı'na kavuştun!"

Uzakta, gökte iki benek görüldü. Fauchard'a doğru hızla yaklaşıyorlardı. Belli ki bunlar Aviatik filosunun geriye kalan son iki uçağıydı.

Fauchard uçağını yaklaşan iki Aviatik'in arasına doğru yönlendirdi. Şu anda dudakları duyduğu öfke ve acıyla sıkılmıştı. Ailesinin onu durdurma girişimlerinin neye mal olduğunu öğrenmelerini istedi.

İki düşman uçağın kokpitinde oturup kendisine bakan pilotları görece kadar onlara yaklaşmıştı. Soldaki uçağın pilotu sopaya benzeyen bir şeyi Fauchard'a çevirmişti. Ve Fauchard bir ışığın çakışını gördü.

Sanki bir şömine küsküsü ona doğru dürtülmüş gibi oldu ve Fauchard göğüs kafesinde hafif bir tak sesini duydu. Titrerken bu Aviatik pilotunun basit ama daha güvenilir bir teknolojiyi kullanmış olduğunu sezinledi. Adam, bir hafif süvari tüfeğiyle ateş etmişti.

Fauchard hiç de istemeyerek lövyeyi sarsınca ayaklan da titreyerek kasıldı. Lövyenin üzerindeki eli gevşemişti. Uçak şu anda sendeler gibiydi. Yarasından sızan kan koltuğunun üzerinde birikiyordu. Ağzında bakırsı bir tat oluşmuştu. Dikkatini yoğunlaştırmakta sıkıntı çekmeye başlamıştı.

Eldivenlerini çıkardı, emniyet kemerini çözdü. Ve koltuğunun altına uzandı. Zayıflamış parmakları oradaki madeni kutunun saplarını tuttu. Küçük kutuyu kucağına aldı. Kutunun saplarından geçen V şeklindeki kayışı bileğine bağladı.

Bedeninde kalan son gücü kullanıp kendini dikleştirdi. Ve sonra kokpitten aşağı doğru sarktı. Kokpitin kenarını aştı. Bedeni kanada çarptı ve dışarıya doğru zıpladı.

Parmakları otomatik olarak paraşütü açan kollu ipe asıldılar. Uçak koltuğunda üzerine oturduğu yastık patlayıp açıldı ve paraşüt havayla doldu.

Gözlerinin üzerine kapkara bir perde iniyordu. Soğuk mavi bir gölün ve bir buzulun görüntüsünü ayırt eder gibi oldu.

Başaramadım.

Acı çekmekten daha çok şok geçirir gibiydi. Yalnızca içinin derinliklerinde öfkeli bir ruh hali yaşar gibiydi.

Milyonlarca kişi ölecek.

Öksürürken kanlı köpükler kustu. Ve sonra kendisini tümüyle yitirdi. Paraşütün bağlarında sarkıyor ve şu anda yanından geçen Aviatik uçaklardan birine kolay bir hedef oluşturunuyordu.

Miğferine vurup madeni delip geçen mermiyi hiç algılamadı bile. Güneş ışınları miğferinde parıldadılar. Dağlar onu kucak!ayıncaya kadar yavaş yavaş aşağı indi.

İSKOÇYA, ORKNEY ADALARI, ŞİMDİKİ ZAMAN

Jodie Michaelson öfkeyle burnundan soluyordu.

Akşamın ilk saatlerinde o televizyon kanalının düzenlediği Outcasts yarışmasında geriye kalan üç kişi giydikleri ağır çizmelerle, kayalar üzerine toprak dökülerek meydana getirilen bir metre

genişlikteki patikanın kenarındaki kaim halatın üzerinde yürümek zorunda bırakılmışlardı. Yapılan gösteri, "Ateş Hattı Boyunca Viking Gösterisi" diye adlandırılmıştı. Halatın iki yanı boyunca yakılmış meşale dizisi iki metre uzakta olsalar bile gösteriye riskli ögeler katıyordu. Yan tarafta alçaktan çekim yapan kameralar bu yürüyüşü olduğundan daha tehlikeliymiş gibi göstermekteydi.

Burada düzmece olmayan tek şey, yapımcıların yarışmacılara neredeyse şiddet uygulamakta oluşuydu.

Bu program, daha önce gerçekleştirilmiş olan Survivor ve Fear Factor adlı televizyon şovlarının kazandığı başarılarından sonra mantar gibi bitip çoğalan realite şovlarından biriydi. Öncü iki program ile Jerry Springer adlı şovun çılgın seslerini bir araya getiren bir gösteri oluşturuluyordu.

Bu programın genel biçimi yalındı. On yarışmacı üç hafta boyunca süren birtakım sınamalardan başarıyla geçmek zorundaydılar. Başarısız olanlar ile öteki yarışmacılar tarafından çıksın diye oylanılanlar adayı terk etmek zorundaydılar.

Yarışmayı kazanan yarışmacı birtakım küçük ödüllerin yanı sıra bir milyon dolar kazanacaktı. Bu da yarışmacıların birbirine ne kadar acımasız davranacağını bir göstergesiydi.

Bu şov öncekilerden daha can yakıcıydı ve yapımcılar gerilimi artırmak için bazı hilelere de başvuruyorlardı. Diğer gösteriler yüksek derecede yarıştırmacı bir yol izlerken Outcasts açık seçik savaşıma bir tutum içindeydi.

Bu şovun genel biçimi, bir hayatta kalabilme deneyimi üzerine kurulmuştu: Yarışmacılar başlarına ne gelirse gelsin ayakta kalabilmeliydi- ler. Benzeri gösteriler tropikal bölgelerdeki turkuvaz renkli sulara ve palmye ağaçlarının altında çekilirken Outcasts İskoçya'nın Orkney adalarında filme alınıyordu. Yarışmacılar adaya, yalnızca deniz kuşları onları seyrederken, Viking gemilerinin pejmürde bir taklidinden indirilerek karaya ayak basmışlardı.

Ada yaklaşık üç kilometre uzunlukta ve bir buçuk kilometre kadar genişlikteydi. Ama burada zamanla ve doğanın etkisiyle kayaların tepesi yuvarlaklaşmış, üzerleri çatlamıştı. Şurada burada birkaç şekli bozulmuş yaşlı ağaç ayakta kalmıştı. Ve şovun filme alındığı yerde kaba kumlarla kaplı bir plaj vardı. Geceleri dışında buranın iklimi yumuşaktı. İnsanların yaşama alanı olan kulübeler de yaşanılır türdendi.

Bu küçük kara parçası o denli değersizdi ki, çevredeki adaların halkı buraya "Minik Ada" diye isim takmışlardı. Bu ad da, şovun iki yapımcısı Sy Paris ile yardımcısı Randy Andleman arasında kahkahalarla dolu konuşmaların yapılmasına neden oluyordu. Paris kendine özgü bağırıp çağırmah konuşmasıyla, "Biz adı Minik Ada olan bir yerde macera şovu çekemeyiz, Tanrı aşkına! Buraya başka bir ad takmalıyız!" dedikten sonra yüzü aydınlanarak eklemişti. "Buraya 'Kafatası Adası' diyeceğiz."

"Burası kafatasına benzemiyor. Olsa olsa sahanda fazla pişmiş bir yumurtayı andırıyor," diye karşılık vermişti yardımcısı da.

Hemen oradan ayrılmak üzere yürümeye başlayan Paris, "Çok yaklaştın," demişti. Jodie bu konuşmaya tanık olmuştu. Andleman'a gülümseyip düşüncesini şöyle açıklamıştı: "Sanırım bu ada, daha çok böyle salakça bir gösteri hazırlayan yapımcısının kafasına benziyor."

Yarışmacılara uygulanan hayatta kalma sınamaları iğrenç ve şoke edici deneyimlerden oluşuyordu. Sözel geliş, denizden toplanan yengeçleri canlıyken parçalayıp çiğ yemek, yılanbalıklarıyla dolu bir varilin içine girmek gibi her izleyiciyi güya eğlendirerek ve bir sonraki bölümde neler olup da işin daha ne kadar kötüye gideceğini merak ettirerek süren bir şeydi bu. Kimi yarışmacılar doğası gereği saldırgan ve kötü kişiler olduklarından bu yarışmaya katılmak üzere özellikle seçilmiş gibiydiler.

Yarışmanın finaline kalacak son iki yarışmacının son gece, birbirlerini geceleyin görüşü sağlayan gözlüklerle arayıp boyama tüfekleriyle vurması "en tehlikeli oyun" adı altında gerçekleşecek ve bu aşamada da kazanan, bir milyon dolar para ödülünün de sahibi olacaktı.

Yarışmacı Jodie, Kaliforniya'nın Orange kasabasında spor öğretmeni idi. Burada giydiği berbat giysiler içinde beden hatları ortaya çıkmamasına karşın, bikini giydiğinde görkemli bir bedeni vardı. Uzun sarı saçları ve kıvrak zekâsıyla bu yarışmanın favorisi imiş gibi görünüyordu. Ancak bu yarışmanın kendine özgü bazı kuralları vardı. Ve de Jodie yapımcıların ona uygun gördükleri iğrenilen, kötü kadın rolünü oynamaya karşı çıkmıştı.

Son yapılan sınavda Jodie'ye "Sarmal sedef kabuk"un bir balık mı, yumuşakçalar sınıfından bir hayvan mı ya da bir araba markası mı olduğunu sormuşlardı. Gösterinin tipik aptal sarışını olduğuna göre onun bu soruyu "araba markası" diye yanıtlaması isteniyordu.

Tanrim! Uygarlığa döndüğünde Jodie bir daha böyle saçmalıklara bulaşmayacaktı.

Sorunun bekledikleri gibi yanıtlanmaması üzerine yapımcılar Jodie'nin gitmesi gerektiğini açık seçik ima etmeye başlamışlardı.

Genç kız kendisini yarışmadan atmaları için onlara bir şans tanıyıp halat üzerindeki ateş yürüyüşünde bilerek başarısız olmuştu. Jodie dışındaki yarışmacılar yaktıkları kamp ateşinin çevresinde ciddi suratlara dikilirken Sy Paris ağdalı bir ses tonuyla Jodie'ye kampı hemen terk etmesini ve Valhalla'ya0 gitmesini emretti.

Şu anda Jodie kamp ateşinden uzaklaşırken sınavda başarısız olduğu için kendine kızıyordu. Oysa buradan kurtulacağı için yine de yürüyüşünde canlı, neşeye sekercesine bir hareketlilik vardı. Bu çılgınlarla birlikte birkaç hafta geçirdikten sonra kız adadan ayrılacağı için mutlu olacaktı. Belki burası karmakarışıktı. Ama hoş bir televizyon setiydi. Yine de Jodie adadaki iftiralarından, çevrilen dalaverelerden ve yarışmada kuduz köpek gibi avlanmış olmanın getireceği onura kavuşmak için yapılacak sinsice davranışlardan bıkip usanmıştı.

Üzerinde "Valhalla Kapısı" yazılı olan, plastik balina kemiklerinden yapılmış kemerin ötesinde yapım ekibinin kullandığı büyük bir karavan vardı. Yarışmacılar kulübelerde üşüyerek yatarken ve berbat yiyeceklerle güya beslenirken yapımcı kadrosu sıcak, rahat yatakların ve gurme yemeklerinin keyfini çıkarıyordu. Bir yarışmacı gösteriden atılınca bir gece bu karavanda kalıyor ve ertesi sabah bir helikopter onu karavanın yakınından alıp götürüyordu.

Kızla, Valhalla Kapısı'nda karşılaşan yapımcı yardımcısı Andleman, "Kötü şans," dedi. İş hep yokuşa süren patronunun tersine Andleman tatlı bir adamdı.

° İskandinav mitolojisinde ölen kahramanların ruhlarının sonsuz mutluluk içinde yaşadıkları Tanrı Odin'in sarayıdır.

"Evet öyle," diyen kız ekledi. "Buraya sıcak yemek, sıcak duş ve cep telefonu bulmak için geldim," dedi.

"Lanet olsun! Aradıklarının hepsi burada var."

Jodie çevresindeki rahat konaklama olanaklarına bakarak, "Evet, ben de öyle sanıyorum," diye yanıtladı.

"Senin ranzan şuralarda bir yerde olacak. Kendine barda bir içki hazırla. Buzdolabında nefis kaz ciğeri ezmesi var. Onlar senin içini rahatlatır. Benim hemen gidip Sy'a yardım etmem gerekiyor. Sen de sonra yatarsın."

"Evet yatarım," diyen Jodie bara yaklaşıp kendine büyük bir kadeh sek martini hazırladı. Kaz ciğeri ezmesi de nefisti. Jodie evini özlemişti. Yarışmalardan ayrılanlar daha sonra diğer birçok kanalın kapısını aşındırır, yarışmada kalan arkadaşlarını çekiştirir, kolay para kazanırlardı. Kız oradaki rahat bir iskemleye oturdu. İçtiği alkol onu birkaç dakika içinde uyuttu.

Bir gürültüyle uyandı. Uykusunda deniz kuşu sürülerinin ya da park- lardaki çocukların çılgık ya da bağırış çağırış seslerini duyar gibi olmuştu.

Ama, bu sesler pek tuhaftı.

Ayağa kalkıp kapıya giderek duyduğu sesleri dinledi. Sy'ın yarışmacıları aşağılamak için yeni bir oyun keşif edip etmediğini merak etti. Belki de acımasız yapımcı zavallıları kamp ateşinin çevresinde yabanıl bir dansa zorluyordu.

Karavandan çıkıp plaja doğru hızlı adımlarla yürüdü. Tuhaf sesler şu anda yükselip çılginca tonlara ulaşmaktaydı. Bir şey korkunç şekilde ters gidiyor olmalıydı. Bu sesler bir heyecanı değil korku ve çekilen acıyı ifade eden çılgınlardı. Kız daha hızlanıp Valhalla Kapısı'na vararak oradan geçti. Gördükleri, Hieronymus Bosch'un(> cehennem betimlemelerine benziyordu.

r> 15-16. yüzyıllarda yaşamış dini temalı resimleriyle ünlü Hollandalı ressamdır.

Yamacılar ve gösterinin yapımcı ekibine yarı insan yarı hayvan görünüşlü korkunç yaratıklar saldırıyordu. Yabanıl saldırganlar köpek gibi hırlıyor"/ kurbanlarını yere yatırıp onları pençe ve dişleriyle parçalıyordu.

Kı 2 'ince Sy ile Randy'nin yere serildiğini gördü. Plajda kanlar içinde yatan biJkaç kişiyi daha tanıdı.

Kai^p ateşinin titreşen ışığında saldırganların omuzlarına kadar uzamış bey&ı ama kirli saçları olduğunu fark etti. Yaratıkların yüzü şu ana dek gördüğü hiçbir jnSaninkine benzemiyordu. Korkunç, iğrenç, ölü gibi sapsarı ve sanki biçimleri bozulmuş, maske gibi suratları bunlar.

Bir y&ratık kurbanının kopardığı kolunu ağzına götürürken Jodie artık kendili tutmadı ve çılgık attı. Yaratıklar kendilerine çektikleri vahşi ziyafeti b^akıp parlayan kıpkırmızı gözleriyle kıza baktılar.

Jodté kusmak istedi. Ama yaratıklar ona doğru koşarak geliyorlardı.

Kız caiin, kurtarmak için vargücüyle koştu.

Önce karavana doğru gitmeyi düşündü. Neyse ki orada kolayca kısıtılacağıım ^üşünecek kadar akli başındaydı.

Yüksekçe Olan kayalık alana yöneldi. Yaratıklar onun peşinde koku süren av kepekleri gibi koşuyorlardı. Karanlıkta pabuçlarını düşüren kızın kendisi de topraktaki geniş ve derin bir çatlağın içine yuvarlandı. Oysa, bu kazanm yaşamını kurtardığını bilemedi, çünkü kendinden geçmişti. Takipçileri ise onun kokusunu kaybetmişlerdi.

Jodie düşerken kafasını yarmıştı. Bilinci yerine geldiğinde kaba sesleri ve silah atışlarını duydu. Sonra bir kez daha kendinden geçti.

Ertesi sabah onu alacak helikopter geldiğinde, o çatlağın içinde yatıyordu. İnsanlar acıyı karış kanş ararken sonunda Jodie'yi buldular. Ve ürkütücü bif sonuca vardılar.

Herkes Ortadan kaybolmuştu.

2

YUNANİSTAN, MORA YARIMADASI, MONEMWVASSIA

Sık sık yinelenen karabasanlarında olduğu gibi Angus MacLean kendisini, balta girmemiş bir ormanın gölgeleri arasından sapsarı gözleriyle bakan aç bir kaplan tarafından yakalamp, bir kazığa oturtulmuş keçi halinde görüyordu. Kulakları iyice dolana dek alçak sesle gelen hırıltılar giderek yükseldi. Sonunda kaplan olanca gücüyle kükredi. MacLean hayvanın kötü kokulu soluğunu duyumsuyor, keskin köpekdişlerinin boynuna saplanışını algılayabiliyordu. Boş yere kaçmaya çaba harcayıp hayvanın boynunu bükmeye çalıştı. Çıkardığı korku dolu melemeye benzeyen sesler umutsuz inlemelere dönüştü. Ve adam, buz gibi terler içinde, göğsü inip kalkarak ve battaniyesini kendi teriyle ıslanmış bir halde uykusundan uyandı.

Daracık yatağından ayağı bir şeye takılarak kalktı ve pancurları açtı. Zamanında bir keşişin hücresi olan odanın beyaz badanalı duvarlarına Yunanistan'ın güneşi yansdı. Adam şort ve tişörtünü giyinip ayaklarına da sandaletlerini geçirerek dışarı çıktı. Safir renkli deniz suyuna bakarken gözlerini kırıştırdı. Gümbürdeyen kalp atışları ağırlaşmıştı şimdi.

Derin bir soluk alıp kum ve çimentolu harçla sıvanmış iki katlı manastır binasının çevresini saran kır çiçeklerinin bir parfümü andıran kokusunu derin derin içine çekti. Ellerin titremesinin durmasını bekledi ve sonra yıkıma uğramış sinirlerine en iyi panzehir olduğu kanıtlanan uzun sabah yürüyüşüne çıktı.

Manastır yüzlerce metre yükseklikteki som kayalardan oluşan ve gezi kitaplarında "Yunan Cebelitarığı" diye adlandırılan bir tepenin rüzgârlardan korunan eteğine yapılmıştı. MacLean tepeye ulaşabilmek için eski bir duvar boyunca uzanan yolda yürüdü. Yüzyıllarca önce aşağıdaki kasabanın sakinleri, istilacılardan korunmak için bu duvarın arkasına gizlenmişlerdi. Kuşatma zamanlarında tüm nüfusun barındığı köy evlerinin şimdi yalnızca harabeleri kalmıştı geriye.

Bir Bizans kilisesinin temellerine kadar yıkılmış kalıntısındaki yüksekçe düz zemininden bakan MacLean denizde millerce ötesini görebiliyordu. Türlü renklere boyanmış birkaç balıkçı teknesi işbaşındaydı. Bu sabah her şey pek sakinmiş gibi görünmekteydi. MacLean sabahları uygulamayı âdet edindiği bu yürüyüş programının kendisine sözde güvenlik duygusunu kazandırdığını biliyordu. Onu avlamaya çalışan kişiler, kendisini öldürünceye kadar ortaya çıkmayacaklardı.

Harabelerin arasında evsiz barksız insanlar gibi sessizce sinsi sinsi dolaştıktan sonra duvardan aşağı inip manastırın ikinci katındaki yemekhaneye doğru yürüdü. 15. yüzyılda yapılmış olan bu bina Yunan Devleti tarafından ülkedeki birçok benzeri gibi konukevi olarak çalıştırılmaktaydı. Burada kalan diğer konuklar çevreyi dolaşmak için dışarı çıktıkları zaman MacLean oraya kahvaltı etmek üzere gitmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Mutfağı temizleyen genç bir adam gülümseyerek, "Kali mera,n Dr. MacLean," dedi.

° Günaydın.

"Kali mera, Angelo," diye yanıtlayan MacLean işaret parmağını alnına dokundurarak sordu. "Unuttun mu?"

Angelo'nun bakışlarındaki parıltı kararır gibi oldu. "Evet, pek üzgünüm, Bay Lean," dedi.

"Tamam, Angelo. Tuhaf isteklerimle sana yük olduğum için asıl ben üzgünüm," diyen MacLean İskoç aksanı İngilizcesiyle sözlerini sürdürdü. "Ama sana söylediğim gibi ben midesi çabuk bozulan ya da mide ağrısı çeken kişilerin kendilerini benim iyileştirebileceğimi düşünmelerini istemiyorum."

"Evet, elbette Bay MacLean. Anlıyorum."

Angelo bir tepside çilek, tatlı kavun ve üzerine bal dökülmüş yağlı yoğurt ile bir fincan sade koyu kahve getirdi. Angelo bu konukevinde çalışan genç bir rahipti. Her zaman gülen yakışıklı yüzü, koyu renkli

kıvırcık saçları olan, otuzlu yaşlarının başlarında genç bir adamdı. Kapıcı, garson, ahçı ve konukevi sorumlusu olarak görevliydi. Sıradan iş elbiseleri giyiyordu. Rahip olduğunu gösteren tek işareti, beline bağladığı bir ipti.

MacLean'in burada geçirdiği haftalar boyunca iki adamın arasında güçlü bir arkadaşlık bağı kurulmuştu. Her gün Angelo kahvaltıyla ilgili işlerini bitirdikten sonra, ortak ilgi alanları olan Bizans Uygarlığı hakkında konuşurlardı.

MacLean araştırmacı kimyager olarak çalışırken bir yandan da tarihsel konulara ilgi duymaya başlamıştı. Bu ilgisi nedeniyle bir zamanlar Bizans dünyasının merkezi olan Mystra'ya gelmiş, oradan Mora Yarımada- sı'na inmiş ve sonunda Monemvassia kasabasında karar kılmıştı. Burada deniz kıyısındaki yürüyüş yolu kasabaya tek girişi oluştuyordu. Duvarın öteki yanındaki dolambaçlı sokak ve aralıklara açılan bir giriş olması nedeniyle 'Tek Kapı' adı verilmişti kasabaya. MacLean bu güzel yerin büyüüne kapılmıştı. Bir gün buraya geri döneceğine ant içmiş, oysa bunun hayatını kurtarmak için bir kaçış olacağını hiç düşünmemişti.

Proje, başlangıçta o denli masumdu ki... MacLean Edinburgh Üniversitesi'nde ileri kimya dersleri verirken, ona pek sevdiği tümüyle araştırmalara dayanan düşlerinin işi önerilmişti. Öğretim görevlisi olarak yaptığı işten ücretsiz izine çıkarak ayrılmış; uzun saatler süren ve tümüyle gizlilik içinde yürütülen yeni işine kendisini adamıştı. Enzimler, karmaşık proteinler ve biyokimyasal tepkimeler üzerine çalışan bilimsel bir ekibi yönetiyordu.

Projede yer alan bilim adamları geri kalan dünya ile ilişkilerini yarı yarıya keserek, Fransa'nın kırsal kesimindeki rahat bir lojmanda kalıyorlardı. Bilim adamlarından biri yaptıkları araştırmayla ilgili bir şaka yaparak, "Manhattan Projesi," diye ad takmıştı. Bu işte çalışırken diğer insanlardan yalıtılmak MacLean için bir sorun oluşturmuyordu. Çünkü o bekârdı ve yakın akrabası bulunmuyordu. Sonunda iş arkadaşları sızlanmaya başlamıştı. Oysa ödenen yüksek ücretler ve rahat çalışma koşulları sayesinde yakınmaları gereksizdi.

Ve proje rahatsız edici bir dönemece varmıştı. MacLean ve arkadaşları bazı soruları sormaya başlayınca onlara endişe duymamaları söylendi. Tüm bilim adamları sonuçlar çözümlenene kadar evlerine gönderildiler.

MacLean eve dönme yerine bazı arkeolojik yerleri keşif etmek üzere Türkiye'ye gitti. Birkaç hafta sonra İskoçya'ya döndüğünde

telefonunun birkaç kez arandığını ve eski bir iş arkadaşından tuhaf bir telefon mesajının kaydedilmiş olduğunu fark etti. Arkadaşı gazeteleri okuyup okumadığını soruyor ve kendisini telefonla aramasını istiyordu. MacLean hemen bu arkadaşına ulaşmaya çalıştı, ama, birkaç gün önce ona bir arabanın çarptığını, arkadaşının öldüğünü ve kazayı yapan sürücünün kaçıp gittiğini öğrendi.

Daha sonra MacLean posta kutusunda birikmiş mektuplarını tararken kazada ölen arkadaşından gelen kalın bir zarf buldu. Zarfta birtakım kazalarda ölen kişilere ilişkin gazete kupürleri vardı. MacLean bunları okurken sırtından aşağı buz gibi suların döküldüğünü hissetti. Çünkü bu kazalarda ölenlerin hepsi Proje'de birlikte çalıştığı bilim adamlarıydı.

Yazılardan birinin üzerine kısa ve özlü bir uyarı karalanmıştı: "Kaç, yoksa sen de öleceksin!"

MacLean bilimsel içgüdülerine aykırı olsa bile bu kazaların rastlantısal olarak eş zamanlarda üst üste yaşandığına inanmak istedi. Oysa gazete haberlerini okuduktan birkaç gün sonra Mini Cooper marka arabasını sürerken bir kamyon ona çarpıp yoldan savurmaya çalıştı. Mucize eseri olarak kazadan arabasındaki birkaç ezikle kurtuldu. Ama kamyonun sürücüsünün Proje çalışmaları sırasında hiç sesini çıkarmadan işini yapan koruma görevlilerinden biri olduğunu ayırt etmişti.

Kendisi ne denli salakça davranıyordu.

MacLean kaçması gerektiğini biliyordu. Ama nereye kaçacaktı? Bir anda aklına Monemvassia geldi. Orası, Yunan anakarasında yaşayanlar için gözde bir tatil yöresiydi. Yabancı turistler ise, som kayadan oluşan tepeyi görmek için günü birliğine turlarla oraya gelirdi. Ve şu anda kendisi de Monemvassia'daydı.

MacLean kendisini buraya getiren olayları düşünürken Angelo ona International Herald Tribune gazetesini getirdi. Rahip kasabaya gidecek, günlük alışverişini yapıp geriye dönecekti. MacLean başını öne eğip genç adamı onayladı ve sert kahvesinin keyfini çıkararak içmeyi sürdürdü. Gazetedeki ekonomik ve siyasal haberleri her zamanki gibi yalnızca başlıklarıyla çabucak okuyup bitirdi. Dünyadan haberleri okurken bir başlığa gözü takıldı:

OLAYDA KURTULAN KİŞİ, TELEVİZYON EKİBİNİ CANAVARLARIN ÖLDÜRDÜĞÜNÜ SÖYLEDİ

Olayın geçtiği yer İskoçya'nın Orkney adalarıydı. Haberle ilgilenen MacLean dikkatle okudu. Yalnızca bir paragraflık haberi bitirdiğinde elleri titriyordu. Sözcükler gözlerinde bulanıklaşınca dek haberi defalarca okumayı sürdürdü.

Ey, Tanrı'm, korkunç bir şey yaşanmış, diye düşündü.

Gazeteyi katlayıp dışarı çıktı. İnsanı sakinleştiren güneş ışığının altında durdu ve bir karara vardı.

Kent kapısına doğru yürüdü. Bir taksiye atlayıp feribot biletlerini satan gişeye gitti. Oradan ertesi gün Atina'ya kalkacak feribot için bir bilet aldı. Sonra odasına gidip eşyalarını topladı. Şimdi ne yapacaktı? Buradaki son günü olsa da günlük olağan programını sürdürmeyi kararlaştırdı. Bir kafeye gidip kendisine büyük bardakta limonata ısmarladı. Birisinin ona hitap ettiğini işitene dek gazetesini büyük dikkatle okumaya koyuldu.

Başını kaldırdı. Üzerinde çiçek desenli pantolon ile bluz bulunan orta yaşlı bir kadının kendisine fotoğraf makinesini uzattığını gördü.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," diyen kadın tatlı bir gülümsemeyle sordu. "Kocamla benim bir resmimi çeker misiniz?"

Turistler sık sık MacLean'den aynı istekte bulunurlardı. O uzun boylu, zayıf bir adamdı. Mavi gözleri, kırılmış saçları vardı. Çevredeki kısa boylu ve esmer Yunan erkeklerinden hemen ayırt edilebiliyordu.

Yakındaki bir masada bir adam oturduğu yerden MacLean'e dişlek ağzıyla gülümsüyordu. Çilli yüzü aşırı güneşten pancar gibi kıpkırmızı olmuştu. MacLean başını öne eğerek fotoğraf makinesini kadının elinden aldı. Çiftin birkaç poz resmini çekip makineyi geri verdi.

"Çok teşekkür ederim," diyen kadın durumu biraz abartarak konuştu. "Bu resimlerin yolculuk albümümüzde ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

MacLean kimseyle konuşmak istemese de, Angelo'nun pek kısıtlı İngilizcesinden sıkıldığı için çifte İngilizce sordu. "Amerikalı mısınız?"

Kadın büyük sevinç gösterisi yaparak yanıtladı. "Çok mu belli oluyor? Çevreye uymak için o kadar çaba harcadık ki..."

Oysa sarı pembe renkli giysileri hiç de Yunan işi değil, diye düşündü MacLean. Kadının kocası yakasız beyaz pamuklu gömlek giyinmiş ve kafasına siyah renkli kaptan şapkası takmıştı.

"Feribottan yeni indik," diyen adam sözcükleri yaya yaya konuşuyordu. Nemli ellerini MacLean'ın ellerine bastırarak tokalaştı ve ekledi. "Lanet olsun! Ne gelişti ya. Siz gidiyor musunuz?"

MacLean korkmuş gibi görünerek konuştu. "Oh, hayır. Ben İskoçum."

"Ben yarı İskoç yarı sodayım!" diye espri yapan adam at gibi sırtıyordu. "Anlaşamazsak üzgünüm. Çünkü ben Teksaslıyım. Bizim Oklahomalı olduğumuzu düşünseniz kim bilir neler olurdu?"

MacLean şimdiye dek tanıdığı tüm Teksaslıların, herkeste işitme sorunu varmış gibi neden hep bağırarak konuştuklarını düşündü. "Ben sizin Oklahomalı olduğunuzu kesinlikle düşünmezdim. Umarım burada tatiliniz iyi geçer," dedi.

Yürümeye başlamıştı ki, kadın kendilerine pek iyi davrandığı için kocasından MacLean ile birlikte bir resmini çekmesini istedi. MacLean önce kadınla sonra kocasıyla bir fotoğraf çekti.

"Teşekkür ederim," diyen kadın kocasından çok daha anlaşılır konuşuyordu. Kısa süre için MacLean, Gus ve Emma Harris'in Houstonlu olduklarını, Gus'ın petrol işinde çalıştığını, karısının da tarih öğretmeni olduğunu ve şu anda yaşam boyu düşünüyordu kurdıkları uygarlığın beşiğini ziyaret etme hayallerini gerçekleştirdiklerini öğrendi.

Onların abartılı teşekkürlerini dinledikten sonra MacLean ikisinin de ellerini sıkıp ayrılarak dar bir sokakta yürümeye başladı. Çiftin kendisini izlememesini sağlamak için seri adımlar atıyor ve dolambaçlı yollardan manastıra doğru ilerliyordu.

Odasına varınca orasının serin ve karanlık olması için pancurları kapadı. Öğleden sonranın sıcaklığında uyuyup kalktı ve buz gibi suyla yüzünü yıkadı. Temiz hava almak için dışarı çıkıp bir, iki adım atınca manastırın avlusundaki beyaz badanalı kilisenin yakınında Harrislerin durduğunu görünce şaşırdı.

Gus ile karısı manastırın resimlerini çekiyorlardı. MacLean'i görünce sevinip gülümseyerek el salladılar. MacLean de onlara odasını göstermeyi önerdi. Çift, odada kara tahta paneldeki el işçiliğinden etkilendi. Yeniden dışarı çıktıklarında binanın arkasındaki dik tepeye baktılar.

Emma, "Tepeden görüntü güzel olmalı," dedi.

"Oraya tırmanmak oldukça güçtür."

"Ben ülkemde uzun süre kuşları gözlerim. Bu nedenle formumdayım. Gus da görüldüğünden daha zindedir," diyen kadın

gölümseyerek, "Şimdi inanılması güç olsa da, kocam bir zamanlar futbol oynardı," dedi.

"Bakmayın siz karıma," diyen Bay Harris ekledi. "Şimdi de eskisi kadar güçlüyüm. Size bir şey diyeyim mi? Oraya tırmanmayı denemek istiyorum."

Kadın, MacLean'e sordu. "Bize yolu göstermeyi düşünür müydünüz?"

"Kusura bakmayın yarın sabah ilk feribotla buradan gitmek niyetindeyim," diyen MacLean tepeye tırmanmak istiyorlarsa sıcak iyice bastırmadan yola çıkmalarının iyi olacağını da söyledi.

Emma annelere özgü bir davranışla MacLean'in yanağına dokunarak, "Siz çok çok iyi birisiniz," dedi.

Onların manastırın önünde uzanan yola doğru yüreklilikle hamle edişine bakan MacLean gülümsedi. Çift şu anda kasabadan dönen Ange- lo'nun yanından geçiyordu.

Rahip, MacLean'i selamladı sonra dönüp uzaklaşan adamla kadına bakarken sordu. "Teksaslılarla tanıştın mı?"

MacLean'in gülümseyişi bir anda kaş çatmaya dönüşmüştü. "Onların nereli olduklarını sen nasıl olur da bilirsin?" diye sordu.

"Bu çift dün sabah da buraya geldi. Sen orada yürüyüşteyken," diyen rahip eliyle eski kenti gösterdi.

"Bu pek tuhaf. Bana da sanki burada ilk günleriymiş gibi davrandılar."

Angelo omuzlarını silkerek konuştu. "Belki biz de yaşlanınca onlar gibi unutkan olacağız."

Birdenbire MacLean kendisini karabasanındaki kazığa oturtulmuş keçi gibi duyumsadı. Midesine buz gibi bir soğukluğun yerleştiğini de hissetti. Rahipten izin alıp odasına giderek kendisine bir tek uzo° doldurdu.

Olay ne denli kolay gerçekleşecekti. Kayanın tepesine tırmanacaklar ve kendisinden bir kayanın ucunda poz vermesini isteyecekler, sonra onu itecekler ve MacLean yuvarlanacaktı.

Bir başka kaza, bir başka ölü bilim adamı daha.

Hem de hiç zahmetli, güç bir iş değil. Yaşlı bir kadın tarih öğretmeni için bile...

Kirli çamaşırlarını koyduğu torbaya uzandı. Torbanın dibindeki sararmaya yüz tutmuş gazete kupürlerini ortaya çıkarıp masanın üzerine yaydı.

Başlıklar farklı, ama öykü hep aynıydı:

BİLİM ADAMI OTOMOBİL KAZASINDA ÖLDÜ... SÜRÜCÜ ÇARPTI VE KAÇTI, BİLİM ADAMI ÖLÜ... BİLİM ADAMI KENDİSİNİ VE KARISINI ÖLDÜRDÜ... BİR BİLİM ADAMI KAYAK KAZASINDA ÖLDÜ...

n Yunan rakısı.

Burada bütün kurbanlar Proje'de çalışmış kişilerdi. Kupürlerle gelen kısa notu okudu: "Kaç, yoksa sen de öleceksin!" Sonra, bugünkü Herald Tribüne 'den kestiği Orkney adaları ile ilgili yazıyı eski kupürlerin arasına koydu. Konukevinin resepsiyonuna gitti. Angelo yapılan rezervasyonları sıraya koyuyordu.

Ona, "Gitmem gerekiyor," dedi.

Angelo üzgün bir tavırla sordu. "Çok üzüldüm. Ne zaman gidiyorsun?"

"Bu gece."

"Mümkün değil! Yarına kadar feribot ve otobüs yok."

"Ne pahasına mal olursa olsun gitmem gerekiyor ve senden bana yardımcı olmanı istiyorum, Angelo. Pek makbule geçecek. Neye mal olursa olsun önemli değil..."

Rahibin bakışları üzüntüyle doluydu. "Ben bunu para için değil, arkadaşlığımız adına yaparım," diyerek yanıtladı.

"Bağışla beni, ben de üzgünüm."

Angelo salak bir adam değildi. Bir kez daha sordu. "Amerikalılar yüzünden gidiyorsun, öyle değil mi?"

"Bazı kötü kişiler peşimdeler. Bu Amerikalılar da beni bulmak için gönderilmiş olabilir. Onlara yarın feribotla gideceğimi söylemek aptallığında bulundum. Eminim ki, onlar da benimle geleceklerdir. Kapıda gözetleme yapan bir başka kişi daha bulunabilir."

Angelo başını öne eğerek konuştu. "Seni bizim bot ile anakaraya götürebilirim. Orada bir arabaya gerek duyacaksın."

"Benim için bir araba kiralamanı umut ediyordum," diyen MacLean kredi kartını rahibe uzattı. Bir süredir izlenmemek için bu kartı kullanmıyordu.

Angelo anakaradaki araba kiralama şirketini telefonla aradı, birkaç dakika konuşup telefonu kapattı. "Her şey yolunda. Anahtarlar arabada olacak," dedi.

"Angelo, bunu sana nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum."

"Ödemen gerekmez. Gelecek sefer kiliseye gel. Benim için en büyük hediye o olur."

Beklemek büyük işkenceydi. MacLean kendisini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. Ama buradaki duvarlar en azından otuz santim kalınlıkta ve kapı büyük darbelere dayanacak kadar sağlamdı. Gece yarısını birkaç dakika geçe odanın kapısı hafifçe vuruldu.

Angelo, onun valizini alıp duvar boyunca yürüyerek adamı yüzücülerin denize atlamak için kullandıkları taş zemine götürdü. Elindeki fenerin ışığında MacLean taş zemine bağlanmış olan küçük motorbotu gördü. Bota bindiler. Angelo botu taş basamaklardaki aneleye"" bağlayan ince halata uzanırken zeminde hafif ayak seslerini işittiler.

Emma Harris'in tatlı sesiyle, "Ne o? Gece yarısı sefere mi çıkıyorsunuz?" diye sordu.

"MacLean'in bir veda bile etmeden gideceğini düşünür müydünüz," diyen kocası soruya soru ekledi.

Şaşkınlığım biraz olsa da atlatan MacLean güçlükle konuşabildi. "Sizin o Teksaslı aksanınıza ne oldu?"

"Ha o mu? Kabul etmek gerekir ki, pek de özgün bir şey değildi o. Öyle değil mi?"

"Çok üzülme canım," diyen kadın sözünü şöyle sürdürdü. "Dostumuz MacLean'i kandıracak kadar iyiydin. Ama, biz burada şanslıydık. O geçerken şık bir kafeteryada oturuyorduk. Bu da bize fotoğraf albümümüz- deki resimlerle onun yüzünü bir kez daha karşılaştırma olanağı sağladı. Biz hata yapmayı hiç sevmeyiz."

Kocasını aileden biriymiş gibi dostça gülümseyerek, "Bize odasını göstermek için nasıl davet etti ya..." diye konuştu.

Karıkoca kahkahalarla güldüler.
n Gemilerde türlü işlerde kullanılan bir tür demir halka.

MacLean, "Sizi o Şirket gönderdi," dedi.

"Onlar pek kurnaz insanlardır," diyen Gus açıkladı. "Senin gangster gibi birilerinin geleceğini bekleme olasılığının bulunduğunu söylediler bize."

Karısı da sesinde üzüntüsünü duyuran bir tonla konuştu. "Bu herkesin yapabileceği bir hatadır. Ama yapılan hatalar bizi bu işin içinde tutuyorlar, değil mi, Gus? Eh, Yunanistan'a gelişimiz güzel bir yolculuktu. Ama her iyi şeyin bir sonu olmalı."

Angelo bütün bu konuşmaları, yüzünde şaşkın bir ifadeyle dinlemişti. Oysa içinde bulundukları tehlikenin farkında değildi. MacLean, onu durduramadan botun halatını çözmek için uzandı.

Ve, "Bizi bağışlayın, gitmemiz gerekiyor," dedi.

Bunlar genç rahibin son sözleri oldu.

Susturucu takılı tabanca sessizlikte tak diye bir ses çıkardı ve karanlıkta kızıl renkli bir alev görüldü. Angelo göğsünün üzerine doğru büküldü ve hırıltılı bir ses çıkardı. Sonra iki büküm suya devrildi.

Gus, karısına, "Bir rahibi vurmak kötü şans getirir, sevgilim," dedi.

Kadın incinmiş bir sesle yanıtladı. "Sırtına cüppesini giyinmemişti. Onun rahip olduğunu nereden bilebilirdin ki?"

Karıkocanın sesleri bir tuhaftı. Şakalaşır gibi konuşuyorlardı.

"Bizimle gel, Dr. MacLean," diyen Gus ekledi. "Seni, Şirket'in uçağına götürecek araba bekliyor."

"Beni öldürmeyecek misiniz?"

"Oh, hayır," diyen Emma şimdi bir kez daha masum bir turist gibi konuşuyordu. "Senin için daha başka planlar var."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın, azizim. Pek yakında anlayacaksın."

3

FRANSA ALPLERİ

Aerospatiale Alouette marka hafif hizmet helikopteri derin Alp vadilerinde görkemli tepeler oluşturan zirvelerin arasında minik bir tatarcık gibi zikzaklar çizerek uçuyordu. Helikopter zirveleri düzgün olmayan üç düğüm halinde taçlanan bir dağa yaklaşıncı öndeki yolcu koltuğunda oturan Hank Thurston yanındaki adamın omuzlarına hafifçe dokundu ve gölgeliğin arasından ileriye göstererek konuştu.

"İşte 7/ Dormeur." Helikopterin dönen pervanesinin gürültüsü arasında sesini yükselterek açıkladı. "Yani, Uyuyan Adam. Buradaki profilin sırtüstü yatan bir kişinin profili olduğu varsayılıyor."

Thurston, ABD'nin Iowa Üniversitesi'nde buzulbilimi kürsüsü profesörü idi. Kırk yaşlarında bir bilim adamı olmasına karşın, konuya karşı duyduğu çocukça heves yüzüne yansıyor. Iowa'dayken Thurston her gün tertemiz tıraş olur ve saçlarını düzgünce tarardı. Oysa buraya, alana çıktığında eski ve küçük uçakları kullanan pilotlarınkine benzeyen bir kılığa girerdi. Havacıların kullandığı gözlükleri takar, saçlarını taramayınca kahverengi saç tellerinin arasında kırışmış saçları ortaya çıkar ve seyrek tıraş olduğu için yüzü her zaman kirli bir hal alırdı.

"Şairlere özgü bir kural tanımazlıkla yapılan benzetme bu," diyen yolcu Derek Rawlins sözlerini şöyle sürdürdü. "Kaşı, burnu ve çeneyi

görebiliyorum. Bana, ABD'nin New Hampshire eyaletindeki Yaşlı Adam Dağı'nın parçalanmadan önceki durumunu anımsatıyor. Oysa buradaki profil dikine değil de yatay durumda."

Rawlins, Outside dergisinin yazarıydı. Otuzlu yaşlarına yaklaşmış genç bir adamdı. Ancak, içten iyimserliği ve düzgünce taranmış saman sarısı saç ve sakallarıyla Thurston'dan daha çok bir yüksek okul profesörünü andırmaktaydı.

Havanın kristal saydamlığı görüntülerde bir yakınlık imgesi doğurmakta, dağlar sanki bir kol boyu mesafesindeymiş gibi göstermekteydi. Sarp kayalık uçurumlar arasında bir, iki geçişten sonra helikopter çizdiği o daireleri bozdu. Ustura sırtına benzeyen bir bayırın üzerinden hızla uçup birkaç kilometre genişlikteki doğal kâse biçimindeki bir alana doğru alçaldı. Burada dağ havzasının tabam neredeyse mükemmel daire biçimli bir gölle kaplıydı. Mevsimin yaz olmasına karşın, gölün aynaya benzeyen yüzeyinde Volkswagen araba büyüklüğünde buz parçaları vardı.

"Uyuyan Adam Gölü," diyen profesör ekledi. "Buzul çağındaki buzulların oyduğu ve şimdi de buzul sularıyla beslenen bir göl."

Thurston gülererek yanıtladı. "Evet, bir sek martini kadar berrak ama dibinde zeytin bulamayacaksın. Dağın buzul tarafında inşa edilmiş şu büyük bina bir enerji santralidir. Buraya en yakın kasaba dağ sırasının öteki yanındadır."

Helikopter gölün kıyısına yakın demirlemiş geniş ve sağlam görünüşlü bir teknenin üzerinden geçti. Teknenin güvertesinde vinç ve bumba- ları vardı.

° Denizcilikte yatay direk.

Rawlins, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Bir tür arkeoloji projesi uygulanıyor," diyen Thurston açıkladı. Tekne, gölün sularını boşaltan nehirden gelmiş olmalı."

"Durumu daha sonra ben de bir yoklayayım," diyen Rawlins sözlerini şöyle sürdürdü. "Eğer bir fiyatına iki öyküyle dönersem editörümünden maaşıma zam bile alabilirim." Genç adam ilerideki iki dağın arasındaki boşluğu dolduran büyük buz kütesine bakarak heyecanla konuştu. "Vay be, işte bu bizim buzulumuz olmalı!"

"Evet, o da La Langue du Darmeür. Uyuyan Adamın Dili."

Helikopter geniş vadiden aşağıdaki göle doğru uzanan buzun üzerinden geçti. Her iki yanda siyah kayaların oluşturduğu tepelerin karlarla kaplı engebeleri yuvarlak bir şekle doğru uzanıyordu. Buz tarlasının uçları paçavralar gibi öyle parça parça olmuştu ki,

sonlarında yarıklar ve derecikler meydana geliyordu sanki. Buzun çok açık mavi bir rengi vardı. Bu da madende yolunu kaybetmiş bir madencinin dilinin yüzeyini anımsatmaktaydı.

Rawlins daha iyi görebilmek için öne doğru eğilerek konuştu. "Uykucu bir doktora görünse iyi olacak. Çünkü ağzında bir hastalık var."

Thurston, "Senin dediğin gibi, şairlere özgü bir kural tanımazlık bu," diyerek ekledi. "Sıkı tutun. Yere inmek üzereyiz."

Helikopter buzulun ucuna doğru süzüldü. Ve pilot uçağını düzgün bir yere indirdi. Birkaç dakika sonra helikopterin dönen pervaneleri durunca gölden otuz, kırk metre kadar yükseklikteki kahverengi topraklı, çayırılık bir alana konmuş olduklarını gördüler.

Thurston, pilota uçaktaki bazı kutuları indirmede yardımcı olurken Rawlins'e de biraz bacalarını çalıştırmasını önerdi. Genç gazeteci gölün kıyısına doğru yürüdü. Göl, sanki dünyanın bir parçası değilmiş gibi öyle dingindi ki, suyun yüzeyinde en ufak bir titreşim bile fark ediliyor, yüzey sanki üzerinde yürünebilecek kadar sertmiş gibi algılanıyordu. Genç adam donmuş olup olmadığına emin olmak için suya bir taş fırlattı.

Daha sonra bakışları attığı taşın yarattığı dalgacıklarından başka bir şeye kıyından çeyrek mil kadar uzakta demirlemiş tekneye kaydı. Teknenin gövdesinin dikkat çekici mavi-yeşil turkuvaz rengini hemen tanıdı. Yapmış olduğu bazı muhabirlik görevleri sırasında aynı rengi taşıyan teknelerle daha önce de karşılaşmıştı. Kalın harflerle yazılmış olan NUMA yazısını göremese bile, bu teknenin Ulusal Sualtı Denizcilik Kurumu'na bağlı olduğunu bilecekti. Genç adam bir NUMA gemisinin en yakın okyanustan bu denli uzakta ne yaptığını merak etti.

Burada kesinlikle hiç beklenmedik bir öykü olmalıydı ama o öykü şu anda sırasını bekleyecekti. Çünkü, Thurston genç adamı çağırıyordu. Harap Citroen 2C marka bir araba toz bulutları oluşturarak park etmiş helikopterin yanına gelmekteydi. Küçük araba helikoptere yaklaştı ve sürücü koltuğundan deforme olmuş bir yumurtadan peydahlanmış şişman bir cüceye benzeyen adam çıktı. Teni koyu renkli olan bu adamın siyah bıyıkları ve uzun saçları vardı.

Thurston'un elini sıkarken, "Sizi tekrar aramızda görmek çok güzel, Monsieur Le professeur. Siz de gazeteci Bay Rawlins olmalısınız. Benim adım Bernard LeBlanc. Hoş geldiniz," dedi.

"Teşekkürler, Dr. LeBlanc," diyen Rawlins söze şöyle devam etti. "Bu ziyareti yapmayı çok istiyor, burada gerçekleştirdiğiniz çalışmaları görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum."

"Haydi benimle gelin. Fifi sizi bekliyor," diyen LeBlanc gazetecinin eşyalarını kapıp taşımaya başlamıştı bile.

Çevrede ünlü Follies Bergere revüsünden bir dansözü görmeyi umar- mış gibi Rawlins sordu. "Bizi, Fifi mi bekliyor?"

Thurston parmağıyla Citroen arabayı işaret ederek, "Fifi, Bernie'nin arabasının adıdır," dedi.

"Arabama neden bir kadının adını vermeyeyim ki?" diyen LeBlanc gücenmiş gibi yapıp alaycı bir tavırla ekledi. "O öylesine sadık ve çalışkandır ki. Üstelik kendine göre bir güzelliğe de sahip."

"Bence yeterince iyi," diyen genç gazeteci arabaya doğru yürüyen LeBlanc'ı izledi ve arka koltuktaki kutu ile diğer malzemenin yanına sıkışarak oturdu.

Ötekiler ön tarafa yerleşince LeBlanc, Fifi'yi buzulun sağ tarafındaki dağın eteğine doğru sürdü. Araba toprak yolda yokuş aşağı ilerlerken helikopter havalanıp gölün üzerine doğru yükseldi ve sonra yüksek tepelerin arkasında gözden kayboldu.

LeBlanc omzunun üzerinden geriye bakarak sordu. "Size, burada bizim buzul altında yaptığımız araştırma hakkında bilginiz var, değil mi, Bay Rawlins?"

"Bana Deke deyin," diyen genç adam ekledi. "Evet, bazı yazıları okudum. Buradaki araştırmanın Norveç'teki Svartesen buzulundakine benzediğini biliyorum."

Thurston onların sözünü keserek konuştu. "Doğru, ama Svartesen laboratuvarı buzulun iki yüz elli metre kadar altındadır. Biz burada üç yüz metre derinliğe yaklaşmaktayız. Her iki yerde de eriyen buzul suyu hidroelektrik gücü oluşturmak üzere bir türbine doğru akıtılıyor. Mühendisler su tünellerini oyarken bizim gözlemeyini kurabileceğimiz bir tünel daha açtılar."

Araba bodur çamlardan oluşan bir ormanın içine girmişti. LeBlanc dar yolda ilerleyen arabasını kayıtsız tavırlarla sürüyordu. Tekerler yol kenarlarından birkaç santim içeride dönüyordu. Yol bir noktada dikleşin- ce Citroen'in motoru daha fazla gürültülü çalışmaya başladı.

Thurston, "Fifi ilerlemiş yaşını ortaya döker gibi homurtulu sesler çıkarıyor," dedi.

LeBlanc, "Yaş değil kalp önemli," diyerek yanıtladı. Her şeye karşın, kaplumbağa hızıyla olsa da yolun sonuna vardılar. Arabadan

çıkınca LeBlanc ötekilere birer omuzbağı verip kendi omuzbağını da taktı. Bu omuzbağlarına arabadaki kutu ve malzemeyi yerleştirdiler.

Thurston özür dileyerek konuştu. "Sizi şerpalar0 gibi çalıştıracağım için beni bağışlayın... Biz buraya gelirken üç haftalık malzeme getirmiştik. Oysa fromage ve vin umduğumuzdan önce tükendi. Rawlins, senin buraya gelişini de yeni malzeme getirmek için bahane olarak kullandık."

"Benim için hiç sorun değil," diyen Rawlins anlamlı bir şekilde gülümsedi. Sırtındaki yükten hiç de rahatsız değilmiş gibi dimdik yürürken ekledi. "Ellerimi matbaa mürekkebiyle boyamadan önce yani muhabirliğe başlamadan önce ben de New Hampshire'daki Beyaz Dağlar'a bir yığın, eşek sırtına layık yükler taşıydım."

LeBlanc düzensiz dikilmiş çam ağaçlarının arasında uzanan yokuş yukarı yaklaşık iki yüz elli metrelik yolda grubun önünde yürüyordu. Patika yolu oluşturan toprak zemin kaya gibi sertti. Çok geçmeden patika daha da dikleşti ama zemini, binlerce yıldır süren buzul etkinliğinden yumuşamıştı. Yolun yanındaki bazı kayaların arasından sular sızmaktaydı. Zaman zaman kabile, içi su dolu yarıkların üzerinden atlıyordu.

Genç gazeteci yokuş tırmanmaktan ve yitirdiği enerjiden ötürü sık sık soluk alıp vermeye başlamıştı. Sonunda neredeyse yerden dik açıyla yükselen bir yarın yanma gelip durduklarında genç adam rahatça soluklandı. Göl yüzeyinden yaklaşık altı yüz metre kadar yükseklikte; öğle güneşinde çevresi ışıldayan bir noktadaydılar. Buzul şimdi dik kayaların arkasında ve gözlerden ıraktaydı. Oysa Rawlins buzdan yayılan soğuğu, birisi sanki buzdolabının kapağını açık bırakmış gibi algılamaktaydı.

n Himalayaların Everest doruklarına tırmanan dağcılara yardımcı olan, onların yüklerini taşıyan kişiler.

Thurston dik bir kayanın tabanında betondan yapılmış bir girişi göstererek, "Buz Sarayı'na hoş geldiniz," dedi.

Rawlins, "Bir barajın savak çıkışına benziyor," diye yanıtladı.

Thurston güldü. Sonra yaklaşık 1.5 metre çapındaki paslanmış madeni tünel girişine adım atarken öne eğilip başını ve sırtındaki yükü sakındı. Diğerleri de onu taklit edip özellikle sırtlarındaki yükü çarpmamak için iyice kamburlarını çıkardılar.

Girdikleri tünel otuz metre kadar uzunluktaydı ve başka bir tünele bağlanıyordu. Başkalaşım kayalarından ve siyah renkli minerallardan oluşan duvarları parlak turuncu renge boyanmıştı.

Ama yer yer yıpranan boyanın altından siyah kayalar görünmekteydi.

Rawlins çevresine şaşkınlıkla bakarak, "Burada bir kamyonu rahatça sürebilirsiniz," dedi.

Gerçekten geniş bir tüneldi burası.

Thurston genç adama, "Tünel, yaklaşık dokuz metre yükseklik ve bir o kadar genişliktedir," diye karşılık verdi.

Genç gazeteci, "Fifi'yi tünele sığdıramamanız çok fena!" diyerek espri yaptı.

"Onu da düşündük. Enerji santralının yakınında araba girişine elverişli büyüklükte kapı var. Ama Bernie arabasının bu tünellerde koşturulunca yorgun düşeceğinden korkuyor."

LeBlanc kahkahayla gülerек lafa karıştı. "Fifi'nin durumu çok nazik," dedi. Sonra, duvara yerleştirilmiş bir dolabı açtı. İçinden çıkardığı lastik çizmeler ile madencilerinkine benzeyen alın kesimi lambalı sert ba- retleri arkadaşlarına dağıttı.

Birkaç dakika sonra tünelde yürümeye başladıklarında, çizmelerinin çıkardığı gıcırtılı seslerin tünel duvarlarında yansıdığını işittiler.

Böylece ilerlerken Rawlins baretinin ışığı yakıp, "Burası pek aydınlık bir yer değil," dedi.

"Enerji santralının bağlı olduğu şirket bu tünel kazılırken yeterli derecede aydınlatma yaptırmıştı. Oysa, sonra bozulan ve yanan çoğu lamba yenilenmedi."

"Daha önce sorulmuştur ama bir kez de ben sorayım: Sizi, buzulbi- limde çalışmaya iten şey ne oldu?"

"Evet, bu soruyla ilk karşılaşmam değil. İnsanlar buzulbilimcilerin tuhaf kişiler olduğunu düşünür. Biz bir yere varmaları yüzyıllarca süren, eski ve ağır hareketli buz kütlelerini inceleriz. Yetişkin bir insan için buna iş demek bile güçtür, öyle değil mi, Bernie?"

"Belki öyledir. Ama ben bu işi yaparken Yukon'da çok hoş bir Eskimo kızıyla tanışmıştım."

"Gerçek bir buzulbilimci gibi konuştun, Bernie," diyen Thurston konuşmasını şöyle sürdürdü. "Bizim bir güzelliğe duyulan sevgi ve bina dışında yaşamaya istekli olma gibi ortak tutkularımız vardır. Çoğumuz buzları ilk görüşte onların insana huşu veren görüntüsüne bakıp baştan çık- mışızdır." Ellerile tünelin duvarlarını göstererek ekledi. "Oysa, bu şekilde buzların altında ve güneş ışığından uzakta köstebekler gibi yaşamak iyi değil, çok tuhaftır."

Söze karışan LeBlanc şöyle konuştu. "Bir de bana olanlara bakın. Sürekli sıfır derecede ve aşağı yukarı yüzde yüz oranında nemli havada yaşamak.... Küçüldüm ve kaba tüylü bir hayvana benzedim."

"Seni tanıdığımdan beri kısa boylu ve tüylü bir yaratık gibisin, Bernie," diyen Thurston biraz düşünüp ekledi. "Biz burada üç haftalık vardiyalar halinde çalışırız. Ve bu yaptığımızın da bir tür köstebeklik olduğunda arkadaşımınla hemfikirim. Ama, Bernie de kabul edecektir ki, biz şanslıyız. Çünkü çoğu buzulbilimci bir buzluk alanı yalnızca yukardan görür. Oysa biz onun üstüne çıkmakla kalmaz, ta göbeğinin içini bile gıdıklarız."

Ravvlins sordu. "Sizin burada yaptığınız deneyler tam olarak nelerdir?"

"Biz burada buzulların nasıl hareket ettiklerini ve üzerinden kaydıkları kayalara neler yaptıklarını görmek üzere üç yıllık bir gözlem ve araştırmayı sürdürüyoruz. Umut ederim ki, sen de bunları makalende yazdığında heyecan verici bir şey olarak yansıtırsın."

"Oh, o pek güç olmayacak. Buzulların tüm dünyanın kalbini ısıtacak ilginçlikleriyle çok ateşli bir konu olduğuna yürekten inanıyorum."

"Ben de öyle. Buzulları tanımak oldukça gecikmiş bir konudur. Bize birkaç derece ısı farkıyla, binlerce yıl önce dünyada nelerin var olduğunu anlatabilirler. Ayrıca buzullar iklim değişikliklerini tetikler. Oh işte, biz şimdi Uyuyan Adam Kulübü'ne gelmiş bulunuyoruz."

Burası, tünelin içinde oyulmuş geniş bir alana kurulan dört tane karavana benzeyen yapıyı içeriyordu.

Thurston en yakınındaki yapının kapısını açarak anlattı. "Bir evin bütün konforu vardır burada. Sekiz araştırmacı bilim adamı için dört yatak odası, mutfak, banyo ve tuvalet... Normalde benim yanımda bir yerbilimci kalıyordu. Ama şu anda Bernie'yi de içeren bir iskelet kadromuz var. Ayrıca Uppsala Üniversitesi'nden genç bir araştırma asistanı da burada kalıyor. O elinizdeki kutu ve malzemeyi şuraya koyabilirsiniz. Labo- ratuvardan otuz dakikalık bir yürüyüş mesafesindeyiz. Buradan tünel girişi, laboratuvar ve gözlem tüneli ile telefon bağlantımız var. Laboratu- vardaki arkadaşlara geldiğimizi bildirsem iyi olacak."

Duvardaki telefonu açıp konuşan Thurston'un gülümsemesi bir anda şaşkınlığa dönüşmüştü. "Bir kez daha olanı bana anlat," diyerek dinledi. Sonra, "Tamam, oraya geliyorum," dedi.

LeBlanc sordu. "Kötü bir şey mi oldu, profesör?"

Thurston kaşları çatık bir tavırla yanıtladı. "Araştırma asistanımla konuşuyordum. Bana, inanılması zor bir şey söyledi."

"Que-ce que c'est?"r) dedi LeBlanc.

Thurston yüzündeki şaşkın tavır sürerken yanıt verdi. "Buzun içinde donmuş bir adam bulduğunu söyledi."

<•' Ne olabilir ki?

4

Uyuyan Adam Gölü'nün yüzeyinin altmış metre kadar altındaki korunmasız bir insanı anında öldürecek kadar soğuk olan sularının içinde, çakıl taşı kaplı tabanın üzerinde bulunan yüzer küre, aynen ABD'nin Ge- orgia eyaletindeki bataklıkların tabanından sızan organik gazlar gibi parıldıyordu. Çevredeki yabancı görünüşe karşın, saydam kürenin içinde bir adamla bir kadın sanki bir aşk koltuğundaymışçasına rahat bir tavırla oturmaktaydılar.

Güçlü kuvvetli yapıdaki adamın omuzları, geçmişte kale duvarlarını ve kapıları yıkmak için kullanılan kalın kütüklere benziyordu. Uzun süreler denizde ve güneşe karşı kalmaktan bronzlaşmış yüz hatları, önündeki kontrol tablosunun yanıp sönen turuncu renkli ışıklarıyla aydınlanırken zamanından önce ağırıp çelik grisine dönen saçları şu anda platin rengiymiş gibi görünüyordu. Keski kalemikle yontulmuş gibi olan profili ve yoğun yüz ifadesiyle Kurt Austin, Roma dönemi zafer sütunlarındaki savaşçıları andırmaktaydı. Oysa adamın çakmak taşı sertliğinin altında cilalıymış gibi görünen yüzü rahat bir gülümsemeyle yumuşuyor, mercan mavisi gözleri şakacı bir bakışla parıldıyordu.

Austin, NUMA'nın özel görevler timinin lideriydi. Bu tim, NUMA'nın bir önceki başkanı ve şu anda Amerikan Başkan yardımcısı olan Amiral James Sandecker tarafından ülke dışında sık sık meydana gelen ve kamuya gizli tutulan bazı sualtı görevleri için kurulmuştu. Öğrenim ve iş deneyimi yönünden makine mühendisi, denizci olan Austin NUMA'ya sualtında bilgi toplama etkinliği yönünden uzmanlaştığı CIA'den gelmişti.

NUMA'ya gelir gelmez çevresine hemen uzmanlardan oluşan bir kadroyu toplamıştı. Bu kadrodaki kişiler; sualtı araçlarında uzmanlaşmış zeki bir mühendis olan Joe Zavala; okyanusların tabanı konusu uzmanı yerbilimci Paul Trout ve deniz biyolojisinde doktorasını yapmadan önce deniz arkeolojisi dalında uzman olan usta dalgıç Gamay Morgan Trout idi. Tüm kadro hep birlikte dünya

okyanuslarının yüzeyinde ve deniz altında benzersiz ve çoğu tehlikeli olan görevleri başarıyla gerçekleştirmişti.

Austin'in her yaptığı görev tehlikelerle dolu değildi. Daha önce bedeninde ezikler, yaralar ve sızılarla çıktığı NUMA görevlerinin tersine, yaptığı en son görevde olduğu gibi, kimi görevleri oldukça hoştu. Şimdi yanında oturan bayan arkadaşını daha birkaç gün önce tanımış ve bu genç kadın kendisini fena halde büyülemişti. Skye Labelle kırkına yaklaşmış biriydi. Koyu renkli teni, yün şapkasının altında cin gibi bakan mor-mavi gözleri, siyahın üzerine kahverengi meçlenmiş saçları vardı. Ağızı klasik denilecek kadar büyüktü ama dudakları nemli ve şehvet uyandırıcı idiler. Biçimli bir vücuda sahipti, ama genç kadının fotoğrafı hiçbir zaman Sports Illustrated dergisinin kapağını süslemeyecekti. Sesi alçaktan ve pek sakın bir tonda çıkıyor, konuştuğunda belli ki kıvrak zekâlı biri olduğunu ortaya koyuyordu.

Güzel bir kadın olmaktan daha çok çarpıcılığına karşın, Austin onun şu ana dek rastladığı en çekici kadınlardan biri olduğunu düşünüyordu. Onu Louvre müzesinin duvarlarında portresini gördüğü kuzguni saçlı bir kontese benzetiyordu. Austin o resmi gördüğünde ressamın modelinden tutku ile yozlaşmamış bir masumiyeti nasıl olup da yakaladığına hayran kalmıştı. Resimdeki kadının bakışlarında bir yaramazlık vardı. Sanki tüm unvanlarından kurtulup çıplak ayaklarıyla koşmak ister gibiydi. Austin o resmin modeli olan kadınla tanışmış olmayı istemişti. Ve şimdi, o kadınla tanışmış gibiydi.

Müzedeki portreyi düşünerek genç kadına, "Ruhun bir bedenden ötekine geçmesine inanır mısın?" diye sordu.

Skye şaşırması gibi gözlerini kırparak baktı. Çünkü o ana kadar hep buzulbilim hakkında konuşmuşlardı. Hafif Fransız aksanı İngilizcesiyle konuşarak yanıtladı. "Bilmiyorum. Neden sordun bunu?"

"Sebebi yok," diyen adam ekledi. "Daha başka, kişisel bir sorum daha var."

Genç kadın, ona dikkatle bakarak, "Sanırım senin şimdi soracağını biliyorum. Adımın nereden geldiğini öğrenmek istiyorsun..."

"Daha önce Skye Labelle adlı birisiyle hiç karşılaşmamıştım da."

"Bazı kişiler benim adımın Las Vegas'ta striptiz yapan bir kadından esinlenerek konulduğunu düşünürler."

Austin kıkırdayarak gülüp konuştu. "Daha olası durum senin ailede şairane eğilimleri olan birisinin bulunmasıdır."

"Benim ana ve babam çılgın kişilerdi," diye söze başlayan genç kadın bakışlarını çevrede dolaştırarak konuşmasını sürdürdü. "Babam ABD'ye bir diplomat olarak gönderilmişti. Bir gün Albubquerque kentinde ısıtmalı havayla göğe yükselen bir balon şenliğine gitmiş ve orada fanatik bir balon kullanma pilotu olmuş. Bana göklerden esinlenerek Skye ve ağabeyime de eski bir balon pilotu olan Thaddeus Lowe adını vermişler. Annem ruhu pek özgür olan Amerikalı bir artistti. Adımı çağırtıran düşüncenin pek olağanüstü bir şey olduğunu düşünürdü. Babam daha önce beni göz rengime göre adlandırmakta diretmiş. Oysa, bebeklerin doğduklarında göz renginin anlaşılmayacağını herkes bilir. Bana göre hava hoş. Adımın hoş bir isim olduğunu düşünüyorum."

"Sana, güzel gökyüzü anlamına gelen bu addan daha iyisini koyamazlardı."

"Merci. Ve ben bütün bunlar için sana teşekkür ederim," diyen genç kadın çevresindeki su kabarcıklarına bakarak ellerini çocuklar gibi çırpıp ekledi. "Bütün bunlar gerçekten pek görkemliler. Arkeoloji dalındaki çalışmalarımın bir gün beni bir kürenin içinde suyun altına götüreceğini kesinlikle düşleyemezdim."

"Küflü bir müzedeki ortaçağ silahlarını parlatıp cilalamam gerekiyordu benim," dedi Austin.

Skye yüksek sesli bir kahkaha attı ve sonra şöyle yanıtladı. "Ben, sergiler düzenlemenin dışında müzelerde pek az zaman geçiririm. Bu günlerde araştırma görevlerimi desteklemek üzere bir şirketin işini de yapıyorum."

Austin kaşlarını kaldırarak konuştu. "Microsoft ve General Motors şirketlerinin amaçları için silahlar üzerinde uzman bir kişiyi görevlendirmeleri beni şaşırtıyor."

"Şunu düşün bir kez. Mecazi olarak konuşursak, ayakta kalabilmek için bir şirket rakibini öldürmek ya da yaralamak zorunda. Doğallıkla kendisini korumak üzere..."

Austin, "Bu pek özgün bir gırtlak kesme operasyonu," dedi.

"Fena değil. Bu deyişini bir sonraki sunumumda kullanabilirim."

"Sen nasıl olur da bir sürü yöneticiye kan dökmeyi öğretebilirsin? Mecazi olarak kuşkusuz."

"Onların daha önce kan tutkuları vardı. Ve o adamların söylemekten pek hoşlandıkları şekilde, ben onlara bulundukları kapalı daireden çıkmayı düşündürüyorum. Onlara çarpışan güçlerine silah ikmalı yapar gibi davranmalarını öneriyorum. Eski silah yapımcıları metalürji uzmanı ve mühendisti. Leonardo da Vinci gibi bazı sanatçılar birtakım savaş makinelerini düzenlemişti. Silahlar ve stratejiler sürekli değişiyor ve ordulara silah ikmalı yapan kişiler yeni koşullara uymak zorundalar."

"Müşterilerinin yaşamı buna bağlı, öyle mi?"

"Evet. Bir gruba kuşatma makinelerini tavsiye ederken karşı grup da o makinelere karşı savunma gereçlerini tavsiye etmemi bekleyebilir. Ya da bir taraf hiçbir okun geçemeyeceği zırhları isteyebilir. Daha sonra taraflar yer değiştirir ve olayı bir kez daha deneriz. Onlar, bilgisayar ve benzer araçlara güvenmek yerine kendi yerel zekâlarını kullanmayı öğrenirler."

"Belki de sen bu hizmetlerini NUMA'ya da önermelisin. Üç metre kalınlıktaki duvarda mancınıkla delikler açmak bütçe grafiklerine bakmaktan daha eğlenceli olsa gerek."

Skye'in yüzünden şeytanca bir gülümseme geçti ve sonra, "Eh işte, bilirsın çoğu yönetici erkektir," dedi.

"Oğlan çocuklar ve onların oyuncakları. Başarı için garantili bir formül."

"Kabul etmeliyim ki, ben müşterilerimi çocukluk zevklerine yaltaklanarak hitap ediyorum. Ancak yaptığım toplantılar pek popüler ve yararlı. Ve onlar benim Sorbonne'dan gelen ücretimle mümkün olmayan projeler üzerinde çalışma esnekliğini göstermeme olanak sağlıyorlar."

"Şu Eski Ticaret Yolları Projesi gibi mi?"

Genç kadın başını öne eğip konuştu. "Eğer ben teneke ile diğer malların Alp Dağları üzerinde Adriyatik Denizi'ne açılan geçitlerde Fenike ve Minos uygarlıkları insanların kullandığı eski Kehribar Yolu üzerinden Doğu Akdeniz'e ulaştırıldığını ve bu ticaretin karşılıklı olarak yapıldığını kanıtlarsam büyük bir başarı olacak."

"Senin bu eski ticaret yolu üzerindeki taşıma işleri kuramın oldukça karışık olmalı."

"Sen bir dâhisin! Bunlar benim sonunda varmak istediğim şeyler!"

"Övgüne teşekkürler. Ancak ben taşınan mal ve malzeme ile ilgili deneyimlerimle bir bağlantı kurmak istiyordum."

"Şu halde sen, olayın ne denli karmaşık olacağını biliyorsun. Karadaki yollar boyunca malları taşımak üzere Keltler ve Etrüskler gibi kavimler ticaret anlaşmaları üzerinde işbirliği yapmak zorundaydılar. Sanırım, çalışma arkadaşlarının kabul edeceği gibi, ticaret o dönemlerde oldukça yoğundu. Bütün bunlar eski uygarlıkları nasıl görmemiz gerektiğini gösteren şaşırtıcı şeyler. Kuramlarımın hepsi savaşlara ilişkin değildi. Ve onlar Avrupa Birliği ile NAFTA'dan çok daha eski zamanlarda yapılan barış dolu ittifakların değerini biliyorlardı."

"Bunlar eski çağlardaki küreselleşme olayı mı? Pek tutkulu hedeflerin var, sana şans diliyorum."

"Evet, şansa gereksiniyorum. Ama eğer başarılı olursam sana ve NU- MA'ya büyük gönül borcu duyacağım. Çünkü senin kurumun araştırma gemisi ve donanımını bana kullanıdırıyor ve sen bana yardımcı oluyorsun."

"Olay iki tarafa da yarar sağlıyor. Senin projen NUMA'ya yeni teknelerimizi anakaradaki sulara deneme şansı veriyor ve sualtı hareketinin saha koşullarında nasıl yürüyeceğini görmemizi sağlıyor."

Genç kadın eliyle boş ver der gibi bir hareket yaparak yanıtladı. "Çevredeki görüntü gerçekten çok güzel. Şu anda gereksindiğimiz tek şey bir şişe şampanya ve biraz da kaz ciğeri ezmesi."

Austin yanına doğru eğildi. Plastik bir soğutucuyu alıp arkadaşına uzattı. "Bundan içmez misin? Ve de jambon et fromage sandviçe ne dersin?" diye sordu.

"Peynir ile jambon ikinci seçeneğimdi," diyen kadın soğutucunun fermuarını açtı. İki sandviçten birini genç adama uzattı.

Austin küre biçimli sualtı aracının motorunu tabandan biraz yukarıda stop ettirdi. Öğle yemeğini yerken ktır ktır francala ekmeğinin, peynir ile jambonun keyfini çıkarıyor, bir yandan da önlerindeki, gölün haritasını inceliyorlardı.

"Şuradayız. Kabaca kıyıya paralel doğal bir kaya tabakasının üzerindeyiz," diyen genç adam parmağını haritadaki dalgalı bir hattın üzerinde gezdirerek ekledi. "Burası yüzyıllar önce suyun altında değil de karada olabilirdi."

"Bu da benim bulgularımla örtüşür. Kehribar Yolu'nun bir kesimi Uyuyan Adam Gölü'nün kıyıları boyunca uzanıyordu. Göldeki su yüzeyi yükselince tacirler kendilerine başka bir yol seçtiler. Burada

ele geçirebileceğimiz herhangi bir nesne çok eski tarihli bir şey olabilir."

"Tam olarak neyi arıyoruz?" diye sordu Austin.

"Ben de onu görünce tanıyacağım."

"Bu da benim için yeterli yanıt."

"Sen, bana güvenmenin çok ileri aşamasındasın. Ben çok ayrıntılı çalışacağım. Kervan Yolu'nu kullanan tacirler geceleri bir yerde kalmak için durmak zorundaydılar. Ben hanların gecelenen yerlerin çevresinde gelişen yerleşim alanlarını arıyorum. Sonra, tüm ticaret ilişkilerini ortaya çıkaracak silahları bulmayı umut ediyorum."

Yemeklerinin üzerine birer Evian suyu içtiler. Genç adamın parmakları aracın kontrol düğmeleri üzerinde dolaştı ve aküyle çalışan motorları vınlatarak çalışmaya başladı. Küre biçimindeki sualtı aracı keşif gezisini sürdürmek üzere yola çıktı.

SEAmagine SEAmobile markalı bu araç, dört buçuk metre boyundaki orta büyüklükte bir balina uzunluğunda ve iki metre genişlikteydi. Ama iki kişiyi sualtında üç, dört yüz metre derinlikte ve içinde insanın yaşamasına uygun hava basıncında rahatça saatlerce gezdirebiliyordu. Araç en çok 2.5 deniz mili hızla hareket edebiliyor ve 12 mil uzaklığa kadar gi- debiliyordu. Su yüzeyine çıkarken bir mantar gibi fırlayan pek çok sualtı aracının tersine, aynen bir su üstü teknesi gibi hareket ediyordu. Suyu dalmadığı zamanlarda yüzeyden yüksek duruyor ve tekneyi kullanan kişiye rahat bir görüş olanağı sağlıyordu. Böylece pilot tam dalacağı yeri görerek oraya ulaşabiliyordu.

SEAmobile sanki bir sualtı laboratuvarının yedek parçalarının bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş gibiydi. Saydam küresinin çapı yüz otuz beş santim kadardı. Bu küre madeni silindir biçimli yeraltı su borularının üzerine oturtulmuştu. D harfi şeklindeki iki madeni çerçeve kokpiti destekliyor ve koruyordu.

Aracın yapılışı su üzerinde durabilme özelliğini taşıyordu. Buna karşı çıkan, aracın ortasında dikine çalışan bir sürgü sistemiydi. SEAmobile yüzeyde ya da su altında belli bir düzeyde dengede kalma durumuna göre ayarlanmış olduğundan, pilot aracı belli bir düzeyde tutabilmek için sürekli kontrollerle uğraşmak zorunda kalmıyordu.

Denizcilikle ilgili akustik Doppler aygıtını kullanarak bulundukları durumu izleyen Austin aracı dik kayalıklar boyunca hareket ettirdi. Daha sonra yaptığı işlemleri yineleyen genç adam araca sanki bir

bahçede çim biçirmiş gibi paralel çizgiler çizdirerek hareket ettirmeyi sürdürdü. Aracın altını aydınlatan dört adet halojen lambanın verdiği ışık da gölün tabanını rahatça izlemeye yarıyordu.

Araç iki saat süreyle ileri geri hareket ederken, tekdüze göl tabanını gözlemekten Austin'in gözleri yorulmaya başlamıştı. Skye ise çevrenin benzersiz güzelliği karşısında büyülenmiş gibiydi. Öne doğru eğilmiş, çenesini ellerinin üzerine dayamış gölün tabanını sanki santimetre karelerine kadar inceliyordu. Sonunda genç kadının bu ısrarı meyvesini verdi. "İşte burada!" diyerek işaret parmağıyla bir noktayı gösterdi.

Austin hızı azaltıp ışığın biraz ötesindeki bir şeyi daha yakından görebilmeleri için aracı oraya yönlendirdi. Dipte bir yan dönmüş yatan nesne, üç buçuk metre kadar boyda ve bir buçuk metre genişlikte olan bir taş kütesiydi. Kenarlarındaki keski izleri bu taşın doğal bir kaya parçasından kesilip düzeltildiğini gösteriyordu. Bu som taşın yakınında kimisi dik, kimisi de yatık durumda olan başka taş sütun parçaları da duruyordu.

Austin, "Sanırım yanlış yola saptık ve Stonehedge'e vardık," dedi.)

"Bunlar mezar anıtları," diyen Skye eliyle göstererek ekledi. "Şu kemerler mezarlığa uzanan yolu işaretliyor."

Austin aracın derinlik ayarlama sürgüsünün gücünü artırdı ve araç birbirinden onar metre kadar aralıklarla dizilmiş olan kemerlerin üzerinde kayar gibi ilerledi. Sonra kemerlerin iki tarafındaki göl tabanı yükselmeye ve minik sığ bir vadi oluşturmaya başladı. Doğal tepe etekleri kesme taştan yapılmış yüksekçe bir duvar ile sona eriyordu.

Ve dar vadi birdenbire dimdik bir duvarla sona erdi. Bu duvarda dikdörtgen şeklinde fillerin girişine benzeyen bir açıklık vardı. Bu açıklığın üzerinde on metre kadar genişlikte bir üst eşik bulunuyordu. Bunun da üstünde üçgen şeklinde bir delik yer almaktaydı.

Skye, "İnanılmaz! Bu bir tholos/"(> dedi.

"Daha önce böylesini görmüş müydün?"

"Evet, arı kovani biçiminde yapılmış mezarlardır. Miken'de böyle bir mezar vardır. Adı da, Atreus'un Hazinesi'dir."

"Miken mi? Yunanistan'ın Mora Yarımadasındaki antik kent değil mi orası?"

"Evet ama bu düzenleme daha eskidir. Bu türden mezarlar İÖ 2200 yılına kadar izleri sürülüyor. Girit'te ve Ege'nin diğer

yerlerindeki halk mezarlıklarında kullanılırlardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Kurt?" Genç kadın sesi titreyerek sözlerini sürdürdü. "Biz, Ege ile Avrupa arasındaki ticaret ilişkilerinin çok daha eski yıllara dayandığını iddia

(-) İngiltere'de bulunan ve İÖ 1200-1700 yıllarından kalma güneşi gözlemleme amacıyla

yapılmış taş anıtlardır. <"» Klasik mimarlıkta daire biçiminde inşa edilen mezarlardır.

edebiliriz. Bu mezarlara daha yalandan bakabilmek için her şeyimi verirdim."

"Bir sualtı mezar turu için benim standart fiyatım bir akşam yemeğine birlikte çıkmaktır."

"Neden olmasın, tamam. Beni mezarlığın içine kadar götürebilir misin?"

"Elbette, açıklığın her iki tarafında ve üstte yeterince ara var. Eğer ağır ağır davranırsak kuşkusuz..."

"Lanet olsun! Dépêche-toi. Vite, vite.mn

Genç adam güldü ve sualtı aracını karanlık girişe doğru hareket ettirdi. O da Skye gibi heveslenmişti. Yine de açıklığa doğru dikkatle, ağır ağır yaklaştı. Halojen lambalarının ışıkları girişin içini aydınlatmaya başlarken aracın telsiz alıcısında bir ses duyuldu.

"Kurt, burası destek merkezi. Yanıt ver lütfen."

Suda aktarılan ses metalik parazitler taşıyordu. Buna karşın Austin, NUMA'nın kaptanının sesini tanıdı.

Aracın motorunu durdurdu ve mikrofonu eline alarak konuştu. "Burası SEAmobil, beni duyuyor musunuz?"

"Sesin biraz zayıf ve hışırtılı, ama işitebiliyorum. Lütfen, Bayan La-belle'e François'in onunla konuşmak istediğini söyle."

François Baldur, NUMA'daki Fransız gözlemciydi. Orta yaşlı hoş bir memurdu. Ama, yemek zamanında aşçıya yardım ediyor ve ortaya unutulmaz ziyafetleri çıkarıyordu. Austin mikrofonu Skye'e verdi.

Sonunda genç kadın mikronu iade edinceye kadar Fransızca ateşli bir konuşma yaşandı.

Kaşlarını çatan kadın, "Merde.r'r') diye söylenerek ekledi. "Hemen yukarıya çıkmak zorundayız."

"Niçin? Daha çok fazla hava ve akü kapasitemiz var."
n Acele et. Hızlı hızlı. <"> Bok.

"François'e hükümetteki önemli bir kişiden telefon gelmiş. Benim önemli bir nesneyi ivedi tanımlamam gerekiyormuş."

"Bana göre o iş ivedi değildir. Biraz bekleyemez mi?"

"Bana göre de öyle. Napolyon sürgünden dönene kadar bekleyebilir," diyen genç kadın içini çekerek konuşmasını sürdürdü. "Ama, hükümet benim buradaki araştırmalardaki rolümü verdiği ödenekle destekliyor. Yani, burada onların emrindeyim. Ve de pek üzgünüm şimdi."

Austin kısık gözlerle, yaklaştıkları geniş açıklığa bakarak konuştu. "Bu mezar belki de yıllardır insan gözlerine gizli kalmış. Ve de buradan bir yere gitmiyor."

Skye başını öne eğerek bu kararı onayladı. Oysa, belli ki kalbi bu karara uymuyordu.

İkisi de özlemle geniş kapıya baktılar. Sonra, Austin araca bir U dönüşü yaptırdı. Vadiden çıktıklarında yükseklik sürgüsüne uzanıp onu kullanarak aracı yukarı çıkarmaya başladı.

Dakikalar sonra kabarcık biçimindeki küre katamaran yapılı destek teknesinin yakınında suyun yüzeyine çıktı. Genç adam aracına manevra yaptırıp katamaramın kış tarafında iki gövdenin arasındı yer alan iniş-çıkış platformun üzerine çıkardı. Bir vinç sualtı aracını taşıyan platformu güverteye taşıdı.

François onları yüzünde endişeli bir ifadeyle bekliyordu. "İşinizi yarım bıraktırdığım için üzgünüm, Bayan Labelle. Bana telefon eden coc- honn pek ısrarcıydı," dedi.

Skye adamın yanağına minicik bir öpücük kondurdu. "Üzülme, François. Bu senin hatan değil. Bana ne istediklerini söyle."

Adam dağların arkasını göstererek, "Senin oraya gitmeni istiyorlar," diye yanıtladı.

(.) Domuz.

"Buzula mı, emin misin?"

Françis başını öne eğip konuştu. "Evet, evet. Benim de oraya gitmem isteniyor. Senin bir bilirkişi raporu vermeni istiyorlar. Buzun içinde bir şey bulmuşlar. Bütün bildiğim bu kadar. Bizi oraya götürecek deniz aracı bekliyor."

Skye yüzünde endişeli bir ifadeyle Austin'e döndü. Genç adam onun şu sözleri beklediğini algıladı ve, "Merak etme, sen geri gelinceye kadar, mezarlara dalmak için bekleyeceğim," dedi.

Sonra genç kadın Austin'i kucaklayıp iki yanağından öptü.

"Merci, Kurt. Sana minnettarım," diyen Skye sıcak bir ifadeyle gülümseyerek ekledi. "Gölün sol kıyısında küçük ama hoş bir kafe var. Para harcamaya değer bir yer. Akşam yemeği davetini unuttuğumu sanma."

Austin daha bu sözlere yanıt vermeden Skye basamaklardan inip motorlu bota bindi. Motor çalıştı ve karaya doğru döndü.

Yakışıklı bir adam olan Austin kariyeri boyunca birçok çekici, güzel kadınla yakınlaşmıştı. Ama, NUMA özel görevler timinin lideri olarak gece gündüz görevinin başındaydı. Evine pek seyrek olarak gidebiliyordu. Her an dünyanın herhangi bir noktasından çok daha uzak bir yere gitmeyi gerektiren iş ve yaşam düzeni nedeniyle uzun süreli aşk ilişkileri yaşayamıyordu. Birçok ilişkisi kısa sürmüştü.

Başından beri Austin, Skye'a karşı büyük yakınlık duymuştu. Eğer genç kadının bakışım, gülümseyişini sesini yanlış okumamışsa bu duygu karşılıklıydı. Şu tersliği üzüntüyle karşılayan genç adam genellikle göreve çağırıldığında her şeyi gözden çıkarmasına ve tüm romantik ilişkilerini noktalamasına karşın, bu kez gölün kıyısına doğru yaklaşan motorbotun arkasından uzun uzun baktı ve hangi olayın böyle ivedi bir çağırışı gerektirdiğini merak etti. Şu anda neredeyse Skye'a arkadaşlık etmek ister gibiydi.

Oysa birkaç saat sonra onunla gitmediğine bin kez sevinecekti.

1

M

5

LeBlanc, kıyıda Skye ile buluşunca genç kadının nasıl ruhsal bir durum içinde olduğunu anladı. Fransızın derbeder görünümü onun Fransızlara özgü çekiciliğini ve mizah anlayışını maskeliyordu. Skye arabaya binince birkaç dakika sonra, bu büyümüş de küçülmüş olan adam, arabası Fifi hakkında öyküler anlatarak genç kadını güldürebilmeyi bile başardı.

Skye, Citroen markalı arabanın buzluk alanın arka tarafına doğru ilerlediğini görünce sordu. "Sanırım buzula doğru gidiyoruz, öyle değil mi?"

"Buzula doğru değil, bayan, ama buzulun altına doğru gidiyoruz. Çalışma arkadaşlarım buzun hareketlerini Uyuyan Adam Gölü'nün yaklaşık üç yüz metre altında izliyorlar."

"Bu konuda benim hiçbir fikrim yok, biraz daha anlatın," dedi Skye.

LeBlanc başını öne eğerek gözlemesinde yapılan çalışmaları anlatmaya başladı. Genç kadın, onu dikkatle dinlerken bilimsel merakı, kendisinin sualtı aracından çekip alınmasına karşı duyduğu öfkeyi hafifletir gibi olmuştu.

Anlatılanlar sona erince bu kez LeBlanc sordu. "Sizin gölde yaptığınız çalışmaların konusu nedir? Bir gün mağaramızdan çıktık, bir de ne görelim! Bir gemi sanki gökten indi."

"Ben, Sorbonne Üniversitesi adına çalışan bir arkeologum. Ulusal Sualtı Denizcilik Kurumu yani NUMA araştırmalar için bir tekne sağlama inceliğini gösterdi bana. Biz nehirden buraya Uyuyan Adam Gölü'ne geldik. Bu gölün sularının altında Kehribar Yolu'nun izlerini bulmayı umut ediyorum."

"Ne büyüleyici bir çalışma bu! Peki, şimdiye dek ilgi çekici bir şeye rastladınız mı?"

"Evet, bu nedenle proje ile ilgili alana olabildiğince çabuk dönmeyi istiyorum. Şu anda neden burada benim yardımına gereksinildiğini söyleyebilir misiniz?"

"Buzulun içinde donmuş bir insanın bedeni bulundu."

"Bir insan bedeni mi bulundu?"

"Evet, onun bir erkek cesedi olduğunu düşünüyoruz."

"Buz Adamı gibi mi?" diyen genç kadın birkaç yıl önce Alpler'de bulunan mumyalanmış bir Neolitik dönemi avcısının bedenini anımsamıştı.

LeBlanc olumsuzca başını sallayarak yanıtladı. "Biz bu zavallı insanın çok daha yeni kuşaktan biri olduğunu düşünüyoruz. Önce bir dağcı olduğunu ve uçuruma düştüğünü sanmıştık."

"Neden fikrinizi değiştirdiniz?"

"Göreceksiniz."

"Lütfen benimle oyun oynamayın, Bay LeBlanc!" diye söylenen Skye terslenerek konuşmasını sürdürdü. "Benim uzmanlık alanım silahlar ve zırhlardır, ölü bedenler değil. Neden bu işe çağırıldım ki?"

"Özür dilerim, Bayan Labelle... Bay Renaud bu konuda hiçbir şey söylemememizi istedi bizden."

Skye'in şaşkınlıktan ağzı açık kalır gibi olmuştu. "Devlet Arkeoloji Kurumu'ndaki Renaud mu?" diye sordu.

"Evet, ta kendisi bayan. Olayı keşfe, üst makamlara bildirişimizden hemen birkaç saat sonra buraya geldi ve kendisini görevlendirdi. Onu tanıyor musunuz?"

"Oh, evet. Onu tanırım," diyen genç kadın terslendiği için LeBlanc'tan özür diledi. Ellerini göğsünün üzerine kavuşturmuş olarak arabanın koltuğunda otururken düşündü. Evet onu çok iyi tanırım...

August Renaud, Sorbonne Üniversitesi'nde Antropoloji dalında çalışan bir profesördü. Ancak ders vermiyordu. Bu da öğrencilere Tanrı'nın bir lütfü gibi gelmekteydi. Çünkü onlar bu profesörden nefret ediyorlardı. Renaud tüm enerjisini siyaset yapmaya harcamaktaydı. Eski ve yakın dostlarından kendisine bir kadro kurmuştu. İşte bu bağlantıları sayesinde devlet arkeoloji kurumunda yetkili bir mevkiye getirilmiş, tüm etkinliğini ödül ve ceza dağıtmakta kullanır olmuştu. Skye'm birkaç projesini engellemiş, ama yaptığı imalarla, genç kadınla yatarsa işlerin hızlanacağını duyurmuştu. Skye da ona, bir hamamböceği ile yatmayı yeğleyeceğini söylemişti.

Leblanc arabayı park etti ve genç kadını tünel girişine götürdü. Öne eğilip başını sakınarak yuvarlak girişten geçti. Bir anlık duraksamadan sonra genç kadın da onu izledi. LeBlanc, Skye'a alnı ışıklı bir baret ve çizme verip kendisinininkileri de alınca tünelde yürümeye başladılar. Beş dakika sonra tüneldeki konaklama evindeydiler. LeBlanc oradaki telefonu kullanıp laboratuvara gelmek için yolda olduklarını bildirdi. Daha sonra yarım saat sürecek yola koyuldular.

Onlar yürürken ayaklarının sesleri sızan sularla ıslanmış duvarlarda yansdı. Genç kadın çevresindeki nemli ortama bakarak, "Burası ıslak bir çizmenin içi gibi," dedi.

"Champs-Élysées bulvarına hiç benzemediğini kabul ediyorum. Oysa trafik oradaki kadar kötü değil."

Skye tüneldeki mühendislik harikalarına şaşmıştı. Tünelde zahmetsizce ilerlerken sürekli sorular soruyordu. Bir noktada tünelin duvarında kare biçiminde bir kapının bulunduğu tümüyle betondan yapılmış bir yere vardılar.

Genç kadın sordu. "Bu kapı nereye açılıyor?"

"O kapı tüneli hidroelektrik santralinin tüneline bağlıyor. Tünellerde su akışı mevsim gereğinden önce yavaşlayınca biz bu kapıyı açar, biraz su akıtırız. Ama yılın bu zamanında su düzeyi yükseldiği için bu kapıyı kapalı tutarız."

"Buradan enerji santrale gidilebilir mi?"

"Dağın içinde ve buzulun altında her yöne doğru uzanan tüneller vardır. Ancak kuru olan tünellere girilebilir. Diğer tüneller suyu

santrale taşırlar. Buzulun altında sürekli bir nehir akıp durur ve akıntı kimi zaman şiddetli olabilir. Normal olarak mevsimin bu geç zamanına kadar çalışmayız. Erimenin oluşturduğu su buz ve kayaların arasındaki oyuklarda akar; cepler oluşturur ve bizim araştırmalarımızı yavaşlatır. Ama, bu ilkbahar mevsiminde, iş düşündüğümüzden uzun sürdü."

Havadaki nemi koklayan Skye sordu. "Buradaki temiz havayı nasıl sağlıyorsunuz?"

"Eğer biz laboratuvara varıp orayı da geçerek buzulun altında bir kilometre kadar yürürsek, buzun öteki ucunda bir başka girişe erişiriz. Orası bir maden girişi gibi açık bırakılmıştır. Hava oradan içeri girer."

Skye nemli soğukta titreyerek, "Sizin kararlılığınıza hayranım. Burası çalışmak için çok hoş bir yer değil," dedi.

LeBlanc'ın bedeninin derinliklerinden yükselen kahkahası ıslak duvarlarda yankılandı. "Bu, yapılması çok hoş olmayan, pek sıkıcı bir iştir. Biz her zaman iliklerimize dek ıslanırız. Burada kaldığımız üç hafta boyunca güneş ışığına ancak birkaç kez çıkarız. Oysa, mağaraya dönmek insanın moralini bozar. Bu nedenle daha kuru ve sıcak olan laboratuvarda bulunmayı yeğleriz. Laboratuvarda bilgisayarlar, çöktelleri süzmek için vakum pompaları ve buzlar erimeden üzerlerinde çalışacağımız bazı aygıtlar vardır. Günde on sekiz saat çalıştıktan sonra duşumuzu yapar ve yatağımıza çekiliriz. Böylece zaman hızla geçer. Ah işte, oraya vardık bile."

Konaklama evleri gibi bir karavana benzeyen laboratuvar da duvarın içindeydi. LeBlanc en yakınındaki laboratuvar kesimine doğru yürüyünce orada bir kapı açıldı ve uzun boylu bir adam dışarı çıktı. Renaud'un görüntüsü Skye'm içindeki hoşnutsuzluğu bir kez daha körüklemişti. Bu adam aslında hamamböceğinden daha çok peygamberdevesi denilen böceğe benziyordu. Üçgen biçimindeki suratında sivri bir çenesi, uzun bir burnu ve birbirine yakın gözleri vardı. Seyrelmeye başlayan saçları soluk kırmızı renge boyanmıştı.

Renaud, nemli eliyle Skye'in elini gevşekçe kavrayıp sıktı. Bu da genç kadının onu görünce içinde uyanan kusma isteğini bir kez daha te- tikledi.

"Günaydın, Bayan Labelle. Bu karanlık ve ıslak mağaraya gelmene teşekkür ederim," dedi adam.

"Bir şey değil, Profesör Renaud," diyen genç kadın çevresindeki sağlıklı ortama bakıp ekledi. "Bu çevre size pek yakışıyor."

Renaud bu imalı sözleri duymamazlıktan geldi. Gözleriyle baştan aşağı genç kadının düzgün bedenini, kalın giysilerin altını da görüyormuş gibi bütün dikkatiyle süzerek konuştu. "Seninle birlikte olduğumuz her yer bana pek uyar."

Skye espri yapma refleksini boğarak yanıtladı. "Belki de yapmakta olduğum işimden uzak tutacak önemli şeyin ne olduğunu bana söylersiniz."

"Hem de zevkle söylerim," diyen adam Skye'ın kolunu tuttu.

Genç kadın kolunu çekip ondan uzaklaşarak LeBlanc'ın koluna girdi ve, "Bize yol gösterin," dedi.

Buzulbilimci şaşkınlıkla onların bu söz düellosunu izliyordu. Kocaman bir gülümseyişle Skye ile kol kola kaba tahtalardan yapılmış bir merdivene doğru yürüyüp birlikte dik merdivenleri tırmanmaya başladılar. Bu merdiven de üç buçuk metre yükseklikte ve üç metre genişlikte bir başka tünelin başına çıkıyordu.

Merdiven başından yaklaşık yirmi adım ötede tünel Y şeklinde diğer bir tünele bölünüyordu. LeBlanc, genç kadını sağ tarafa dönen tünele yöneltti. Bu tünelde fazla derin kazılmamış bir kanalda su akıyordu. Duvar boyunca kara renkli kauçuk bir boru uzanmaktaydı.

"Su jeti," diyen LeBlanc açıklama yaptı. "Biz, bu drenaj suyunu toplayıp ısıtarak eritmek üzere buza püskürtüyoruz. Buzulun altındaki buz camcı macunu gibi yumuşamış oluyor. Biz, sürekli olarak buzu eritiyoruz. Öyle yapmasak günde elli, altmış santim kalınlıkta buz oluşabilir."

"Bu çok hızlı bir işlem," dedi Skye.

"Evet, çok hızlıdır. Bazen biz buzulun içine doğru ilerliyor ve arkamızdaki buzun bize yaklaşmaması için tetikte duruyoruz."

Bu tünel on metre yükseklikteki bir eğimle sona erdi. Üç kişi kaygan zeminli bir başka merdivende bir araya geldiler. Ve onu da tırmanarak içine on iki kişinin sığabileceği buz içinde oyulmuş bir mağaraya girdiler. Bu mağaranın buzdan duvarları mavimsi beyaz renkliydi. Ancak buzulun hareketleriyle içine sızan toprağın yaptığı lekeler ile yer yer desenliymiş gibi görünüyordu.

LeBlanc, "Biz şu anda tam buzulun altındayız. Üzerimizde üç yüz metreye yakın kalınlıktaki buzdan başka bir şey bulunmuyor. Burası buz akımının en kirli yeridir. Buz içine doğru oyuldukça temizlenir. Şimdi Bayan Labelle; Bay Renaud'un bana verdiği görevi yerine getirmek için gitmek zorundayım," diyerek izin istedi.

Skye, ona teşekkür etti. Sonra tüm dikkatini mağaranın uzak duvarına doğru, yağmurluk giymiş bir adamın elindeki borudan sıcak su püskür- tüşünde yoğunlaştırdı. Duvarda eriyen buz buhar bulutları çıkarıyor, bu da mağaradaki havayı solumayı güçleştiriyordu. Adam mağaraya konukların girdiğini görünce su püskürtmeyi kesti.

Gelip genç kadının elini sıktıktan sonra konuşmaya başladı. "Küçük gözlememimize hoş geldiniz, Bayan Labelle. Umarım dışardan buraya varabilmek sizin için pek zor olmamıştır. Adım, Hank Thurston. Bernie'nin iş arkadaşım. Şu genç de asistanımız Craig Rossi, Iowa Üniversite- si'ndendir." Sonra, oradaki diğer kişiyi de göstererek ekledi. "Bu genç adam da Derek Rawlins. Outside dergisinde bizim çalışmalarımızı anlatan yazılar yazacak."

Skye gençlerle tokalaştı. Renaud onların yanından umursamadan geçip buzdan duvara doğru gitti. Ve eğilip orada buzların arasına sıkışmış insan bedenine baktı. "Gördüğünüz gibi baylar, bu kibar adam uzun zamandan beri donmuş durumda," diyerek Skye'a bakarak, "Benim karşılaştığım bazı kadınlara hiç benzemiyor," dedi.

Kimse bu yapay espriye gülmedi. Genç kadın Renaud'un yanından geçti ve parmaklarını, kollarıyla bacakları fena halde bükülmüş donuk adamın dış hatlarında dolaştırdı. Thurston, "Biz bu donmuş adamı mağarayı genişletirken bulduk," diye açıkladı.

"Bir adamdan daha çok otomobilin ön camına konmuş bir böceği andırıyor," dedi genç kadın.

"Onun kocaman yağlı bir leke olarak değil de, nispeten iyi durumda oluşu nedeniyle şanslıyız," diyen Thurston ekledi. "Çünkü buzulun altındaki buzlar ve buzun içindeki diğer şeyler aynen cam macunu gibi yumu- şayıp ezilirler."

Skye buzun altındaki bedene baktı ve sordu. "Siz onun bir zamanlar buzulun üstünde olduğunu mu varsayıyorsunuz?"

"Elbette," diye yanıtladı Thurston. Sonra açıklama yaptı. "Uyuyan Adam Gölü ile bu çevredeki vadi ya da buna benzeri yerlere, Alpler'de sıkça rastlarsınız. Her yıl böyle buzulların içine, oldukça çok miktarda yeni yağan kar sızar."

"Burada gördüğümüz durumun oluşabilmesi ne kadar zaman sürer?"

"Benim tahminime göre olayın gerçekleşmesi yüz yıllık bir zamanda yaşanabilecektir. Yani, ondan daha uzun ya da kısa bir sürede bir cisim buzulun üstünden tabanına inebilir."

"Şu halde bu adamcağızın uçuruma yuvarlanmış bir adam olması mümkün müdür?"

"Biz de başlangıçta öyle düşündük. Ama sonra onu daha yakından inceledik."

Skye yüzünü buza iyice yaklaştırdı. Ölü beden çizmelerine kadar koyu renkli deri giysiler içindeydi. Orasından burasından çıkan kürk tüyleri görünüyordu. Kılıfının içindeki tabancası belinden sarkıyordu.

Genç kadının bakışları bu kez ölünün suratına kaydı. Buzun içinde yüz hatları açık seçik görünmüyordu. Ancak teni uzun süreler güneş altında kalmış gibi koyu bakır renginde yanıktı. Gözlerinde uçak pilotlarının taktığı gözlüklerden vardı.

"İnanılmaz!" diyen genç kadın biraz geriye çekilince orada dikilen Renaud'u gördü ve sordu. "Bu cesedin benim işimle ne ilgisi olabilir ki?"

Renaud sıırttı. Yanındaki plastik bir kutunun içine elini soktu. Çelikten yapılmış bir miğferi ortaya çıkarırken hırıldar gibi bir sesle konuştu. "Bu miğfer ölü adamın kafasına yakın bir yerde bulundu."

Skye miğferi ondan alıp madenin üzerine kazınmış girift deseni incelerken dudaklarını ısırdı. Miğferin siperliğinde bir adamın yüzü, burun ve bıyıklarıyla kazınmıştı. Miğferin tepe kısmında çiçekler, bitki gövdeleri ve üç başlı bir kartalın çevresinde mitolojik yaratıklar birbirinin içine geçmiş şekilde kazınmıştı. Kartalın gagası küstahça çıgılıklar atmak üzere açılmış ve keskin pençeleri birtakım mızrak ve okları sıkıca kavramıştı.

Thurston Renaud'un verdiği bilgiyi şöyle tamamladı. "Aslında miğferi daha önce bulduk. Sonra hemen pompaları kapattık ve büyük şansla ölü bedene hasar vermedik."

Renaud, "Bu akılcı bir karar olmuş. Suçların işlendiği yerler gibi arkeolojik siteler de kirletilmeye karşı pek duyarlıdır," diyerek düşüncesini belirtti.

Skye miğferin tepesine yakın yerde bulunan bir deliğe parmağını sokarak, "Bu, bir merminin açtığı deliğe benziyor," dedi.

Renaud küçümser tavırla karşı çıktı. "Mermi deliği ha! Bir mızrak ya da okun açtığı delik deseniz çok daha uygun düşerdi."

Genç kadın, "Ateşli silahların etkilerine karşı zırhlarda oluşan çentik ve diğer işaretleri görmek rastlanmadık şeylerden değildir. Bu delik pek az görülür şekilde temiz. Oysa miğferin çeliği de kolay delinmeyecek biçimde çok kaliteli bir madenden yapılmış- Bakın,

sıkışan buzun yaptığı etkiye karşın ne denli az ezik ve çizgüj. Adli tıptan uzman çağıldınız mı?" diye sordu.

"Yarın gelecekler," diyen Ren^u(j ekledi. "Bir adli tıp uzmanının bize bu adamın ölü olduğunu söylemesi ne gereksinmıyoruz. Miğfer hakkında başka neler söyleyebilirsiniz bize?"

Genç kadın başını iki yana sınıyarak konuştı. "Kökenini söyleyemem. Genel olarak biçimi daha önce gördüğüm miğferlere benziyor ama üzerindeki desenler bana pek aşin^ görünmedi. Zırh yapımcılarının kayıtlarına bakıp ayrıca bilgisayarına aki bilgileri gözden geçirmem gerekiyor. Çünkü bana göre burada birt^m çelişkiler var," diyen genç kadın ölü bedene bakıp ekledi. "Giysileri v<e belindeki silahı yirminci yüzyıla aitmiş gibi görünüyor. Giysi ve gözlüklerine bakılırsa bu adam bir havacı olmalı. Öyleyse burada sorulacak soru, şudur: Bu adam neden eski bir miğferi kafasına takmıştı?"

"Söyledikleriniz ilginç şeyler, Bayan Labelle," diyen Renaud sabırsızca içini çekerek konuşmasını sürdürdü. "Oysa ben, daha çok yardımcı olmanızı beklerdim." Miğferi Skye'ın elinden alan adam onu plastik kaba koyup bu kez kaptan perçinli küçük madeni bir kutuyu ortaya çıkardı. Yıpranmış kutuyu bir bebek gibi özenle yere koydu ve konuşmasını sürdürdü. Bu kutu da cesedin yakınındaydı. İçinde bulacaklarımız kişinin kimliği ve buraya nasıl geldiğini anlatır umarım," diyerek Thurston'a hitap etti. "Tanımlayıcı başka nesnelerin bulunması olasılığı nedeniyle bu cesedin çevresindeki buzlan eritmenizi isteyeceğim sizden. İşin sorumluluğu bana aittir."

Thurston, ona kuşkulu bakışlarla bakarak omuzlarını silkip yanıtladı. "Bana göre hava hoş... Burası sizin ülkeniz." Sonra, sıcak su hortumuyla yeniden su püskürtmeye başladı. Cesedin çevresinde beş, on santim buzu daha eritti ama bir şey bulamadı. Bir süre sonra yemek yemek ve ısınmak için laboratuvara gittiler. Daha sonra buzdan mağaraya dönüp araştırmalarını sürdürdüler. Sonunda Renaud kendisinin buz mağarada kalacağını ve ötekilerin gidebileceğini söyleyince buna karşı çıkan olmadı.

Renaud gittiği yerden dönmeden önce Thurston biraz daha çalıştı ve sonra dikkati çekmek için el çırpıp konuştu. "Şimdilik duralım. Çünkü ziyaretçilerimiz var."

Geliş yolunda heyecanlı sesler yankılandı. Biraz sonra Renaud'la birlikte gelen üç adam kamera ve not defterleriyle mağaraya daldılar. İçlerinden uzun boylu iriyarı olanı kibarca geride duruyordu. Diğer

ikisi şamata yaparak, birbirini itip kakarak ve sonunda omuz omza durarak cesedin filmini çekmeye başladılar.

Skye, Renaud'un kolunu tutup bir kenara çekerek sordu. "Muhabirler burada ne arıyor?"

Adam küçümser bir bakışla yanıtladı. "Onları buraya ben çağırdım. Bu büyük keşfi kamuya yansıtmak için basının seçtiği kişi bunlar..."

Sesinde gizleyemediği nefretin izleri duyulan genç kadın, "Bu keşfin ne olduğunu siz dahi bilmiyorsunuz. Ama, bu sitenin korunması hakkında biraz önce nutuk çekiyordunuz."

Adam, Skye'in protestosunu umursamadığını göstermek için elini havada sallayarak yanıtladı. "Bu görkemli buluşun dünyaca öğrenilmesi önemli." Sonra sesini gazetecilerin duymasını sağlamak için yükselterek ekledi. "Mezarından çıkarır çıkarmaz sizin mumya hakkındaki sorularınızı yanıtlayacağım." Daha sonra Renaud yürüyüp mağaradan dışarı çıktı.

Amerikalı dergi yazarı Rawlins, "Tanrı'm! Mumya, mezar... Şu adam sanki Firavun Tuthankamun'un mezarım bulmuş gibi böbürleniyor," dedi.

Fotoğrafçılar birer kez daha resim çektikten sonra odadan dışarı çıktılar. Oysa uzun boylu iriyarı adam yerinden kılmıdamamıştı. Bir metre doksan santim kadar boyda, beyaz yüzlü ve kaslı bedeni olan bir adamdı. Boynuna asılı kamerası ile omzuna asılı büyük bir gereç çantası vardı. Bir dakika süreyle ölü bedene duygusuzca baktı ve sonra diğerlerinin peşinden gitti.

"Renaud'a ne söylediğinize kulak misafiri oldum," diyen Thurston genç kadına hitap ederek ekledi. "Bu site kısa sürede donmaya başlayacak ve olasılıkla bedeni koruyacaktır."

"İyi. Bu arada gidip şu geri zekâlının ne haltlar karıştırdığına bir bakalım."

Hep birlikte merdivenlerden ana tünele indiler. Renaud laboratuvarın önünde dikiliyor ve yanma aldığı madeni kutuyu elleriyle havaya kaldırmış inceliyordu.

Gazetecilerden biri seslendi. "Onun içinde ne var?"

"Henüz bilmiyoruz. İçindekilere zarar vermemek için onun kilidini dikkatle açacağız," dedi Renaud. Sonra topuklarının üzerinde tam bir dönüş yaparak herkesin resim çekmesini sağlamaya çalıştı.

Uzun boylu gazeteci yine resim çekme fırsatını kaçırmıştı. Bunun yerine kendisine söylenen iki gazeteciyi itip Renaud'un karşısına dikildi.

"Ver o kutuyu bana," derken kimseyi umursamamış gibi konuşuyor ve kocaman elini uzatıyordu.

Renaud ürkmüştü. Sonra adamın şaka yaptığını düşünerek o da oyuna katıldı. Sırttı ve kutuyu göğsüne bastırarak, "Dünyada olmaz," dedi.

İriyarı uzun adam elini ceketinin iç cebine soktu. Ortaya bir tabanca çıkardı. Namluyu Renaud'un parmak boğumlarına hızla vurdu. Renaud'un bakışlarındaki neşe ve keyif gitmiş şimdi yerini şaşkınlık ve acıya bırakmıştı. Adam bir anda yere dizlerinin üzerine çökerek ezilen parmaklarını öteki eliyle kavrıdı.

Uzun adam kutuyu yere düşmeden havada yakaladı. Sonra olduğu yerde biraz döndü, tabancasının namlusunu ötekilere çevirdi. Herkes donmuş gibi olduğu yerde dururken uzun boylu adam döndü ve bütün hızıyla tünelde koşmaya başladı.

O böyle uzaklaşırken Renaud, "Durdurun o adamı!" diye haykırdı.

Thurston hemen laboratuvarın önündeki duvarda bulunan telefonu kaptı, kulağına dayadı ve kaşlarını çatarak. "Çalışmıyor! Hat kesilmiş olmalı," diyerek ekledi. "Şu anda konaklama evlerinde kimse yok. Girişe doğru koşun. Oradan yardım isteyeceğiz."

LeBlanc ve Thurston Renaud'un ayağa kalkmasına yardım ettiler. Laboratuvardan aldıkları gereçlerle adamın parmaklarına ilkyardımları uygularken iki kameraman uzun boylu adamın kimliği hakkında çeşitli fikirler ileri sürüyordu. İkisi de onu tanıımıyordu. Belli ki, adam gerekli tanıtım kartını sağlamış ve kendilerini buraya getirecek deniz uçağına binmişti. Göl kıyısında LeBlanc onu da alarak buraya getirmişti.

Skye ile LeBlanc yola çıkan Thurston'a katıldılar. Oysa, Thurston tünelde eli silahlı adamın bekleyebileceğini söyleyince üç gazeteci yerlerinden bile kımıldamadı. Tünelde hızla ilerleyen diğer üç kişinin baret ışıkları karanlığı deler gibiydi. Sonra daha yavaş, sanki uzun boylu adam tünelde onları bekliyormuş gibi dikkatle yürümeye başladılar. Birtakım ayak seslerini duymak için arada bir duruyor, çevreyi dinliyor, duvar ve tavanlardan damlayan suyun sesini duyuyorlardı.

Birdenbire ilerlerinde karanlıkların içinden boğuk bir patlama sesi ile ardından bir deprem dalgası geldi. Aynı anda tünelin içinde bir

sıcak hava akımı dolaştı. Üçü birden yere yatıp yüzlerini ıslak tabana gömer gibi bastırırken bir basınç dalgası onları yalayıp geçti.

Sonunda kendilerini güvende hissedince ayağa kalkıp yüzlerindeki pisliği temizlemeye çalıştılar. Kulakları fena halde çınılıyordu. Bu yüzden seslerini duyurmak için bağırarak konuşmak zorunda kaldılar.

LeBlanc, "O neydi?" diye sordu.

Başlarına gelebileceklerin en kötüsünden korkan Thurston ileri doğru hamle ederken, "Bir bakalım, neler oluyor?" diyerek yanıtladı.

Genç kadın, "Bekleyin biraz!" diyerek iki adamı uyardı.

Thurston, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Ayaklarıma bakın!"

Baretlerinin ışığı tünelin tabanında bir şeyin hareket ettiğini gösteriyordu.

Thurston, "Su!" diye haykırdı.

Akıntı hızla onlara doğru geliyordu.

Arkalarına dönüp şimdi ayak bileklerine kadar yükselen suda tünelin derinliklerine doğru var güçleriyle koşmaya başladılar.

Austin dürbünle Skye'm arabaya binişini ve küçük Citroen'in buzun yanındaki eğimli yolu tırmanıp ağaçların arkasında kayboluşunu gözlemişti. Genç adama bu sanki yer Skye'ı yutuyormuş gibi geldi. Austin geminin korkuluklarına dayanırken gözleri Uyuyan Adam Buzulu'na takıldı. Benekli yüzeyi ve her iki taraftaki koyu renkli kayalıklarıyla buzluk alan, Plüton gezegeninden bir kesiti andırır gibiydi. Güneş buzun üzerinde parıltılar yapıyor ama yüzeyden çevreye dağılan soğuğun gölün ayna gibi düzgün yüzeyinde hafiflemesine pek az katkı sağlıyordu.

Bir ara geriye dönüp Skye'ın kuramını düşünen Austin, Kehribar Yolu'nu kullanarak gölün kenarından geçen kervanları gözünün önüne getirdi. Kendisini o çağdaki insanların yerine koydu. Tacirlerin buzul gibi büyük ve amansız bir olayın meydana gelişi karşısında ne yaptıklarını merak etti. Büyük olasılıkla o insanlar bu fenomeni Tanrı'nın kendini yatıştırmak için bu olayı yarattığına inanmışlardı. Belki de suyun altındaki mezar da buzul ile ilişkili bir şeydi. Genç adam da mezarı görmek üzere

Skye gibi sabırsızlanıyordu. Sualtı aracını suya indirmek ve tek başına dalış yapmak pek kolay bir işti. Oysa, bunu yaparsa genç

kadın kendisini ba- ğıslamayacaktı. Bu nedenle kendisi de Skye'ı kınayamazdı.

Austin, genç kadın geriye döndüğünde sualtı aracını dalış için hazır durumda bulundurmaya karar verdi. SEAmobil'i gerekli aygıtlarla kontrol ederken babasının o uzun boyuyla karşısında durup tepesinden bakarak ona her ayrıntıya dikkat etmesini anımsatışını bir kez daha işitir gibi oldu. Seattle kentinde büyük bir gemi kurtarma firmasının sahibi zengin bir adam olan babası Kurt'a denizciliğin temel bilgilerini öğretmiş, ona altın değerinde öğütler vermişti: Hiçbir zaman bir halatı en hafif çekişte çözülecek olanların dışındaki düğümlemlerle bağlama, tekneni her an temiz ve denize açılmaya hazır durumda tut.

Austin, babasının bu öğütlerini kafasına kazıymıştı sanki. Meslek yaşamı boyunca attığı düğümler kesinlikle kördüğüm olmamıştı. Babasının onun için yaptırdığı küçük yelkenli teknenin halatları her zaman düzgün roda edilmiş0 madeni parçaları hep cilalı pırlı pırlı olmuştu. Üniversiteye gittiğinde de babasının öğütleri ona yol göstermişti. Washington Üniver- sitesi'nde sistem yönetimi dalında mastır öğrenimi yaparken aynı zamanda Seattle'daki bir dalış okulunda profesyonel dalgıç eğitimi görmüş ve pek çok özel alanlarda yüksek derecede uzmanlık kazanmıştı.

Üniversiteden sonra Austin, Kuzey Denizi'ndeki bir petrol platformunda iki yıl çalışıp daha sonra babasının firmasında çalışmak üzere ülkesine dönmüştü. Orada da altı yıl çalıştıktan sonra CIA'in pek az bilinen sualtında bilgi toplama etkinliğinde çalışmak ilgisini çekmişti. Soğuk savaş sona erince CIA sualtı bilgi toplama etkinliğini tatil etmiş ve bu kez genç adam NUMA' ya geçmişti.

Gerçeği ve gizli anlamları arayan felsefe âşığı bir insan olarak Austin, babasının öğütlerini bir tekneyi yürütme işlerinin ötesindeki yaşama

<?> Daire biçiminde düzgün olarak istif edilmiş.

ilişkin temel kurallar olarak da görüyordu. Babası yaşam hakkındaki basit terimlerle ona her an beklenmeyen durumlara karşı hazırlıklı bulunması gereğini söylemişti. Bu, Austin'in ciddiye aldığı ve dikkatini pek çok durumda yaşamını kurtarmak üzere kullandığı öğütlerdendi.

Austin sualtı aracının akülerini kontrol etti. Boşalan hava tanklarının dolu olan yenileriyle değiştirilmiş olduğunu da gördükten

sonra bu kez tüm aracı baştan aşağı gözden geçirdi. Denetlemesinin sonuçlarından memnun olan genç adam parmaklarının boğumlarını kokpitin saydam tavanına hafifçe vurarak, "Tekne denize açılmaya hazır," diye mırıldandı.

Sualtı aracından destek gemisi Mummichug'un güvertesine atladı. Yirmi beş metre uzunluğunda katamaran olan bu gemi, NUMA'nın araştırma gemileri içinde Austin'in çalıştığı en küçük tekneydi. Adını aldığı küçük balık gibi, Mummichug hem tatlı suda hem de denizde görev yapıyordu. ABD'nin New England kıyılarında okyanustan anakaraya uzanan su yollarında görev yapan bir başka teknenin geliştirilmiş modeliydi.

Hızlı ve deniz görevlerine pek uygun güçlü dizel motorlarıyla çalışıyor, yirmi deniz mili ekonomik hızla yol alıyordu. Küçük boyutlu olmasına karşın teknenin vinç ve bumbaları vardı. Ağır yükleri kaldırabiliyordu. Daha büyük tekneler buzulların açtığı böyle dolambaçlı su yollarında seyir yapamazdı.

Yanında Skye olmayınca kimseyle konuşacak konu bulamayan genç adam bir fincan kahve hazırladı. Sonra alt güverteye, sualtını uzaktan izleme kamarasına indi. Burası masalarının üzerini bilgisayar monitörleri- nin doldurduğu küçük bir yerd. Gemideki her şey gibi burası da gösterişsizdi. Oysa, monitörlere bağlı elektronik devrelerle uzaktan izleme bilgilerine ulaşılabiliniyordu.

Bir monitorun önündeki koltuğa oturan Austin kahvesinden bir yudum alıp bilgisayarda sonar aygıtının tarama dosyasını açtı. Dr. Harold Edgerton 1963 yılında bir araştırma gemisinin karinasına bir sonar aygıtının bilgi iletme sistemini monte ederek bu tarama dosyasının öncülüğünü yapmıştı. O buluşu, gemilere sualtında geniş bir arama tarama olanağı sağlamış ve sualtı araştırma tekniklerinde bir devrimi oluşturmuştu.

Mummichug bu buzul gölü araştırma alanına geldiğinde, Skye göl kıyılarında kervan yolu izlerinin bulunabilmesi için bir araştırma yapılmasını istemişti. Kervan yolunu kullanan tacirlerin nehre geçmeden önce buralarda bir yerde biraz oyalanabileceği ve bu nedenle yakınlarda bir yerleşim alanı kurabilecekleri olasılığını ileri sürmüştü. Nehir bile bir zamanlar bir su yolu olarak Kehribar Yolu'na katkıda bulunmuş olabildi.

Burada sualtı aracı buzul gölünün suları altında araştırma görevi yaparken ayrıca sonar araştırma görevini yapan gemi de yol boyunca taramalarını sürdürebiliyordu. Austin bu yolla toplanmış

bilgileri görmek istedi. Monitoru yavaş hızla ama yüksek çözünürlükle çalıştırarak sonar görüntülerinin geminin nehre girişinden beri elde edilen kayıtlarını izlemeye başladı. Onları boylam ve enlemleriyle de görebiliyordu.

Sonar görüntülerini yorumlama bu işe alışkın gözlerin olmasını gerektiriyordu. Oysa yapılan pek heyecan verici bir iş değildi. Çünkü düz ve çakıltaşlı tabanıyla Uyuyan Adam Gölü öteki göllerden bile daha tekdüze bir yerdi. Austin dikkatinin dağıldığını ve başka şeyleri düşünmeye başladığını duyumsuyordu. Gözkapakları ağırlaşmaya başlamıştı ki, bir anda ekranda anormal bir durumu görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Görüntüyü biraz geriye aldı, tekdüze görüntülerin içinde koyu renkli bir şeyin ortaya çıktığı anda bilgisayarın faresini tıklatarak görüntü üzerinde zumladı ve ayrıntıları dikkatle incelemeye başladı.

Şu anda ekranda bir uçağa bakıyor ve onun kokpitini bile görebiliyordu. Yazdırma ikonunu tuşladı ve birkaç saniye sonra yazıcıdan uçağın resmi çıktı. Genç adam güçlü ışıktaki resmi inceledi. Çok çok eski model uçağın bir kanadı eksikti. Ayağa kalkan Austin teknenin kaptanını uçak hakkında uyaracaktı. Ama, kamaranın kapısında François ile karşılaştı.

Belli ki adam pek telaşlıydı. Her zaman güler yüzlü olan adamın suratı sanki Eiffel kulesinin yıkıldığını işitmiş gibi allak bullak olmuştu.

"Bay Austin, hemen köprüüstüne gelmelisiniz," dedi.

"Ne oldu?"

"Sorun, Bayan Skye!"

Genç adamın midesi yerinden oynar gibi oldu. "Ne olmuş ona?" diye sordu.

Adamın ağzından bozuk bir Fransızca aksanıyla anlaşılmasın İngilizce sözcükler dizisi akıp duruyordu. Austin sürekli konuşan Fransızın yanından hızla geçip köprüüstüne çıkan basamakları tırmandı. Kaptan oradaydı. Telsiz telefonla konuşuyordu. Kurt'u görünce karşı tarafa, "Attendez.r'n dedi ve almacı yerine yerleştirdi.

Kaptan Jack Fortier orta boylu, Fransız Kanada kökenli sonradan ABD vatandaşı olan ve şimdi NUMA adına çalışan bir adamdı. Fransızca konuşabilmesi buradaki çalışmalarda yararlı oluyor, oysa konuştuğu Fransızlar onun Quebec aksanını beğenmeyip burun kıvırıyorlardı. Fortier, Austin'e bu küçük görmelerin kendisini rahatsız etmediğini; çünkü kendi Fransızcasının daha arı dil olduğunu ve

bölgesel aksan farklılıkla- rıyla kirlenmediğini söylemişti. Kaptanın hiçbir şeyden fazla etkilenmediğini bilen genç adam şimdi onun da endişelenmiş olduğunu gördü.

Doğrudan konuya girerek kaptana sordu. "Skye'a ne oldu?"

"Telsizde enerji santralinin yöneticisiyle konuşuyordum. Orada bir kaza olduğunu söyledi."

Austin ürperir gibi oldu. "Ne tür bir kaza?" diye sordu.

"Skye ile bazı kişiler buzulun altındaki bir tünelde imişler."

"Orada ne yapıyormuş Skye?"

"Buzulun altında bir gözlemevi vardır. Orada bilim adamları buzulun hareketlerini incelerler. Oradaki tüneller buzdan oluşan suyu kulla-

n Bekle.

nan enerji santralinin bir bölümüdür. Belli ki orada bir şey ters gitti ve tünel suyla doldu."

"Enerji santrali, gözlemevi ile bağlantı kurabilmiş mi?"

"Hayır, telefon hatları kesikmiş."

"Öyleyse Skye'ın ölü ya da diri olduğunu bilemiyoruz henüz."

Fortier fısıltıyla yanıtladı. "Belli ki öyle."

Haber Austin'i şoke etmişti. Derin bir soluk alıp sonra ciğerlerindeki tüm havayı boşaltarak aklını başına toplamaya çalıştı. Ve sonra biraz toparlanan genç adam, "Enerji santralinin yöneticisine onunla görüşmek istediğimi söyleyin. Tünel sisteminin ayrıntılı planlarını hazır etsinler. Beni karaya götürecek bir botu hazırlatın," dedi. Bir an için kaptana emirler yağdırdığını algılayan Austin, "Bağışlayın beni. Bir deniz piyade çavuşu gibi emirler yağdırmak istemedim. Bu, sizin geminiz. Benimkiler yalnızca birtakım önerilerdir," dedi.

"Önerileriniz kabul edildi," diyen kaptan ekledi. "Endişe etmeyin. Elimde daha sonra ne yapacağıma ilişkin bir ipucu bulunmuyor. Gemim ve personelim emrinizdedir."

Kaptan Fortier mikrofonu eline alıp geminin iç iletişim sistemine Fransızca emirler yağdırdı.

Austin köprüüstünün camlarından buzula baktı. Genç adam şimdi de bronzdan yapılmış bir heykel gibiydi. Oysa sakın görüntüsü pek yanıltıcıydı. Hızla çalışan beyni sanki birtakım yarışlara katılıyor, bazı stratejileri oluştuyordu. Ancak yaptığı sanal planlamaların gerçeklik ile karşılaşıldığında işe yaramayacağını biliyordu. Çünkü nasıl bir durumla karşılaşılacağı belli değildi.

Skye'in gemiden ayrılırken yüzündeki o kıskırtıcı ifadeyi anımsadı. Olasılıklar tümüyle kendisine karşıtı ama Austin o büyüleyici gülümsemeyi yeniden görebilmek için elinden geleni yapmaya ant içti.

7

Plajda bir kamyon Austin'i bekliyordu. Sürücüsü aracını tepeye tırmanan ve enerji santraline varan yokuşta kaza yapsa kafa göz yarabilecek bir hızla sürdü. Kamyon, dikdörtgen biçiminde yapılmış binaya yaklaştığında, Austin binanın girişinde bir adamın ileri geri seri adımlar atarak turladığını gördü. Kamyon sert fren yaparak durdu ve adam kamyonu koşarak kapısını Austin için açtı. Tokalaşmak üzere elini uzattı.

Fransızca hitap etti. "Dilimizi biliyor musunuz, Bay Austin?"

Kamyondan inen genç adam, "Bir parça biliyorum," diyerek yanıtladı.

"Tamam," diyen adam hoşgörülü bir gülümsemeyle sözünü sürdürdü. "Ben İngilizceyi yeterli derecede konuşabilirim. Adım, Guy Lessard. Bu enerji santralinin yöneticisiyim. Yaptığımız felaket bir iştir."

"Öyleyse zamanın çok önemli olduğunu da biliyorsunuzdur."

Lessard kısa boylu, zayıf yapılı bir adamdı. Düzgün biçimde kesilmiş bıyığı yüzüne yakışıyordu. Sanki santraldan enerji hatlarına akan akıma bağılmış gibi sinirli ama enerjik bir hava içindeydi. "Evet, sizi iyi anlıyorum. Gelin. Durumu size açıklayacağım diyen adam binanın giriş kapısına doğru ivedi adamlarla yürüdü ve içeri Austin'in önünden içeri girdi.

Genç adam binanın küçük ve sade girişine bakarak, "Burada daha büyük bir tesisin olacağını umuyordum," dedi.

"Görünüşe bakıp aldanmayın. Burası santralin giriş ve hizmet binası- dır. Genelde büro hizmetleri ve yaşama alanları olarak kullanılmakta, asıl santral dağın içine doğru uzanmaktadır."

Girişin uzak köşesindeki bir başka kapıdan geçtiler. Geniş ve iyi aydınlatılmış mağara gibi bir yerin içine girdiler.

"Burada delgi işinde bize fırsat tanıyan kaya oluşumlarının yarattığı avantajları kullanıyoruz," diyen yöneticinin sesi duvarlarda ve tavanda yankılanıyordu. "Dağın ve buzulun altında uzanan yaklaşık elli kilometrelik bir tüneller sistemi bulunmaktadır."

Austin kısa bir ısıklık çalarak yanıtladı. "ABD'de bu uzunlukta olmayan bazı karayolları bile vardır."

"Bu, görkemli bir başarıdır. Burada mühendisler yaklaşık on metre çapındaki tünelleri kazacak makineleri kullandılar. Bir gözlem tünelini oymak ise basit bir sorundu."

Mağarayı geçen yönetici yine önde yürüyerek bir tünel girişine vardı. Bu arada Austin'in kulakları sanki yüzlerce arı vızıldıyor muş gibi gelen bir vınlama sesini işitti. "Bu gürültü sizin üreteçten geliyor olmalı," dedi.

"Evet. şu anda tek t rbinimiz var. Ama ikincisinin kurulması planlanıyor," diyen yönetici tünel duvarındaki bir kapının önünde durup, "Burada kontrol odamız var," diye ekledi.

Burası santralin beyni olan beş metre karelik küçük ama tertemiz bir odaydı. Dev bir kumar makinesine benziyordu. Duvarlar boyunca dizilmiş kutularda yanıp sönen küçük ampuller, elektrik göstergeleri, ölçü aygıtları ve şalterler vardı. Lessard odanın merkezindeki at nalı biçiminde bir konsola yaklaştı. Oradaki bilgisayarın karşısına oturdu. Ve Austin'in de yanına yerleşmesi için işaret etti.

"Bu santralda neler yaptığınızı biliyor musunuz?" diye sordu.

"Genel olarak biliyorum. Buzuldan eriyen suyu hidroelektrik santrali işletmek üzere kullandığınızı söylediler bana."

Lessard başını  ne e erek onayladı. "Burada teknoloji o kadar fazla karmaşık değildir. Gökten kar yağar, buzulun üzerinde birikir. Ilık havalarda buzuldaki buzlar erir, su cepleri ve akarsuları oluşturur. Akıntı tünellerle türbine doğru yönlendirilir. İşte böyle! T rbın akarsuyla çalışır ve elektik elde edersiniz. Temiz, ucuz ve dönüştürülebilir bir enerji," diye anlatırken tekdüze çıkan sesi bile Lessard'ın duyumsadı ı gururu gizleye- miyordu.

"Kuramsal olarak basit ama uygulanması etkileyici," diyen genç adam ekledi. "Burada çok fazla personeliniz olmalı?"

"Hayır, personel olarak santralda    kişi varız. Her vardiya için bir kişi. Santral neredeyse tümüyle otomatik olarak düzenlenmiştir. Olasılıkla bizsiz de çalışabilir."

"Bana sistemin bir diyagramını gösterebilir misiniz?"

Lessard'ın parmakları bilgisayarın klavyesinde hareketlendi. Ekranda bir büyük kentin trafik kontrol merkezinkine benzeyen diyagram göründü. Birbirini kesen renkli çizgiler Austin'e Londra metrosunun haritasını anımsattı.

"şu yanıp sönen mavi hatlar içinde su akan t nellerdir. Kırmızı çizgiler ise, kuru olan ba lantılardır. T rbinimiz şuradadır."

Genç adam çizgilere baktı ve kafa karıştıran şekilden bir anlam çıkarmaya çalışarak sordu. "Şu anda hangi tünellerde sel var?"

Lessard parmakucuyla ekrana vurup, "Şunda. Gözlemevine giren ana tünelde," diye yanıtladı yönetici. Bu çizgi yanıp sönen mavi ışıklıydı.

"Biz denedik ve gözlemevi tüneline giden suyu tuttuk. Ama belli ki gözlemevi tüneli ile diğer tüneller arasındaki beton bağlantıda bir yarık oluşmuş. Suyu diğer tünellere çevirerek orayı onarabilirdik. Ancak, şu anda gözlem tüneli suyla dolu."

"Bu beton duvarın nasıl yarıldığına ilişkin bir fikriniz var mı?"

"Şu noktadaki çelik kapı, bir tünelden ötekine geçişi sağlar. Su düzeyi yüksek olduğu için yılın bu zamanında o kapı güvenlik gerekçesiyle kapalıdır. Kapı, binlerce ton basınca dayanacak şekilde yapılmıştır. Orada ne olduğunu bilmiyorum."

"O tüneldeki suyu akıtıp boşaltmanın bir yolu yok mu?"

"Evet, var. Biz bazı tünelleri kullanım dışına çıkardık. Ve sonunda oradaki suyu pompalayacağız. Ama, bu işlem günlerce sürecek," diye üzgün bir yanıt geldi yöneticiden.

Austin önündeki parıltılı ekranı göstererek sordu. "Bu denli geniş ve yoğun bir tünel sistemi olmasına karşın durum böyle mi?"

"Sorunun ne olduğunu size göstereceğim."

Lessard öne geçti ve ana kontrol odasından çıkıp tünel boyunca birkaç dakika yürüdüler. Türbinin her zaman duyulan vınlaması ağaçların arasından esen güçlü bir rüzgârın sesine benzeyerek güçlenmişti şu anda. Tüneldeki bir çelik merdiveni tırmanıp arka tarafında bir gözlem platformunun bulunduğu suya dayanıklı plastik ve çelikten yapılmış bir kapıdan geçtiler. Lessard santralda ana kontrol merkezi dışında bulunan ve sayısı birkaç tane olan kontrol odalarından birine geldiklerini söyledi. Burada, tünellerde hızla akan suyun sesi neredeyse gümbürtü halinde aksediyordu.

Lessard duvardaki bir düğmeye bastı ve tünelin bir bölümü aydınlanarak orada hızla akan su görüldü. Köpüklü sular neredeyse gözetleme noktasına kadar yükseliyordu. Austin bembeyaz suya baktı ve onun büyük gücünü algıladı.

"Yılın bu zamanında dev buz parçalarının erimesiyle sular oluşur," diyen Lessard gürültünün arasında sesini duyurmak için bağırarak konuşuyordu. "Bu, tüneldeki su akışına eklenir. Yani olay ilkbahar mevsiminde eriyen kar sularının bir nehrin normal su akışına

eklenmesine benzer. Şu anda sizin tünelde arkadaşlarınızın hapis kalmasını önlemeye yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Bana şimdiden çok yardımcı oldunuz. Ancak şimdi gözlem tünellerinin daha ayrıntılı bir diyagramını görmek istiyorum."

"Pekâlâ," diyen Lessard kontrol odasının gerisine doğru bir kez daha önden yürüdü. Bu Amerikalıdan hoşlanmaya başladığını düşünüyordu santral yöneticisi. Onun tüm nitelikler içinde en çok takdir ettiği şekilde, Austin metodik ve işlerini eksiksiz yapan bir adam gibi görünüyordu.

Yeniden santral ana kontrol odasına dönünce Austin duvardaki saate baktı ve tura gidip geldiklerinden beri çok değerli dakikaların geçmiş olduğunu gördü. Lessard burada bir madeni dolabın kapısını açtı ve bir dizi mavi proje kopyasını ortaya çıkardı.

"İşte gözlem tünelinin ana girişi. Yolun altından geçen su kanalından uzakta değil. Bu dörtgenler tünelde çalışan bilim adamlarının geceledikleri evlerdir. Laboratuvar, ana girişten üç yüz elli metre kadar uzaktadır. Şu yan görüntüde dikkat edebileceğiniz gibi, tavana kadar çıkan ve başka bir düzeye ulaşan merdivenler var. Oradaki bir geçit de buzul altı gözlem yerine varır."

"Kaç kişinin o tünelde kapalı kaldığını biliyor musunuz?"

"Son günlerde orada bilimsel ekipte çalışan üç kişi vardı. Bazen onlarla bir araya gelir ve birkaç kadeh şarap içerdik. Sonra, sizin gemiden gelen bir kadın da orada. Kazadan önce bir deniz uçağı bazı kişileri oraya getirmiş. Ancak onların kaç kişi olduklarını bilmiyorum."

Austin diyagrama eğildi. Gözleri her ayrıntıya dikkat ediyordu. "Buzulun altındaki gözlemesinde bulunan insanları gözünüzün önüne getirin. Şu geçitteki sıkışan hava, suyun gözlem alanını basmasını önlemiş olabilir," dedi.

Lessard gönülsüzce, "Doğru," dedi.

"Eğer orada hava varsa, o kişiler şimdi de canlı olmalılar."

"Evet, ama burada doğru olan bir başka konu da, oradaki havanın pek sınırlı oluşudur. Bu, aynı zamanda canlıların ölümlere imreneceğı bir durum olabilir."

Genç adam orada Skye ile öteki insanları bekleyen korkunç yazgının anımsatılmasına pek fazla gereksinmiyordu. Onlar, selden kurtulmuş olsalar bile, oksijensizlikten ağır ağır gelen ve pek de kolay olmayan ölümle burun buruna kalacaklardı. Austin diyagrama

dikkatle bakarken ana tünelin gözlemevinin ötesinde başka bir yere doğru uzandığını görerek, "şu tünel nereye gidiyor?" diye sordu.

"O tünel bir buçuk kilometre kadar uzunlukta olup hafifçe yükselerek başka bir girişe çıkıyor."

"Altından su geçen bir giriş mi?"

"Hayır. Dağın kenarında bir maden girişine benzeyen bir açıklık vardır."

"Orayı görmek isterdim," diyen Austin'in kafasında bir planın formülü şekilleniyordu. Bu plan, birtakım varsayım ve tahminler üzerine kuruluyordu. Planın yürümesi için biraz şans gerekiydi ama şu anda elde olan yalnızca buydu.

"Orası dağın öteki yanındadır ve o girişe yalnızca havadan ulaşılabilir. Girişin nerede olduğunu size gösterebilirim."

Birkaç dakika sonra santralin düz atısındaaydılar. Lessard buzulun uzak yanındaki vadiyi, dar ve uzun bir akarsuyu göstererek, "Giriş, küçük bir vadinin pek yakınındadır," dedi.

Austin yöneticinin işaret parmağını izleyip göğe doğru baktı. Gökyüzünde, büyük bir helikopter enerji santraline doğru yaklaşmaktaydı.

Lessard, "Tanrı'ya şkrlersun! Sonunda birileri yardım çağırma yanıt verdi!" diye sevine konuştu.

Onlar merdivene doğru koşup santraldan dışarı çıkarken helikopter alçalmaya başlamıştı. Kamyon sürücüsü ile Austin'in santralda çalışan üçüncü kişi olduğunu tahmin ettiği bir başka adam, helikopterin n kapıdan birkaç yüz metre uzaklıktaki iniş alanında iniş tekerleklerinin yere değişine bakıyorlardı. Pervaneleri durunca helikopterden üç kişinin indiğini gördüler. Ve geç adam kaşlarını çattı. Çünkü bunlar bir arama kurtarma timi değildi. Üç adam da yönetici kadrosundan olduklarını gösterir şekilde koyu renkli takım elbiseler giyinmişti.

Santral yöneticisi Lessard sesindeki şaşkınlığı gizleyemeyen bir tonla konuştu. "şu adam benim patronum Drouet. O kesinlikle buraya gelmezdi."

Drouet iri yapılı ve Hercule Poirot'un kine benzeyen bıyıkları olan bir adamdı. Telaşla ilerleyip suçlayıcı bir ses tonuyla, "Burada neler oluyor, Lessard?" diye sordu.

Santral yöneticisi olanları anlatırken Austin saatine baktı. Akreple yelkovan saatin minesinde uçar gibi ilerliyorlardı.

Drouet bir kez daha soru sordu. "Olay üretim üzerinde ne gibi etkiler yaptı?"

Austin'in içinde sıkışmış ruhsal durumu patlar gibi oldu ve genç adam, "Bu olayın buzulun altında sıkışıp kalan insanlar üzerinde ne gibi etkileri olduğuyla daha çok ilgilenmeliydiniz," dedi.

Adam, Austin'den beş, on santim daha kısa boylu olmasına karşın, eliyle çenesini tutarak genç adama tepeden bakar gibi sordu. "Sen de kimsin?" Sanki tırtıl, Alice'en bir mantarın üzerinden hitap eder gibiydi tavrı.

Lessard araya girip, "Bay Austin, bir ABD devlet kurumu çalışanıdır," diye bilgi verdi.

(-> Alice Harikalar Diyarı 'nda adlı kitabın kahramanı.

"Amerikalı mı? Bu senin üzerine düşen bir görev değil," diyen adamın burun kıvrıldığını Austin rahatça fark edebiliyordu.

"Yanılıyorsun. Bu durum beni fazlasıyla ilgilendiriyor," diyen Austin öfkesini bastırmaya çalışan bir ses tonuyla konuşuyordu. "Çünkü yakın bir arkadaşım o tünelin içinde," diye ekledi.

Drouet yerinden kımıldamadan yanıtladı. "Ben de bir üstümden gelecek emirleri beklemek durumundayım. Kuşkusuz olayı oraya bildirmemden sonra. Ben, duygusuz bir kişi değilim. Hemen bir kurtarma girişimi için istekte bulunacağım."

"Bu yapacağınız yeterince hızlı bir girişim değil. Şimdi, şu anda bir şeyler yapmamız gerekiyor," dedi genç adam.

"Evet, öyle olsa da benim yapabileceğim tek şey bu. Şimdi beni bağışlayın."

Bu sözlerden sonra o ve diğer takım elbiseliler santrale doğru yürümeye başladılar. Lessard, Austin'e baktı, başını salladı ve o da ötekileri izledi.

Austin bürokratin yakasına asılıp onu sürüklemek üzere içinden yükselen içgüdüyü bastırmaya çalışırken bir motor sesi duydu ve havada bir benek gördü. O benek giderek büyüdü ve sonunda bir helikopter haline geldi. Ancak bu, önce gelenden daha küçük bir araçtı. Küçük helikopter gölü geçti, santralin üzerinde bir daire çizdi ve sonra birinci helikopterin yakınına gelerek yerden tozları kaldırıp piste kondu. Helikopterin pervaneleri daha tam durmadan ince yapılı bir adam uçaktan yere atladı. Austin'e el sallayarak yaklaşan Joe Zavala bir zamanlar yaptığı boks sporunun ona kazandırdığı çok seri ve atletik adımları atarak yürümekteydi. Zavala orta sıklette

profesyonel boksör olarak dövüşmüş, oradan gelen geliriyle üniversite harcamalarını son kuruşuna kadar kendisi karşılamıştı.

İnsanlarla birlikte yaşamayı çok seven ve sakin bir ses tonuyla konuşan Zavala, New York Yüksek Denizcilik Okulu'ndan mezun olduğunda Amiral Sandecker tarafından işe alınmış, özel görevler timinin değerli bir üyesi olmuş, Austin'in yaptığı pek çok işte onunla birlikte çalışmıştı. Zavala'nın parlak mekanik bir zekâsı vardı. Başarılı bir pilottu. Helikopterlerle, küçük jetlerle turbo pervaneli uçaklarla binlerce saatlik uçuş yapmıştı.

Birkaç gün önce iki adam birlikte Fransa'ya gelmişlerdi. Austin Alp- lerin üzerinde uçup Mummichug adlı gemiye katılırken Joe Paris'te kalmış, sualtı teknelerinin tasarım ve düzenlemelerinde uzman olarak insansız sualtı araçlarının geliştirilmesi için yapılan bir panele katılmıştı.

Austin tüneldeki kazayı öğrendikten sonra cep telefonuyla Zavala'yı aramış, "Seni Paris yolculuğunda rahatsız edeceğim ve onu yarıda bıraktıracam için üzgünüm," demişti.

"Sen ondan daha fazlasını da yapıyor, paneli düzenleyenlerden birinin beni Paris'te gezdirme etkinliğini de yarıda bıraktırıyorsun."

"O adamın adı ne?"

"O harika kadının adı Deniše. Paris turundan sonra onunla dağdaki kulübesine gidecektik. Ben şu anda Doğu Fransa'da Mt. Blanc yakınlarındaki Chamonix'teyim."

Austin, Zavala'nın öyküsünü işittiğinde pek şaşırmamıştı. Anlamalı gözleri ve geriye taranmış siyah saçlarıyla Joe, bir zamanların sinema ve televizyon yıldızı Richardo Montalban'ın çağdaş bir modeli gibiydi. Biçimli dış görünüşü, esprili çekiciliği ve kıvrak zekâsı onu Washington'da ve gittiği her yerde bekâr kadınların tek hedefi durumuna getirirdi. Bazen bu olay adamı işinde bile rahatsız ederdi. Diğer durumlarda da, Tan- rı'nın bir lütfuydu ona. Şu anda Chamonix buradan pek uzakta bir yerde değildi. "Burası da güzel. Yardımına gereksiniyorum, Joe," demişti Austin.

Zavala arkadaşının sesinden durumun ciddi ve ivedi olduğunu anlayınca, "Hemen yola çıkıyorum," diye yanıt vermişti.

Göle bakan çıplak tepenin üzerinde yeniden bir araya geldiklerinde to- kalaştılar ve Austin arkadaşının aşk yaşamına engel olduğu için özür diledi.

Zavala'nın dudak uçlarını hafif bir gülümseme süsledi. "Sorun değil, dostum, Deniše bir devlet görevlisi. Ve devlet beni çağırıyor

dediğimde durumu hemen anlayışla karşıladı. Üstelik şu helikopteri kullanmam için bana iltimas bile yaptırdı," diye konuştu.

"Senin bayan arkadaşına bir şişe şampanya ile bir demet çiçek borçluyum."

"Senin her zaman yürekte bir romantik olduğunu biliyordum," diyen Zavala çevresine bakarak ekledi. "Burası biraz kel de olsa güzel bir çevre. Peki neler oluyor buralarda?"

Austin helikoptere doğru yürürken yanıtladı. "Olanları sana yolda anlatırım."

Birkaç dakika sonra havalanmışlardı. Buzulun üzerinde uçarlarken genç adam olayların akışını Zavala'ya ünlü Reader's Digest dergisinin yöntemiyle özetledi.

Öyküyü dikkatle dinleyen Zavala, "Lanetler olası bir karmaşa! Bayan arkadaşın için üzgünüm. Bana göre Skye tanışmaktan hoşlanacağım bir tip gibi," dedi.

"Umut ederim ki o zevke kavuşursun," diye yanıtlayan Austin her geçen dakika umutların azaldığının farkındaydı.

Lessard'ın santralde anlattığı şekilde arkadaşını vadiye doğru yönlendirdi. Zavala engebeli arazide en uygun noktada helikopteri yere indirdi. Uçağın acil durum kutusundan bir el feneri alıp eğimli alanda yürüdüler. Buzuldan yayılan nemli soğuk kalın ceketlerinin altına kadar işliyordu. Tünele giriş açıklığının çevresi burada betondan yapılmıştı. Girişin undeki küçük düzlükten sonra aşağıdaki eğik alana doğru onlarca minik kanyon uzanmaktaydı. Austin'in santralin arkasından girdiği tünele çok benzeyen bir tünele adımlarını attılar. Tünelin hafif eğik tabanı ıslaktı. Birkaç adım ilerledikten sonra su ayak bileklerine kadar yükseldi.

Zavala tünelin derinliklerine bakarak, "Tam anlamıyla bir aşk tüneli değilmiş!" dedi.

"Ancak Styx nehrinin buna benzeyebileceğini düşünürüm," diyen Austin karanlık sulara bir süre bakıp sonra bedeninden geçen bir enerji çakışı ile canlanarak konuştu. "Burada yapılacak şey yok. Haydi santrale geri dönelim."

Zavala'nın kullandığı helikopter bir kez daha yere konduğunda santrallerin üst yöneticisi Drouet ile arkadaşları onları karşılamak için binadan dışarı çıktılar.

Drouet, Austin ile konuşmak için acele ediyordu. "Daha önceki davranışım için sizden özür dilemeliyim," dedi ve, "korkunç durum hakkında tüm ayrıntıları biliyordum. Ben de üstlerimle ve Amerikan

Büyükelçiliği'yle görüştüm. Onlar bana NUMA ile sizden söz ettiler, Bay Austin. Ayrıca tünelde kapalı kalmış Fransız yurttaşlarının bulunduğunu bilmiyordum."

"Onların milliyetleri sizin için fark eder miydi?"

"Hayır, elbette ki etmezdi. Öylesi bağışlanamaz bir şey olurdu. Buraya bir yardım ekibinin gönderilmesini istediğimi işitmekten memnun olacaksınız sanırım. Bir arama kurtarma ekibi yola çıkmış durumda."

"Bu henüz bir başlangıç. Tim ne kadar zamanda buraya gelir?"

"Çok geç kalmayacaklarını bilin."

Drouet ellerini ovuşturdu; belli ki üzülmüyordu. "Hiç değilse cesetleri ortaya çıkarabileceğiz. Yapabileceğim bu kadar," dedi.

"Bizim yapabileceklerimiz bu kadar değil, Bay Drouet. Onları canlı çıkarmaya çalışacağız. Ama yardımlarınıza gereksiniyoruz."

"Ciddi olamazsınız! O insanlar yaklaşık üç yüz metre kalınlıktaki buzulun altındalar," diyen üst yönetici Austin'in sakın ama kararlı yüzünü inceleyerek kaşlarını çatıp ekledi. "Peki, bayım. Size yardım edebilmek için her kapıyı çalacağım. Şu anda ne yapmam gerektiğini bana söyleyin."

Genç adam, Drouet'in tombul dış görünüşünün altında çelikten bir tabakanın bulunduğunu öğrenince şaşırıp sevindi.

"Önerinize teşekkürler. Önce sizin helikopteriniz ve onun pilotunu ödünç almak isterim."

"Tamam, ama sizin arkadaşınızın da bir helikopteri olduğunu görüyorum."

"Daha büyük bir helikoptere gereksiniyorum."

"Sizi anlayamıyorum. O şanssız insanlar toprağın altında sıkışıp kalmışlar. Havada değiller."

"Ne olursa olsun helikopterinize gereksinim duyuyorum," diyen Austin zamanını boşa harcattığı için adama sert bir bakışla baktı.

Drouet canlı bir hareketle başını öne eğerek, "Tamam. Benim tam işbirliğimi elde edeceksiniz," dedi.

Üst yönetici hızla helikopterin pilotuna yaklaşıp onunla konuşurken Austin de Zavala'nın kullandığı helikopterin telsiziyle NUMA teknesinin kaptanına ulaştı. Planlarını ona anlatmak için birkaç dakika harcadı. Kaptan Fortier'in, onu can kulağıyla dinlediği anlaşıyordu.

Sonunda kaptandan, "Her şeyi istediğiniz gibi hazırlayacağım," yanıtı geldi.

Genç adam ona teşekkür edip buzula bakarak saldıracağı düşmanın büyüklüğünü kestirmeye çalıştı. Onun planında kendinden kuşkulanmaya yer yoktu. Planlarının ters yönde işleyebileceğini de deneyimlerinden biliyordu. Tüm bedeni bunu kanıtlayan yara izleriyle doluydu. Ama, işler yolunda giderse sorunun çözümlenebileceğini de biliyordu. Şansının ona yardımcı olması gerekiyordu. Oysa, şu anda tek emin olmadığı durum, Skye'ın hayatta olup olmadığıydı.

8

Skye capcanlıydı. Genç kadının öfkesinin kendisi üzerinde odaklandığını duyumsayan Renaud buna tanıklık edebilirdi. Renaud olay hakkında yalnızca işine gelen sözleri söyleyince genç kadın ona kırıcı sözlerle hitap etmişti. Skye meslek yaşamındaki en büyük keşfini berbat ettiği için parlak gözleri öfke yaşlarıyla dolu olarak hırslı Fransız arkeologunu sözleriyle sanki kamçılıyordu. Renaud sonunda cesaretini toplayıp protesto eder gibi birtakım şeyler gevelemeye çalışmıştı. Skye artık ona söyleyeceklerini bitirmiş ve konuşmaktan yorulmuştu. Bu yüzden adama kendinden utandıracak bakışla bakarak çok iyi seçilmiş son bir ifadeyle hitap etti:

"Geri zekâlı?"

Renaud, genç kadının iyi niyetini kötüye kullanarak yaralı elini ona doğru uzatıp, "Canımın acıdığını görmüyor musun?" diye sordu.

"O da senin aptalca hatan yüzünden oldu," diyen Skye ekledi. "Tanrı aşkına silahlı bir adamın buraya gelmesine nasıl izin verebilirsin?"

"Ben, o adamın bir gazeteci olduğunu düşündüm."

"Sende bir amipin beyni var. Amipler düşünmez, yalnızca sulu çamurların içine sızıp orada yaşarlar."

LeBlanc, "Bayan, lütfen..." diyen yalvarır gibi konuştu. "Yalnızca bir sürelik soluyacak kadar havamız var. Gücünüzü kendinize saklayın."

"Gücümü ne için saklayayım?" diyen genç kadın tavanı göstererek, "Dikkatinden kaçmıştır belki. Çok ağır bir buz kütesinin altında sıkışıp kaldığımızı size anımsatayım," diye ekledi.

LeBlanc parmağını dudağının üzerine bastırdı.

Skye çevresindeki üşümüş ve korkmuş yüzlere baktı ve konuşmalarının onları daha da mutsuz ettiğini sezinledi. Bu arada Renaud'a söylediklerinin kendi korku ve şaşkınlığının ürünü olduğunu da anladı. LeBlanc'tan özür diledi ve, "Şu adam tam bir geri zekâlı," dedikten soma çenesini tuttu.

Sonra sırtım duvara dayamış olarak oturan dergi yazarı Ravvlins'e dayandı. Genç yazar çevresinden katranlı muşambaları toplamış ve tabandan poposunu yalıtımak üzere bunları altına koymuştu. Skye, genç gazeteciye, "Bağışlayın beni ama donuyorum," dedi.

Rawlins pek şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra kahramanca bir davranışla uzanıp bir kolunu genç kadının omuzlarına dolayarak konuştu. "Bir dakika önce pek ateşliydiniz."

Skye, "Herkesin önünde kendimi yitirdiğim için pek üzgünüm," diyerek karşılık verdi.

"Sizi kınamıyorum ama durumun bir de aydınlık yönüne bakın. Hiç değilse ışıklarımız var."

Sel suları santraldan gelen elektrik hatlarının tünelin tavanına yakın yerde döşenmiş olan devresini ıslatmamıştı. Her ne kadar birkaç kez aralıklarla sönüp yanmışsa da ışıklar hâlâ yanıyordu. Islanmış ve yorgun kazazedeler şu anda buz mağarası ile merdivenler arasındaki kısa tünelde bir arada oturuyorlardı.

Bu iyimser gözlemine karşın Rawlins sürenin kısaldığını biliyordu. O ve diğerleri soluk almanın giderek güçleştiğinin farkındaydılar. Genç gazeteci kötümserleşmeye başlayan düşüncelerini başka yöne çevirmeye çalışarak Skye'a sordu. "Sizin biraz önce sözünü ettiğiniz bilimsel buluşlar neydi?"

Genç kadının gözlerine düş görüyormuş gibi bir bakış geldi ve anlattı. "Bu gölün altında çok eski bir mezarlık buldum. Sanırım orası bir zamanların Kehribar Yolu ile ilgili. Bunun anlamı da, Avrupa ile Akdeniz Bölgesi arasındaki ticaret yolu üzerinde bir yerleşim alanı olması. Bu yol belki de Minos ya da Miken uygarlıklarıyla Avrupa arasında gidip gelen kervanların geçtiği bir ticaret bağlantısıydı."

Rawlins homurdanır gibi bir ses çıkardı.

Skye, "Ne oldu? İyi misin?" diye sordu genç gazeteciye.

"Evet, iyiyim. Hayır, hiç de iyi değilim. Burada bulunuşumun nedeni, bir buzulun altındaki gözlemeviydi. Sonra buzulun içinde o ölü adamı buldular. Daha sonra bir serseri silahının bir darbesiyle senin arkadaşın Renaud'u etkisiz bıraktı ve tünele sel bastırdı. Vay be! Bu öyküyü dünyanın her yerine satabilirdim. Ben ikinci bir Jon Krakauer olabilirdim. Yayıncılar ellerinde çek karnesiyle kapıma dizilirlerdi... Şimdi bir de bu çıktı. Ne olur siz de bana şu Minos Uygarlığı'nı bir anlatın."

Genç kadın onun üzüntüsünü hafifletmeye çalışarak, "Onun Minos Uygarlığı'na ait olup olmadığına kesin emin değilim. Yanılmış da olabilirim," dedi.

Rawlins üzüntüyle başını iki yana salladı.

Bu konuşmayı dinleyen televizyon habercilerinden biri, "Karamsar olduğum için beni kınama, kendini benim yerime koy. Elimde buzdaki o ölü adamın ve silahını öyle kullanan serserinin görüntüleri bulunuyor şu anda."

Öteki televizyoncu da ses kayıt aygıtına dokunarak, "Bende de tüm konuşmaların kaseti var," dedi.

Rawlins ayaklarının yakınından geçen bir hortuma bakarak konuştu, "Şu sıcak suyu kullanarak kendimize buzda bir çıkış tüneli açabilir miyiz, diye düşünüyorum."

Thurston genç gazetecinin yakınında oturuyordu. Gülümsedi ve, "Ben o hesaplamayı aklımda yaptım. Eğer kesintisiz olarak çalışırsak öyle bir tüneli kazmamız üç ay kadar sürebilir," dedi.

"Pazarları ve bayram günlerinde tatile çıkacak mıyız?" diye sordu Rawlins.

Renaud dışında herkes kahkahalarla güldü.

Genç gazetecinin olağandışı espri yeteneği Skye'a Austin'i anımsattı. Gemiden ayrıldığından beri ne kadar zaman geçmişti. Saatine baktı ve yalnızca birkaç saatin geçmiş olduğunu anladı. Genç kadın Austin ile buluşmayı özlüyordu. Onun sert profilinden, soluk renkli neredeyse beyaz saçlarından ama bunların da ötesinde fiziksel çekiminden ötürü büyülenmişti. Genç adam birtakım çelişkilerin bileşkesi, ilginç bir kişiydi. Espri yeteneği olan sıcakkanlı ve nazik bir adamdı. Oysa, onun mercan mavisi gözlerinin ardındaki çelik sertliğini de yakalamıştı Skye. Ve elbette ki, Austin'in o görkemli omuzları. Eğer o denizin tabanında yürüyebilse genç kadın fazla şaşırmayacaktı.

Bakışlarını şimdi dikkatlerin merkezinde değil de çok uzağında kalan Renaud'a çevirdi. Adam şişmiş parmaklarına özen göstererek tünelin cteki tarafında oturuyordu. Genç kadın bu olayın en kötü yanının mezara Renaud gibi bir böceklerle girmek olduğunu düşündü ve kaşlarını çatı. Bu düşüncesi ile morali bozulan Skye ayağa kalktı. Ana tünele inen merdivene doğru yürüdü. Kapkara sular merdivenin üst basamaklarına kadar yükselmişti. Kaçma şansı hiç bulunmuyordu. Bir kez daha morali iyice bozuldu. Bir çıkış noktası

arayarak birikinti suları sıçratıp yürüdü ve buz niağarasına çıkan kısa merdiveni tırmandı.

Buzul, yitirdiği adamı geriye almaya başlamıştı bile. Daha önce hiçbir parçasının kalmadığı yerde yeni buz parçacıkları oluşmuştu. Buz kalınlaşmış ve oradaki mezarında ceset neredeyse görünmez olmuştu. Miğfer şimdi de daha önce konulduğu plastik kabin içindeydi. Genç kadın onu eline alıp ışıktaki az çok görülebilen tepesine çizilmiş karmaşık desenlerine baktı. Bu desenler karmaşık ama güzel yapılmış usta işi şeylerdi. Desen yalnızca süsleyici olmadığı için bu konularda uzman olan Skye'ı şaşırtıyordu. Bu desenlerde ritim vardı ve bir öyküyü anlatır gibiydiler. Maden sanki kendi yaşamının nabzıyla yaşarmış gibi görünüyordu. Genç kadın bir kez daha kendisini öfkelerle boğan düşüncelerin içinde buldu. Ortamdaki oksijen azlığı onun hayal gücünü artırıyor gibiydi. Biraz daha zamanı olsa belki de bu miğferin gizini çözebilecekti. Lanet olası Rena- ud, diye söylendi kendi kendine.

Miğferi tünele getirdi. Havasız ortamda yürümek onu yormuştu. Duvara yakın tabanı temiz bir nokta buldu. Miğferi oraya yasladı ve yanına oturdu. Ötekiler konuşmayı tümüyle kesmişlerdi. Onların oksijeni azalmış havayı akciğerlerine çekerken göğüslerinin kalkıp indiğini görebiliyordu. Sonra kendisinin de aynı şeyi yaptığını fark etti. Hepsi aynen sudan çıkmış balıklar gibiydiler. Soluk alıyor oysa akciğerlerinin istekleri karşılanamıyordu. Çenesi düşer gibi olan genç kadın uykuya daldı.

Uyandığında ışıklar sonunda sönmüşlerdi. Genç kadın kendi kendine, hiç değilse karanlıkta öleceğiz, dedi. Diğerlerine seslenip veda etmek istedi. Oysa, gücü kalmamıştı. Bir kez daha uykuya daldı.

9

Austin su geçirmez son çantayı da SEAmobile'in kokpitinin arkasındaki düz güverteye kayışlarla bağladı ve geriye çekilip yaptığı işi gözden geçirdi. Şu anda sualtı aracı yüksek teknolojiyi içeren bir şeye değil, bir yük katırına benziyordu. Ama bu eğreti direği olan gemi iş görecekti. Buzulun altında tam olarak kaç kişinin bulunduğuyla ilişkin fikri olmayan genç adam eldeki her dalış aygıtı ile destek gereğini, elinden geleni yapabilmek umuduyla bir araya toplamıştı.

François'e "Tamam" işareti yaptı. Devlet gözlemcisi yanında, elindeki telsiz aygıtıyla ayakta duruyor ve gemi ile büyük helikopter

arasında bağlantı ve tercüme işini yapmak üzere hazır bekliyordu. François, genç adamın yaptığı işareti görür görmez elindeki telsize doğru konuştu. Helikopterin Fransız pilotu bu çağrıyı bekliyordu. Birkaç dakika içinde helikopter gölün kıyısında havalandı. NUMA teknesine doğru uçtu. Teknenin üzerine alçaldı güverteye doğru bir halat saldı. Austin helikopterin gürültüyle dönen pervanelerinden sakınmak üzere bedenini öne eğip halatı kaptı dört uçlu düzeneğe bağladı. Genç adam ile personeli daha önceden sualtı aracı ve arkasına bağlanan ro- mörkle diğer yükleri güvence altına almışlardı. Böylece tüm yük tek parça halinde yerinden kaldırılabilirdi.

Austin helikopter pilotuna doğru parmağıyla bir işaret yaptı. Kablo gerildi ve helikopter hafifçe yükseldi. Pervaneler çılgınca hızla döndüler. Ama uçak havada asılıymış gibi kaldı. Kulakları sağır eden gürültüye karşın, tüm yük geminin güvertesinden yalnızca beş, on santim kadar kalkmıştı. Çünkü yükün ağırlığı helikopterin yük taşıma kapasitesinden daha fazlaydı. Kablo gevşedi ve tüm yük güverteye indi. Genç adam Franço- is'in kulağına eğilerek bağırdı. "Helikoptere ne yapacağımızı düşünene dek oldukları yerde kalmalarını söyleyin."

Devlet görevlisi onun söylediğini yurttasına tercüme ederken Austin telsizi alıp geminin üzerinde helikopteriyle daireler çizen Zavala'yı arayarak, "Bir sorunuz var, arkadaş," dedi.

"Anladım, şu helikopterin bir gökyüzü vinci olmasını dilerdin," diyen Zavala çok ağır yükleri kaldırabilen dev endüstri helikopterlerini kast ediyordu.

"Onlardan birine gereksinmeyebiliriz," diyen genç adam kafasından geçenleri arkadaşına anlattı.

Zavala, "Benim yaşamım seni tanımadan önce pek sıkıcı geçmiş olmalı," diyerek yanıt verdi.

"Eh, ne dersin?"

"Uсталık isteyen, lanet olası tehlikeli ve cüretli bir iş. Ama neden olmasın? Yapılabilir."

Austin arkadaşının uçuş yeteneğinden hiç kuşkuya düşmemişti. Zavala'nın binlerce saatlik uçuş deneyimi vardı. Ancak beklenmedik bir durum genç adamı rahatsız ediyordu. Rüzgârda bir değişme, insan dikkatsizliği ya da aygıtlardaki arıza dikkatle hesaplanan bir tehlikeyi felaketle sona erdirebilirdi. İşi, tercümedeki bir yanlışlık da bitirebilirdi Me doğru alındığından emin olmalıydı.

François'i kenara çekip Fransız pilotundan ne yapmasını isteyece" ona bir bir anlattı. Sonra ondan talimatını tekrarlamasını istedi Fra anlayışla başını öne eğip Austin'in sözlerini yineledi. Sonra telsiziyle k nuştı ve Fransız helikopteri yükü belli bir açıyla kaldıracak şekilde yana çekildi.

Zavala'nın helikopteri gemiye yanaştı ve kablo attı. Austin hemen kabloyu yüke bağladı. İki helikopteri gözüyle kontrol etti ve aralarında çok mesafe bulunduğundan emin oldu. İki uçak yükü birlikte kaldıracaktı. Ancak, genç adam onların pervanelerinin birbirine takılmasını hiç istemiyordu.

Bir kez daha Austin yükün kaldırılması işaretini yaptı. Pervaneler kulakları yırtan sesler çıkardı. Ve bu kez sualtı aracı ve romörk diğer tüm yüklerle birlikte havaya sıçrar gibi oldular. Otuz santim, altmış santim, doksan santim, iki metre. Helikopter pilotları iki uçağın eşit olmayan güç ve ağırlıkta olduğunu biliyorlardı. Şaşırtıcı bir beceriyle, aradaki farkı ayarlayıp dengelemeye çalıştılar.

Yavaş hareketle yükseldiler. Tuhaf yükleri iki helikopterin arasında iki yüz metre yüksekliğe çıkıncaya kadar gölün üzerinde sallandı. Sonra karaya doğru yükselip siyah kayaların arkasında gözden kaybolana kadar^ uçtular. Zavala telsiziyle sürekli konuşuyordu. Doğru pozisyonunu kokmak için birkaç kez fren yapmak zorunda kalmıştı.

Austin arkadaşı Zavala'nın çok iyi anlaşılan şu konuşması duyulan dek soluğunu tuttu: Sonunda, "Kartallar yere indi," dedi Zavala.

Genç adam, kendi timi ile gemi personelinden birkaç kişi küçük ta doluşup geriye gelen ve yan yana yere konup bekleyen helikopterler doğru gittiler. Zavala arkadaşını; büyük helikopterde, Mummichug PerS°" neli aldı ve havalandılar.

^ç dakika sonra iki helikopter parlak sarı renkli SEAmobile ile yüklerin kendilerini beklediği tünel girişinde yere indiler. Austin J ger aracının yüklerini düzenlerken personeli de yapacakları işe yönelt- U Römork geri ger* giderek eğimli tünel girişinde tekerleri suya değene j k iterek götürüldü. Takozlar arka tekerlere konulurken Austin bir kez daha büyük helikopterle oraya gelmiş olan Lessard'a danışmak üzere tünelden çıktı. Onun ricası üzerine santral yöneticisi bir başka tünel sistemi diyagramını değerli hazinesinden feda edip yanında getirmişti. Onu genç adama verdi. Austin diyagramı düz bir kayanın üzerine yaydı.

Ve Lessard anlatmaya başladı: "Şunlar tünel içinde bulunan alüminyum destekler. Siz bu türden desteklerle tünelin bir, iki yüz metre içinden başlamak üzere karşılaşacaksınız. Göğüs düzeyinde on metre aralıklarla yerleştirilmiş böyle on iki destek takımı vardır."

"Kullanacağımız sualtı aracının genişliği iki buçuk metreden fazla değildir," diyen genç adam ekledi. "Bu alüminyum desteklerin arasından geçebilmek için her bir kolonda bir desteği kesmek zorundayım."

"Sana her bir kolonda bir destek atlamayı öneririm. Diğer bir deyişle, her kolonda aynı pozisyondaki desteği kesme. Şu diyagramda görebiliyorsun, leceğin gibi, tünel içinde tavan en zayıf tabaka halinde burada. Üstünde tonlarca ağırlıkta buz var ve kayanın üzerine baskı yapıyor." Ben bunu bir denklem halinde hesaplamayı isterim."

Bakışları Austin'in üzerinde sabitleşmiş olan Lessard, "Sen bana pla- k nı açtıktan sonra Paris'e telefon edip tünellerin yapımında çalışmış

mühendis arkadaşım ile görüştüm. O, şuradaki tünelde laboratuvar-

eylere giriş ve çıkış olanağı sağlayacak biçimde desteklerin yapıldı- oMı söyledi c , 1

der şuradaki tavan çökmesi tehlikesi nedeniyle bu tünel birincil yan n°ktası olmaktan çıkarılmış. Tünellerde hava akımı sağla- ni e h' 'CaP1 buraya destekli kolonlar yapılmış. İşte bu durum da be- n°ktaya In^0r'" diyen santral yöneticisi parmağını diyagramdaki bir doyarak sözlerini sürdürdü. "Şurada sabit olmayan bir su cebi Clive Cusslf^ -ssler

var. Mevsim nedeniyle cep her zamankinaeiUcinden daha 8enişlemiş dUru Eğer destekleme sisteminde bir zayıflama ama meydana gelirse art ' tüm tavanın çökebileceğini söyledi."

Genç adam, "Tehlike göze alınmaya değ251 değer," dedi.

"O insanlar daha şimdiden ölü oldukJarı,Juklarma göre' senin boŞyereyaJ mını tehlikeye attığını düşünüyoruz."

İnatçı bir gülümsemeyle yanıt verdi. «İ'pdi. "Orayı bir görmeden bunda emin olamayız, öyle değil mi?"

Lessard bir hayranlık ifadesiyle başiih Aşını öne eğerek onayladı. Soluk renkli saçlı ve mavi gözlü bu adam ya deli ya „-? Ya da yeteneklerinden aşırı derecede emindi. Sonunda yönetici, "O kadını çö^ Ç°k beğeniyor olmalısınız," dedi.

"Onunla daha birkaç gün önce tanıştık;. 5tlk- Ve Paris'te bir akşam yemeğine çıkmak için söz verdik ve bu sözümü tı*^ tutmak niyetindeyim."

Lessard omuzlarını silkti. Kahramanca davranışlar bir Fransızın kolayca anlayıp takdir edeceği şeylerdendi. "B>u 'Bir kadınla erkeğin birbirini iyi tanıymcaya kadarki ilk haftaları aralarında ,e:Öa en fazla çekimin olduğu evrelerdir. Eh, bonne chance, mon ami!n Ve iş 0 'Ş ortağın Zavala'nın senin dikkatini çekmek istediğini görüyorum," dedi. * •

Austin tavsiyelerinden ötürü Lessard'a 1) 1 'a teşekkür edip ayrılarak tünel girişinde dikilen Zavala'nın yanına gitti.

"Sualtı aracını iyice inceledim. Olduktuk?3 basit sistemleri var," dedi Zavala.

'«idi. S

"Bir sorun çıkmayacağını biliyordum," "" diyen genç adam son kez Çaresine bakarak şöyle söyledi. "Haydi. Yola çıktı) Ç'kma zamanı geldi, amigo-

Zavala, ona ekşimiş bir suratla bakarak>'ak yanıtladı. "Sen, son zamklarda Cisco Kid'in filmlerinin yeniden göst&2r:lierimlerini sıkça seyrediyor malısın."

(*> Sana iyi şanslar, arkadaşım!

Kayıp Kent

? tek parçalı su geçirmez giysisini sırtına geçirdi. Fosforlu giysi- ^US0 bir palyaçoya benzeyerek tünele doğru önden yürüdü. Başına erSİ5TŞses alıcı vericisi olan bir başlık takmıştı. Zavala da ona hava ı ağırlık kuşaklarını kuşanması ve sualtı aracının kış tarafına tırasında yardımcı olmuştu. Genç adam su geçirmez çantaların üzeri- oturup ayaklarına da paletlerini taktı. Yardımcı ekip ona Lessard'ın vanına alması öğüdünü verdiği sualtı kesme aygıtı ile oksijen tankını ver- di Austin kesme aygıtının fişini aracın güvertesindeki prize taktı. Zavala sualtı aracının içine girince Austin'e "Mükemmel" anlamında bir işaret yaptı. Austin alıcı verici başlığın mikrofonunu kullanarak sordu. "Yola

çıkmaya hazır mıyız?"

"Elbette. Kendimi bu küresel saydam kokpitte baloncuk çocukmu- şum gibi algılıyorum."

"Benimle istediğin zaman yer değiştirebilirsin, baloncuk çocuk." Zavala gülererek yanıtladı. "Senin bu cömertçe önerine 'Pas' diyeceğim. Sen, eli tüfekli bir kovboy gibi görünüyorsun, Teksaslı." "Onlardan daha bile kötüyüm," diyen genç adam baloncuğun üzerine pat pat vurdu. Kendisi de, onları bekleyen göreve hazırды.

Austin'in ekibi çekici bağlantısını elle kaldırıp romörkü yavaşça suya ittiler- Hızını kontrol altında tutarak, tekerleri iyice suya girene dek itme- V sürdürdüler. Daha sonra romörk yüzmeye başlayınca halatlarını gerip SEAmobile'i de çektiler onun da suya ulaşmasını sağladılar. Sonunda Uatlı aracı tüneldeki suda yüzmeye başladı. Romörkle halat bağlantısı Ç°zöldü ve motorları çalıştırıldı.

s .. ?'avala aracını ileri doğru hareket ettirip dalışa elverişli yere kadar e yüzdürdü. Daha sonra dikine sürgüleri kullanarak tüm tekne uyun altı

Şanm glrene kadar daldırdı. Bu arada Austin dalış takımlarını ku- kaımlı^t^olarak SU3'tl aracının kokpitinin arka kesimine tutunmuş, orada

96

F: 7

97

Şu anda sualtı aracının tüm halojen lambaları yakılmış olarak tünelin tabanı, duvar ve tavanı aydınlanmakta, ama sulara kahverengi bir gölge yansımaktaydı.

Zavala'nın sesi Austin'in kulaklıklarına ulaştı. "Bu işlem, bir kova dolusu çikolata sosunda dalış yapmaya benziyor."

"Gelecek sefere bir Meksika lokantasında yemek yerken bunu sana anımsatacağım. Oysa ben yerinde olsam, daha şairane bir benzetme yapar, olayı Dante gibi Hades'e doğru dalışa benzetirdim."

Hiç değilse Hades sıcak ve kuru bir yerdir. Pekiyi, tavanı destekleyen kolonlar ne kadar uzaktalar?"

Genç adam ışıkların ulaştığı yerin ötesindeki karanlığa baktı. Kolonları oluşturan madenlerin mat parlaklığını görür gibi oldu. Aracın üzerinde doğrulup D biçimdeki madeni desteklere tutundu. Ve, "Sanırım onlara yaklaşıyoruz," diye yanıtladı.

Zavala aracı ilk alüminyum kolonlara yaklaşıncaya motoru durdurdu. Alüminyum destek direkleri on beş santim genişlikte olup gidiş yolunun bir bölümünü engellemekteydiler. Kesici aygıtı ve oksijen

tankını yanında götüren genç adam kolonun temeline doğru yüzdü. Kesiciyi ateşledi, aygıtın parlak mavi renkli alevi çakınca direği tabana yakın bir yerinden kesmeye başladı. Buradaki işlem çabuk bitti. Sonra aynı direği bu kez tavan yakın yerinden keserken, "Dikkat düşecek!" diye bağırdı. Düşen direği yakalayarak uzağa doğru itti. Daha sonra Zavala'yı karşılıklı kolonlar arasındaki izleyeceği yolu göstermek üzere, aynen havaalanlarındaki yer personelinin pilota yaptığı el hareketlerine benzer şekilde hareketlerle, rotayı belirledi. Ve ikinci kolona doğru hareket ettiler.

Genç adam yüzerken başının üstüne doğru yılğın bakışlarla baktı. Tüneldeki suyun ve ince tünel tavanının üzerindeki binlerce tonluk su ve buzul ağırlığını düşünmemeye çalıştı. Lessard'ın tavsiyesine uyarak ikinci kolonda bir atlamalı olan ikinci direği kesti. Bir kez daha aracı kullanan

vala'yı kolonların arasından geçirdi. Bir sonraki kolonda ise, soldaki üçüncü direği kesti ve işlem böylece sürüp gitti. Pürüzsüzce devam eden işte sonuncu kolona varmışlardı. Biraz sonra on ikinci direk de tünelin tabanında yatıyordu. Austin aracın kokpiti- nin arkasına oturup desteklere sıkıca tutunarak Zavala'ya en yüksek hız olan saatte 2.5 mille yol almasını söyledi. Bu hızla yol alırken tünelin duvarlarının yakınlığı ve ortamın karanlığı genç adama mitolojideki Neptün'ün iki tekerlekli savaş arabasıyla sonsuz boşluğa gidişini anımsattı.

Tutunacağı başka hiçbir dayanak olmadığı için Austin düşüncelerini hep yapacağı işte yoğunlaştırıyor, her an kulaklarında Lessard'ın söyledikleri yankılanıyordu. Adam, bir kadınla bir erkek arasında en fazla çekimin yaşandığı günlere ilişkin sözlerinde haklıydı. Tüneldeki tüm kişilerin ölmüş olabileceğine ilişkin sözleri de doğru olabilirdi.

Gün ışığındayken genç adam için iyimser olabilmek çok daha kolaydı. Cehennemdeki Styx ırmağına özgü karanlığın içine doğru ilerledikçe, kurtarma yolundaki girişimlerinin nafiye olacağını anlıyordu. Bu korkunç ortamda eğer o şanssız kişilerden yaşayan kalmışsa, onları kurtarmak üzere küçük de olsa bir şans vardı. Şu anda genç adam kendini en kötü duruma hazırlıyordu.

•A;

Skye rüyasında Paris'te Eiffel kulesi civarındaki şık bir lokantada Austin üe birlikte akşam yemeklerini yerken genç adam, ona,

"Uyan!" diyor, kendi5' cle> "Uykuda değilim ki ben!" diye yanıt veriyordu.

"Uyar, Skyer

Austi1 tekrar tekrar bağırıyordu. Sinir adam. Sonunda genç kadın ağzını açıp "Dur> yaPma!" diye söylendi.

Austin "Bu daha iyi," diye konuştu.

Gençiac*mm gözkapakları kırık dökük bir çift jaluzi perde gibi titreşerek açıl(>lar ve ^kye kör edici ışıktaki yüzünü çevirip bakışlarını kaçırdı. Işık yarıa £Pnc*ü- Bu kez Austin'i gördü. Genç adam endişeliydi. Genç kadın ağzını içincaya kadar onun yanaklarını sıktı. Sonra Skye ağzını açınca, dişleri0n arasında bir skuba aygıtının plastik regülatörünü soktu.

Altciğirlerine hava aldı ve bu işlem onu canlandırarak yaşama döndürünce gc^Ç kadın Austin'in yanı başında diz çökmüş olduğunu gördü. Adam tırulCU renkli komik bir giysi giymişti ve başında da tuhaf bir başlık vardı. Genç adam onun elini tuttu ve parmaklarını regülatöre hava gönderen küçük hava tankının üzerine sardırdı.

"Bir dakika uyanık kalabilir misin?" diye sordu.

Skye başım salladı.

Sonra ayağa kalkıp merdivene doğru yürüyen genç adam basamakları inerken o kısa süreli ışık huzmesinde Skye kendisiyle birlikte burada kapana sıkışmış olan diğer kişileri gördü. Tüm grup bir batakhanede ucuz şarap içmiş sarhoş serseriler gibi yerlere serilmiş uyuyorlardı.

Birkaç dakika sonra merdivenlerin üst başına kadar yükselmiş suda bir ışık parladı. Ve omzunda bir kabloyu çekerek getiren Austin göründü. Volgalı zavallı sandalcılar gibi ayağını suya sokarak kabloya asılıyordu. Taban kaygandı, adam dizlerinin üzerine düştü. Ama hemen ayağa kalktı. Suda ortaya çıkan kablonun ucunda kocaman bir çanta göründü. Çanta tabanda büyük ölü bir balık gibi kaydı. Daha sonra kablonun geri kalanına bağlı birtakım küçük çantalar da ortaya çıktılar.

Austin hemen kablodaki çantaları çözüp içindeki skuba aygıtlarıyla hava tanklarını ortaya çıkardı. Şimdi yanına gelen Zavala ile birlikte baygın yatan insanları teker teker uyandırıp hava tanklarına bağladılar. Adamlar taze havayı akciğerlerine çeker çekmez canlanıyordu. Kendilerine yaşam veren havayı büyük açęözlülükle solurken ağızlarındaki regülatörlerden çıkan madeni sesler yeraltı mağarasını çınlatıyordu.

Skye sonunda kazaya uğramış grubun kıdemli sorumlusuymuş gibi sordu. "Hey baylar, siz oralarda neler yapıyorsunuz? Ne aledesiniz?"

Austin, genç kadını sarsmadan ayağa kaldırdı ve onu alnından öperek konuştu. "Kimse ama hiç kimse, herhangi bir sorun ya da bir parça su yükselmesi yüzünden Kurt Austin'in bir akşam yemeğini kaçıracığını söyleyemez."

"Akşam yemeği! Ama..."

Genç adam regülatörü onun dudaklarının arasına itti ve, "Şimdi konuşma zamanı değil!" diye söylendi.

Sonra kalan çantaları açıp içinden kuru giysileri çıkardılar. Rawlins ve Thurston'un ehliyetli dalıcı oldukları ortaya çıktı. Onlar diğerlerinin giyinmesi ve skuba aygıtlarını takmalarına yardım ettiler. Bu oluşturulan, gerçek bir sualtı ekibi değildi. Ama, şansın da yardımıyla başarılı olabilirler, diye düşündü Austin.

"Dışarıya, gerçek yaşama çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu.

Hep bir ağızdan ne söyledikleri anlaşılmaz sözler mağarada yankılandı.

Austin, "Tamam, işte planım şöyle," dedi.

Birkaç dakika sonra genç adam ve Zavala zavallı görünüşlü insancıkları merdiven başına kadar yükselmiş suyun içindeki sualtı aracına doğru indiriyorlardı. Zavala aracın kokpitine geçip onlara el sallarken grup da onun baloncuk biçimindeki kokpitte tuhaf görünüşüne bakakaldılar.

Austin tünelden çıkarken onların araç üzerinde tutunacak bir şeye gereksinimlerini düşünmüştü. Mummichug personeli ve kendi adamlarından oluşan ekip aracın üzerine çanta vb. gereçleri bağlarken bir tane de balık ağını sualtı aracının güvertesine yaymıştı. Genç adam canlı hareketlerle, itiş dürtüşlerle kazadan kurtulmaya aday kişileri aynen sardalye kutularındaki balıklar gibi üçerli gruplar halinde güverteye yüzüstü yatırdı.

Eli yaralı Renaud'u ilk sırada kokpitin arkasına ve iki kameramanın arasına yatırdı. Skye, dalış konusunda deneyimli Rawlins ile Thurston'un arasına yerleştirildi. Kendisi de bir boğa güreşçisi kadar güçlü görünen LeBlanc ile genç araştırma asistanı Rossi arasında yerini aldı.

Güvence olarak Austin bir halatı yolcuların üzerinden dolandırıp bağlayarak onları sıkıladı. Şu anda sualtı aracı yan yana bağlanmış insan bedenlerinin altında neredeyse görünmez olmuştu. Bu

düzenleme sınırlı yer bulunması nedeniyle genç adamın düşünebildiği en iyi ayarlama olmuştu. Daha sonra genç adam yüzerek Skye'in yanına geldi. Yolda kendisi bağlı durumda olmayacak ve gerektiğinde güç durumdakilerin yardımına yüzerek koşacaktı.

"Siz ördekler, sıralar halinde istiflendiniz," diyerek iletişim sistemiyle Zavala'ya hitap etti. "Aracın kış tarafında daha çok yük var. Bir aksaklık durumunda ne yapacağınızı sana bildireceğim."

Önce bir elektrik motorunun vınlamasıyla Saemobile yerinde birkaç santim kımıldadı. Sonra daha hızlı ilerlemeye başladı. Austin kazazedelerin çok yorgun olduklarını biliyordu. Onları sabırlı olmaları konusunda uyarmasına karşın, aracın hızının insanı çıldırtacak kadar yavaş olduğunu; kendisinin bile onlara verdiği tavsiyelere uyamayacak kadar sabırsız- laşacağını da farkındaydı.

Genç adam hiç değilse Zavala ile konuşabiliyordu. Oysa diğerleri onları karamsarlığa itecek düşünceleriyle baş haşaydılar. Sualtı aracı tünel boyunca sanki bir deniz kaplumbağası sürüsü tarafından çekiliyormuş gibi ağır ağır ilerlemekteydi. Zamanla insana sanki araç duruyor ve duvarlar geriye doğru gidiyormuş gibi görmeye başlamıştı. Duyulan tek şey, motorun vınlaması ile bir de su kabarcıklarının tıktırıtı sesi oldu. Austin arkadaşı Zavala'nın, "Kurt, ilerde senin kestiğin alüminyum destekleri görebiliyorum," şeklindeki bildirisini duyunca neredeyse keyfinden haykıracaktı.

Genç adam yattığı yerde başını kaldırdı ve, "Onların arasına girmeden önce dur. Ben, senin av köpeğin olayım ve slalom yapan kayakçılar gibi kolonların arasından, onlara çarpmadan geçmeni sağlayayım," dedi.

Bir süre sonra araç durdu. Hemen genç adam aracın üstünde yattığı yerden kayıp aracın önüne geçerek güverteye çıktı ve baloncuğun üzerinde dikildi. İki kolon on metre kadar ileride parılıyordu. Sonra genç adam paletlerinin yumuşak ve ritmik hareketleriyle direklerle doğru yüzdü. Kestiği direklerin arasından geçti. Geriye dönüp aynen trafik polisleri gibi işaretler yaparak Zavala'yı hangi yöne doğru gitmesi yolunda uyardı.

Sualtı aracı çok ağır yolla yaklaşıp aralıktan geçti. Zavala ikinci aralığa doğru ilerlerken bir sorunla karşılaştı. Aşırı yüklü araç dümen manevrasına geç karşılık verdi ve sanki bir kızak üzerinde hareket ediyormuş gibi yana kaydı. Zavala aracın dikine ve yanlamasına hareketlerini kontrol eden sürgüleri sıkıca tutarak aracın yana

kayışını durdurmak için çaba harcadı. Oysa araç adamın tüm gayretine karşın, bir direğe çarptı ve düz gitmeyip suyun içinde bir balığın kuyruğu gibi sağa sola yalpalamaya başladı.

Austin hemen araçtan sakınmak için duvara doğru yüzüp kendini tünel duvarına yapıştırdı. O sırada Zavala da hızı kesip aracı durma noktasına getirdi. Sonra, genç adam bir kez daha araca doğru yüzdü.

"Sen, dümen tutuşunu geliştirmek üzere bir şeyler yapmalısın, emektar arkadaş," dedi.

"Çok üzgünüm," diyen Zavala ekledi. "Sırtındaki bu kadar yükü bu aracı kullanmak, dümen arızası yapan ve sağa sola çarpan bir gemiyi yönetmeye benziyor."

"Sen de lüks bir Corvette arabanın direksiyonunda oturmadığını düşün."

Zavala, "Keşke şu anda öyle bir arabayı kullanıyor olsaydım," diye yanıt verdi.

Austin yolculara baktı ve onların kendilerini araca bağlayan halatın bağlarını çözerek ilerideki üçüncü sıra kolona doğru yüzdüklerini gördü. Sualtı aracının bir kaza olmadan yükünü atarak rahatlaması karşında genç adam soluğunu tuttu. İş kolaylaşan Zavala da dümen kontrolünü yeniden ele geçirip aracı başarıyla birkaç kolonun arasından geçirdi. Genç adam kafasında bir saymaca yaptı. Aracın arasından geçeceği üç kolon daha vardı.

Daha sonraki kolonlara yaklaşırken genç adam hiç de iyi olmayan bir durumu fark etti. Maskesinin arasından gözlerini kısarak baktı ama gördüğünden pek emin olamadı. En yakındaki kolonda kendisi orta desteği kesmişti. Ve şu anda kesilenin yanındaki iki direğin adeta bir çift çarpık bacak gibi bükülmüş durumda olduklarını görebiliyordu. Tavanda hızlı bir hareketlilik gözüne çarpınca yukarıya doğru baktı. Oradaki ince çatlaklar boyunca oluşan su sızıntılarında kabarcıkların çıkmakta olduğunu da gördü.

Şu anda neler yaşandığını sezinlemesi için Austin'in bir inşaat mühendisi olmasına gerek yoktu. Tavanın üzerindeki büyük yük kalan iki destek direği için pek fazla olmalıydı. Çarpılan direkler her an çökebilir ve araç ile suda yüzen yolculara tüneli mezar edebilirdi.

"Joe, ilerde bir sorunumuz var," derken sesini sakın çıkarabilmek için genç adam büyük çaba harcadı.

Oturduğu yerde öne doğru eğilip çevreyi kolaçan eden Zavala, "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, şu kolonlar çarpık bacaklı

kovboyları andırıyor. Bu fare kapanında nasıl seyir yapacağıma ilişkin önerilerin var mı?" diye sordu.

"Aynen karpilerin sevişmeleri gibi davran. Dikkatli ol. Benim ayak izlerimi takip et"

Austin bükülmüş direklere doğru yüzüp aralarından yavaşça geçti. Döndü ve gözlerini sualtı aracının halojen lambalarının ışığından kaçırarak Zavala'ya el salladı. Genç adam aracın başıyla kolonların arasından, çarpmadan manevra yapmasına yardım etti. Oysa hiç beklenmeyen kötü bir durum ortaya çıktı. Başlangıçta yolculara güvenlik sağlamak üzere aracın üzerine serilen balık ağı sarktığı yerden Austin'in kestiği destek direklerine takıldı. Zavala bunu duyumsadı ve içgüdüsel olarak motora hız verdi.

Bu da yapabileceği en yanlış manevra oldu. Çünkü, Zavala'nın tuttuğu sürgüler sert hareketlerle silkinirken suaracı duraladı. Daha sonra balık ağı yırtıldı ve bir kısmı koptu. Araç da silkelenip kontrolden çıktı ve bütün gücüyle sağdaki direğe çarptı. Zavala hemen bu yabanıl çarpışı karşılayacak manevrayı yaptı. Oysa geç kalmıştı. Hasar gören direk bükü- lüverdi.

Genç adamın kulaklarını İspanyolca küfürler doldurdu. Bildiği tüm küfürleri sıralamakta olan Zavala tuttuğu sürgülerle oynayıp aracı tam hıza kaldırdı. Ve sualtı aracı bir sonraki kolona yönelirken Austin'in otuz, kırk santim uzağından geçti. Mükemmel bir zamanlama ile genç adam aynen Hollywood filmlerindeki dublörlerin sürücüsüz kalmış posta arabalarına yaptığı gibi uzandı ve kesik ağı takılacağı direktan kurtardı.

Zavala dümeni duyarlı hareketlerle kullanmaktan daha çok acele etmek eğilimindeydi. Araç bir direğe daha dokunup geçti. Bu pek hafif bir dokunuş oldu, ama, bu kolondaki destekler de eğilip büküldüler. Austin şu ana dek uzak durduğu aracın kış tarafına yaklaşıp ona tutundu. Araç bir kez daha yalpalarken ve sonra düzgünce ilerleyişine kavuşurken araca sıkıca tutunup Tanrı'ya dua etti.

Çünkü, arasından geçecekleri yalnızca bir kolon aralığı daha kalmıştı.

Sualtı aracı bu aralıktan kazasız belasız, hiçbir yere dokunmadan geçti. Ancak daha önce sisteme olabilecek en büyük zarar verilmiş bulunuyordu.

Bir anda tünelin tavanı gümbürtüler çıkararak parçalandı ve oradaki buz cebinde bulunan suları da boşaltarak dev kaya parçaları

halinde döküldüler. Binlerce metre küp su sıkıştığı yerden akarak tüneldeki suya katıldı. Güçlü bir basınç dalgası SEAmobile'e vurdu ve onu tünel boyunca, baraj savaklarında akan bir yaprak gibi itip götürdü.

Yükselen dalga sualtı aracını tünel girişine doğru sürükledi.

Tünelin karanlıkları içinde gizlenen dramatik olaylardan habersiz olan Austin'in destek ekibi helikoptere binmiş bekliyordu. Sualtı aracının geriye gelişini gözetlemekle görevli olan tek nöbetçi tünelden gelen gümbürtüyü işittiğinde biraz hava almak için dışarı çıkmış bulunuyordu. Adamın bacakları olaya beyninden önce tepki gösterdi. Ve de nöbetçi hemen dışarı kaçıp oradaki kayaların arkasına çekildi. Sualtı aracı tünelden havaya fırlayıp dışarı çıktı.

Dalga'nın tüm gücü bir anda suyu dışarı atmak için harcanmıştı. Araç hiçbir yere çarpmadan açık havaya çıktı. Yolda yine ona tutunmuş kazazede, yarı bilinçli yarı şaşkın ve yorgun yolcular halatı bırakıp güverteden yere atladılar. Ağızlarındaki plastik regülatör ağızlığını tükürüp temiz havayı akciğerlerine kocaman soluklar halinde çektiler.

Zavala araçtan fırlayıp, geriye tünele doğru koştu. İkinci daha zayıf olan dalga gelince yana çekildi. Sonra, çok daha zayıflamış dalgalar tünelin girişinden kopup geldiler. Ve Zavala çevresine bakındı; son anda sualtı aracının kış tarafında kusan ve gelen dalgalara karşı mücadele veren turuncu giysili kişiyi fark etti. Austin'in yüz maskesi çarpılmış, başlığındaki iletişim aygıtı kopup gitmişti. Dalga'nın gücü onu bir sörf tahtasının üzerinde yakalanmış boğa gibi dövüp durmuştu. Eğilen Zavala iki dalga arasındaki süreçte genç adamı tutup ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Austin bir sarhoş gibi dengesini yitirmişti. Gözleri mermer parçaları gibi parlaktı. Bir ağız dolusu kirli suyu tükürdü ve ıslak köpekler gibi havlar- casına konuştu.

"Daha önce de dediğim gibi Joe, senin dümen tutuşunu geliştirmen için bir şeyler yapman gerekiyor."

Fransız kurtarma ekibi bir saat sonra olay yerine ulaştı. Helikopter denize dalan sukuşu gibi santralin önüne indi. Pervaneleri daha durmadan iniş kapısında dağcı giysili altı adam sıraya girmişti. Ellerinde karabina cinsi tüfekler ve halat rodaları vardı. Ekibin başı yanlarında dağa tırmanma gereçlerini getirdiklerini; çünkü telefon görüşmesinden olayın buzulun altında değil da üzerinde meydana geldiğini anladıklarını söyledi.

Ekip başı kendi hizmetlerine gerek kalmadığını anlayınca omuzlarını silktiler ve zaten dağ ekibin suda yararlı olamayacağını filozofça tavırlarla kabul etti. Sonra yanlarında getirdikleri şampanyaları ortaya çıkardılar. Şerefe kadeh kaldıran ekip başı başka fırsatların da olacağını, insanların dağdayken her zaman başının derde girebileceğini sözlerine ekledi.

Hazırlıksız yapılan bu kutlamadan sonra Austin sualtı aracını Mum- michung'a götürdü. Daha sonra Zavala ile birlikte enerji santraline döndüler. Kazazedeler ise daha önceden duş yapmaları ve sıcak yemek yemeleri için oraya götürülmüşlerdi. Santraldan alman rengârenk işçi tulumları içindeki kazazedeler dinlenmek ve öykülerini anlatmak üzere moral salonunda toplanmışlardı.

Kameramanlar tünelde iriyarı serserinin Renaud'a yaptığını silahlı saldırının kasetlerini oynattılar. Oysa, tüneldeki çekim pek kötü kaliteliydi ve serserinin yüzü açık seçik görülmüyordu. Ses kayıtları da serseri ile Renaud arasında pek az konuşma geçtiği için yetersizdi.

Austin yüzündeki ve bedenindeki çizik ile eziklerin acısını kilerden aldığı bir şişe Belçika şarabı ile unutmaya çalışıyordu. Elini çenesine dayamış, tünelin içinde acımasız bir saldırıya hedef olan Skye ve diğer masum insanların buzul altında nasıl ölüme mahkûm edildiklerini dinlerken içinden öfke dalgaları yükseliyordu.

Santrallerin üst kademe yöneticisi Drouet tüm öyküleri dinledikten sonra, "Bundan sonrası polisi ilgilendiren bir durum. Hemen yetkililere olayı bildirmek gerekiyor," dedi.

Austin çenesini tuttu. Jandarma geldiğinde olayın izleri elindeki biradan daha fazla soğumuş olacaktı.

Renaud hemen oradan ayrılmak üzere acele ediyordu. Sanki ölümcül bir yara almış gibi oflayıp puflayarak elini bahane etti. Acele saldırıp enerji santralinin helikopterinde kendisine bir yer kapmayı başardı. Rawlins ve televizyon kameramanları önem sırasında buzda bulunan cesedin önüne geçen saldırının öyküsünü anlatmanın telaşı içindeydiler. Kameramanlar onları buraya getiren kiralık deniz uçağına çağrıldılar.

Bu uçağın pilotu bir gizi de açıklığa kavuşturdu: Göl kıyısında muhabirlerin dönüşünü beklerken daha önce buraya getirdiği uzun boylu adam LeBlanc'ın minik Citroen arabasıyla gelmiş; diğer muhabirlerin bu gece orada kalacağını ve kendisinin ivedi gitmesi gerektiğini söylemişti.

Skye deniz uçağının göl kıyısından havalanışına bakarken birden aklına gelmiş gibi konuştu. "Renaud'u gördünüz mü? Yaralı elini diğerlerinin önüne geçmek için nasıl da kullanıyordu."

"Senin sesindeki alaycı ton, onun gidişini görmekten üzgün olmadığını gösteriyor," dedi Austin.

Genç kadın elini yıkarmış gibi yaparak konuştu. "Babam hep söylerdi: 'Kötü pislikten iyi bir kurtuluş oldu bu.'"

Santralin yöneticisi Lessard, Skye'ın yanı başında ayakta duruyordu. Deniz uçağının uçuşunu izlerken adam lafa şöyle karıştı. "Eh, Bay Austin, benim artık işimin başına dönmem gerekiyor. Bu işyerine siz ve arkadaşlarınızın getirdiği heyecan için teşekkür ederim."

Austin, Lessard'ın elini sıkıca tuttu. "Sizin yardımlarınız olmasa bu kurtarma eylemi mümkün olamazdı," dedi. "Sanırım fazla yalnız kalmayacaksınız. Olay bir kez duyulunca gazeteciler ve televizyoncular buraya üşüşecekler. Polis de aynı şekilde burada iz koklamaya çalışacaktır."

Lessard bu sözlerle hiç rahatsız olmamış adeta sevinmiş gibiydi. "Öyle mi düşünüyorsunuz, Bay Austin? Şimdi bana izin verin de yeni konuklarım için hazırlanayım. Kamyon sürücüm sizi göl kıyısına kadar götürebilir."

"Ben de sizinle geleceğim. Santralda bıraktığım bazı eşyalarım var, onları alacağım," dedi Skye.

Onlar gittikten sonra Zavala, "Bu kibar bay, belli ki on beş dakikada gelen bir ünle doyumluğa ulaşamayacak. Şimdi benim hizmetlerim burada sana erdiyse..."

Genç adam elini Zavala'nın omzuna koyup, "Bana, günlük güneşlik bu yeri bırakıp Chamonix'a Fransız pastana dönmek istediğini söyleme."

Zavala uzaklaşan Skye'ın arkasından bakarak yanıtladı. "Yerel pastalardan payını alan tek kişinin ben olmadığım açıkça görünüyor."

"Bu konuda sen benden öndesin, Joe. Genç bayan ve ben daha ilk buluşmamıza çıkmadık henüz."

"Eh, ben de gerçek romantiklerin arasına girecek son kişiyim."

"Eh, bende öyle," diyen Austin arkadaşını küçük helikoptere götürürken ekledi. "Paris'te görüşürüz."

Trafik karmaşası başkent Washington'un ölçülerine göre bile korkunçtu. Paul Trout, Humvee marka arabasının direksiyonunda oturuyor, Pennssylvania Bulvarı'nı tampon tampona dolduran araba kalabalığını donuk bakışlarla gözlüyordu. Birdenbire yanında oturan karısı Gamay'a döndü ve, "Solungaçlarım kapanmaya başlıyor," dedi.

Kocasının tuhafliklarına alışmış bütün eşlerin "yaptıkları gibi, Gamay gözlerini Trout'a çevirdi. Bundan sonra neyin geleceğini biliyordu. Pa- ul'un ailesi şakayla karışık olarak eğer Trout"; atalarının yurdundan uzun süre ayrı kalırsa, onun sudan çıkmış bir balık gibi soluk almakta güçlük çekeceğini söylemişti. Bu nedenle genç kadın, trafik kurallarından nefret eden bazı Massachusetts sürücülerini gibi eşi yasaya aykırı bir U dönüşü yaptığında hiç şaşırmadı.

Paul sanki Çöl Fırtınası manevralarında imiş gibi arabayı hızla sürerken genç kadın cep telefonu ile havayollarını yer ayırtmak ve NU-

İngilizce alabalık demek.

MA'yı birkaç gün evde olmayacaklarını bildirmek için aradı. Fırtına gibi bir hızla Georgetown'daki evlerine gidip valizlerini hazırlayarak yine hızla havaalanına ulaştılar.

İki saatten kısa süreli bir uçuştan sonra Boston'a indiler. Cape Cod'a varınca Trout'un doğup büyüdüğü Woods Hole köyünün Water Sokağı boyunca yürümeye başladılar. Köyün ana caddesi olan bu sokak bir uçtan öbür uca dört yüz metre uzunlukta idi. Tuzlu göl ile liman arasında sıkışmış olan bu sokak boyunca denizcilik ve çevre bilimleriyle uğraşan kurumlara mesken olan binalar yer alıyordu.

Bu binalardan en göze çarpanı, dünyaca bilinen Woods Hole Oşinografi Enstitüsü'nündü. Onun yakınında eski modaya uygun tuğla ve granitten yapılmış Deniz Biyolojisi Laboratuvarı'nın binası bulunuyordu. Bu laboratuvarın sürdürdüğü araştırma programları ve sahibi olduğu yaklaşık iki yüz bin ciltlik kitaplığı tüm dünyadan öğrenci ve araştırmacıları kendine çekiyordu. Laboratuvardan kısa mesafe uzaklıkta Ulusal Deniz Balıkları Akvaryumu vardı. Köyün dışına yakın yerdeki ABD Yerbilimleri Araştırma Enstitüsü ile başka düzinelerce Denizcilik Eğitim Enstitüleri ile dünya üzerindeki bütün okyanus bilimcilerine sualtı araçları üreten özel şirketler de bulunuyordu.

Şu anda limandan ve Elizabeth Adası yönünden hafif bir rüzgâr esiyordu. Trout, Eel Gölü ile limanı ayıran açılıp kapanan küçük köprü'nün üzerine dikilip akciğerlerini tuzlu havayla doldururken solungaçlarının kapanmasıyla ilgili bir gerçekliğin bulunduğunu düşünüyordu. Gerçekten Trout bir kez daha soluk almaya başlamıştı.

Trout buranın yerlisi bir balıkçı ile karısının çocuğuydu. Ailesi şimdi de Trout'un yetiştiği küçük Cape Cod evinin sahibiydi. Trout'un beynini geliştirdiği yuva ise, Oşinografi Enstitüsü idi. Küçük bir çocukken enstitüde çalışan bazı bilim adamlarının getir götür işlerini yapardı. Onların yüreklendirmesiyle derin okyanusların yerbilimi konusunda uzmanlaşmış, bu da sonunda onu NUMA ve onun özel timine getirmişti.

Köye varışından sonraki birkaç saat içinde Trout evini kontrol etmiş, bazı akrabalarının ziyaretine gitmiş ve eşi Gamay ile birlikte herkesi tanıdığı bir kafede öğle yemeği yemişti. Daha sonra köyde turlar atmaya başlayıp oradaki Derin Su Dalış Laboratuvarı'na gittiler. Burada eski bir arkadaşı Trout'a köyden en son haberleri veriyordu. Bu sırada telefon çaldı. Telefonu açan eski arkadaşı, "Seni arıyorlar, Trout," dedi ve telefonu ona uzattı.

Telefonda birisi yüksek sesle konuştu. "Merhaba, Trout. Sam Osbor- ne'um ben. Postanede senin köye döndüğünü duydum. Güzel eşin ve sen, nasılsınız?"

Osborne yosunbilimci idi. Deniz yosunlarını inceleyen bilim dalında dünyanın önde gelen uzmanlarından biriydi. Yıllardır öğretmenlik yaptığından şimdi de normal bir insaninkinden iki, üç katı yüksek tonda çıkıyordu sesi.

Adamın kendilerinin nerede olduğunu nasıl bildiğini sormakla uğraşmadı Trout. Woods Hole köyünde herhangi bir şeyi gizli tutmak olanaksızdı. "Biz iyiyiz. Bana telefon etmeniz ne güzel, teşekkür ederim, Dr. Osborne," dedi.

Osborne gırtlığını temizleyip yanıtladı. "Eh, gerçekte seninle değil, eşinle konuşmak istemişim."

Trout gülümseyerek konuştu. "Bundan dolayı da seni kınamıyorum. Gamay benden daha hoştur." Sonra telefonu karısına verdi.

Gamay Morgan-Trout çekici bir kadındı. Görkemli ya da aşırı seksi değildi ama birçok erkeğe çekici geliyordu. Model artist Laureen Hutton gibi ön dişlerinin arasındaki hafif aralıkla sanki

parıldayan bir gülümseyişi vardı. 1.75 santim boyuyla uzun ve 61.5 kilo ağırlığıyla boyuna göre ince bir kadındı. Genellikle uzun kesimli dalgalı saçları koyu kırmızıydı. Bir şarap uzmanı olan babası ona Beaujolais üzümlerinden esinlenerek Gamay adını vermişti. Kocasından daha sosyal ve yaşam dolu olan bu genç kadın yenyetmelik çağında Wisconsin eyaletinde erkeklerin yoğun olduğu işlerde çalışmıştı. Başarılı bir inşaat yüklenimcisi olan babası, onu erkeklerle yarışmaya yüreklendirmiş, yelken kullanmayı ve atıcılık yapmayı öğretmişti. Genç kadın aynı zamanda başarılı bir dalgıç ve keskin bir nişancı idi.

Gamay telefonu biraz dinledi. "Oraya geleceğiz," dedi. Telefonu kapattı. "Dr. Osborne Deniz Biyolojisi laboratuvarına gitmemizi istiyor. İşin acil olduğunu da söyledi."

"Şam'a göre her şey aceledir."

"Yapma, adam benimle konuşmak istediği için kötü niyetle konuşuyorsun."

Paul, karısının kolunu tutarak yanıtladı. "Benim bedenimde kötü niyetli tek kemik bile yoktur."

Derin Su Dalış Laboratuvarı'ndaki arkadaşlarına veda edip Water Sokağı'nda yola çıktılar. Birkaç dakika sonra Lillie Araştırmalar Binası'nın geniş merdivenlerini tırmanıyorlardı. Orada kemerli bir girişten geçip sessiz bir hole vardılar. Osborne içeride onları bekliyordu. Paul'un elini pompalar gibi sıktı ve bir zamanlar Kaliforniya'daki Scripps Oşinografi Enstitüsü'ndeki deniz biyolojisi dalında öğrencisi olmuş Gamay ile kucaklaştı. Osborne elli beş yaşında, kıvrıkcık kır saçları kafası ardına kadar açılmış kel bir adamdı. İri kemikli bir bedeni ve bir işçinin gibi iri elleri vardı. Bu eller derin denizlerdeki duyarlı bitkisel yaşamın gizleriyle uğraşmaktan daha çok koli taşımaya daha uygunmuş gibi görünüyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Umarım size çok zahmet olmamıştır," dedi.

Gamay çok tatlı bir tavırla yanıtladı. "Hiç de zahmet olmadı. Sizi görmekten her zaman büyük keyif duyarız."

"Size şimdi söyleyeceklerimi duyduğunuzda keyfiniz kaçacak," derken Osborne gizemli bir şekilde gülümsüyordu.

Adam daha fazla açıklama yapmadan çifti bürosuna götürdü. Labo- ratuvar, araştırma olanakları ve büyük kitaplığı nedeniyle tüm dünyada bilinen bir yer olmasına karşın, Lillie binasının nasıl bir yer olduğu önceden kestirilemezdi. Tavanda borular açıktan geçiyor,

koyu renkli kapıları buzlu camlar tamamlıyordu. Genelde burası olması gerektiği gibiydi. Yani, saygın ama eski bir laboratuvar binası.

Osborne çifti bürosuna soktu. Gamay hocası Osborne'u düzenli ve

\$

temiz bir kişi olarak tanıyordu. Burada da adamın özelliklerinin değişmediğini genç kadın hemen gördü. Birçok profesörün bürosu kitaplar, kâğıt tomarları, raporlar ile dolu ve karmakarışık olurken bu büroda düzen egemendi. Bir bilgisayar masası ve iskemlesi ile konuklar için birkaç katlanabilir sandalye; kitap ve dosyalar için kitaplık ile madeni bir dolap vardı. Büronun tek lüksü, Japonya'dan alınmış bir çaydanlıktı.

Osborne çaydanlıktan üçüne birer fincan demli yeşil çay koyup birkaç nezaket cümlesi sıraladıktan sonra hemen konuya girdi. "Bu denli kaba davrandığım için beni bağışlayın ama zaman kısa. Bu nedenle asıl söylemek istediğim noktaya hemen geliyorum." İskemlesinde biraz geriye kaykıldı. Ellerini kavuşturup Gamay'a hitap etti. "Bir deniz biyologu olarak *Caulerpa taxifolia* ile bir aşinalığınız var mı?"

Gamay Kuzey Carolina Üniversitesi'nde denizaltı arkeolojisi dalını bitirmişti. Ama, daha önce Scripps Oşinografi Enstitüsü'nde deniz biyolojisi dalında doktora yapmıştı. Genç kadın, Osborne'un derslerini anımsayarak içinden gülümsedi. Çünkü bu hoca, bazen düz cümle halinde tipik sorular sorardı.

"*Caulerpa* tropik bölgelerin denizlerine özgü bir yosun olmakla birlikte, sık sık evlerdeki akvaryumlarda da görülür," diye yanıtladı.

"Doğru. Ve sen iyi bilirsin ki, bu cinsin soğuk sulara uyum sağlayan bazı türleri, akvaryum suyuna da uyum sağlayarak gelişmekte ve bazı denizlerde büyük sorun haline gelmektedir."

Gamay başını öne eğerek adamı onaylayıp konuştu. "Öldüren yosunlar. Onlar, Akdeniz'de yayılıp büyük deniz yataklarındaki yosunları yok ediyorlar. Diğer yerlerde de görülüyorlar. Tropik bölge yosunlarının değişime uğramış türleri bunlar. Tropik bölgelerin yosunları normalde soğuk sularda yaşayamaz. Ama, bu tür uyum sağlayarak dünyanın her yerine yayılabiliyor."

Osborne, Paul'e dönerek bir açıklama yaptı. "Hakkında konuştuğumuz bu yosun, 1985 yılında Monako Oşinografi Müzesi'nden dikkatsizlik sonucu denize atıldı. O zamandan beri, altı Akdeniz ülkesinin kıyı tabanında otuz bin hektarlık bir alana yayıldı.

Aynı yosun, Avustralya ve San Diego'da da sorun yaratıyor. Ve korkunç bir yangın gibi yayılıyor. Her bir yosun günde sekiz santim uzuyor..."

Paul, "Evet, oldukça hızlı bir gelişme bu," dedi.

"Sorun hızın da ötesinde. Caulerpa kolonileri aşırı derecede işgalci. Bu yosun uzattığı kollarla yayılıyor, diğer deniz bitki ve hayvanlarının üzerini yeşil bir halı gibi kaplıyor. Onları güneş ışığı ve oksijenden yoksun bırakıyor. Bu yosunların varlığı deniz besin zincirini yok ediyor, yerel tüm türlere zarar veriyor. Ekosistem üzerinde korkunç sonuçlar doğuruyor."

Gamay sordu. "Bu yosunla savaşmanın bir yolu yok mu?"

"San Diego'da üzerine katranlı muşamba örterek ve suya klor ile çamur dökerek başarıya ulaşıldı. Ama bu teknik, yosunun çok geniş alanlara yayılmış olması durumunda başansız kalabilir. Ayrıca, akvaryum işiyle uğraşanları ve Caulerpa yosununu satanları eğitmek ya da bu organizmanın bulaştığı taşları temizlemek gibi çabalar da var."

"Bu yosunun doğal bir düşmanı yok mu?" diye sordu Trout.

"Caulerpa yosunun savunma mekanizması şaşırtıcı derecede karmaşık. Diğer bitkileri öldüren zehirler salgılıyor. Kış mevsiminde kurumu- yor."

Trout, "Gerçekten bir canavar olduğu anlaşılıyor," dedi.

"Oh. Evet öyle. Minik bir parçası bile yeni bir koloninin oluşumunu başlatıyor. Tek zayıf yanı cinsellikle çoğalamaması. Bir düşünün hele, diğer akrabalarının yaptığı gibi, yosun bir de uzaklara tohumunu gönderse ne olurdu?"

Gamay, "Hiç hoş bir fikir değil bu. O zaman hiç durdurulamazdı." dedi.

Osborne, Paul'e dönüp sordu. "Bir okyanus yerbilimcisi olarak sen, 'Kayıp Kent'e aşına mısın?"

Trout biyolojiden çıkılıp kendi uzmanlık alanına girildiği için memnun olmuştu. "Orası, Atlas Okyanusu'nun ortasındaki dağlık kütle boyunca uzanan hidrotermal çatlaklar alanında. Denizin tabanından kusulan malzeme aynen gökdelenleri anımsatan yüksek boylarıyla mineral yapıllı kuleler oluşturmuş, bu nedenle o adla adlandırılmışlardır. Onlar üzerinde yapılmış ayrıntılı bir araştırmayı okudum. Büyüleyici bir şey olmalı. Bir süreliğine oraya gitmeyi isterdim."

Osborne, "Pek yakında öyle bir şansınız olacak," dedi.

Paul ile Gamay bu sözlere şaşırmış gibi bakılar.

Onların yüzlerindeki bu ifadeye bakan Osborne güldü ve, "Belki şu anda benimle birlikte gelseniz iyi olacak," dedi.

Bürodan çıkıp dolambaçlı koridorlarda birkaç kez sağa sola döndükten sonra bir laboratuvara vardılar. Osborne burada asma kilitle kilitlenmiş madeni bir dolaba yaklaşıp belindeki kemerde asılı duran anahtarla bu kilidi açtı. Dolaptan otuz santim boyunda, on beş santim çapında silindirik biçimli camdan yapılmış bir kabı çıkardı. Bu kabın tepesi sıkıca kapatılmıştı. Kabı laboratuvardaki güçlü ışıklı bir lambanın altında bulunan masaya yerleştirdi. Kap, tepesinden tabanına kadar grimsi yeşil renkli bir maddeyle doluydu.

Gamay kabın içeriğini incelemek üzere öne eğildi ve sordu. "Nedir bu madde?"

"Soruna yanıt vermeden önce, izin verin de yakın geçmişten söz edeyim. Birkaç ay önce bizim laboratuvar, Woods Hole Oşinografi ile birlikte Kayıp Kent'e ortak bir keşif gezisi düzenledi. O alanda bol görülmeyen bakteriler ve onların oluşturduğu birtakım maddeler vardı."

Gamay, "Dünyada yaşamın başlangıcını açıklayan koşullarla kıyasla- nabilen sıcaklık ve kimyasal ortamdaki maddelerin bileşimi olmalı," diyerek yanıtladı.

Osborne bu sözleri başını öne eğerek onayladı. "O keşif gezisinde Alvin adlı sualtı aracı oraya daldı ve bazı örnekleri alıp yukarı çıkardı. Bu gördüğünüz onların ölü örnekleridir," dedi.

"Gövde ve yaprakları belli belirsiz Caulerpa'ya benziyor, oysa her nasılsa biraz farklı," diye yanıtladı Gamay.

"Çok iyi bildiniz. O bitki cinsinin içinde yetmişten fazla tür vardır. Bunlardan bazısını ev hayvanları satan mağazalarda bile bulabilirsiniz. Bu türlerden beşinde işgalci özellik saptanıp kayıt altına alınmıştır. Ancak şu gördüğünüz tamamıyla bilinmeyen bir tür. Ben onu Caulerpa gor- gonosa diye adlandırdım."

"Gorgon° yosunu ha, ben bu addan hoşlandım!"

"Bu hilkat garibesini benim kadar tanıdığınızda ondan pek hoşlanmayacaksınız. Bilimsel olarak konuşursak siz Caulerpa'nın mutasyon geçirmiş, yani bir çeşit evrimleşmiş bir türüne bakıyorsunuz şimdi. Yakın akrabası kuzenlerinin tersine, bu yosun cinsellikle çoğalabiliyor."

<-) Mitolojide kendisine her bakanın taş kesildiği varsayılan saçlı üç kadından biridir. Ayrıca, İngilizcede çirkin ve korkunç kadın.

"Eğer bu doğruysa, Gorgon yosunu tohumlarını çok uzaklara bile yayabilir. Ve bu da çok büyük bir sorun olabilir."

"Şimdiden sorun oldu bile. Gorgon yosunu taxifolia ile birleşti ve şimdi o yosunu yerinden atıyor. Azor adalarında ve bazı örnekleri İspanya kıyılarında görülmeye başladı."

Paul sordu. "Bunun gelişme hızı ne?"

"Pek olağanüstü değil! Ama, taxifolia'dan üç katı hızlı."

Bir ısıklık çalan Paul, "Günde yirmi beş santime yakın. Bu hızla tüm okyanus kıyılarını kaplayabilir."

"İşin kötü yanı bu değil. Tcvcifolia boğucu bir yosun halısı oluşturuyor. Bakışları erkekleri taş a çeviren Medusa gibi... Gorgon yosunu ise, sert ve kalın hasır gibi bir kütle oluşturuyor. Onun bulunduğu yerde başka hiçbir canlı varlık bulunamaz."

Gamay dünya okyanusları hakkında öğrendiği bu yeni bilgilerin yarattığı korkuyla önündeki cam kaba baktı. "Siz temelde dünya okyanuslarının katılaşması durumundan söz ediyorsunuz," dedi.

Osborne şu anda kendisine hiç de özgü olmayan bir fısıltıyla sözlerini sürdürdü. "Bu konuda en kötü senaryoyu anlayabilmiş değilim. Ama şunu biliyorum: Gorgon yosunu ılıman kıyılar boyunca yayılabiliyor. Ve onarılmaz ekolojik hasarlara neden olabilir. İklimi etkileyip bölgede açlık yaratabilir. Okyanustaki ticareti durdurabilir. Protein yönünden okyanuslara bağımlı ülkelerin insanını açlığa mahkûm edebilir. Besine sahip olan ve besini olmayan uluslar arasında siyasal çekişmelerin ortaya çıkmasına sebep olabilir."

Paul sordu. "Bu olayı sizden başka kimler biliyor."

"Bu ülkede ve diğer ülkelerde şu odanın dışında birkaç güvenilir iş arkadaşım olayın farkındadır."

Bu kez Gamay sordu. "Bu büyük tehdidi bilen insanların bir araya gelip birlikte savaşmaları gerekmez mi?"

"Kesinlikle. Ama ben araştırmalarım sonuçlanana dek panik tohumları ekmek istemiyorum. Şu anda bir rapor hazırlama aşamasındayım. Gelecek haftalarda Birleşmiş Milletler'e ve NUMA gibi ilgili kurumlara bu raporu sunacağım."

Gamay, "Bu raporu daha önce tamamlamanın olasılığı var mı?" diye sordu.

"Oh, evet. Ama işte sorun şu. Böyle bir işlemde biyolojik kontrol yapılması gerekince, temizlik ve bazı bilimsel çalışmaların yapılması konularında birtakım halat çekme yarışmaları başlıyor. Temizliği yapacaklar belli bir soruna hemen ellerindeki her silahla saldırmayı

istiyor. Böyle bir haber ortaya yayılınca, bilimsel araştırma çalışmaları yapanlar yosunun daha da geniş alanlara yayılacağı korkusuyla hemen bir karantina uygulaması istiyorlar." Bu sözleri söyledikten sonra Osborne önündeki cam kaba düşünceli tavırlarla bakarak ekledi. "Şu yaratık ya da bitki her ne ise, okyanuslarda doğmuş birçok arsız ot gibi değil. Ben elimizde kullanıma hazır daha çok silah bulunursa şu yosunla savaşımımızda daha başarılı olacağımızda inançlıyım. Ne ile savaştığımızı tam olarak bilene dek, hiçbir yöntem etkili olarak iş görmeyecektir."

Gamay sordu. "Bu konularda NUMA size nasıl yardımcı olabilir ki?"

"Bu günlerde bir başka Kayıp Kent keşif gezisi daha yolda. Oşinografi araştırma gemisi Atlantis bu hafta Alvin sualtı aracı ile birlikte orada olacak. O yosunun mutasyona uğradığı alana keşfe çalışacaklar. Biz bir kez bu sapkınlığa yol açan koşulları bulursak onları alt etmek üzere çalışabiliriz. Ben buradaki işimi bitirmeye ve sonra o bilim gezisine katılmaya çalışıyorum. Bugün sizin ikinizin köyde olduğunuzu duyunca, bunu Tan- rı'dan gelmiş bir işaret olarak algıladım. İkiniz uzmanlığın mükemmel bir bileşkesisiniz. Bu çalışma gezimize benim yerime katılmayı ister miydiniz? Gezi yalnızca birkaç gün sürecektir."

"Elbette. Ama biz NUMA'daki üstlerimizden bu konuda izin almak rundayız. Bir sorun çıkmaz sanırım." "Sizin bütün bu konularda tedbirli ve suskun olacağınıza inanıyorum. Ben bir kez tüm örnekleri ele geçirince, raporumu aynı anda dünyadaki bütün çalışma arkadaşlarıma iletecek ve durumu açıklayacağım."

Paul sordu. "Şu anda Atlantis adlı gemi nerede?"

"Bu konuyla hiç ilgisi olmayan bir görevden dönüyorlar. Bu günlerde yakıt almak üzere Azor adalarına uğrayacaklar. Gemiye orada katılabilirsiniz."

Paul şöyle yanıt verdi. "Bu mümkün. Bugün Washington'a dönebilir ve yarın sabah yola çıkabiliriz!" Cam kaba bakarak ekledi. "Şu şey cam kaptan dışarı çıkarsa gerçek bir sorunla karşı karşıya kalacağız demektir."

Gamay da silindir biçimli cam kaba bakarak konuştu. "Korkarım ki, bu cin şimdiden dışarı çıkmış durumda. Şimdi onu ne yaparak tekrar kabın içine sokabileceğimizi bulmaya çalışıyoruz."

"Gorgon yosunu ha?" diyen Austin bir soru daha sordu. "Bu yeni yosun türü, bir deniz bitkisi, arkadaşınızın söylediği kadar kötü olabilir mi?"

"Olabilir," diyen Gamay ekledi. "Dr. Osborne bu işle uzun boylu ilgilenmiş. Ben onun bu konudaki kararlarına büyük saygı duyarım."

"Pekiyi, senin kendi düşüncen ne?"

"Olay bir endişelenme nedeni. Oysa ben, Kayıp Kent'ten daha fazla kanıt almadan kesin konuşamam."

Gamay, Mummichug adlı NUMA teknesinde bulunan Austin ile telefonla görüşüyordu. Önce genç adamı yatağından kaldırdığı için özür dilemiş, sonra kendisi ile Paul'un Kayıp Kent'e doğru yola çıkacaklarını ve neyin peşinde olduklarını onun da bilmesini istediklerini söylemişti.

"Beni de olayın içine kattığınız için teşekkür ederim. Dirk ile Rudi'y> de bundan haberdar etsek iyi olacak."

Dirk Pitt, NUMA'nın başkanı olarak Amiral Sandecker'in yerine geçmişti. Rudi Gunn da kurumun günlük işlerinden sorumluydu.

"Paul onların ikisiyle de konuştu, Austin. NUMA şimdiden Caulerpa sorunu üzerinde çalışacak bir biyologu görevlendirmiş."

Genç adam gülererek yanıtladı. "İşte ben bu nedenle Dirk'in her zaman bir adım ilerimizde oluşuna şaşmıyorum."

"Yalnızca yarım adım ilerimizde. O, Kayıp Kent'ten bu konuda bilgisi yoktu. Şimdi Paul'un dalışı hakkında rapor bekliyor."

"Ben de bekliyor ve size şans diliyorum. Benimle bağlantıyı kesmeyin."

Austin telefonu kaparken ünlü ozan T.S. Eliot'un şu dizeleri aklına geldi: "Bu dünyanın sonuna giden yol/ Sevinçle değil ama sızlanmayla."

Gözyaşlarıyla ıslanmış bir sızlanma, hepsi o kadar, diye düşündü genç adam.

Paul ile Gamay duruma el koyacaktı. Ve şu sırada kendisinin yapabileceği bir şey yoktu. Öyleyse SEAMobile'i baştan kıça denetleyebilirdi. Tünelde oluşan birkaç sıyrık vb. hasarın dışında araç çok iyi durumdaydı. Genç adam bu sonuca aracı çok dikkatle inceledikten sonra vardı. Kok- pitte oturdu. Bir kontrol listesini baştan aşağı işaretleyerek ve tüm sistemlerin tıkır tıkır çalıştığını görerek memnun oldu. Sonra, Mummichug'un kahve makinesinden iki fincan kahve doldurdu. Alt güverteye inip Skye'm kamarasının kapısını yavaşça tıkırdattı.

Mummichug nispeten küçük bir tekne olmasına karşın, geminin tasarımı yapanlar personel için tek kişilik küçük kamaralar hazırlamıştı. Kamarasında, Skye giyinmiş ayaktaydı. Hemen kapıyı açtı ve Austin'i görünce gülümsedi.

Dumanı tüten kahvenin fincanını uzatan genç adam, "Günaydın," dedi. Sonra onun gözlerinin çevresindeki siyah halkalara dikkat ederek sordu. "İyi uyudun mu?"

"Pek iyi uyuyamadım. Sürekli olarak binlerce ton ağırlıktaki buzun altında kalıp ezildiğimi karabasanlarımda gördüm."

Clive Cussler

"Benim o türden karabasanları iyi edeceği kanıtlanmış etkili bir iyi. leştirme yöntemim var. Hemen bir sualtı mezarlığını keşfetmeye ne dersin?"

Genç kadının yüzü aydınlanır gibi oldu. "Hangi akli başında kadın böyle baştan çıkarıcı bir öneriyi reddedebilir?" dedi.

"O halde beni izle. İki tekerlekli savaş arabası güvertede bizi bekliyor."

Austin ile Skye binince sualtı aracı katamaranın kış tarafındaki çiftli gövdenin arasından suya indirildi. Destek gemisinden ayrılınca koordinatları seyrüsefer sistemine yüklenmiş olan araç gölün yüzeyinde yola çıktı. Belirli noktaya gelince Austin sualtı aracını daldırdı.

Tertemiz göl sulan kısa süre içinde sualtı aracını gözlerden gizlerken araç gölün dibinde belki de tarihöncesi dönemden kalma taştan yapılmış anıt boyunca mezar yerine doğru ilerlemeye başladı. Austin girişin ağzında aracı durdurdu. Kameraların çalışmasını kontrol etti. Sürgülerin çalışmasını yokladı. Birkaç saniye sonra sualtı aracı eski mezarlığa açılan geniş kapıdan içeri giriyordu.

Aracın güçlü ışıkları bu mekânın uzakta kalan duvarlarına erişip oraları aydınlatamadı. Bu da, mezar alanının çok geniş ve tavanının yüksek olduğunun göstergesiydi. Araç yavaş yavaş mezar yerinde ilerlerken genç adam hareketli projektörü sağdaki duvarı inceleyecek şekilde hareket ettirdi. Ve bu duvarın yarım kabartmalarla bezeli olduğu görüldü.

Uсталıkla düzenlenmiş ve uygulanmış bu kabartmalarda yelkenliler, evler, palmiye ağaçları ve çiçekleriyle doğal betimlemeler ile birtakım dansçı ve müzisyenler yer alıyordu. Ayrıca uçan balıklar ve neşeli yunuslar da vardı. Tekneler çok eski tipteydiler. İnsanlar ise, zengin ve iyi yaşamdan keyif alır gibi görünüyordular.

Skye sanki Noel yortusunda eğlenen bir çocuk gibi öne eğilip yüzünü kokpite bastırarak ilgiyle çevresini seyretmekteydi.

Sonunda, ünlü arkeolog Howard Carter'in Mısır firavunu Tuthanka- mun'un mezarını keşfettiğinde söylediği sözleri aynen yineledi. "Ben, olağanüstü şeyler gördüm."

Austin bu sahnelerle ilgili olarak kendisine çok tanıdık gelen bir şeyin olduğunu duyumsayarak, "Ben burada daha önce de bulundum," dedi.

"Burada mı, bu mezarın içinde mi?"

"Hayır. Bu kabartmalara benzeyen şekilleri Atlas Okyanusu'nun kuzeyindeki Faroe adalarında bulunan bir mağarada gördüm. Stil ve konular neredeyse bunların aynısıydı. Sen buna ne diyorsun?"

"Ben, belki de bir tahminde bulunmakla aptallık edeceğim. Ama bunlar Minos Uygarlığı'ndaki Santoria Adası'nda, Akrotiri'de ya da Girit'te yapılan kazılarda ortaya çıkarılan kabartmalara çok benziyorlar. Minos Uygarlığı İÖ 1500 yıllarında gelişmişti." Söylediklerinin önemi genç kadının heyecanlı ses tonundan da anlaşılıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu çizgiler ile senin o mağarada gördüklerin Minos Uygarlığı'nın çoğu tarihçinin sandığından daha ötelere yayıldığını gösteriyor."

"Ki bu da, senin uluslararası ticaret kuramındaki eksik halkaları tamamlıyor."

"Çok doğru," diyen genç kadın, "bütün bunlar Doğu-Batı ticaretinin herkesin düşündüğünden çok daha eski tarihli ve yoğun olduğunu kanıtlıyor." Skye el çırparak ekledi. "Bu videoları Paris'te kendini beğenmiş çalışma arkadaşlarıma göstermek için sabırsızlanıyorum."

Sualtı aracı duvarın ucuna vardı, bir köşeyi döndü ve bir başka dikdörtgen biçimindeki alana girdi. Buradaki sahneler Uyuyan Adam Gölü ve buzula ilişkindiler. Oysa bomboş kıyıları yerine kabartma sahnede evler, tapınakmış gibi görünen bir bina, kemerler ve her zamanki suskunluğu ve acımasızlığıyla buzul vardı.

"Gölün kıyısında ve nehrin ağzında bir yerleşim alanı bulunduğuna ilişkin düşüncelerinde haklısın."

"Bu olağanüstü bir şey! Şu kabartmaları ören yerinin haritalarını hazırlamakta kullanabiliriz."

Kabartma sahnede, yüzyıllarca önce kimliği bilinmeyen sanatkârın eserini yaptığı dönemde buzulun alanının çok daha geniş olduğu görülüyordu. Yontu sanatçısı gördüklerinin ötesinde, eserini görmek

ve güçlölük ile doldurmuştu. Austin ile Skye araçla bu alanda birkaç tur attılar. Oysa hiçbir mezar ya da lahit bulamadılar."

Genç kadın, "Bir noktada yanılmışım; burası bir mezarlık değil ama bir tapınakmış," dedi.

"Çevrede hiçbir iskelet görölmeyişine ilişkin çok mantıklı bir varsayım. Eğer burada daha uzun süreyle kalmamız mümkün olursa, bir başka göl gizemini de çözmeyi isterdim," diyen genç adam teknede sonar aygıtının bağlı olduğı bilgisayar yazıcısından çıkarıp yanına aldığı göl dibindeki uçağın resmini Skye'a gösterdi.

"O görüntü bir uçağa ait," diyen genç kadın düşünceli bir tavırla sorularını sıraladı. "Uçak gölün dibinde ne arıyor? Bekle, buzulun altındaki insan cesedini anımsadın mı?"

Austin bu sorulara bilmece sorar gibi neyi amaçladığı anlaşılmayan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sualtı aracının yatay sürgülerini kullanan Austin geniş bir dönüş yaptırarak aracı tapınağın kapısından gölün içine çıkardı. Elindeki bilgisayar çıktısındaki noktaya yaklaşınca aracı yavaşlattı. Ve tüm dikkatiyle ileriye baktı. Çok geçmeden tabandaki puro biçimli nesne göründü.

Oraya yaklaştıklarında genç adam kısmen yırtılmış soluk kırmızı renkli silindirik şeklinde yapılmış ağaç çerçeveli uçağın yapısını gördü. Konik biçimli motor mahfazası da parçalanmış olarak dipte yatıyordu. Sualtı aracının ışığı üzerine vurunca motor parıldadı. Göl suyunun düşük sıcaklığı her yerde olduğu gibi burada da bitkilerin yetişmesi ve uçağın gövdesini sarmasını engellemişti. Pervane belki de bir yere çarptığından ortada yoktu. Austin uçağın çevresinde aracına bir tur attırdı. Ve kayıp kanadı biraz ötede gördüler. Sonra aracı enkazın yakınına getiren genç adam uçağın kuyruğuna yaklaştırdı.

Skye eliyle işaret ederek konuştu. "Ben bu deseni, yani üç başlı kartalı buzulun altında buldukları miğferde de gördüm."

"O miğferin bizde olmaması ne fena."

"Hayır, o miğfer bizde. Yukarda destek teknesinde. Onu santraldan son anda alıp yanımda getirmişt看."

Austin, genç kadının SEAmobile'in güvertesine tırmanırken elinde bir kutu taşıdığını anımsadı. Bu güneşli bir gün gibi gülümsemesi parıldayan kadına olduğundan düşük değer biçilmemesi gerektiğini çabuk öğrenmeye başlayan Austin uçağın kuyruğundaki kartal şekline baktıktan soma gözlerini boş kokpitin içinde dolaştırdı.

Şimdi Buz Adam'ın nerden geldiğini biliyoruz. Adam paraşütle atladı. Uçak da gölde düşüp parçalandı.

Skye bu sözlerle şeytanca bir kahkahayla tepki gösterdi. "Şu anda ben, Renaud'u düşünüyordum. O, buzun içinde bulunan adamın gökten düşmediğini söylemişti. Tabi yanılıyordu. Senin bulduğun şu uçak adamın gökten düştüğünü kanıtlıyor."

Sualtı aracı uçağın çevresinde tur atarken Austin video kamerayı kullanıyor; gövdeyi, kırık kanadı, kuyruğu ve çevreyi filme alıyordu. Ayrıca aracın sualtında çalışan dijital kamerasıyla resimler de çekmekteydi. Sonra, suyun yüzeyine çıktılar. Birkaç dakikalık seyirden sonra araçtan Çıkarak destek gemisinin güvertesine tırmanırken Skye keşiflerinin verdiği heyecanla gevezelik ediyordu. Daha sonra buzla bakınca genç kadın birdenbire sustu. Güvertenin korkuluğuna dayanıp uzun uzun buzla kaplı alana baktı.

Onun ruhsal durumundaki değişmeyi hemen duyumsayan Austin kolunu genç kadının omzuna doladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Gölün altı ne denli dingin ve huzur doluydu. Buraya, yüzeye çıktık ve buzulu gördüm. Bu bana neredeyse onun altında can verebileceğimi anımsattı," diyen genç kadın hafifçe titredi.

Austin, genç kadının yüzlerce metre ileriye sabitlenmiş güzel gözlerindeki ruhsal çöküntüyü fark etti. "Ben ruh doktoru değilim. Ama her zaman şeytanlarımla yüz yüze gelmenin yararına inanıyorum. Haydi gel seninle tekne gezisine çıkalım," dedi.

Bu beklenmedik öneri genç kadını gerçeğe döndürür gibi oldu. "Sen ciddi misin?" diye sordu.

"Sen iki tatlı kurabiye ile bir termos sıcak kahve kap da gel. Ben de kıçtantakma motorlu hafif botu hazırlayayım. Sırası gelmişken söyleyeyim, benim kurabiyem üzümlü olsun."

Skye kuşkucu biriydi ama şu anda Austin'e çok güveniyordu. Ve genç adam istese, onu uzun sııklı ayaklarla aya kadar izleyebilirdi. Austin botu hazırlarken o da kahve ve kurabiyeleri alıp adamın yanına geldi. Kıyıya doğru yola çıktılar. Karaya yanaşıp buz kütesinin üzerine atlayarak botu buzulun daraldığı ve göle küçük parçalar halinde aktığı koyu renkli çakıl taşlı bir kumsala çektiler.

Kıyıda kısa bir yürüyüş onları buzulun yan tarafında duvar gibi yükselen koyu renkli kayaların yanına getirdi. Bu duvar gökyüzüne doğru yükseliyordu. Yüzeyi çiçek bozuğu gibi mağaralar ve

kraterlerle delik deşikti. Yüksek basınç, don ve erime nedeniyle garip şekilli heykelcikler oluşmuştu. Buzun yüzeyi yer yer topraklarla kaplıydı ama çatlaklarında ve mağaracıklarda çok temiz mavi rengin çeşitli tonlarında ışıklar yansır gibi oluyordu.

"İşte benim şeytanım burada," diyen Austin ekledi. "Şimdi git ona ve dokun."

Skye solgun bir yüzle gülümsedi. Buzula doğru o sanki canlı bir var- lıkmış gibi ağır ağır yaklaştı. Elini uzatıp buza parmak uçlarıyla dokundu. Sonra iki elinin ayasını buza dayayıp tüm ağırlığını buza aktardı. Sanki buzı itecek ve kendisinden uzaklaştıracakmış gibi davranıyordu.

Sonra, "Buz soğuk," dedi.

"Öyle çünkü senin şeytanın kocaman bir buz kütlesinden başka bir şey değil. Ben de, deniz için aynı şeyi düşünürüm. Buzul, senin dışında ve senin varlığından haberi bile yok. Sen ona dokundun ve şimdi de soluk alabiliyorsun," diyen Austin taşıdığı paketi havaya kaldırarak, "Terapi sona erdi. Sıra kuşluk yemeğİ zamanına geldi."

Gölün ucuna yakın bir yerde iskemle olarak kullanılacak üzeri düz iki kaya parçası bularak oturdular. Skye yiyecek ve içecekleri paylaştırarak, "Şeytanımı kovma işlemine teşekkürler. Korkularıyla yüzleşmem gereğİ konusunda haklıydın," dedi.

"Bu konuda engin deneyimlerim vardır."

Genç kadın, "Her nasılsa senin hiçbir şeyden korkmadığını sanıyordum," dedi.

"Bu doğru değil. Seni ölü olarak bulmaktan çok korkmuştum."

"Sana minnettarım. Yaşamımı sana borçluyum. Ama söylemek istediğim başka şeydi. Konu kendin olduğunda korkusuzmuşsun gibi görünüyorsun."

Genç adam Skye'ın kulağına eğilerek fısıldadı. "Sana bir sır vereyim mi?" diye sordu.

Genç kadın başını salladı.

"Ben çok iyi rol yaparım. Kurabiye nasıl?"

"Çok iyi ama benim başım dönüyor. Bu çİlgınlığa ne anlam verirsin?"

Austin uzakta demirli NUMA gemisine baktı. Coleridge'in renkli denizdeki renkli tekne betimlemesini düşündü ve yaşadıkları olayları bir sıraya koymaya çalıştı. Fincanından bir yudum kahve içerek konuşmaya başladı. "İşe bildiklerimizle başlayalım istersen. Buzul üzerinde çalışan bilim adamları buzun içinde donmuş bir insan

cesedi buldular. Belli ki o uzun zaman önce ölmüştü. Ölünün yakınında eski bir miğfer ile bir kutu da bulundu. Gazeteci rolü yapan bir adam silah zoruyla kutuyu aldı. Ve sonra tünelde bir sele neden oldu. Belli ki o adam miğfer hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

"İşte o noktada benim mantığım batağa saplanıyor. Neden o adam bizi öldürmeye kalktı? Ona zarar verecek durumda değildik. Biz tünelden çıktığımızda o çoktan gitmiş olacaktı."

"Sanırım o adam buzun içindeki cesedi yok etmek için seli başlattı. Sen ve diğerleri orada kaldınız. Aynen buzulda olduğu gibi. Bu noktada kişisel bir şey olmasa gerek."

Düşünceli tavırlarla kurabiyesini ısırarak genç kadın, "Onda hastalıklı, marazi bir kafa yapısı olmalı, sanırım," dedi.

Sonra Skye Austin'in omzunun üzerinden ileriye baktı. Bir toz bulutu büyük hızla yaklaşıyordu. Yaklaşan şeyin minik Citroen araba olduğunu gördüler. Araba sert fren yaparak durabildi. LeBlanc, Thurston ve Ravvlins arabadan çıkıp Austin'in yanına geldiler.

LeBlanc ablak yüzünde kocaman bir gülümsemeyle konuştu. "Sizi yakalayabildiğimiz için mutluyuz. Gemiden enerji santraline telefon ettik. Karaya çıktığınızı söylediler."

Thurston, "Size veda etmek istedik," dedi.

"Gidiyor musunuz?" diye sordu Skye.

"Evet," diyen buzulbilimci eliyle buzulu işaret ederek ekledi. "Tüneldeki gözlemevi sular altında kaldığı için burada bulunmamızın yararı yok. Paris'e gidiyoruz. Bir helikopter bizi en yakın havaalanına götürecekt."

"Paris'e mi gidiyorsunuz. Helikopterde benim için yeriniz var mı?" diye sordu Skye.

"Elbette var," diyen LeBlanc elini Austin'e uzattı ve ekledi. "Yaşamlarımızı kurtardığınız için size çok teşekkür ederiz. Fifi'nin yetim kalması hiç hoşuma gitmeyecekti. Şimdi o, santralde Bay Lessard ile kalacak. Biz, şirketle tüneldeki suyun boşaltılması hakkında görüşmeler yapacağız. Gelecek mevsime belki buraya dönebiliriz gene."

Skye, genç adama dönüp, "Böyle kaçır gibi gideceğim için üzgünüm. Ama benim için de burada yapacak bir şey yok. Ve bütün bu yeni bilgilerimi bir analiz yapmak üzere bir araya getireceğim."

"Anlıyorum. Mummichug projesi de yakında sona eriyor. Ben de gemi nehre doğru giderken raporumu yazmak üzere orada olacağım. Sonra gemiden en yakın demiryolu istasyonuna koşup

seninle akşam yemeğimiz için Paris'e kalkacak hızlı trene bineceğim."

"Çok iyi. Bir şartla yemeği ben ısmarlıyorum."

"Akli başında bir insan böyle kışkırtıcı bir teklifi reddedebilir? Bana Paris'i de gezdirirsin."

"İşte buna sevindim," diyen genç kadın yineledi. "Bu çok hoşuma gider."

Austin genç kadının eşyalarını toplaması için gemiye getirdi; sonra helikoptere binmesi için onu kıyıya götürdü. Skye, Austin'i iki yanağından ve dudaklarından öptü. Paris'e geldiğinde araması için genç adama söz verdirerek helikoptere bindi. Austin gemiye dönerken, botun üstünden geçen helikopterden Skye ona el salladı.

Gemiye vardığında Austin video kamera kasetlerini, sualtı aracının dijital kamera diskini kameralardan çıkarıp geminin bilgiişlem kamarasındaki bilgisayara yükledi. Gölün altındaki uçağın görüntülerini de sonara bağlı yazıcıdan kopyaladı. Uçağın resimlerini bir kez daha dikkatle inceledi. Sonra uçağın motor resimlerini zumladı. Sonunda aradığı şeyi buldu. Motor bloğunun üzerindeki numara ve öteki yazıları gördü.

Daha sonra defalarca zum yaparak yazı ve numaraları iyice büyüttü. Sonunda motorun imalatçısının adını ve seri numarasını okudu. İskemlesinde geriye kaydıldı. Bu görüntüye dikkatle bakarak kendisini dünyanın her yerindeki telefonlara bağlayacak numarayı tuşladı.

Tiz bir ses ona, "Burası Orville ve Wilbur'un uçan bisiklet mağazası," dedi.

Austin hattın öteki ucundaki atmaca burunlu ve ince suratlı adamı gözünde canlandırarak gülümsedi. "Beni aldatamazsın Ian. Wright kardeşlerin bisiklet mağazasını yıllar önce kapattığını her nasılsa biliyorum," diye yanıtladı.

"Lanet olsun, Kurt, şaka yapmaya çalıştığım için beni kınama. Bütün gün Dulles havaalanındaki Udvar-Hazy Merkezi için özel yardım toplamak için telefon başında oturdum. Devamlı telefonda konuşup yoruldum. Artık havadan sudan konuşarak zamanımı boşa harcamak istemiyorum."

Ian MacDougal, Deniz Kuvvetleri'ne bağlı eski bir savaş pilotuydu. Şimdi Washington'daki ünlü Smithsonian Havacılık ve Uzay Müzesi'ndeki arşiv merkezinin sorumlusu idi. St. Julian Perl Mutter nasıl deniz ve denizcilik tarihi hakkında engin bir bilgiye sahipse; Ian

MacDougal'da uçaklar ve havacılık tarihiyle ilgili çok zengin ansiklopedik bilgilere sahipti. Şişman Perlmutter'in aksine MacDougal, uzun boylu, zayıf ve fazla göze batmayan biriydi.

Austin, "Üzerinde yaptığım bir çalışmaya önemli katkılarda bulunacağına emin olabilirsin, lan. Üstelik bu görüşmemi olabildiğince kısa tutacağım. Fransa'dayım. Bir buzul gölünün tabanında bulduğum bir uçağın tanımlanmasına gereksiniyorum."

"Sana her zaman güvenebileceğime eminim," diyen MacDougal kısa süre de olsa tekdüze yardım toplama işinden uzaklaştırıldığı için memnun olmuştu. "Haydi anlat bakalım."

"Bilgisayarının başına geç. Sana bazı dijital fotoğrafları göndereceğim."

"Tamam. Bilgisayarın başındayım."

Austin resimleri göndermek üzere programlamıştı. Ve gölün dibindeki uçağın resimleri saniyeden daha kısa bir zamanda Atlas Okyanu- su'nun öteki yakasına postalandı. MacDougal telefonun başındaydı. Genç adam şu anda onun kendi kendine mırıldanışını duydu.

Birkaç dakika sonra Austin, "Ne dersin?" diye sordu.

"Bir tahminde bulunacağım. Ancak konik biçimli motor mahfazası ile bir Morane-Saulnier uçağına baktığımızı söyleyebilirim. Onlar, başlangıçta tek kanatlı yarış uçağı iken Birinci Dünya Savaşı'nda savaş uçaklarına dönüştüler. Bu minik vızıltı makineleri, o günlerin herhangi bir savaş uçağından çok daha hızlı uçardı. Silah ve pervane eşgüdümü alanında gerçekten devrim yapacak nitelikteydi. O yıllardaki müttefiklerimizin ne yazık ki bu türden bir uçağı düştü. Karşı taraftan Fokker, bu uçağın sistemlerini kopyalayıp geliştirdi. Ve o olaydan alınacak birtakım dersler oldu."

"Ben de sana topladığın yardım konusunda bir moral desteği yapacağım," diyen Austin ekledi. "Bir şeyi daha öğrenmeye gereksiniyorum. O uçağın gölün dibine nasıl indiğine ilişkin bir fikrin var mı?"

"Belli ki kimi uçakların bazen yaptıkları gibi gökten oraya düşmüş olacak. Ben yalnızca bir tahminde bulunuyorum. Belki de yanılıyorum. Sana bu konuda daha fazla yardımcı olabilecek bir kişiyi de tanıyorum. O adam Paris'ten birkaç saat uzaklıkta bir yerde oturuyor."

Austin adamın verdiği adresi bilgisayarına not ettikten sonra, "Çok teşekkür ederim verdiğin bilgiler için. Washington'a döner dönmez

müze'ye katkı yapacak bir yardımda bulunacağım. Bu arada lütfen Wilbur ve Orville'e selamlarımı söyle," dedi.

"Ha ha! Memnuniyetle..."

Austin telefonu kapattı. Bir dakika sonra MacDougal'ın verdiği numarayı arıyordu.

13

Skye okumakta olduğu kalın başvuru kitabının kapağını çarpıp kapattı ve onu masanın üzerindeki benzeri kapakları eskimiş kitapların arasına sıkıştırdı. Omuzlarıyla kamburunu çıkardı, kollarını gerdi ve eklemlerinin ağırlı kas tutulmalarını geçiştirmeye çalıştı. Sonra koltuğunda geriye kaydıldı, dudaklarını büzdü ve önündeki miğfere sabit bakışlarla baktı. Genç kadın her zaman eski silah ve zırhları yalın şekilde yalnızca kanlı savaş olaylarında iş gören ve başka hiçbir işe yaramayan araçlar olarak düşünürdü. Oysa, bu şey onu titretiyordu sanki. Miğferin oksitlenmiş siyah yüzeyi Skye'ın daha önce kesinlikle hiç karşılaşmadığı türden bir kötülüğü dışına vurmuş gibi görünmekteydi.

Paris'e döndükten sonra miğferi Sorbonne'a kimliğini ve kaynağını elinin altındaki başvuru araçlarıyla karşılaştırıp iyice incelemek için götürmüştü. Miğferin fotoğrafını çekip görüntüsüyle bilgisayara girmiş ve yüzlerce bilgi tabanından gelen yoğun bilgi hazinesiyle onu karşılaştırmıştı. Fransız arşivleriyle işe başlamış; sonra İtalyan, Alman ve diğer önde gelen silah ve zırh yapımcısı ülkelerin kaynaklarına kadar inmişti.

Elindeki miğfere uyan hiçbir benzerini bulamayınca ülke aramasını genişletmiş; Avrupa ve Asya'ya, daha sonra diğer anakara ülkelerine kadar incelemesini genişletmişti. Bronz çağına kadar tüm kayıtları taramış bulunuyordu. Bilgisayar çalışmaları bir sonuç vermeyince kitaplara dönmüş, kitaplığındaki tüm kitapları tek tek, sayfa sayfa elden geçirmişti. Bütün eski baskılar, el yazmaları, fildişi ve metal oymalı işlemlerini bile didik aramıştı. Bir umut olsun diye, Bayeaux duvar halılarına da bakmış; ama savaşlarda askerlerin giydiğı hiçbir miğfer, önündeki lanet olası nesneyle benzerlik göstermemişti.

Bu miğfer çelişkilerle doluydu. Üzerindeki el işçiliğı olağanüstüydü. Herhangi bir savaş miğferinden çok daha fazla tipikti. Ancak üzerindeki delik ve diğer yıpranma izleri onun bir savaşta kullanılmış olduğunu hemen akla getiriyordu. Hele şu mermi deliğı başlı başına bir bilmece gibiydi.

Miğferdeki desen yakın tarihleri akla getiriyordu. Oysa onun insan kafasına yüklediği ağırlık daha önceki yılların miğferlerinden daha ağır değildi. Miğferlerin modellerinde birer armetn vardı. Bunların altına konulan parçalarla miğferin ağırlığı kişinin omuzlarına gorget denilen parçalarla yükleniyordu. Bu miğferde pervane ya da yelpaze biçiminde bir tepelik de vardı. Bu da, kişiyi topuz ya da kılıç vuruşlarından koruyacak bir başka yenilik olsa gerekti.

Miğfer biçimleri on birinci yüzyılda konik şekildayken on ikinci yüzyılda yuvarlak hatlı olmuştu. Yalnızca burnu koruyanlar daha sonra tüm yüzü korumak üzere genişlemiş; gözleri koruyup da görüşü sağlayan yarıklar ile soluk alınabilmesi için ağız delikleri miğferlerde kullanılmaya başlamıştı. Alman miğferleri ağır ve çivili iken, İtalyan miğferleri Rönesans etkisiyle daha sade, yuvarlak ve hafiftiler.

Bu miğferin en olağanüstü özelliği yapıldığı madeniydi. Çelik yapımına İÖ 800'lü yıllarda başlamıştı. Ancak madenin şu niteliğe ulaşabil-

n Miğferde yüzü kapayan ve çene altında kilitlenen parçadır. mesi yüzyıllarca sürmüştü. Bu miğferin madenini kim ocakta dövüp işlemişse o kişinin gerçek bir usta olması gerekirdi. Bu miğferin yapımında kullanılan güç, gerçek bir ustalığın simgesiydi sanki. Yıllarca yapılan denemelerden sonra, birisi bu miğferi çağdaş bir silah mermisiyle delmeyi denemiş ve sonunda bunu başarmıştı. Bu miğferi delip geçen mermi savunmada yapılan her aşamanın, hücumda yapılan bir başka aşamayla karşılanıp aşıldığını gösteriyordu. Savaşlarda zırh kullanımına 1522 yılındaki Bicocca savaşında son verilmişti. Çünkü, zırh insana aşırı ağırlık yüklüyor ve hareketliliği yok ediyordu. Zırhlar giyilmeyecek ya da kullanılamayacak kadar ağır nesnelerdi.

Genç kadın miğfere dikkatle bakarken küçük bir iz gördü. Başlangıçta bir sıyrık sayılabilecek bu ize büyütle bakınca, onun yapımcının bir işareti olduğunu ayırt etti. Kalp atışları hızlandı. İşaret, göl dibindeki uçağın kuyruğundaki üç başlı kartal deseni ile miğferdekinin özdeş olduğunu gösteriyordu.

Bu da, genç kadının elindeki bilgilerle hiçbir uyum sağlamayacak yeni bir araştırmaya yol açtı. Elindeki tüm bilgilerin yetersiz kalması Skye'ı fena halde şaşırtıyordu. Bildiklerine göre, krallar ile prensler çoğu kez saraylarında silah yapımcılarını besler ve zanaatçılar kazandıkları beceriyi kimseye öğretmez, bir okul kurmazlardı.

Elindeki miğferin üzerine kazınmış süslerle bezeli siperliği tipik on altıncı yüzyıl işiydi. O dönemden önceki zanaatçılar savaş miğferlerini be- zemezdi. Yüzü saran miğfer parçaları düzgün ve yuvarlak, birkaç düzeyli olurdu. Süsleme, böylece görüş olanağını yok edebilirdi. Genç kadın aslında bir İtalyan kaması olan mektup açacağını eline aldı ve kenardan miğferin içine sokmaya çalıştı. Bu miğfer tüm kabartma ve ayrıntılı süslemelerine karşın, madeni eğimleri yüzü kapamak ve korumak üzere zekice tasarlanmıştı.

Skye bir kez daha miğferin çeliğini incelemeye başladı. Bu konuda bir zanaatkârdan ötekine tek ayırt edici özellik çeliğe su verilmesinde ortaya çıkardı. Genç kadın parmağı ile miğferi tıklatınca, berrak bir çan sesi duyuldu. Sonra işaret parmağıyla beş köşeli yıldızın tüm kenarlarını izledi. Miğferi çevirdi. Başka bir açıdan bakıldığında miğferdeki oymalı süsler bir göktaşına benziyordu. Skye bir İngiliz koleksiyonunda gördüğü, göktaşından elde edilen demirden üretilen çelikle yapılmış bir kılıcı anımsadı. O çelik bir ustura ağız kadar keskinleştirilmeye elverişliydi. Acaba bu miğferde de öyle bir çelik kullanılmış olabilir miydi? Skye bu durumu bir metalürji uzmanına danışmayı kafasına not etti.

Genç kadın yorgun gözlerini ovuşturdu. Telefona uzanırken artık miğferle uğraşmaktan vazgeçermiş gibi içini çekip tuşlara bastı. Hattın öbür ucundan derinden yükselen ses kültürlü bir insana aitti.

"Evet, Darnay Antikaları," dedi ses.

"Charles, benim Skye Labelle."

"A! Skye!" Darnay'nin onun aradığına sevindiği belliydi. "Nasılsın canım? İşlerin nasıl gidiyor? Alp dağlarında olduğunu duydum, doğru mu?"

"Evet, o nedenle seni arıyorum. Oradaki keşif gezimden bir miğferle döndüm. Çok olağanüstü bir nesne. Ve senin ona bakmanı istiyorum. Beni çok şaşırtıyor. Adeta meydan okuyor, bana."

Darnay, ona takıldı. "Peki, senin o olağanüstü bilgisayarına ne oldu?"

Genç kadının kullandığı çağdaş teknolojik araçlar üzerine ikisi dostça birbirlerine takılırlardı. Adam sürekli antikalarla uğraştığından bilginin yaşanılan deneyimlerle elde edildiğine inanır ve bu yöntemin herhangi bir sanal veri tabanından bilgi edinmekten çok daha üstün olduğunu savunurdu. Genç kadın da ona, bilgisayarının değerli zamanının tasarruf ettirdiğini söylerdi.

Skye çok öfkeliymiş gibi konuştu. "Benim bilgisayarımın hiçbir eksiği yok. Üstelik kitaplığımıdaki konuyla ilgili tüm kitaplara baktım. Oysa, bu miğferin hiçbir benzerini orada da bulamadım."

Darnay, genç kadının kitaplığını görmüştü. Ve onun bugüne dek incelediği en iyi başvuru kaynağı olduğuna inanıyordu. "Çok şaşırdım bu duruma. Eh o zaman benim de o miğfere bir bakmam gerekiyor," dedi.

"Çok iyi. Hemen oraya geliyorum."

Genç kadın miğferi bir yastık kılıfına sardı. Sonra onu naylon bir alışveriş poşetine koyup en yakın metro istasyonuna doğru yola çıktı. Darnay'm mağazası Sen Nehri'nin sağ kıyısındaki dar bir sokağın içinde ve insanın ağzını sulandıran kokular yayan bir ekmekçi fırınının bitişiğindeydi. Kapısında yaldızlı süslemelerle bezeli ANTİKACI sözcüğü yazılıydı. Vitrininde birtakım tuhaf objeler, tozlanmış boynuzlar ve birkaç paslı kılıç bulunuyordu. Darnay'ın asıl niyeti vitrinindeki bu berbat şeylerin kimseyi mağazaya çekmemesiydi.

Genç kadın içeri girerken bir zil çmgırdadı. Mağazanın boyası solmuş duvarlarıyla iç kısmı dar ve karanlıktı. Burada birkaç paslı zırh, içinde antika kamaların kopyaları olan camları sinek pisliği ile lekeli birkaç ahşap dolap vardı. Kadifeden yapılmış bir perde mağazanın ön ve arka kısımlarını birbirinden ayırıyor ve siyah takım elbiseli bir adam perdenin yanından çıkıyordu. Adam, sinsî bakışlarla Skye'a baktı ve bir gölge gibi yandan kayıp geçti. Mağazadan çıkarken kapıyı hafifçe arkasından kapadı.

Bir başka adam da kadife perdenin yanındaki kapıdan dışarı çıktı. Yetmiş yaşlarındaymış gibi görünen bu adam ünlü Casablanca filminin aktörlerinde Claude Rainer'in yaşlanmış haline benziyordu. Lacivert takım elbisesi, beyaz frenk gömleği ve kırmızı kravatıyla kusursuz giyinmişti. Oysa, bu adam takım elbise değil de, iş tulumu bile giyse zarafetinden bir şey yitirmezdi. Siyah renkli gözleri zekâ pırıltısıyla işiyordu. Saçları ve ince bıyıkları kırılaşmıştı. Şık bir ağızlıkla Gauloises sigarasını içerken Skye'ı öpmek için hemen bu ağızlığını ağzından çıkarmıştı.

Genç kadının elini öptükten sonra gülümseyen Darnay, "Çok çabuk geldin. Şu senin miğfer çok önemli bir buluş olmalı," dedi.

Skye da onun öpüşüne adamın yanağından öperek karşılık verirken, "Sen yalnızca şunu söyle bana. Şu şimdi önümden dışarı çıkan kimdi?" diye karşılık verdi.

"O adam bana, eh... Antika obje sağlayan kişilerden biri."

"Bana o adam sinsi bir hırsız gibi göründü."

Darnay'ın yüzünden korku dolu bir ifade geçer gibi oldu. Sonra antikacı güldü ve, "Elbette öyledir," dedi.

Mağazanın kapısına KAPALI etiketini asan Darnay genç kadını bürosuna yöneltti. Mağazanın baştan aşağı eskimiş ve keyif kaçırın ortamının tersine bu büro-atölye iyi aydınlatılmış büyük çalışma masası ve diğeri mobilyalarıyla çağdaş bir ofisti. Duvarlarında birtakım silahlar asılıydı. Ancak bu silahların çoğı ikincil derecede değerli, yalnızca az bilgili koleksiyonculara satılabilecek objelerdi. Adam değerli envanterini bir depoda tutuyordu.

Skye'yı çağdaş teknolojiye bağımlılığı ile kızdıran Darnay çoğı iş ilişkisini internet üzerinden ya da dünya çapında ünlü koleksiyoncu ve bayilerine, özellikle çok değerli özel müşterilerine gönderdiği gösterişli kataloglarla gerçekleştiriyordu.

Skye ilk kez Darnay'yı taklit nesneleri saptamak üzere adamın tavsiyelerini almak için aramıştı. Kısa sürede bu yaşlı adamın; kendisinininkiler de içermek üzere, tüm akademisyenlerin bilgisine baskın çıktığı anlaşılmıştı. Darnay yasadışı birtakım antika işlerine başlamış olmasına karşın, ikisi iyi anlaşır arkadaş olmuşlardı. Özette, bu adam sahtekârın biriydi. Ama incelikli ve şık bir sahtekâr.

"Haydi, sendekinin ne olduğunu görelim," diyen adam katalog için objelerin resminin çekildiğı iyi aydınlatılmış masayı işaret etti.

Skye miğferi poşet ve yastık kılıfından çıkarıp büyük masanın ortasına koydu.

Darnay miğfere saygıyla baktı. Sigarasının dumanından derin bir soluğı içine çekerek öne eğildi. Yüzünü objenin çok yakınına getirerek masanın çevresinde ağır ağır dolaştı. Böylece yaptığı incelemenden sonra miğferi alıp ağırlığını elle tartar gibi davrandı. Daha sonra bir dolaba doğru yürüyüp oradan bir şişe Grand Marnier likörü çıkardı.

Ve, "Likör içer misin?" diye sordu.

Skye bir elinde içki şişesini öteki elinde miğferi tutan adama gülümsedi ve başını olumsuzca sallayarak sordu. "Eee haydi. Ne düşünüyorsun?"

"Olağanüstü," diye yanıtlayan adam miğferi masanın üzerine koyarak kendisine bir kadeh likör doldurdu. "Bu güzel objeyi nereden buldun?" dedi.

"Uyuyan Adam Buzulu'nun içindeydi."

"Bir buzulda mı buldun bunu? Daha da olağanüstü oldu durum."

"Bu, yalnızca öykünün yarısı. Miğfer buzun içine gömülü bir cesedin yanında bulundu. Ceset orada belli ki yüz yıl kadar kalmış olabilir. Adam, belki de uçaktan paraşütle atlamıştı. Çünkü düşen bir uçağın enkazı da yakındaki gölde bulundu."

Darnay parmağını miğferdeki deliğe geçirip sordu. "Peki, bu ne?"

"Sanırım bir mermi deliği."

Antikacı hiç de şaşmış gibi görünmedi. "Şu halde adam bu miğferi başına takmıştı, öyle mi?" diye sordu.

"Olabilir."

"Bu delik miğferin dayanıksızlığının bir kanıtı değil mi?"

"Miğferin dayanıksız olduğunu sanmıyorum. Çeliğinin sertliğine bak hele. Av tüfeğinin saçma mermileri olsa, buna çarpınca bezelyeler gibi vurup sıçrardı havaya. Şu delik daha çağdaş bir silahın mermisiyle açılmış olsa gerek."

"Öyleyse biz buzulun üzerinde başında miğfer olan bir adamın uçakla uçtuğunu ve çağdaş bir silahla vurulduğunu düşüneceğiz."

Genç kadın omuzlarını silkerek yanıtladı. "Durum öyleymiş gibi görünüyor."

Darnay konyağını yudumlayıp, "Çok ilginç, oysa akla yatkın gelmiyor," dedi.

"Bütün bu olayda, hiçbir şey akla yatkın değil ki."

Genç kadın bir koltuğa oturdu. Renaud'un buzdan mağaraya medya üyelerini çağırışını, onu izleyen olayları; sinir bozucu kurtarma işlerini Darnay' anlattı.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki sen hayattasın, Skye! Şu Kurt denilen adam dehşet biri olmalı. Sanırım yakışıklıdır da."

Genç kadın yanaklarının kızardığını duyumsayarak yanıtladı. "Hem de pek yakışıklı."

"Ona gönül borcu duyuyorum. Çünkü her zaman seni kız evladım-mışsın gibi düşündüm. Sana bir şey olsaydı harap olurdu."

"Eh, Bay Austin ile iş arkadaşı Joe Zavala sayesinde bir şey olmadı bize," diyen Skye miğferi göstererek sordu. "Ne diyorsun buna?"

"Göründüğünden daha da eski olduğunu düşünüyorum. Dediğin gibi çeliği olağanüstü nitelikte. Çünkü, bu çeliğe suyu iyi verilmiş. İşin bir ilginç yanı da, türünde benim gördüğüm bir ilk örnek olması ve

senin kaynaklarında onun hiçbir izine rastlamaman. Bu da beni, şu miğferin bir prototip olduğu sonucuna götürüyor."

"Bu özellikleri bir yeniliği işaret ediyorsa, neden bu miğferi oluşturan düşünceler başkaları tarafından taklit edilmemiştir?"

"Sen silahların ve insanların doğasını bilirsin. Bazı kez bu gibi işlerde mantık rol oynamaz. Polonya'da, Leh süvarilerin zırhlı panzerlere karşı kullanılmasında ısrar edildi. Bili Mitchell havadan yapılacak bombardımanın değerine Kara Kuvvetleri'ni inandırabilmek için çok çetin müca-

Clive Cussler

deleler verdi. Belki de biri şu miğfere bakıp, eski teçhizatın hiç denenmemiş şu gerece daha yeğlenir olacağını ileri sürdü."

"Miğferin üzerinde şuradaki ya da uçağın üzerinde aynısını düşündüğümüz armalara ilişkin bir fikrin var mı?"

"Evet. Oysa, hiçbiri bilimsel değil."

"Olsun. Yine de senin ne düşündüğünü bilmek isterim. Ve şu anda bir kadeh likör içebilirim."

Darnay hemen bir kadehe içki koydu. Kadeh tokuşturdular ve adam konuşmaya başladı. "Şuradaki kartallar bir araya gelip bir birleşmeyi, bir tür ittifakı temsil ediyorlar. Üç farklı şey birleşip tek bir şey oluyor. E plu- ribus unum: Yani, 'Pek çok şeyden bir tek şey çıkıyor ortaya'. Bu kolay bir düzenleme değildir. Kartalların her biri kendini çekip ayırmak istiyor. Ama, yine de bir arada kalmalı ya da ölmeliler. Onları bir araya getiren bağın pençelerinde oluşu, benim düşüncelerimi bu ittifakın savaşıla ilgili bir birleşme oluşu sonucuna götürüyor."

"Bilimsel olmayan bir tahmin için bu fikirler hiç fena değil."

Adam gülümseyerek yanıtladı. "Keşke o adamın kimliğini bilseydik." Sonra saatine bakıp ekledi. "Beni bağışla, Skye. Şimdi Londra'daki bir bayi ve ABD'deki bir müşteri ile telekonferans şeklinde bir görüşmem olacak. Bu miğferin bende kalması ve onu iyice incelememe ne dersin?"

"Tamam. Sen yalnızca onu geriye alacağım saatte bana telefon et. Ben ya büromda ya da evimde olacağım."

Antikacının yüzünden bir bulut geçer gibi oldu. "Sevgili kızım, burada bir gözün görebildiğinden çok daha fazlası var. Birisi bu obje için adamı öldürmeye bile kalkabilir. Çünkü, bu obje pek değerli bir şey olabilir. Biz çok dikkatli olmalıyız. Bu miğferin sende olduğunu kimse biliyor mu?" dedi.

"Sana söylemiştim. NUMA'dan Kurt Austin biliyor. O güvenilir bir kişi. Mağarada olan kişiler buna tanıklık edecektir. Ha, elbette bilen bir kişi daha var: Renaud."

Kayıp Kent

"Ah, Renaud biliyor mu? Bu hiç de iyi değil. O adam objeyi geriye almak isteyecektir." ? Genç kadının koyu renkli parlak gözleri öfkeyle parladı. "Onu ele

geçirmesi için cesedimi çiğnemesi gerek." Sonra bu söylediğinin anlamını iyice düşünerek gülümsedi ve ekledi. "Ona miğferin bir metalürji uzmanında olduğunu söyler ve adamı oyalarım."

Darnay'ın telefonu çaldı. Telefonuna doğru yürüyen adam, "İşte beklediğim telefon geldi. Seninle soma görüşürüz," dedi.

Genç kadın dükkândan çıkınca evine gitti. Austin'in aramış olduğunu düşünerek telesekreterini kontrol etmek istiyordu. Antikacı ile görüşmesi genç kadını huzursuz etmişti. Tehlikenin yakınında olduğunu düşünmeye başlamıştı. Austin'in sesini duyması onda kendine güven duygusunu tazeleyebilecekti. Eve varınca telesekreterdeki kayıtları dinledi.

Austin aramamıştı.

Kendisini pek yorgunmuş gibi duyumsadı. Elinde birkaç moda dergisiyle kanepeye uzandı. Niyeti büroya gitmeden önce biraz dinlenmekti. Birkaç dakika sonra dergiler elinden kaydı. Ve genç kadın derin bir uykuya daldı.

Eğer Auguste Renaud'un neyin peşinde olduğunu bilse genç kadın böyle rahatça uyuyamazdı. Renaud şu anda bürosunda, çalışma masasında oturuyordu. Kafasında Skye Labelle'den şikâyetlerini bir liste halinde alt alta sıralıyordu. Eli iyileşmekteydi. Oysa gururu onarılmaz biçimde ve ciddi şekilde yaralıydı.

Bütün kötü niyeti o küstah kadına karşı odaklanmıştı. Komuta edebildiği tüm siyasal iplere asılacak, kendisine karşı borçlu olduğunu algılayan herkesi arayacak; o kadının ve yakınlarının kariyerlerini yıkıma uğratacaktı. Skye Labelle, kendisini yabancıların önünde küçük düşürmüş ve otoritesini sarsmıştı. O uğursuz kadını Sorbonne'dan attıracaktı. Sonunda genç kadın ondan merhamet dilenecekti. Renaud kendisini o Röne-

sans resimlerinden birindeki Yaradan gibi hayal etti. Adem ile Havva'yı elinde ucundan alevler fışkıran bir kılıçla Cennet'ten kovalayan Tanrı gi. bi...

Skye ile o sabah asansörde karşılaşmıştı. Genç kadın, "Günaydın," demiş ve gülümsemişti. Bu da adamın öfkesini patlama noktasına getirmişti. Bürosuna girdiğinde Renaud öfkesini kontrol altına almış ve önündeki kâğıda o kadından şikâyetlerini bir liste halinde yazmaya başlamıştı. Genç kadındaki ahlaki değerlerin zayıflığını ayrıntılı şekilde sıralarken odasında hafif tıkırtı duyuldu. Masasının karşısındaki iskemle geriye çekildi. Renaud yardımcısının odaya geldiğini düşündü.

Önündeki kâğıda yazı yazmayı sürdürürken, "Evet?" dedi.

Kendisine yanıt verilmeyince başını kaldırdı. Ve birdenbire eli ayağı buz kesildi. Çünkü karşısındaki iskemlede kendisini buzulun altında silahıyla vuran uzun boylu iriyarı adam oturuyordu.

Renaud canını kurtarmak için adamı tanımamazlıktan geldi.

Hafifçe öksürüp, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. "Beni tanımadın mı?" diye sordu adam.

"Sizi tanıdığımı sanmıyorum. Üniversiteyle ilgili bir işiniz mi var?"

"Hayır, işim benimleF"

Renaud'un kalbi yerinden oynar gibi oldu.

"Eminim yanılıyorsunuz," diye yanıtladı.

Adam, "Seni televizyonda seyrettim," dedi.

Daha Paris'e dönmeden Renaud, sevilen bir televizyon muhabirini aramış ve Buzun İçindeki Adam'ın bulunuşu ile ilgili tüm bilgileri vermiş, hatta oradan kendi sayesinde kurtulduklarını anlatarak olayı çarpıtmıştı.

"Evet, o röportajı seyrettiniz mi?" dedi.

"Sen, oradaki muhabire buzun altında objeler bulunduğunu söyledin. Kutu şeklindeki kasa, objelerden biriydi. Öteki objeler neredeler?"

"Mağarada bir obje daha vardı. Bir miğferdi o. Belli ki pek eski bir şeydi."

"Şimdi nerede o miğfer?"

"Ben onun mağarada kaldığını sanıyordum. Ama, bir kadın onu çalıp kaçırmış."

"O kadın da kim?"

Renaud'un gözlerine kötülük dolu bakışlar geldi. Belki de şu serseri daha kışkırtıcı bir hedef ortaya çıkarsa kendisini rahat bırakırdı. Ondan ve Skye'dan aynı zamanda kurtulabilirdi.

"Kadının adı Skye Labelle'dir. Arkeologdur. Adını ve telefon numarasını sana yazayım mı?" diyen Renaud fakülte rehberini açtı. Sözlerini şöyle sürdürdü. "Bunun altındaki katta bürosu vardır. Kapı numarası 216'dır. O kadına ne yaparsan yap, benim için önemli değil." Böyle konuşurken neşesini gizlemeye çalışıyordu. Ve şu deli serseri gelip kapısına dayandığında o küstah kadının yüzünü görmek için istenilen her şeyi verebilirdi.

Adam yavaşça ayağa kalktı. İyi, serseri şimdi gidiyordu.

Renaud kötülük dolu gülümsemeyle sordu. "Benden başka bir isteğiniz var mı?"

Karşılık olarak adam da hafif bir gülümseyişle, "Evet," dedi ve ekledi. "Senin ölmeni istiyorum."

Ceketinin altından namlusuna susturucu takılmış bir tabanca çıkardı. Silah yalnızca bir kez öksürdü ve Renaud'un alnında kırmızı bir delik göründü. Adam yüzünde donmuş bir gülümsemeyle masasına yığıldı.

F: 10

Uzun boylu iriyarı adam fakülte rehberini cebine tıktırdı. Masanın üzerine devrilmiş cansız bedene hiç bakmadan geldiği gibi sessizce bürodan çıkıp gitti.

145

14

Austin'in tepesindeki antika uçak tüm yerçekimi ve fizik kurallarına başkaldırmış gibi, inceliklerle dolu bir gökyüzü dansörünün zarif hareketleriyle dans edecesine uçuyordu. Genç adam Paris'in güneyindeki çimenlerle kaplı uçuş pistinin ucunda ayakta durup Immelman marka küçük uçağın havada spiraller çizişini, yarım takla atıp dönüşünü ve ters yönde uçmaya başlayışını hayretler içinde izliyordu.

Uçağın dalışa geçtiğini ve piste doğru alçalışını görünce Austin gerginleşti. Bu uçak, güvenli bir inişe uygun olmayacak derecede aşırı hızla geliyordu. Gelişi sanki güdümlü bir füzenin saldırısı gibiydi. Saniyeler sonra uçağın bisiklet tekeri biçimli iniş takımı toprağa dokundu. Uçak yerde bir, iki metre kadar sıçradı. Sonra yine

yere dokundu. Hangara kadar aynen yavaş bir araba hızıyla gelirken motoru homurtulu bir ses çıkarıyordu.

Tahtadan yapılmış iki parçalı pervanesi biraz daha hızla dönüp sonra yavaşladı. Pervane durunca daracık kokpitten bir adam çıktı. Uçuş gözlüklerini başından sıyıran adam hangarın yakınında dikilen genç adama doğru yürüdü. Ağzı kulaklarına yayılırcasına gülümsüyordu. Köpek yavrusu olsa, herhalde kuyruğunu sallayacaktı.

"Uçağın bir tek kokpiti olduğu için üzgünüm, Bay Austin. Sizi bu uçakla gezdirmek benim için büyük keyif olacaktı," diye konuştu adam.

Austin ise uçağa bakıyor; mermi kovanı biçimli motor mahfazası, tahta ve kumaştan yapılmış gövdesi, üçgen biçimli kuyruğu ile bu kuyruğa çizilmiş kafatası ve çapraz kemiklerden oluşan armayı gözlüyordu. Kısa kanatları destekleyen teller, şemsiyelerinkine benzer şekilde kokpitten kanat uçlarına doğru gerilmişlerdi.

"Ben de bunu çok isterdim, Bay Grosset. Ama uçağınız yalnızca bir kişiyi bile zorlukla taşıyacaktı gibi görünüyor."

Fransızın açık havalarda uzun sürelerle kalışının izlerini gösteren yüzü, attığı kahkahayla daha da çok kırıştı. "Bu denli kuşkucu olmanızdan ötürü sizi kınamıyorum, Bay Austin. Bir Morane - Saulnier N marka uçak sanki bir öğrencinin bodrum katında monte ettiği bir şeymiş gibi görünür. Yalnızca altı metre altmış santim boyundadır. Kanat genişliği ise, sekiz metredir. Ama bu minik tatarcık benzeri uçak, zamanının en ö'dürücü hava araçlarından biriydi. Saatte yüz elli kilometreyi aşan hızıyla seri ve şaşırtıcı derecede manevra kabiliyetine sahip olan bir araçtı. Becerikli bir pilotun elinde bu uçak çok etkili bir ölüm makinesine dönüşürdü."

Austin uçağa yaklaşp elini gövdesinde gezdirdi. "Böyle hava akımlarına uygun gövdesine ve çok düzgün tek kanatlı tasarımına şaşırdım. Birinci Dünya Savaşı söz konusu olduğunda ben her zaman küt burunlu hantal uçakları gözümde canlandırırdım."

"Ve de onları öyle hayal etmekte çok haklıydınız. O dönemde kullanılan uçakların çoğu çift kanatlıydı. Tek kanatlarını geliştirilmesinde Fransızlar diğer ulusların öncüsü oldu. Bu marka o savaş döneminde aerodinamik yönünden en gelişmiş uçaktı. Bu uçağın, çift kanatlı uçaklara üstünlüğü, havaya daha hızlı tırmanabilme yeteneğiydi. Ama sonra, Sopwort ile Nieuport markaları bu uçağı da aştılar."

"Sizin Immelman marka uçağınız da çok güzel."

Grosset başını öne eğerek yanıtladı. "Çok teşekkür ederim. Şu uçağı kullanmak görüldüğü kadar kolay bir iş değildir. Tam yüklüken ağırlığı 450 kiloya yakındır. 116 beygir gücünde I Rhone marka bir motoru vardır. Uçağı kullanmak oldukça güçtür. Lövyeleri pek yumuşak tutmak gerekir," diyen adam gülümseyerek ekledi. "Bir pilotu, Saulnier N uçağıyla savaşmanın değil de, onunla yere inişin daha tehlikeli olduğunu söylemiştir. Benim inişimin de çok hızlı olduğuna dikkat etmişsinizdir."

Austin kıkır kıkır gülererek yanıtladı. "Sizde olayı olduğundan küçük gösterme yeteneği var, Bay Grosset. İnişinizde, toprakta bir delik açacağınızı düşündüm ben."

"İnişi öyle yapan ilk ben değilim," diyen Grosset rahat bir gülümsemeyle ekledi. "Görevim eski pilotlarınkine göre çok basit. Kendinizi kanatları mermi delikleriyle ve brandaları yırtılmış bir uçakta düşünün. Olasılıkla yaralı ve kan kaybindan zayıflamış durumdasınız. Ben işte ona meydan okuma derim."

Grosset'in ses tonunda genç adam nostaljik bir gıptanın ipuçlarını yakalar gibi oldu. Düzgün yüz hatları ve ince bıyığıyla bu Fransız; Alman siperlerinin etkili uçaksavar ateşine karşı küçük uçak filosundaki minik uçağıyla dalış yapan gözü pek pilotların tipik örneği idi. Genç adam Was- hington'daki Ian MacDougal ile yaptığı telefon görüşmesinden sonra, burada hava müzesi müdürü olan Grosset'e telefon etmiş ve ondan gölün dibindeki uçağın resimlerine bakmasını rica etmişti. Ve Grosset elinden gelen her türlü yardımı yapacağını söylemişti. Sözünün eri olan adam internet üzerinden gönderilen resimleri alır almaz hemen uçağa ilişkin ilk bilgileri aktarmıştı.

"Sizin uçak düşüp parçalanmış," diyen adam sözünü ciddi tavırlarla sürdürdü. "Ama ben Mac ile aynı düşüncüyü paylaşıyorum. O, Birinci Dünya Savaşı döneminde kullanılan bir Morane-Saulnier N'dir."

"Korkarım ki benim uçaklara ilişkin bilgilerim yarım yamalak. Bana biraz daha bilgi verebilir misiniz?"

"Bilgi vermekten daha da iyisini yapıp o uçağın bir örneğini gösterebilirim. Çünkü müzemizde bir Saulnier N var."

O gün Paris'teki otele yerleşir yerleşmez genç adam hızlı trene binip Grosset'in uçağından daha yüksek hızla müzenin bulunduğu yere varmıştı. Müze, Paris'in güneyinde yaklaşık yetmiş beş kilometre uzaklıktaki bir uçuş pistindeki hangarın içindeydi.

Kendi uçağının yeteneklerini Austin'e anlattıktan sonra Grosset genç adamı birlikte birer kadeh şarap içmek üzere bürosuna davet etti. Büro, eski ve modası geçmiş uçaklarla dolu hangarın bir ucuna sıkıştırılmıştı. Birlikte yürürlerken birer Spad, Corsair ve Fokker markalı uçakların yanından geçip duvarları düzinelerce uçak resmiyle kaplı küçük bir odaya girdiler.

Grosset kadehlere Bordeaux şarabı doldurdu ve Wright kardeşlerin şerefine kadeh kaldırdılar. Austin, aslen Brezilyalı olan ama birçok kişi tarafından Fransız sayılan havacı bir öncünün, Alberto Santos-Dumas'ın şerefine de kadeh kaldırmayı önerdi.

Austin'in Grosset'e gönderdiği resimler eski ahşap bir masanın üzerine yayılmıştı. Genç adam bu resimlerden birini eline alıp uçağın ahşap iskeletine bakarak hayretle başını salladı.

"Sizin bu karmaşanın içinden bir uçağın kimliğini ortaya çıkarabilmenize şaşırdım," dedi.

Grosset kadehleri ortadan kaldırdı. Resimleri teker teker elinden geçirip göstermeyi istediği resmi bulunca konuşmaya başladı.

"Başlangıçta emin değildim. Çünkü bazı kuşkularım vardı. Söylediğiniz gibi bu enkaz gerçekten bir karmaşa. Şuradaki makineli tüfeği Hotch- kiss olarak tanıdım. Ancak onlar ilk uçaklarda sıkça kullanılırdı. Sonra konik motor mahfazası güçlü bir ipucu olarak dikkatimi çekti. Daha sonra gerçekten pek ilginç bir şeyi gördüm." Adam resmi Austin'in önüne itip bir de büyüteç vererek ekledi. "Şuraya yakından bakınız."

Austin yuvarlak tahta şekle bakarak, "Bir uçak pervanesine benziyor," dedi.

"Doğru. Oysa herhangi bir uçağın pervanesi değil. Şuraya bakın, pervaneye takılmış madeni bir plaka var. Roland Saulnier, 1914 yılında uçağına gerçek bir eşgüdüm aygıtı ekledi. Bu da ona dönen pervane arasından Hotchkiss makineli tüfeğiyle ateş etme olanağı sağladı. Bazen mermi tutukluk yapabiliirdi. Bu nedenle adam, pervane kanatlarına madeni yansıtıcı plakalar eklemişti."

"Bunu daha önce ben de duymuştum. Karmaşık bir soruna düşük teknoloji düzeyinde bir çözüm."

"Oysa, birkaç deneme pilotu kurşunun sekmesi nedeniyle yaşamını yitirince, bu uygulamadan geçici olarak vazgeçildi. Sonra savaş başladı ve düşmanı öldürmek için yeni girişimlerde bulunuldu. Bir başka Fransız öncü havacı pilot Roland Garros, Saulnier ile bir araya geldi. Garros'un uçağına birlikte yeni çelik yansıtıcılar taktılar.

Garros böylece birkaç Alman uçağını düşürdü. Oysa, daha sonra kendisi de Alman mevzilerinin gerisinde düşürüldü. Almanlar onların sistemini kopyalayıp Fokker eşgüdüm adı altında kullandılar."

Austin bir başka resmi eline alıp uçağın gövdesinde kokpitin arkalarında dört köşe soluk bir şekli göstererek sordu. "Buna ne diyorsunuz? Metal bir plakaya benziyor."

"Keskin gözleriniz var," diyen Grosset gülümseyerek açıkladı. "O, yapımcının etiketidir." Bir başka resmi seçip göstererek ekledi. "Ben o resmi büyüttüm. Harf ve rakamlar biraz belli belirsiz çıktılar. Ama bir sonuca vardım. Siz de onu yeterince okunaklı olarak görebilirsiniz. Sonra, sonucu müze arşivindeki kayıtlarla karşılaştırıp bir uyum sağladım."

Austin resme bakıp sordu. "Bu noktada siz uçağın sahibinin adını bulabildiniz mi?"

Grosset, evet dercesine başım salladı. "Kırk dokuz tane Saulnier N uçağı yapılmıştır. Garros'un ne denli başarılı olduğunu gören öteki Fransız pilotları da bu uçakları ölümcül bir başarıyla kullandılar. Daha sonra İngilizler 'Mermi' adını verdikleri bu uçakları satın aldılar. Aynı şekilde Ruslar da onları kullandı. Bu uçaklar, Fokkerlerden daha iyi sonuç sağlıyordu. Oysa, pilotlar uçağın pek yüksek hızla duyarlı şekilde iniş yapmasından bıkip bezdiler. Siz, bu uçağınızı Alpler'de bulduğunuzu söylemiştiniz, öyle değil mi?"

"Evet, Uyuyan Adam Buzulu'nun ucundaki gölün dibindeydi."

Grosset koltuğunda geriye kaykılıp parmaklarını şıklatarak konuştu. "Çok tuhaf. Birkaç yıl önce o alana düşmüş birkaç eski uçağın enkazından kalanları incelemem için beni çağırmışlardı. Onlar, birincil olarak keşif ve arama amacıyla kullanılmış Aviatik marka uçaklardı. Çevre yerlileri büyük büyükbabalarının orada bir hava savaşına tanık oluşlarının öyküsünü anlatırlarmış. Birinci Dünya Savaşı başlamadan önce yaşanmış bir olaydı bu. Oysa ben gerçek tarihi bir türlü saptayamadım."

"Bu son buluşla, o olayın bir it dalaşı şeklinde gerçekleştiğini düşünür müydünüz?"

"Belki de... Yaklaşık yüzyıllık başka bir yap boz bilmesinin bir bölümü olması da düşünülebilir. Söylediğim olay, Jules Fauchard'ın gizemli kayboluşudur. O adam, gölde bulduğunuz uçağın sahibiydi."

"Bu adı hiç duymadım."

"Fauchard, Avrupa'nın en zengin insanlarından biriydi. 1914 yılında kaybolduğunda belli ki Morane-Saulnier N marka uçağını kullanıyordu.

Adamın geniş arazisinin ve üzüm bağlarının üzerinde sürekli uçma alışkanlığı vardı. Bir gün evine dönmedi. Adamı ve uçağını bulmak için bir arama ekibi kuruldu. Oysa, hiçbir iz bulunamadı. Olaydan kısa süre sonra Birinci Dünya Savaşı başladı ve ne yazık ki, o adamın kayboluşu tarihe bir dipnot olarak geçti."

Austin elindeki makinelitüfeği gösteren resmi masaya vurup tıklattı ve sordu. "Herhalde Fauchard'ın üzümleri çok kıymetliydi. Nasıl olur da sıradan bir yurttaş öyle savaş uçağıyla uçabilirdi?"

"Fauchard bir silah yapımcısıydı. Güçlü siyasal bağlantıları vardı. Fransız savaş endüstrisinden bir uçak satın almak onun için hiç de önemli bir sorun olmamıştır sanırım. Daha büyük soru onun bulunduğu yerden kalkıp Alpler bölgesine kadar nasıl vardığıdır."

"Havada yolunu kaybetmiş olmasın."

"Sanmam. Onun uçağı Uyuyan Adam Gölü'ne bir depo yakıtla gidemezdi. O zamanlarda havaalanları pek azdı. Sanırım, uçuş rotası boyunca bir yerden yakıt aldı. Bu da bana o uçuşun önceden tasarlanmış bir planın parçası olduğunu düşündürüyor."

"Adam nereye uçuyordu dersiniz?"

"O göl, İsviçre sınırı yakınındadır."

"Ve İsviçre, gizli bankacılığın merkezidir. Belki de adam elindeki bir çeki bozdurmak için Zürih'e uçuyordu."

Grosset bu sözleri hafifçe gülümseyerek yanıtladı. "Fauchard'ın durumundaki bir adamın nakit para kullanmasına gerek yoktur." Birdenbire ciddileşen Fransız sordu. "Buzulun içinde bulunan ceset hakkındaki televizyon haberlerini izlediniz mi?"

"Hayır. Ama ben buzulun içinde bulunan cesedi gören biriyle konuştum. O kişi bir kadındı ve bana adamın uzun deri giysiler giyinmiş olduğunu ve havacılarınkine benzeyen bir gözlük takmış olarak bulunduğunu anlattı."

Grosset oturduğu yerde öne eğilirken gözlerinde heyecanlı bakışlar görüldü. "Bu, tümüyle olaya uyuyor. Fauchard paraşütüyle atlamış olabilir. Orada buzula inmiş ve uçağı da göle düşmüştür büyük olasılıkla. Eğer ceset ortaya çıkarılsaydı..." dedi.

Austin suyla dolu karanlık tüneli düşündü. "O tüneldeki suyu boşaltmak devasa bir iş olacaktır," diyerek yanıtladı.

"Evet, anlıyorum. Eğer birisi o işi başarır, cesedin Fauchard olduğu ortaya çıkacaktır."

"O adamın ailesi yine aynı yerde mi oturuyor?"

"Oh, evet; belki bilmiyorsunuz, ama özel yaşamlarını gizlemekte fanatik bir tutumları vardır."

"Bu şaşırtıcı bir durum değil. Pek çok zengin aile dikkatleri üstüne çekmeyi sevmez."

"Olay bu noktada daha da derinleşiyor, Bay Austin. Fauchardlar 'Ölüm Taciri' denilen türden insanlar. Büyük ölçekte silah satıyorlar ki birçok çevrede bu saygın bir iş olarak benimsenmez."

"Öyleyse onlar, ünlü Alman Krupp ailesinin Fransız modeli."

"Evet, onlar Krupp ailesiyle kıyaslanabilir. Oysa, Racine Fauchard bunu kabul etmeyip tartışmaya eğilimlidir."

"Racine mi, o da kim?"

"Racine, Jules'in küçük yeğenidir. Bana anlatıldığına göre korkunç birkadınmış ve ailenin işlerini şimdi o yönetiyormuş."

"Bayan Fauchard'ın uzun süreler önce kaybolan atasının başına gelenleri öğrenmeyi isteyeceğini sanırım."

"Kabul ederim, öyledir. Oysa, herhangi bir faninin; o kadının servetini koruyan avukat, halkla ilişkiler elemanı ve özel korumalarını kolayca aşabileceğini hiç sanmam," diyen müzeci bir süre düşündü ve sonra ekledi. "O şirkette bir zamanlar müdür olarak çalışan bir arkadaşım var. Bu bilgiyle ona telefon edebilirim. Ve o da, işin nereye varacağını bilir. Pekiyi, ben size nasıl ulaşabilirim, Bay Austin?"

"Şimdi hızlı trenle Paris'e döneceğim. Size telefon numaramı vereyim."

"Çok iyi," diyen Grosset genç adamı tren istasyonuna götürmesi için telefonla taksi çağırdı. Birlikte hangarın içinde antika uçakları inceleyerek daha sonra kapıda taksiyi beklediler.

Tokalaşırlarken Austin, "Verdiğiniz bilgilere çok teşekkürler," dedi.

"Yardımcı olabilmem bana çok keyif verdi. Yalnızca NUMA'nın bu işle ne ilgisi olduğunu sorabilir miyim?"

"Gerçekte hiçbir ilgisi bulunmuyor. NUMA'nın desteklediği bir proje üzerinde çalışırken o uçağı buldum. Oysa şimdi başka bir amaçla değil, salt merak uğruna, kendim olayı izliyorum."

"Öyleyse hiçbir şekilde Fauchardlarla ilgili olarak medya önünde görünmeyeceksiniz, değil mi?"

"Hiç öyle bir niyetim yok."

Grosset, genç adamın bu yanıtı üzerinde uzun uzun düşündükten sonra, "Ben uzun süre orduda görev yaptım. Siz, bana göre kendinizi koruyabilecek bir kişi gibi görünüyorsunuz. Ama yine de, Fauchardlarla herhangi bir ilişkiniz olursa, çok dikkatli davranmanız için sizi uyarmak isterim."

"O neden öyle?"

"Fauchardlar herhangi sıradan bir zengin aile gibi değiller," diye yanıt veren Fransız kullanacağı sözcükleri seçmek için duraladı ve sonra ekledi. "Onların bir geçmişi olduğu söyleniyor."

Austin, adamın ne demek istediğini sormaya zaman bulmadan taksi görüldü. Vedalaştılar. Ve genç adam yola çıktı. Austin takside otururken

ansız müzecinin söylediklerini düşündü. Grosset o ailenin birden fazla kirli işlere bulaştıklarını söylemek ister gibiydi. Austin, yeryüzündeki birçok zengin aile için de bunun doğru olabileceğini düşündü. Büyük malikâneler ve görkemli durumlar çoğu kez kölelik, uyuşturucu ticareti ya da örgütlü suç temeline otururdu.

Bu ayrıntı üzerinde daha fazla düşünce yürütmeden Austin dikkatini olabildiğince çabuk Skye ile buluşmaya odakladı. Oysa, Grosset'in şu sözleri beyninde uzaktaki bir kilisenin çanı gibi çalıyor, genç adamı fena halde rahatsız ediyordu:

"Onların bir geçmişi olduğu söyleniyor."

Sorbonne bilim merkezinin ünlü mimar Le Corbusier'den etkilenilerek beton ve camdan yapılmış büyük binasında Skye'm bir bürosu vardı. Bu bina, Pantheon yakınındaki gösterişli binaların arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Bulunduğu sokak ise orayı kestirme yol diye kullanan üniversitelilerin şamataları dışında normalde sessiz bir yerdi. Oysa, şu anda Skye köşeyi dönerken, sokağın her iki ucunun da polis arabalarıyla kapatılmış ve geçişin yasaklanmış olduğu görülyordu. Merkez binanın önünde de başka resmi araçlar sıralanmıştı. Binanın girişinde de birçok polis memuru bulunuyordu.

Binanın önünde kurulmuş barikatı koruyan polis memuru elini kaldırıp genç kadının yolunu keserek, "Bağışlayın beni, bayan. Buradan geçemezsiniz," dedi.

"Ne oldu, memur bey?"

"Bir kaza oldu."

"Ne tür bir kaza?"

İnsana inandırıcı gelmeyen bir omuz silkişiyile polis, "Bilmiyorum, bayan," dedi.

Skye üniversite kimlik kartını çantasından çıkarıp polisin gözüne sokar gibi uzatıp, "Ben, bu binada çalışıyorum. Binada neler olduğunu ve olanların beni ilgilendirip ilgilendirmediğini öğrenmek isterdim," dedi.

Polis memuru kimlik kartındaki resme ve Skye'ın yüzüne bakarak yanıtladı. "Siz, bu işten sorumlu müfettiş ile görüşseniz daha iyi olacak." Sonra genç kadının önünde yürüyerek onu bir polis aracının yanında dikilen ve bir grup üniformalı polis ile konuşan sivil giyimli bir adamın yanına götürdü.

Orta yaşlı, yaşamın hep kötü yanlarını görmekten bezmiş usanmış gibi görünen tıknaz yapılı ve asık suratlı müfettişe, "Bu bayan, binada çalıştığını söylüyor," dedi.

Müfettiş, Skye'ın kimlik kartını, altında torbalar oluşmuş ve kan oturmuş gözleriyle kontrol edip, not defterine genç kadının ad ve adresini yazdıktan sonra geri verdi.

"Adım Dubois," diye kendisini tanıtıp, "Lütfen benimle gelin," dedi. Polis arabasının kapısını açıp arka koltuğu işaret ederek Skye'ı bindirdikten soma kendisi de genç kadının yanına oturdu ve sordu. "En son ne zaman bu binadaydınız?"

Genç kadın saatine bakıp yanıtladı. "Yaklaşık iki, üç saat belki de daha uzun bir süre önce buradaydım."

"Daha sonra nereye gittiniz?"

"Ben bir arkeologum. Bir objeyi incelemesi için uzmanına götürdüm. Daha soma, biraz kestirmek üzere evime gittim."

Müfettiş söylenenleri not edip yine sordu. "Bu binadayken sizi şaşırtan bir şey ya da insan dikkatinizi çekti mi?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla her şey normaldi. Ne olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

"Burada birisi öldürülmüş. Bay Renaud'u tanır mıydınız?"

"Renaud mu? Elbette tanırım. O, benim bölüm başkanımıdır. Siz, onun öldüğünü mü söylüyorsunuz şimdi?"

"Evet," der gibi Dubois başını öne eğip konuştu. "Kimliği bilinmeyen bir saldırgan tarafından vurulmuş. Siz, en son Bay Renaud'u ne zaman gördünüz?"

"Saat dokuz dolaylarında işe geldiğimde, onu asansörde görmüştüm. Benim bürom onunkinin bir kat altındadır. Renaud'la 'Günaydın'laştık ve sonra herkes yoluna gitti."

Skye yüzünde en ufak bir gerçeğin görünmemesini umut etti. Renaud'la selamlaşırken ona dik dik bakmıştı çünkü.

"Bay Renaud'a zarar verecek herhangi bir kişi var mı?"

Genç kadın yanıt vermeden önce biraz duraksadı. Müfettişin yüzündeki av köpeği ifadesinin kuşkulu kişileri uyutup onları suçlandırıcı ifade vermeye zorlayan bir jest olmasından kuşkulandı. Eğer müfettiş başkalarıyla da konuşmuşsa, Renaud'un bölümdeki herkes tarafından ortak olarak nefret edilen bir kişi olduğunu öğrenmiş olabilirdi. Eğer şimdi ters bir şey söylerse, adam kendisinin yalan söylediğini düşünebilirdi.

"Bay Renaud bölümde tartışılır bir kişilikti," diye yanıtlarken sözcükleri dikkatle seçtiği için gecikmişti. Biraz daha düşünerek ekledi. "Burada pek çok kişi onun işleri yönetim biçiminden hoşlanmazdı."

"Ve siz bayan, onun yönetiminden memnun muydunuz?"

"Ben de, fakültedeki pek çok kişi gibi onun bulunduğu bölüm başkanlığı görevi için uygun biri olmadığını düşünürdüm."

Müfettiş konuşmalarının başından beri ilk kez gülümseyerek yanıtladı. "Pek diplomatça bir yanıt bu, bayan. Buraya gelmeden önce tam olarak nerede bulunduğunuzu size sorabilir miyim?"

Skye adama Darnay'ın adını, antika dükkânının ve kendi evinin adreslerini verdi. Müfettiş bunları ağır ağır defterine not ederken genç kadına bu ptiğinin sıradan, normal bir işlem olduğunu söyledi. Som; 1a dam arabadan indi. Kapıyı genç kadın için açık tutarak ona kartını verd.

"Teşekkürler Bayan Labelle. Eğer bu olayla ilgili aklı3;a başka bir şey gelirse, lütfen beni arayın," dedi.

"Evet, elbette. Sizden bir iyilikte bulunmanızı isteyebilir miyim, müfettiş? Şimdi ikinci kattaki büroma gidebilir miyim?"

Adam bir an düşünüp yanıtladı. "Tamam, ama yanınıza . adamlarımdan biri bulunmalı."

Dubois barikatta Skye'in ilk karşılaştığı memuru çağır; ve ona polis kordonu boyunca genç kadına refakat etmesi talimatını vedli . Sanki polisteki tüm memurlar olay yerine doluşmuş gibiydiler.

Renaud namussuz herifin tekiydi ama üniversitede önc t ,g;elen adamlardan biriydi. Ölümü de doğal olarak çevresinde heyecana nd>.e;n olacaktı.

Binanın içinde daha çok polis ve teknisyen çalışmakta)« . Parmak izleri alınıyor, fotoğrafçılar olay yerinin resimlerini çekiyordu. Skye yanındaki memurla birlikte ikinci kattaki bürosuna girip çevresin boakındı. Eşyalar ve kâğıtları yerli yerinde olmasına karşın genç kadın lir geylerin eksik olduğuna ilişkin bir duyguya kapıldı.

Gözleriyle odayı tarayan Skye çalışma masasına doğru ^yürüdü. İş, yazılı çalışmaya gelip dayandığında o çok düzenli bir insaırcıJ-Bürosundan çıkmadan önce başvuru kitaplarını milimetrik bir düzımlie yerlerine yerleştirmişti. Şimdi onlar sanki aceleyle yerlerine itilmiş gbii uçları sağa sola hafif dönük ve düzensiz durumdaydılar.

Birisi onun çalışma masasını karıştırmıştı.

"Bayan?"

Polis memuru tuhaf, sorgulayan bir bakışla kendisine balei iyordu.

Genç kadın boşluğa doğru boş bakışlarla bakmakta olaugğunu sezinledi. Başını öne eğdi. Bir dosya dolabını açtı. İçinden bir jossya çıkardı. Dosyanın ne içerdiğine bile bakmadan onu kolunun altına sıştırdı.

Zoraki bir gülümseyişle, "Burada işim bitti. Haydi gidelim," dedi.

Odanın dışarı çıkarak çıkmak için içinden yükselen güdüye karşı direndi ve her zamanki normal adımlarıyla yürümeye çalıştı. Oysa bacakları tahtadan yontulmuş gibiydiler. Sakin yüzü, şu anda hızlanmış nabızı ve kalp atışları ile kulaklarındaki çınlamayı açığa vurmuyordu. Genç kadın kâğıtlarını karıştıran kişinin Renaud'u silahla öldüren kişi olduğunu düşünüyordu.

Polis memuru, Skye binadan çıkıp barikatları aşana dek yanında kaldı. Genç kadın ona teşekkür etti. Sağına soluna bakmadan, yarı bilinçsiz ve adeta intihar eder gibi evine doğru yürüdü. Arabaların fren seslerine, çalan kornalara ve kendisine edilen küfürlere aldırış etmedi.

İçinden yükselen panik atak evinin bulunduğu dar sokağa vardığında biraz hafifler gibi oldu. Bürosunun karıştırılmış olduğunu Müfettiş Dubo- is'e söylememekle doğru davranıp davranmadığını kendi kendine sorguladı. Müfettişin bu çılgın paranoyak kadını da kuşkulular listesine koyabileceği aklına geldi.

Genç kadın kentin Ovar tier Latin bölgesinin eteklerinde on dokuzuncu yüzyıldan kalma dik çatılı eski bir evde oturuyordu. Mağazaları, lokantaları ve sokak müzisyenleriyle çok hareketli olan çevresinden çok hoşnuttu. Eski bina üç apartman katma bölünmüştü. Skye üçüncü katta oturuyordu. Demir parmaklıkl

balkonu ona sokağın yaşamını ve Paris'in benzersiz bina bacalarını gözleme olanağı sağlamaktaydı. Hızla merdivenleri tırmandı. Kapısını açınca rahatlar gibi oldu. Evine girdiğinde her zaman kendini güvende hissedirdi, oysa, bu kez kendine güven duygusu oturma odasına geçene kadar pek kısa ömürlü oldu. Onu karşılayan görüntüye inanamadı. Oturma odasının orta yerine bir bomba düşmüştü sanki. Ortadaki sehpanın üzerindeki dergiler yerlere saçılmıştı. Raflardan kitaplar çekilmiş, rasgele çevreye fırlatılmışlardı. Mutfak daha da kötü durumdaydı. Dolap kapakları ardına kadar açılmıştı. Ve yerler cam ve tabak kırıklarıyla doluydu. Uykuda gezer gibi yatak odasına giden Skye burada da çekmecelerin karıştırıldığını, gardirolardaki giysiler ile diğer eşyalarının yerlere saçıldığını gördü. Yatak örtüsü ve çarşafı açılmış, şilte bıçakla yarılarak içi yere dökülmüştü.

Genç kadın oturma odasına dönüp karmaşaya bir kez daha baktı. Özel yaşamına yapılan bu tecavüz nedeniyle öfkesinden titriyordu. Kendisini ırzına geçilmiş gibi duyumsamaktaydı. Apartman katını yıkıma uğratan adamın şimdi de orada bulunabileceğini sezinleyince öfkesinin yerini korku aldı. Şömineden bir küskü aldı ve gözleri banyosunun kapısına takılı kalarak evinden dışarı çıkmak üzere geriledi.

Arkasında döşeme çıtırdadı.

Skye olduğu yerde geriye dönerken küsküyü havaya kaldırdı.

Mercan mavisi renkli gözleri şaşkınlıktan irileşmiş Kurt Austin ona, "Merr-habaL." dedi.

Genç kadın neredeyse bayılıyordu. Küsküyü yere doğru indirirken, "Beni bağışla," diye yanıtladı.

"Asıl ben böyle içeri girdiğim için üzgünüm. Kapı açıktı, ben de girdim," diyen genç adam, Skye'm kül rengi suratına dikkat ederek sordu. "Sen iyi misin?"

"Sen burada olduğun için şimdi daha iyiyim."

Austin oturma odasını gözden geçirerek, "Paris'te tayfunların olduğunu bilmiyordum."

"Sanırım bunu Renaud'u öldüren kişiler yaptı."

"Renaud mu, o seninle birlikte buzulun altında kalan adam değil miydi?"

"Evet. Bürosunda tabancayla öldürülmüş."

F: 11

Genç adamın çenesi sertleşir gibi oldu. "Öteki odaları da kontrol ettin mi?" diye sordu.

161

"Banyo dışında her yere baktım. Dolapların içine bakmaya cesaret edemedim."

Austin küsküyü genç kadının elinden alırken, "Sigorta olarak!" dedi.

Banyoya girdi ve bir dakika soma çıkıp sordu. "Sen sigara içiyor musun?"

"Yıllardır içmiyorum. Neden sordu?"

"Endişelenmekte haklıydın," diyen genç adam elindeki izmariti göstererek ekledi. "Banyo, bunlarla doluydu. Birisi orada senin eve dönmeni beklemiş."

Skye titreyerek, "Neden bırakıp gitmiş?" dedi.

"Sebep ne olursa olsun, bunu yaptığı için sen şanslısın. Şimdi bana Renaud'u anlat."

Kanepenin üzerine temizleyip oturdular. Skye üniversiteye gidişini ayrintısıyla anlattı. "Bu felaket ve ofisimin karıştırılması ile Renaud'un öldürülmesi arasında bir ilişki var mı? Yoksa böyle düşünmekle saçmalıyor muyum?"

"Eğer o bağlantıyı yapmamış olsan çılgın derdim sana, Skye. Pekiyi evinden çalınmış bir şey var mı?"

Genç kadın çevresine baktı ve başını sallayarak yanıtladı. "Şu anda bunu söylemek olanaksız." Sonra genç kadının gözleri telesekretere takıldı. "Çok tuhaf. Ben evden ayrılırken aygıtta yalnızca iki mesaj vardı. Şimdi dört tane," dedi.

"Onlardan biri benden. Paris'e gelir gelmez seni aramıştım."

"Birisi, son iki mesajı dinlemiş olmalı. Çünkü aygıtın ışıkları yanıp sönmüyor."

Austin aygıtın "ÇAL" düğmesine bastı. Kendi sesi büroya gidemeyeceğini, ama genç kadının evine geleceğini söylüyordu. Bir kez daha aynı düğmeye bastı. Bu sefer antikacı Darnay'ın sesi duyuldu.

"Skye, benim Charles. Miğferi villama götürüp götürmeyeceğimi sormak istiyordum sana. Bu, belli ki, diğerlerinden daha güç bir obje çıktı."

Austin sordu. "Bu Charles da kim?"

"Bir dost. Eski silah ve zırhlar üzerinde uzmandır. Ona incelemesi için miğferi bırakmıştım. Bekle..." diyen Skye karmakarışık kâğıt ve defterlerin arasındaki rehberini bulup ortaya çıkardı. 'D' harfine baktı. Rehberin bu sayfası yırtılmıştı. Rehberi Austin'e göstererek, "Buradaki her kimse, şimdi de Darnay'ın peşine düşmüş," dedi.

"Dostunu uyarmaya çalış."

Genç kadın telefonunu alıp numarayı çevirdi. Dinledi ve, "Darnay yanıt vermiyor. Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Bu durumda en akılcı şey, polisi aramak olacaktır."

Skye kaşlarını çatarak şöyle konuştu. "Charles bundan hoşlanmaz. O, işlerini yasaların sınırında ve bazen ötesinde yapar. Eğer polis işyerine gelir ve orayı burayı karıştırırsa, Darnay beni hiç bağışlamaz."

"Eğer yaşamı buna bağlı ise ne yapar?"

"Darnay telefona yanıt vermedi. Belki de dükkânında değil. Biz boşuna endişeleniyoruz."

Austin daha az iyimserdi. Oysa, bu semeresiz tartışmayla değerli zamanı boşa geçirmeye niyetli değildi. "Dükkân buradan ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Nehrin sağ yakasında, taksiyle buraya on dakika uzaklıktadır."

"Dışarda bir aramız var. Biz beş dakikada oraya varabiliriz."

İkisi merdivenlere koştular.

Antika dükkânının vitrini karanlık ve kapısı kilitliydi. Skye, Darnay'ın bazı yakın dostlarına verdiği anahtarlardan biriyle kilitli kapıyı açtı. Büronun perdesinin altında ince bir ışık çizgisi görüldü.

Austin dikkatle perdeyi yana itti. Bir balmumu müzesine benzer tuhaf bir sahne onları karşıladı. Yere diz çökmüş ve çenesini bir kolinin üzerine dayamış kır saçlı adam sanki bir kasabın satırı altına yatmış cezasını çekmeyi bekler gibiydi. Elleri ayakları bağlı, saçları karmakarışık ve ağzı bir koli bandıyla tıkalıydı.

Uzun boylu iriyarı bir adam onun üzerine bir cellat gibi eğilmişti. Elinde iki kenarı keskin bir kılıç ve yüzünün üst kesiminde siyah bir maske vardı. Cellat başını kaldırıp Austin'e gülümsedi. Maskesini yüzünden sıyrıp bir kenara fırlattı. Ve bu kez kılıcı Darnay'ın boynuna dayadı. İki kenarı keskin kılıcın ölümcül bir pırıltısı vardı.

Beden yapısına hiç de uymayan tiz bir sesle iriyarı adam, "Lütfen siz de burada kalın. Eğer giderseniz, arkadaşınız kafasını yitirecek," dedi.

Skye tırnaklarını genç adamın koluna batırdı. Ama Austin bunun farkına varmadı. Çünkü, bu iriyarı adama ilişkin tanımlamaları anımsamış ve buzulun altındaki tünele suyu akıtıp sele neden olan kişiye baktığını anlamıştı.

"Neden gidelim ki?" diyen Austin kayıtsız bir sesle ekledi. "Daha buraya henüz geldik."

İriyarı adam gülümsedi. Ama kılıç yine Darnay'ın boynunun üzerinde kaldı. "Bu ihtiyar aptallık ediyor!" diyen adam miğferlerle dolu bir dolabı göstererek ekledi. "Bana aradığım miğferin şuradakilerden hangisi olduğunu söylemiyor."

Antikacının inadı olasılıkla onun yaşamım kurtarmış, diye düşündü Austin. Yaşlı adam, kendisine saldıran bu serserinin istediğini alır almaz onu öldüreceğini biliyor olmalıydı.

Yardımcı olmak ister gibi genç adam, "Eminim ki, o miğferlerden biri size uyacaktır," dedi.

İriyarı adam bu öneriyi duymamış gibi davranarak bakışlarını Skye'a çevirdi ve şunları söyledi. "O miğferlerden hangisi olduğunu sen bana söyleyeceksin, öyle değil mi? Sen, böyle şeyler üzerinde uzmansın."

Genç kadın karşılık olarak bir soru sordu. "Renaud'u sen öldürdün, değil mi?"

"Renaud için sen hiç gözyaşı dökme, bayan. Çünkü seni nerelerde bulabileceğimi bana o söyledi," diyen iriyarı adam kılıcı birkaç santim daha aşağı indirdi. "Şimdi buzuldan aldığın miğfer hangisi, onu bana söyle; soma hepinizin gitmesine izin vereyim," diye ekledi.

Austin, kuşkusuz cehennemin dibine gitmemize izin vereceksin, diye düşündü. Renaud'un katili istediğini alır almaz üçünü de öldürecekti. Ve genç adam Darnay'ın yaşamı ile kumar oynama pahasına da olsa harekete geçmeye karar verdi. Bir, iki metre ötede duvardaki uzun saplı orağa bakıyordu. Birden hamle etti ve orağı duvarda asılı olduğu kancadan çekip aldı.

"Sana, o kılıcı aşağı indirmeni söylüyorum!" dedi genç adam alçak tonda ama buz gibi soğuk bir sesle.

"Benim bu kılıçla Bay Darnay'ın boynunu uçurmamı mı istiyorsunuz?"

"Bunu yapabilirsin," diyerek Austin'in bakışlarını iriyarı adamın yüzüne mıhladı. "Ama soma, senin o şişman kel kafan da onunkinin

yanma yere yuvarlanacak!" diye bir kez daha tehdit eder gibi konuştu genç adam.

Daha sonra Austin söylediklerini vurgular gibi elindeki orağı havaya kaldırdı. Bu orak belki ilkeldi ama korkutucuydu. Orağın çelik kafası biraz uzatılıp bir mızrak gibi tasarlanmıştı. Arkasında da aynen bir leyleğin gagasına benzeyen uzun bir çivi vardı. Sert odundan yapılmış sapını koruyan uzun metal çıkıntılar vardı.

İriyarı adam Austin'e sataşmadan önce bir süre düşündü. Genç adamın ödün vermeyen ses tonundan Darnay ya da Skye'ı öldürürse kendisinin de öleceğini anladı. Önce, genç adamı ortadan kaldırmalı sonra diğer ikisiyle uğraşmalıydı. Austin iriyarı adamın harekete geçmesini bekledi. Aslında genç adam onun saldırıya geçmesini bekliyordu. Deneyimlerine göre, iriyarı adamlar kimi zaman karşılarındakinin gücünü küçümserlerdi.

Uzun boylu iriyarı adam, elindeki kılıcı kaldırarak Austin'e doğru bir adım attı ve birdenbire aşağı indiriverdi. Austin bu harekete hazırlıksızdı. Ve o da karşısındakini adamı biraz hafife aldığını sezinledi. Dev gibi kocaman bir bedeni olmasına karşın, kedilere özgü bir çabuklukla hareket etmişti. Genç adamın akli çalışmadan önce refleksleri duruma egemen oldu. Kolu kalktı ve elindeki orağı önünde yere paralel olarak tuttu.

Kılıcın bir kesici kenarı orağın koruyucu kalkanına çarptı. Darbenin yarattığı şokla genç adamın kol kaslarına keskin sancılar saplandı. Ve kılıç, Austin'in başının yalnızca on santim ötesinde durdu. Ancak, genç adam elindeki orakla kılıcı itip kendinden uzaklaştırdı. Sonra orağı sağa doğru geniş bir daire çizdirecek şekilde salladı. Bu, Austin'in yaşamını kurtarmak üzere yaptığı saldırganca bir hareketti. Bir başka nedeni daha vardı. Bu iriyarı adamdan hiç hoşlanmamıştı.

Ölümcül orak, iriyarı adam bu hareketi görüp eğilmese, onun bağırsaklarını yere dökebilirdi. Austin, ortaçağın karşılıklı kol gücüyle yapılan bu savaşların yalnızca kas gücüne dayanmadığını en zor yoldan şimdi öğreniyordu. Orağın ağırlığı onu sanki bir merkezkaç güç çevresinde dönü- yormuş gibi kamçılamıştı. Onun yarattığı hareketi, olduğu yerde bir kez, tam bir dairesel dönüş yaptıktan sonra kontrol altına alabildi.

İriyarı adam bu saldırının beklenmeyen etkisiyle çabucak geriye çekilmiş ama kendini toplamıştı. Vahşi saldırıyla Austin'in

denmesini yitirdiğini anlayan iriyarı adam taktik değiştirdi. Kılıcı dimdik öne doğru uzatıp hamle yaptı.

Bu zekice tasarlanmış bir hareketti. Kılıcın sivri ucu genç adamın göğsünden beş on santim uzaktaydı. Austin göğsünü içeri çekerek geriye doğru sıçradı ve saldırıya yan döndü. İriyarı adamın kılıcının göğsüne saplamasından böylece kurtuldu. Ama, kılıcın sivri ucu genç adamın koluna batıp onu yaraladı. Austin orakla bu saldırıyı savuşturup elindeki silahla savurarak saldırıya geçti.

Genç adam artık orağın kendinde yarattığı duyguyu algılamaya başlamıştı. Bu silah belli ki zamanının M-16 tüfeğiydi. Orakla bir piyade eri bir süvariye atından çekip aşağı alabilir, zırhını parçalayıp onu öldürebilirdi. Orağın uzun sapı genç adama üstünlük sağlıyor ve sağa sola sallayarak üstünlüğü elinde tutabileceğini hissediyordu.

Bu arada iriyarı adam da kılıçla savaşmayı öğrenmekteydi. Hafifçe gerileyip kılıcın sivri ucunu kararlı bir şekilde üstüne doğru gelen Austin'e doğru uzattı. Bu arada arkasında üzeri miğferlerle dolu masanın önünde durdu. Kaçmasına olanak yoktu. Geriye çekilemeyince kılıcını kaldırdı ve karşı saldırıya geçmek üzere hazırlandı. Austin, ona doğru ani bir hamleyle saldırıp vurdu. İriyarı adam arkasındaki masaya çarptı ve miğferler yere saçıldılar.

İriyarı adam daha tam doğrulamadan yerdeki bir miğfere takılıp tökezledi ve bir aslan gibi kükreyerek Austin'e doğru kılıcını sağa sola deli gibi sallayarak yaklaştı. Alnından akan terler genç adamın görüş açısını engelliyordu. Saldırının şiddetini savuşturmak için geri geri gidip duvara yaslandı.

Rakibinin daha fazla geri gidemeyeceğini gören iriyarı adam zafer kazanmış köpek gibi hırladı. Sonra kılıcını havaya kaldırıp tüm gücüyle indirdi. Genç adam bu korkunç darbenin gelişini gördü ve ona karşı koyamayacağını anladı.

O da karşı saldırıya geçti. Elindeki orağı havaya kaldırıp ani bir hareketle iriyarı adamın boğazına indirdi. Adamın gözleri yuvalarından dışarı fırladı ve boğazından boğulmuş gibi hırıltılı bir ses çıktı.

Austin saldırıyı kontrolü altında tutmuştu ama yaptığı hareket onu zor duruma sokmuştu. İriyarı adam soluk almakta zorlanıyordu. Ancak boynundaki kalın yağ tabakası onun soluk borusunun tümüvl

• e Parçalat

masını önlemişti. Adam sol elindeki kılıcı bırakıp genç adamın eliodgit

uzun saplı baltanın gövdesini yakaladı. Austin elinde tuttum.

& sapı hızL

çevirip baltayı tekrar adamın boğazına indirmek istedi. Oysa bu mümkün olmayınca sert bir hareketle silahını geriye almak için uğraştı. Ama' * adam baltanın gövdesine sıkıca yapışmış elinden bırakmıyordu.

Genç adam diziyle rakibinin ağız arasına sert bir darbe indirdi A* cak, rakibi yalnızca bir hırıltı koyverdi. Austin, bu adamın hayalan demv den olmalı, diye düşündü. İki eliyle birden baltanın sapını tutup çevirerek silahını adamın elinden kurtarmaya çalıştı. Bu hilesi işe yaradı. Şimdi ik adam, bir beysbol sopasını kapmaya çalışan iki oğlan çocuğa benzemişt Ancak, bu ölümcül oyunda yitiren kişi evine tabutla gidecekti.

İriyari adamın üstün gücü ve beden ağırlığı etkili olmaya başlamıştı Üstelik el baltasının gövdesini tutmak, sapını tutmaktan çok daha fazla avantajlıydı. Adamın manyakça sırtışı, kurbağaların yabanıl zafer vırak lamalarına dönüştü ve sonunda orağı Austin'in elinden söküp aldı.

Genç adam çevresine bakındı. Dükkânda pek çok eski silah vardı oy sa hiçbir kolayca erişip alacağı yerde değildi. İriyari adam gülerek ona yaklaşmaya başladı. Austin bir kez daha gerileyip iyice duvara yaslandı Artık kaçabileceği bir yer yoktu. İriyari adam iğrenç bir sırtışla orağı vaya kaldırdı. Austin'i ikiye bölecek vuruşu yapmaya hazırlandı.

Adamın gövdesinin açıkta kaldığını gören Austin güçlü bacakların» kullanarak kafasıyla adamın karnına doğru güçlü bir dalış yap*1- ^ adam sanki boğazlanıyormuş gibi böğürdü ve savaş baltasını elin en şüdü. bjr

Austin doğrulup bacaklarını iki yana açtı ve rakibinin yüzün ^ yumruk patlatmaya hazırlandı. Genç adamın tüm gücüyle attığı tos, İd iriyari adamı incitmişti. Çünkü soluk yüzü daha da beyazlaşmış, üstelik soluk almakta zorlanır hale düşmüştü.

İriyari adam kılıç ya da baltayla rakibini doğramaktan vazgeçmiş gibiydi. Nasıl olursa olsun rakibini öldürmeliydi. Elini ceketinin altına soktu ve namlusuna susturucu takılmış silahını ortaya çıkardı. Genç adam bu kadar yakın mesafeden yapılacak bir atışa karşı hiçbir şey yapılmayacağını aklından geçirirken iriyari adamın iğrenç sırtışı bir

anda soldu ve yerini şaşkın bakışlar aldı. Sanki sihirli bir el sağ omzuna güçlü bir darbe indirip elindeki silahı yere düşürmüştü.

Austin soluna dönüp baktı. Skye'in elinde bir arbalet tuttuğunu gördü. Genç kadın elindeki silaha şimdi bir ok daha yerleştirip yayı germeye çalışıyordu. İriyari adamın gözleri önce Austin'e ve sonra Skye'a döndü, yalvarır gibi baktı. Ağzını açtı ve acıyla böğürdü. Eğilip yerdeki miğferlerden birini kaparak dükkânın kapısına doğru koştu. Bir an önce dışarı çıkabilmek için perdeyi hızla çekip yırttı.

' Yerden aldığı silahla Austin adamın peşine takıldı. Genç adam kapıdan çıkıp kaldırıma ayak bastığında, sokak bomboştı. Dükkâna dönüp kapıyı içerden kilitledi. Bu arada Skye yaşlı adamın iplerini ve bantlarını Çözdü.

Antikacının ayağa kalkmasına Austin de yardımcı oldu. Yaşlı adam tokatlanmaktan ve uzun süre diz çökmüş olmaktan fenalaşmıştı. Ama, başka şeyi yoktu. Genç adam, Skye'a döndü. "Sen bir arbalet ile ölümcül yapabildiğini bana kesinlikle söylememiştin," dedi.

P Genç kadının yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Onu vurduğuma inanmıyorum. Gözlerimi kapadım ve onun yönüne doğru nişan aldım," diye

y.»

Çıtlayarak ekledi. "Sen yaralısın!"

| Austin yarasını inceledi. "Yalnızca bir sıyrık. Ama birisi bana bir göm- borçlu," dedi.

Darnay diz ve dirseklerininemindeki tozları silkeleyerek Austin' "Siz de fauchard'ın çok iyi k^ıkl^ılandınız." " ' HLTAP «iti.

Austin, ona sordu. "Ne deM*iediniz?"

"O denli beceriyle kul'jan»ı «Andığınız silah bir fauchard idi n L

• besin*

yüzyıldan kalma ve glaive'eTefi~"W') pek benzeyen bir silahtı. İnsan bedede^ de pek kötü yaralar açtığı için*ı ortaçağda bu silahın yasaklanması bil • tendi. Kullandığınız silah faud^chard ile bir savaşçı baltasının bileşkesidir Ne o, şaştınız mı?"

"Ben bu tatsız kelimeyi sor^^" günlerde çok fazla duymaya başladım" "Ben bu silah tartışmasını11 Ç°k "g'nÇ buluyorum," diyen Skye sordu. "Ama içimizden biri şimdi ne yi/a^ Yapacağımızı söyleyemez mi?" Austin, "Şu anda da polis j i s ı;> arayabiliriz," diye yanıtladı. Darnay bu fikirden korkmîl,il^nuş Sibi karş' ?İktl- "Burada polisin bulunmamasını yeğlerim. Bazı işlerirP^11 rnde -"

"Skye o konuda bana uzun"1^1" boylu bilgi verdi. Ama, sen de haklısın. Zaten polis uzun boylu iriyarlı ı bir adamın bize kılıçla saldırdığına pek inanmayacaktır."

Antikacı rahatlamış gibi içi;«:~1" ÇekiP çevresindeki kırık dökük şeylere bakarak şöyle konuştu. "DükkârV^31111 Agincourt savaşının yeniden canlandırmışında kullanılacağını kesini ikf'l^6 düşünmemiştim."

Skye miğferlerden oluşan yV^ yığmı inceliyordu. "O miğfer burada yok, dedi

Darnay bu söze gülüm.se^erM'-Tek karşılık verdi. Dükkânın bir duvarın» yaklaşıp ahşap bir panoya elini' bastırdı. Pano çarpılarak kenara doğr» açıldı ve ortaya bir kasa çıktı. Ar-nA-ntikacı birkaç rakamlı şifreyi tuşlayıp^^ sanın kilidini açtı. İçine uzanıp1 ^ SenÇ kadının miğferini ortaya Çi Sonra, "Bu küçük obje pek çok h'ef heyecana neden oldu," dedi.

<*> Uzun saplı balta. <"> Keskin kılıç.

«Mğferi sana getirdiğim için üzgünüm," diyen genç kadın ekledi. "O

. sen telefon ettiğinde evimde beni bekliyormuş. Hiçbir za-korkunÇ adam man aklıma...

"Olay senin hatan değildi. Yine de bu güzelliği incelemeyi isterim. j ı fonda söylediğim gibi, üzerinde daha fazla araştırma yapmam gerek cek Tedbirli olmak için bir süreliğine dükkânımı kapatmak ve işleri Provence'den yönetmeyi düşünüyorum. Sizi konuklarım olarak orada görmek pek hoşuma gidecek. Şu gros cochonn çevrede dolandığı sürece sizleri de merak edeceğim."

Genç kadın bu öneriyi düşündü ve şöyle yanıtladı. "Teşekkür ederim ama yapacak çok fazla işim var. Renaud olmadığına göre artık bölümümüzde bir karmaşa yaşanacak. Miğfer sende kalsın, istediğin kadar inceleyebilirsiniz."

"Çok iyi. Hiç değilse bu geceyi benim evimde geçirmeyi bir düşünün."

"Sen, belki Bay Darnay'ın davetini kabul etmek istersin," diyen Austin ekledi. "Ve sabahleyin ne yapacağımıza karar verebiliriz."

Skye bir kez daha düşünüp önce evine giderek bazı giysilerini alması gerektiğini söyledi. Genç adam, evin güvenlikte olup

olmadığını anlamak 11,111 onu koridorda bekletti. İriyarı adamın omzundaki ok yarasıyla ortalıkta dolaşabileceğini pek düşünmüyordu. Ama adamın ağır eşığının çok ^kek olduğu ve hiç de beklenmeyen şeyleri yapabildiği ortaya çıktı.

geceyi geçirmek için Skye eşyalarını toplama işini bitirmek üzere en Austin'in cep telefonu cıvıdamaya başladı. ^ adam birkaç dakika süreyle birisiyle konuştu ve soma telefonu ne p 18m<3a gülümseyerek, "Şeytanı an çomağa davran. Telefon eden Raci-bildim» m randevu sekreteriydi. Yarın sabah büyük görüşmeye davet

Kocadomuz

"Fauchard mı? Damay sana savaş baltasını anlattığında yüzünde beliren tepki ilgimi çekti. Neler oluyor?"

Austin o sabahki hava müzesine gidişini, buzun içinde bulunan ceset ile Fauchard ailesi hakkındaki ilişkiyi kısaca anlattı.

Skye küçük valizin kapağını çarparak kapatırken, "Ben de seninle birlikte oraya geleceğim," dedi.

"Bunun pek iyi bir düşünce olduğunu sanmıyorum. Tehlikeli olabilir."

Genç kadın alaycı bir gülüşle yanıtladı. "Yaşlı bir kadın mı? Tehlikeli olacak?..."

"Evet, kulağa pek saçma geliyor. Ama bütün bu iş, buzdaki ceset, miğfer ve Renaud'u öldüren o ahmak ayı hep Fauchardlara çıkıyor. Senin başının belaya girmesini istemem."

"Ben zaten belaya girmiş durumdayım. Buzulun altında kapana kısılan bendim. O adam, evimi ve büromu buzulun altından aldığım miğfer için aradı. Arkadaşım Damay senin değil, benim yüzümden öldürülüyordu." Genç kadın kollarını kavuşturup ekledi. "Üstelik silahlar ve zırhlar konusunda uzmanım belki sana bu yönde bir yardımım dokunur."

Austin durumu değerlendirdi. "Çok inandırıcı sözler bunlar. Tamam. Ama anlaşmamız şöyle olacak: Seni yardımcım olarak tanıtacağız ve senin için uydurma bir ad kullanacağız."

Skye öne doğru eğilip Austin'in yanağını okşarken yanıtladı. "Ve sen, buna pişman olmayacaksın."

"Tamam," diyen genç adam Skye'ın elinde çok geçerli nedenleri bulunmasına karşın, pek inanmış gibi görünmüyordu.

Skye çok çekici bir kadındı ve onunla birlikte geçirilen zaman kesinlikle boşa harcanmış olmuyordu. Fauchard ailesi ile o uzun boylu iriyarı adam arasında doğrudan bir bağlantı bulunmamaktaydı.

Oysa, hava müzesi müdürü Grosset'in Fauchardlara ilişkin şu sözleri genç adamın beynine kazınmış uyarı çanları gibi çınlayıp duruyordu:

Onların bir geçmişİ olduğu söyleniyor.

16

Çiftçi, "Yadigar" adlı şarkının hüznü bir uyarlamasını söylerken kamyonun ön camına kırmızı renkli çok güçlü bir ışık yansdı ve kulakları sağır eden bir gumbürtü duyuldu. Adam birdenbire direksiyonu sağa çevirince çok ağır yükü dolu kamyon yolun kenarındaki alçak bankete düştü. Daha sonra kamyon şarampola yuvarlandı. Yükünü oluşturan tahta kafesler sapanla fırlatılmış gibi yere saçıldılar. Şiddetli çarpan tahta kafesleri parçaladı ve cıyaklayan yüzlerce civciv özgür kaldı. Sürücü kamyonun güçlükle çıktı ve yumruğunu kuyruğunda kartal arması bulunan koyu kırmızı renkli uçağa doğru salladı. Uçak yeniden kamyonu yaklaşıırken, çiftçi yerden kalkan toz, toprak ve civciv tüylerinin arasından kaçıp canını zor kurtardı.

Uçak göğe doğru yükseldi ve başarılı bir ters dönüş yaptı. Pilotu öyle yüksek sesle kahkahalar atıyordu ki, neredeyse uçağının kontrolünü elinden kaçıracaktı. Gözlerinde biriken yaşları giysisinin koluyla sildi ve yüzlerce dönümlük arazide her yöne doğru uzanan üzüm bağlarının üzerinde alçak uçuş yaptı. Uçağın kanatlarının altındaki çift tanktan zehirli tarım ilacı bulutlarını havaya gönderdi. Sonra uçağın burnunu yeni bir yöne döndürdü. Üzüm bağlarıyla dolu vadiler, orman ve göllerin arasında uzanıyor, aşağıdaki araziye hüznü dolu bir görüntü veriyordu.

Uçak birtakım ağaçların tepesini yalayıp geçti ve uzaktaki dört sivri kulenin üzerine doğru uçuştı. Oraya yaklaştıkça, bu kuleler kalın mazgallı taş duvarların dört köşesine yerleştirilmiş koruma kuleleri olduğu ortaya çıktı. İçinde yeşil renkli durağan su bulunan geniş kale hendekleri duvarların dışını dört taraftan sarıyordu. Binanın dışında bakımlı geniş bahçeler ile düzgün koruluklar yer almaktaydı. Uçak, duvarların içindeki etkileyici şatonun ve koruluğun üzerinden uçuştı. Düzgünce kesilmiş çimlerle kaplı bir uçuş pistine indi. Yerde ilerleyerek pistin ucundaki Jaguar marka arabanın yakınına park etti. Pilot kokpitten aşağı inerken nereden ortaya çıktığı bilinmeyen yer personeli hemen uçağı itip iri ve yassı taşlardan yapılmış küçük bir hangarın içine soktular. Personelle dönüp hiç bakmayan Emil Fauchard arabaya doğru bir atletin çevik ve zarif adımlarıyla ilerlerken siyah renkli İtalyan malı deriden yapılmış uçuş giysilerinin

altından kasları belirginleşiyordu. Genç adam uçuş gözlükleri ile eldivenlerini çıkarıp kendisini bekleyen şoföre verdi. Hâlâ kamyon sürücüsünün yüzündeki ifadeye gülerek, lüks arabasının arka koltuğuna kuruldu ve barından kendisine bir kadeh konyak doldurdu.

Emil Fauchard'da sessiz filmler dönemindeki aktörlerin klasik yüz hatlarına sahipti. Oysa, tüm fiziksel mükemmelliğine karşın, Fauchard insanı iten bir adamdı. Küstah bakışlı koyu renkli gözlerinde bir kobra yılanının soğukluğu vardı. Yakışıklı ve neredeyse kusursuz olan yüzüyle bu genç adam insanları değil ama mermerden yapılmış bir heykeli akla getirmekteydi.

Çevredeki yerel çiftçiler, Fauchard'ın şeytan ile işbirliği yapmış bir adamın görünüşünü taşıdığını söylerlerdi. Kimileri de ona kendisi şeytandır derdi. Boş inançlara sahip olan bazı kişiler de, çok eski çağlardan gelen âdetlere uyar, o geçerken haç çıkarırlardı.

Jaguar marka araba ağaçların oluşturduğu uzun tünelden geçen giriş yolunda ilerledi ve şatonun ana girişine doğru çıkan hafif eğimi tırmandı. Suyla dolu hendeğin üzerindeki kemer biçimli köprüden ve sonra duvardaki kapıdan geçerek avlunun pahalı kaldırım taşlarıyla döşenmiş yolunda ilerlemeye başladı.

Fauchardların şatosu bir zamanların feodal yapılarının mimarisine göre inşa edilmişti. Rönesans dönemi şatolarının mimari zarafetini içermiyordu. Soğuk görünümlü büyük bir binaydı. Dört köşesinde ortaçağa özgü kuleler vardı. Pencereler çok dardı ve dış duvarların şurasına burasına alçak kabartmalı süslerin yerleştirilmiş olduğu görülüyordu. Oysa bu süslemeleri binanın kaleye benzeyen askeri görüntüsünü gizleyemiyordu.

Kafası usturaya vurulmuş gibi tümüyle tıraşlı ve suratı pitbul köpek- lerininkine benzeyen iriyarı, sağlam yapılı bir adam şatonun iri kabartmalarla süslü kapısının önünde koruma olarak dikiliyordu. Adam, her nasılsa bir buzdolabının uşak giysisi içine sokulmuş modeli gibiydi.

Kısık bir sesle, "Anneniz silah deposunda, sizi bekliyor," dedi uşak.

Onun yanından geçen Emil, "Eminim ki öyledir, Marcel," diyerek yanıtladı.

Marcel, Emil'in annesini imparatorluk muhafızları gibi koruyan küçük ordunun yöneticisiydi. Bu zorba korumalardan biri tarafından yolu kesilmeden Emil bile annesine yaklaşamazdı. Çoğu yaralı yüzlü eski Fransız gangsterlerinden oluşan bu kalabalık orduda Bayan

Fauchard en Çok Marcel gibi eski Fransız lejyonerlerini yeğlerdi. Bu adamlar çoğu kez ortalıkta görünmezdi. Oysa, Emil onların orada olduklarını, gözetleme yaptıklarını algıladı. Genç Emil, annesinin bu korumalarından nefret ederdi. Çünkü, evinde kendisini yabancı gibi duyumsamasına neden olur- 'ardı. Genç adamın onlar üzerine hiçbir yaptırım gücü bulunmuyordu.

Emil süslü duvar halılarının asılı olduğu geniş antreye girdi ve bir duvarında portrelerin sıralandığı uzun koridor boyunca yürüdü. Emil kendisine hiç anlam ifade etmeyen, posta pullarındaki resimlere benzeyen bu portrelere pek bakmazdı. Onlardan birçoğunun bu evde zorlu ölümlere kurban edilmiş olmalarına da önem vermezdi. Şatonun ilk sahibinin bir suikast sonucu ölümünden beri, Fauchardlar sürekli bu evde yaşamışlardı. Bu binada hiçbir mutfak, banyo; oturma, yatak ya da yemek odası yoktu ki orada bir Fauchard aile üyesi veya onların düşmanı boğularak, hançerlenerek ya da zehirlenerek öldürülmemiş olsundu. Eğer duvarlarının arasında böyle cinayetlere kurban olmuş böyle kişilerin hortlakları tarafından şato ziyaret ediliyorsa; bu büyük binanın her koridoru huzursuz hayaletler kalabalığıyla dolu olmalıydı.

Emil kemerli bir kapıdan şatonun silah deposuna girdi. Burası tavanı kubbeli çok geniş bir salondur. Duvarlarında yüzyıllarca öncesine ait çeşitli ağır bronz kılıçlardan, otomatik tüfeklere kadar değişen ve tarihi dönemlere göre gruplara ayrılan silahlarla doluydu. Ancak, bu silah deposunun dikkatleri çeken odak noktası, ortalıkta görünmeyen düşmanlara karşı sanki şato sahiplerini korumuş gibi zırhlarla donanmış şövalyelerin dimdik ayakta duran ve nöbet tutan figürleriydi. Bu salonun bir duvarındaki çok büyük pencerelerde bulunan renkli camlarda aziz yerine silahlı kişilerin resimleri vardı. Burası sanki şiddete atanmış bir kilise havasındaydı.

Silah deposunun içinde bulunan bir başka kapıdan geçen Emil bitişikteki başka bir odaya, askeri tarih kitaplığına girdi. Duvarları kitap dolu raflarla kaplı bu odanın ortasında sekizgen şeklindeki bir avizayle çok iyi aydınlatılmış maun ağacından yapılmış dev bir çalışma masası bulunuyordu. Dışarıdaki salonda egemen olan askeri atmosferin tersine, bu koyu renkli ahşap masa çiçek, orman ve su perisi kabartmalarıyla bezeliydi.

Masanın gerisinde oturan koyu renk giysili kadın, önündeki bir yığın kâğıtları gözden geçiriyordu.

Racine Fauchard artık genç olmamasına karşın, yine çarpıcı derecede güzeldi. Manken kadar ince ve yaşlanan birçok kadının tersine bir mum kadar dikti. Teni ince kırışıklıklarla kaplıydı ama yüzü iyi bir porselen kadar pürüzsüzdü. Kimi kişiler Racine'in profilini Nefertiti'nin ünlü büstü ile kıyaslardı. Bazıları da, bu kadının klasik otomobillerin kaputunda bulunan kadın biçimli süslere benzediğini söylerdi. Onunla ilk kez karşılaşanlar ise gümüşü renkli saçlarıyla bu kadının orta yaşlarında olduğunu düşünürdü.

Bayan Fauchard başını önündeki kâğıtlardan kaldırıp çelik grisi renkli gözleriyle oğlunun odaya girişine baktı. "Seni bekliyordum, Emil!" dedi. Sesi yumuşaktı ama kadının otoritesini yansıtıyordu.

Değeri birçok sıradan insanın on yılda kazanacağı paradan daha pahalı olan on dördüncü yüzyıldan kalmış olan deri kaplı bir koltuğa Emil kendini bıraktı. Yüzünde konuşmasına hiç de özen göstermeyen bir ifadeyle, "Özür dilerim, anne. Fokker'la üzüm bağlarını havadan ilaçlıyordum," dedi.

Racine biçimli kaşlarını çatarak yanıtladı. "Evet, çatı kaplamalarında yaptığın takırtıyı işittim. Bugün kaç tane inek ile koyunu korkuttun?"

Kendinden emin bir gülüşle Emil, "Hiç. Ama bir konvoyla makineli-tüfekle ateş açıp bazı müttefik esirleri özgürlüğüne kavuşturdum," diyerek boş bakışlarla bir kahkaha atıp ekledi. "Eh, tamam. Cıvciv taşıyan bir kamyonu kırmızı ışıklı projektörle ürkütüp onu bir şarampole yuvarlandım."

F: 12

"Havada yaptığın o antikalıklar seni çok eğlendiriyor olmalı, Emil. Oysa ben, yerel çiftçilere senin verdiğin zararı ödemekten bıktım usandım. Senin dikkatine değer çok daha ciddi sorunlar var. Birincisi, Fauchard İmparatorluğu'nun geleceği senin elinde."

177

Emil, annesinin sesindeki buz gibi tonu fark etti ve kabahati nedeniyle azarlanmış bir erkek çocuk gibi koltuğunda doğrularak konuştu. "Söylediklerini anlıyorum, anne. Benim içimdeki buharın yüksek basıncını kaçırmamın yolu bu. Ben ancak havadayken kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Ailemize ve yaşam biçimimize yapılan tehditlerle nasıl başa çıkılacağını umarım düşünüyorsunuzdur. Yüzyıllar boyunca

Fauchardların bir araya getirdiği servetin mirasçısı sensin. Bu, hafife alınmaması gereken bir görevdir."

"Ben de onu hafife almıyorum. Kabul etmen gerekir ki, bize gelecekte utanç getirecek bir sorunu binlerce ton ağırlıktaki buzulun altına gömdük."

Racine'in dudaklarının gülümsemeye hafifçe aralanması kadının bembeyaz düzgün dişlerini açığa çıkardı. "Jules'un 'utanç verecek sorun,' diye adlandırılmaktan hoşlanacağından kuşkuluyum. Uşağın Sebastian övülmeye hiç de layık değil. Onun beceriksizliği nedeniyle bir yadigârı hemen hemen yitirmiş durumdayız."

"Sebastian onun da buzulun altında bulunduğunu bilmiyordu. Niyeti bizim küçük objemizi geri getirmektir."

"Yararsız bir çaba oldu onunki," diyen kadın masanın üzerindeki yıpranmış madeni kutunun kapağını açarak ekledi. "Bu kutudaki ailemizi suçlayan belgeler yıllar önce sizden sularla okunmaz hale gelmiş."

"Biz bunu bilmiyorduk ki."

Kadın, oğlunun mazeretini hiç duymamış gibi konuşmasını sürdürdü. "Siz, o kadın arkeologun aile yadigârı ile kaçtığını da bilmiyordunuz. Şimdi biz o miğferi kadından geri almalıyız. Girişimimizin tüm başarı ya da başarısızlığı şu anda miğferimizi o kadından geri almamıza bağlı. Sorbonne'daki olay da gerçekten fiyaskoyla sonuçlandı ve işi polise götürdü. Soma, Sebastian malımızı geri alma girişimimizi bir başka beceriksizlikle noktaladı. Onun antikacıdan getirdiği miğfer, bir tiyatro oyunu için Çin'de yapılmış ucuz ve değersiz bir obje."

"Ben, o işi inceliyorum."

"İncelemeyi bırak, harekete geç. Bizim ailemiz kesinlikle her türden başarısızlığa izin vermez. Biz, asla zayıflık gösteremeyiz. Aksi takdirde yıkıma uğrarız. Sebastian artık bir sorun haline geldi. Sorbonne'da görülmüş olabilir. Onun icabına bak!"

Emil başını öne eğerek annesini onayladı ve, "Onunla ilgileneceğim," dedi.

Racine şu anda oğlunun yalan söylediğini biliyordu. Sebastian talimat üzerine adam öldürme eğitimi almış bir mastı köpeğiydi. Ve yalnızca oğluna sadıktı. Böyle çok aşırı ısıtılmış bir basınç odacığindeki hizmeti, yaşanmış bazı kötü uygulamalar nedeniyle Fauchard ailesince izin verilmeyecek bir durumdu. Racine Fauchard söz konusu güç ve servet olduğunda bu gibi yanlışların sürmesine

kesinlikle izin verilmemesi gerektiğini iyi bilirdi. Otoriter bir sesle, "Bu işin icabına bak, hemen," dedi.

"Tamam, bakacağım. Ama, bu arada gizimiz güvenlikte."

"Güvenlikte mi? Şansımız yaver gitmeseydi az kalsın ortaya çıkacaktı. Ailenin geleceğinin anahtarı şu anda bir yabancıнын elinde. Orada kaç mayın tarlasının bulunduğunu düşündükçe titriyorum. Benim sana verdiğim ipuçlarını izle. Bak, dik başlı kimyagerim MacLean sürüden ayrıldığında, onu en az sorun çıkaracak şekilde geriye getirdim."

Emil sırtarak yanıtladı. "Ama anne, sen MacLean dışındaki bütün bilim adamlarını 'Kaza'larla ortadan kaldırdın."

Racine küçümseyen buz gibi bakışlarla konuştu. "Bu senin yaptığın yanlış bir değerlendirme. Ben, kesinlikle hiçbir zaman hata yapmadığımı söylemedim. Hata yaptığını kabul etmek ve onları düzeltmek olgunluk taretidir. Konuştuğumuz gibi, MacLean formül üzerinde çalışıyor. Bu arada biz de o yadigarı geri alıp kurtarmalı ve yine ailemizi bir bütün haline getirmeliyiz. Sen, işlerinde başka ilerlemeler sağladın mı?"

"Antikacı Darnay ortadan kayboldu. İzini bulmaya çalışıyoruz."

"Peki, o arkeolog kadından ne haber?"

"O da Paris'ten gitmiş gibi görünüyor."

"Onu aratmaya devam et. Ben de o kadını bulmak üzere özel adamımı gönderdim. Şu anda en büyük girişimimize de bir tehdit söz konusu. Woods Hole Oşinografi Enstitüsü, NUMA ile birlikte Kayıp Kent'i bulup ortaya çıkarmaya çalışıyor."

"Buzulun altındaki insanları bulup kurtaran Kurt Austin bir NUMA üyesiydi. Başka bir bağlantısı var mı?"

"Benim bildiğim kadarıyla yok," diyen Racine ekledi. "Austin ortaya çıkana dek ortak keşif gezisi sürüyordu. Ben bu ortak keşif gezisinin bizim çalışmalarımızın sonuçlarını görmesi ve bazı soruların sorulmasını bekliyorum."

"Biz, bu işte o kadarını kaldıramayız, anne."

"Kabul ediyorum. Bu nedenle bir başka planı yürürlüğe koydum. Derin sualtı aracı Alvin'm birkaç dalış yapması daha planlanıyor. Ama o, ilk dalışında yok edilecek."

"Bu akılcı bir iş olur mu? Sonuçta büyük bir arama kurtarma etkinliğine neden oluruz. Tüm araştırmacılar ve medya üyeleri oraya üşüşürler."

Racine'in biçimli dudaklarına çirkin bir gülümseme yerleşti ve buz gibi bakışlarını oğlunun yüzüne dikti. "Doğru, ama eğer bu yok ediliş dış dünyaya yansıtılırsa elbette. Destek gemisi personeli ile birlikte A ivin'in kaybolmasını bildirmesinden önce ortadan kaldırılacak. Ve araştırmacılar okyanusta binlerce kilometrekarelik alanı aramak zorunda kalacaklar."

"Yok olmuş bir gemi ile onun personeli! Senin yeteneklerin beni her zaman şaşırtıyor, anne. Oysa senin bir büyücü olmadığını biliyorum."

"Öyleyse benden öğren. Başarısızlıkları, başarıya ulaştıran merdiven amakları gibi kullan: Kayıp Kent'e doğru yola çıkacak geminin ambarı olacak. Onu birkaç mil mesafedeki gemiden

Destek gemisi dalış sahasında demirleyecek. Ve o, derin sualtı aracını suya daldırınca bizim yük gemimiz imdat çağrısı yapacak. Bir yangın durumu rapor edilecek. Destek gemisi durumu araştırmak için bir bot gönderecek. Bu bottaki personel, bizim karnı aç sevgililerimiz tarafından karşılanacak. Onlar, bot personeli ile işlerini bitirdiğinde, uzaktan komuta ile yük gemisi destek gemisine yanaştırılacak ve yine uzaktan komuta ile içindeki patlayıcı maddeler infilak ettirilecek. Her iki gemi de ortadan yok olacak. Görgü tanığı filan yok. Televizyon ekibi olayındaki hataları yinelemek istemiyoruz."

Emil, "Gerçekten tam bir felaket senaryosu," diye kabul etmek zorunda kaldı.

"Öteki olay tam bir realite şovu olacaktı," diyen Racine sözlerini şöyle sürdürdü. "Neyse, şansımız yaver gitti de o olayda sağ kalan tek tanığın saçmalayan bir akıl hastası olduğu zannedildi. Bir şey daha var: Kurt Austin'den bize bir randevu vermesini istedim. O, buzun içinde bulunan cesede ait bilgilerin ailemizi ilgilendireceğini söylemiş."

"Yoksa o adam Jules'u biliyor mu?"

"Bunu öğreneceğiz. Onu buraya davet ettirdim. Eğer çok şey biliyorsa Kurt'u da senin ellerine teslim edeceğim."

Emil ayağa kalktı, masanın çevresinden dolanarak annesinin yanına geldi ve onun yanaklarını okşadı. Racine, oğlu dışarı çıkarken onu gözledi. Emil'de de Fauchardların ruhunun gelismekte

olduğunu düşündü. Babası gibi Emil de zeki, acımasız, sadist ve suç işlemeye eğilimli biriydi. Babası gibi o da sağduyudan yoksundu ve içgüdüleriyle hareket ediyordu. Racine'in kendi planlarını bozduğu için kocasını öldürmesine sebep olan bazı karakteristik özellikleri aynen oğlunda da vardı.

Emil, annesinin aileyi korumasını istiyordu. Oysa Racine, Fauchard İmparatorluğu ve özenle yaptığı planların geleceğinden korkmaktaydı. Oğlu Emil'in zamanı gelince annesini; yani kendisini bile gözünü kırpmadan ortadan kaldıracığını biliyordu. İşte bu nedenle, yadigârın gerçek önemini açıklamıyor ve oğlunu karanlıkta, bilinmezler içinde bırakıyordu. Racine tek evladını ortadan kaldırmak fikrinden nefret ediyordu. Ama evde bir engerek yılanı yaşıyorsa, dikkatli olmak zorundaydı.

Telefonu kaldırıp konuşmaya hazırlandı. Emil'in kamyonuyla şaram- pola düşürdüğü çiftçi bulunmuş olmalıydı. Adamın zararı ve gurunun bedeli ödenecekti

Kadın hızla içini çekti. Bir annenin işi hiçbir zaman bitmezdi.

17

Hafif rüzgârlarla ve yüzeyi kıpırtısız denizlerle kutsanan Araştırma gemisi Atlantis hızla Azor adalarından uzaklaştı. Ve sonunda Atlas Okya- nusu'nun ortalarındaki Atlantik Masifi diye adlandırılan denizin altındaki batık dağın üzerine demirledi. Bu deniz dağı, Bermuda'nın beş yüz deniz mili doğusunda ve Azor adalarının güneyine yakın yerde okyanus tabanından sipsivri yükseliyordu. Bir zamanlar bu masif su yüzeyinin üstüne çıkarmış. Oysa şimdi, dağ kütlesinin yassı tepesi dalgalı okyanus yüzeyinin yetmiş, seksen metre kadar altındaydı.

Destek gemisinin buraya varışından birkaç saat sonra derin sualtı aracı Alvin dalışa hazır olacaktı.

Akşam yemeğinden sonra Paul ve Gamay dalış sırasında ne yapılması gerektiğini görüşmek üzere gemideki diğer bilim adamlarıyla bir toplantı düzenlediler. Kayıp Kent'in çevresinden, kaya, mineral ve bitki örnekleri toplamaya, ayrıca gözlemlerini kayıt etmeye karar verdiler.

Yedi kişiden oluşan Alvin ekibi şafak sökerken kalktılar, on dört sayfalık listeyi tekrar gözden geçirdiler. Saat yedide sualtı aracının etrafına toplanıp, bataryaları, elektronik aletleri ve diğer sistemleri teker teker kontrol ettiler. Video kameralarını, yiyecekleri, kaptan ve bilim adamlarını sıcak tutacak ekstra giysileri de araca yüklediler.

Sonra sualtı aracını dibe batıracak demir safraları aracın dış gövdesine astılar. Alvin okyanusun dibine dalmayacak küt diye düşecekti. Araç su yüzüne çıkacağı zaman da safralar atılacaktı. Eğer herhangi bir aksilik olursa güvenlik nedeniyle manipulatör kolları devreye girerek, personelin içinde bulunduğu fiberglas küre şiddetli su tazyikiyle yukarıya fırlayacaktı. Ya da sualtı aracı korkunç dar boğazlara sürüklenecek olursa ekip destek birimleri sayesinde yetmiş iki saat sualtında kalabilecekti.

Paul Trout, okyanusun hareketli doğasını anlayabilecek çapta, eski bir balıkçıydı. Hava raporlarını gözden geçirmişti. Ancak, daha çok kendi içgüdü ve deneyimlerine güveniyordu. Atlantis'in güvertesine çıkmış hava ve deniz koşullarını incelemişti. Koyu mavi renkli gökyüzünde birkaç ince bulut dışında bir şey yoktu. Trout bir banyo küvetinde bile bundan kaba hareketli suları görmüştü. Koşullar dalış için mükemmeldi.

Güneş doğar doğmaz, dalgıç ekibi Alvin 'in dalacağı bölgeye okyanusun dibine iki adet verici yolladı. Sualtı aracı vericilerin çıkaracağı çın sesiyle karanlık dünyadaki yerini tespit edecekti.

Gamay, Dr. Osborne ile yaptığı telefon konuşmasına kendisini kaptırmış, kocasının yanında dikiliyordu. İkisi uydu fotoğraflarıyla elde edilen Gorgon yosunu istilasını gösteren resimleri tartışıyorlardı.

"Yosun hesapladığımızdan daha hızlı büyüyor," dedi Osborne ve konuşmasını şöyle sürdürdü. "Büyük yosun kütleleri ABD'nin doğu kıyılarına doğru yayılıyorlar. Ve Büyük Okyanus'ta da yosun lekeleri görünmeye başladı."

"Biz Alvin'i suya indirmek üzereyiz," dedi Gamay ve ekledi. "Hava çok sakin. Su da oldukça berrak."

"Sen, elde edebileceğin tüm görüntüyü al. Yosunun gelişme alanlarını dikkatle gözle. Yayılma kaynağı belki de tam görünmüyordur."

"Kameralar her dakika çalışacaklar. Olasılıkla biz resimlere bakınca bir şeyler yakalayabiliriz. Ve ben bir şey elde eder etmez sana göndereceğim," dedi Gamay.

Telefonu kapayınca Gamay, Osborne'un dediklerini Paul'e ilettili. Yaptığı incelemelerin sonuçlarından memnun olan Paul "Tamam" işareti yaptı. Ayrılmaya hazır olduklarında sarı saçlı yakışıklı bir adam oraya geldi ve onlara iyi dileklerini sundu. Charlie Beck adlı bu kişi geminin güvenlik işlerinden sorumlu ekibin lideriydi.

"Bu şeyin içinde dibe inmek için çok cesur olmalısın. SEAL'in araçları beni hep kapalı yerlerden korkma hastalığına iter," dedi Beck.

"Kabini pek sıkışık," diyen Gamay ekledi. "Ama dalış yalnızca birkaç saat sürecek."

Genç kadın Beck ile vedalaştı. Soma o ve Paul, sualtı aracı Alvin'in güvertesine tırmanıp aracın içine girdiler. Titanyumdan yapılmış iki metre çapındaki dar kabinde oturaklarına oturdular. Aracın kapısı kapandı ve derin sualtı aracı yarım millik yolculuğu için dalışa başladı. Trout heyecanlanmıştı. Yalnızca onun ABD'nin New England'lı olanlara özgü sakın doğası bağırmasına engel oluyordu. Onun için bu sıkışık kabin, Kraliçe Elizabeth 2 transatlantiğinin lüks kamaralarından bile çok iyiydi. ABD Deniz Kuvvetleri için 1960'lı yıllarda yapıldığından beri Alvin'in derin su dalışlarında kazandığı başarılar onu dünyanın en ünlü sualtı araçlarından biri haline getirmişti. Şarkı söyleyen sincabın adını taşıyan bu araç, suda dört bin iki yüz yirmi metre derinliğe kadar dalabiliyordu. Araç, İspanya kıyılarında yitirilen bir hidrojen bombasını bulup çıkardığında dünya gazetelerinde manşet olmuştu. Bir başka keşif gezisinde Alvin, ilk ziyaretçileri Titanic'e taşımıştı.

Alvin'in bu kabininde oturup da dalış yapabilmek şansına erebilmek güç bir şeydi. Trout bu şansa ulaşabildiği için kendisini pek talihli sayıyordu. Eğer bu keşif gezisi pek ivedi sayılmasaydı, NUMA'daki etkileyici başarılarına karşın Trout böyle bir dalış yapabilmek için daha yıllarca bekleyebilirdi.

Trout ve Gamay sualtında yedi yüz elli metre kadar derinliğe yapacakları dalışı en ince ayrıntılarına kadar planlamışlardı. Dalışta her iki yönde, yani aşağı ve yukarı iniş çıkış birer saat ve dipte kalış iki saat sürecekti. Paul aracın robot kollarıyla dipte mineral örnekleri toplayacak ve Gamay, 35 mm.lik video kamerayla kayıtlar yapacaktı.

Sualtı aracını kullanan, Güney Kaliforniya Üniversitesi mezunu genç deniz biyoloğu Sandy Jackson adlı kadın pilot, kokpitin bisiklet didonuna benzeyen dümenini tutuyor, önünde birçok ışık yanıp sönüyordu. Sakin, sözcükleri uzata uzata konuşması ve serinkanlı davranışlarıyla Sandy Jackson bir zamanların efsane havacı kadın pilotu Jacqueline Cochran'ın genç modeli gibiydi. Otuz yaşlarında ince bir kadın olan pilot kot pantolonu ve yün kazağının içinde bir

maraton koşucusunun ince fiziğine sahipti. Ham havuç renkli saçlarını Alvin kokartlı, başına ters takılmış kepinin altına toplamıştı.

Gamay bu dalış için üzerine tek parçalı bir işçi tulumu giymişti. Trout bu dalış için normal giysisini değiştirmemişti. Dizleri taşlanmış kot pantolon ve yine kot kumaştan gömleği Brooks Kardeşler firması tarafından tam onun üzerine uygun, ısmarlama olarak yapılmıştı. Üstelik bu gömleğin üzerine kendisine bir yerlerde hediye edilen çok renkli bir papyon kravatı takmıştı. Giydiği bombardıman pilotu ceketi en kalite İtalyan derisinden dikilmişti. Pantolonunun altına giydiği iç çamaşırları bile ısmarlama giysilerdi. Önde gelen Wood Hole bilim adamlarının yaptığı gibi ayaklarına arkası açık terliklere benzeyen iş ayakkabıları giyinmişti. Açık kahverengi saçları dikkatle ayrılmış, şakaklarında geriye doğru itilip

anmıştı. Bu da onu, ünlü yazar F. Scott Fitzgerald'ın romanlarının birindeki kahramana benzetiyordu.

Pilot Sandy, "Biz genellikle aşağı inerken klasik müzik ve yukarı çıkarken hafif rok müziği çalarız. Ama seçim sizin," dedi.

Gamay, "Mozart, bu ortama pek uygun düşecek," diyerek yanıtladı.

Bir dakika sonra aracın kabini piyano konçertosunun kıvrak ezgileriyle doldu. Alvin dibe inerken pek az konuşuldu. Çünkü Sandy aracın kontrolleriyle ilgileniyor, Troutlar yapacakları işin ayrıntılarını gözden geçiriyorlardı.

Yarım saat sonra Sandy, "Yolu yarıldık," diye haber verdi.

Trout bu bildiriye gülümsemeyle karşılayarak, "Sualtı metropolünü görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Araç dalışını sürdürdü.

Bir süre sonra Sandy sordu. "Arkadaşlar, siz Kayıp Kent hakkında bir şeyler biliyor musunuz?"

Gamay, "Okuduklarıma göre, orası 2000 yılında tesadüfen bulunmuş. Pek az buluş, bu kadar çok sürpriz etkisi yaratmıştır," diye yanıtladı.

Sandy başını öne eğerek anlattı. "Sürpriz sözcüğü tepkileri tanımlamaya yeterli olmuyor. Şoka girmek daha uygun terim olur bence. Biz bir seferinde okyanus dağ sıralarındaki volkanik etkinlikleri arayan Argo II adlı aracı da yedeğimizde çekiyorduk. Gece yarısı saatlerinde ikinci vardiya amiri, video ekranında donmuş Noel ağaçlarına benzeyen görüntüleri saptadı. Ve bir hidrotermal

çıkışa rastladığımızı sezinledi. Diğer okyanus fay çıkışlarında burada bulduğumuz midye ya da kurtçukları görmemiştik. Bu sözler çevreye bir orman yangını gibi yayıldı. Çok geçmeden gemideki herkes kontrol kamarasına girmeye çalışıyordu. O sırada biz de kentteki sütunları görmeye başlamıştık."

"Ben, bir bilim adamının Kayıp Kent karada olsa hemen bir ulusal Park olarak benimseneceğini söylediğini işittim."

"Bizim orada bulduklarımız tam öyle şeyler değildi. O alandaki fay çıkışlarının çoğu daha önce keşfedilmişti. Sözgelisi, 'kara dumancı' gibi. Bunlar, okyanusun ortasındaki tektonik tabakalar tarafından oluşturulan sıradağlardaydı. Kayıp Kent de, en yakın volkanik alanın on beş kilometre kadar uzağmdaydı. Ertesi gün Alvin'i oraya daldırdık."

I

"Anladığım kadarıyla oradaki bazı sütunlar aşağı yukarı yirmi apartman katı yükseklikteymiş," diye söze karıştı Trout.

Sandy aracın dış farlarını söndürdü ve kendi lombozundan bakarak yanıtladı. "Peki, onları kendiniz de görün."

Paul ve Gamay da, kendi önlerindeki lombozlardan dışarıyı gözlediler. Daha önce Kayıp Kent'in resim ve videolarını görmüşlerdi. Ama hiçbir şey önlerinde uzanan ve başlangıçtan beri var olan bu görüntüyle kıyaslanamazdı. Araç şimdi inanılmaz bir sütun ormanının üzerinden kayar gibi geçerken Paul'un kahverengi gözleri heyecanla kırıştı. Aynı şekilde heyecanlanan Gamay da, sütunların kendisine dağların tepesindeki ağaçların çok soğumuş sisle oluşturduğu kar hayaletlerini anımsattığını söyledi.

Aşağıda görüntülerde, karbonlu ya da mika sütunlar beyazdan bej renge kadar sıralanmaktaydı. Gamay daha önce yapmış olduğu araştırmalardan açık renkli sütunların şimdi de etkin, daha koyu renkte olanlarının sönmüş yanardağlar olduğunu biliyordu. Sütunların tepesinde tüy gibi ince sivri uçlar bulunuyordu. Yaşlı ağaçların kabuklarında gelişen mantarlar gibi, sütunların kenarından beyaz renkli kulağa benzeyen uzantılar çıkmıştı. Sütun kenarlarında da, İspanyol dantelleri görüntüsünü veren yeni kristallar de belli ki sürekli oluşmaktaydı.

Bir noktada Sandy, Alvin'in inişini yavaşlattı ve sualtı aracı tepesi dokuz metre genişlikte olan bir bacanın üzerine kondu. Bu sütun, canlı ve hareketliymiş gibi görünüyordu. Sütunu hasır gibi kaplayan

canlılar dip akıntılarıyla sanki bir hoparlörden gelen müziğe eşlik eder gibi hep birlikte hareket ediyorlardı.

Gamay içinde tuttuğu soluğu bırakarak, "Bu sanki bir düş aleminde dolaşmak gibi," dedi.

"Bunu ben daha önce de görmüştüm ama yine de şaşkınlık ve hayranlıklar içindeyim," diyen Sandy aracı yüksek bir sütuna doğru hareket ettirdi. "Burası gerçekten çok ilginçtir. Ilık su denizin dibinde hafifçe yükselen bir yerden, bir çatlaktan çıkıp geliyor. Ve şurada sütun kenarındaki kulakçıkların altında hapis oluyor. Şu gördüğünüz hasır gibi oluşumlar aslında yoğun bakteri kolonileridir. Sütun kenarındaki kulakçığa benzeyen çıkıntılar 70 derece sıcaklıkta ve alkalik özellikteki sıvıların 1.5 milyon yıldan beri burada tutulmasıyla oluşmuşlardır. Buradaki su, dipteki çatlaklardan çıkan metan, hidrojen ile öteki mineralleri yaymaktadır. Kimi kişiler buraya geldiğimizde, yaşamın başlangıcına baktığımızı söylerler," diye ekledi.

Trout, karısına dönüp konuştu. "Ben kesin olarak kaya ve çakıltaşın- dan yapılmış bir adamım. Bir biyolog olarak bu kuramıma ne diyorsun?"

"Elbette bu mümkündür," diye yanıtlayan Gamay ekledi. "Burada, dışarıdaki koşullar dünyanın ilk günleri nasılsa onun tam benzeri. Sütunların çevresindeki bakteriler denizde oluşan ilk yaşam biçimlerini andırıyor. Eğer bu işlem volkanlar olmadan meydana geliyorsa, dünyada deniz tabanında bakteriyel yaşamın başladığı yerlerin sayısı büyük oranda artıyor. Böyle çatlaklar diğer gezegenlerde de yaşam için kuvözler oluşturabilir. Ve Jüpiter'in uyduları da, yaşamla dolu donmuş okyanuslara sahip olabilirler. Atlas Okyanusu'nun ortasındaki sıradağlar yüzlerce kilometre uzunluktadır. Şu halde yeni keşifler yapma kapasitesi sınırsız boyutlarda olmalı."

Trout, "Söylediklerin pek büyüleyici şeyler," dedi.

Gamay sordu. "Gorgon yosunu merkez üssü buraya göre nerede?"

Sandy gözlerini kısarak önündeki göstergelere bakıp yanıtladı. "Yaklaşık iki deniz mili doğudalar. Alvirim hızı oldukça şaşırtıcıdır. Saatte iki deniz mili kadar. Bu yüzden uçak pilotlarının dedikleri gibi, "Yerinizde rahatça oturun, bu gezinin keyfini çıkarın." Sualtı aracı Kayıp Kent'ten çıkarken sütunlar seyrelti ve sonra gözden

kayboldular. Ama sonra aracın ışıkları daha çok ince ve uzun ot saplarını aydınlattı.

Sandy bir ısıklık olarak konuştu. "Vay be! İşte yeni bir Kayıp Kent! İnanılmaz bir şey bu."

Araç her yönde ışıklarının aydınlattığı büyük bitki kümelerinin arasından geçiyordu şimdi.

"Bu durum, Kayıp Kent tıpkı Doğu Podunk'a0 benziyor," diyen Tro- ut önündeki lombozdan bakarak ekledi. "Biz şu anda gerçek gökdelenlerden söz ediyoruz. Örneğin şu, ünlü Empire State binasına benziyor."

Bir dakika sonra da Gamay, "Öf! Bana o lanet olası kudzu'ları> anımsatıyor burası," dedi.

Şu anda koyu yeşil renkli devasa perde gibi yükselen yosunlara yaklaşıyorlardı.

Alvin suda on beş metre kadar yükseldi, perdenin öteki tarafına geçti. Engel aşılmıca yine aynı düzeye inip yoluna devam etti.

Başını iki yana sallayarak konuşan Gamay, "Bu derinlikte böyle bitkileri görmek pek tuhaf," dedi.

Trout lombozdan bakarak çevresine bakarak karışım yanıtladı. "Gördüklerimizin hepsi pek de tuhaf değiller. Sağ tarafta neler görebileceğiz acaba?"

Sandy dümeni o tarafa kırdı ve halojen lambalarını denizin tabanına çevirdi.

<" İçine girilmeyen kasaba ya da kent.

(") Toprak erozyonunu önlemek için yetiştirilen ve çok hızla gelişen üzüm bağıdır.

Genç kadın denizaltı metropolünde sanki yeni bir McDonald hamburgercisi görmüş gibi söylendi. "Hayır, mümkün değil! Bu olamaz!" Aracını bir, iki metre daha tabana yaklaştırdı. Tabanda birbirine paralel üç metre aralıklı iki çizgi karanlıklara doğru uzanıyordu.

Trout, "Öyle görünüyor ki, biz buranın ilk ziyaretçileri değiliz," dedi.

"Sanki buradan dev bir buldozer geçmiş gibi. Oysa bu mümkün değil," diyen Sandy biraz duraladı. Sonra alçak sesle ekledi. "Belki de gerçek Kayıp Kent Atlantis burasıdır."

Paul, "Seninki güzel bir denemeydi. Ama, bu çizgiler çok yeni gibi," dedi.

Çizgiler bir süre düz uzandılar. Sonra iki yosun sütunun arasında yana dönerek doksan metre kadar sonra gözden silindiler. Tabanda birkaç yerde yosun sütunlarının arasında sanki boylu lobutları

dikmiş gibi gö- ründüler. Bazı yosun sütunları sanki dev bir varlık onları ezmiş gibi tabana serilmişti. Pek büyük ve güçlü bir şey bu Kayıp Kent'in arasından geçip onu orakla biçmiş gibi görünüyordu.

Trout, "Burada, denizin tabanında bir kesim temizleme işlemi yapılmış," dedi.

Gamay video ve sabit kameralarla yosunun yıkım sahnesini kayıt etmeye çalıştı. Şimdi dipte yeni faylar bulunan bir alanın için girmişlerdi. Özgün Kayıp Kent burası ile kıyaslandığında, Kızıl servi ormanı ile karşılaştırılan sıradan bir çam ormanı gibi kalırdı. Bazı yosun sütunlar o denli yüksektiler ki, tepeleri görünmüyordu bile. Zaman zaman araçla büyük yosun kütlelerinin çevresinden dolaşmak zorunda kaldılar.

Sandy, "Tanrı'ya şükür şu kameralar var. Yoksa yukardakiler söylediklerimize inanmayacaktı," dedi.

Trout, "Ben de gördüklerime tam anlamıyla inanamıyorum. Ben... şu da neydi?" dedi.

"Ben de gördüm," diyen Gamay ekledi. "Büyük bir şey üzerimizden geçti."

"Bir balina mıydı?" diye Trout sordu.

Gamay, "Bu derinlikte balina olamaz," diye yanıt verdi.

"Pekiye dev bir mürekkep balığına ne dersin? Onların balinalardan çok daha derinde yaşadıklarını duymuştum."

Gamay şöyle konuştu. "Böyle bir yerde her şey mümkündür."

Trout, Sandy'den aracını olduğu yerde 360 derece döndürüp döndü- remeyeceğini sordu.

"Sorun yok, bu mümkündür," diyen Sandy dümenle biraz oynadı ve araç bulunduğu yerde dönmeye başladı. Ve her yöne doğru görüşün kapandığı yoğun sütun kümelerinin arasındaydılar.

Alvin'in tam önündeki sütun bir piyanonun telleri gibi titreşmeye başladı. Sonra iki, üç ot sapı yavaş bir hareketle büküldü ve dumanımsı bir bulutun arasında kayboldu. Trout, kara dev gibi bir şeyin duman bulutunun arasından çıkıp üzerlerine geldiği izlenimine kapıldı.

Sandy'e hemen tornistan yap, diye bağırdı. Ama aracı hızlı manevra yaptırmanın mümkün olmadığını biliyordu. Üstelik aracın pilotu üzerlerine doğru yaklaşan dev varlık karşısında donmuş kalmış gibiydi. Ve genç kadın harekete geçtiğinde çok geç kalmıştı.

Sualtı aracı titredi ve basınç tankı yüksek sesli bir gümbürtü çıkardı.

Sandy, sualtı aracını geriye doğru hareket ettirmeye çalıştı ama komuta ettiği kontrollerin hiçbirinden karşılık alamadı.

Trout bir kez daha önündeki lombozdan dışarı baktı.

Biraz önce aracın ışıklarının beyaz ve bej renkleri yansıttığı ormanda canavar bir ağız esnermiş gibi açıldı.

Kaçınılmaz şekilde Alvin sualtı aracı büyük, parıltılı bir boşluktan içine çekildi.

18

Alvin'in deniz yüzeyine çıkması üç saat gecikmişti. Her geçen dakika destek gemisi Atlantis'te kaygıları artırmaktaydı. Başlangıçta gemidekiler biraz endişelenmişti. Çünkü, sualtı aracının kusursuz, uzun süreli bir güvenlik sicili ile çok acil durumlarda kullanılacak güvenilir sistemleri vardı. Oysa şu anda tuhaf bir gemi de ortaya çıkınca, duyulan endişelerden doğan gerginlik en yüksek düzeye çıkmıştı.

Charlie Beck güverte korkuluklarına dayanarak dürbünüyle tuhaf gemiyi incelemeye başladı. Küçük bir şilep olan bu gemi miadını doldurmuş bir tekne havasındaydı. Kanserileşmiş pas lekeleriyle dolu gövdesi şiddetle boyanmaya gereksiniyordu. Genel olarak bu gemi ihmal edilmiş bir görünümdeydi. Çarpma izleriyle dolu olan gövdesinin baş ve kık taraflarında silinmiş bazı yağlıboya izlerinin üzerinde şimdi bağlama limanı olarak Malta yazılıydı.

Beck, bu şilebin Malta ya da İngiliz bandrolü olmadığını; kolaylık olsun diye bu ülkenin adının seçildiğini biliyordu. Geminin adı da yalnızca geçen yıl içinde bile beş kez değiştirilmiş olabilirdi. Hiç kuşkusuz perso-

F: 13

neli de, üçüncü ya da dördüncü dünya ülkelerinin düşük ücretli denizcileriydi. Bu şilep olsa olsa potansiyel bir korsan ya da terörist bir geminin tipik örneğiydi. Ve denizcilikte güvenlik işlemlerinde bağlama limanı olarak "El Kaide Gemisi" diye adlandırılabilirdi.

Profesyonel bir asker olan Deniz Albayı Charlie Beck nispeten karmaşık olmayan bir dünyada yaşamaktaydı. Yalın olarak müşterileri ona yapılacak işleri verir, o da onları yapardı. Düşünmeye ayırabildiği pek kısa zamanlarında Charlie, kara sakallı korsanlara saygısını göstermek üzere bir anıt dikmeyi düşlerdi. Öyle ya ünlü İngiliz korsanı William Teach ile onun yolunu izleyenler olmasaydı;

Beck'in ne Mercedes arabası, ne hız teknesi ve ne de Virginia eyaletinin kırsal kesiminde lüks villası bulunurdu. ABD Savunma Bakanlığı'nın Pentagon labirentinde bir çalışma masasının gerisinde oturan bitkin ve çökük bir bürokrat olabilir; duvarda asılı hizmet tabancasına uzun uzun bakıp onunla kendi beynine bir kurşun sıkmayı düşünebilirdi ancak.

Beck, korsan gemisi saldırılarından korkan armatörlerinin bu konuda danışıp hizmet aldıkları Deniz Güvenlik Servisi adlı firmanın sahibiydi. Onun güvenlik timleri dünya üzerinde belli yerlerde merkezleşmişti. Gemilerin personeline, denizde kendilerine saldıracak kişileri tanıma ve onlara karşı kendilerini korunma yolunu öğretiyorlardı. En tehlikeli sularda etkin şekilde silahlanmış DGS timleri hazır güç olarak dolaşmaktaydılar.

Firma, hareketli işleri özleyen birkaç eski donanma sualtı kurtarma elemanı ile işe başlamıştı. Firmanın etkinliği denizlerde korsanların artışıyla hızla gelişmişti. Üstelik New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan büyük saldırı, terörizm tehlikesine karşı kişilerin tetikte durmasını sağlamıştı. Ve Charlie Beck kısa sürede kendisini birkaç milyon dolarlık işin tepesinde bulmuştu.

Ticaret gemileri her zaman korsanlardan çekinirdi. Oysa, Maurice Ewing adlı araştırma gemisine yapılan saldırı, bilimsel çevrelere de uyarıcı olmuştu. Bu gemi Afrika anakarasının Somali kıyılarında oşinografi çalışmaları yaparken ona küçük bir tekneden atışlar yapılmış, daha sonra roketle de saldırılmıştı.

Tanrı'ya şükür, roket tekneye isabet etmemiş ve gemi oradan son hızla kaçmıştı. Ama bu olay barış zamanı bile bilimsel araştırmalar yapan bir geminin değerli kargo taşıyan tekneler gibi kötü niyetli kişilerin iştahını çekeceğini ortaya koymuştu.

Korsanlara göre araştırma gemileri de yüzen bir maden damarıydı. Bir korsan, çalıntı bir dizüstü bilgisayarını, sıradan bir işte bir yılda kazanacağı paradan yüksek fiyata satabilirdi.

Zeki bir işadamı olarak Beck doldurulacak uygun bir çukuru görmüştü. Onun içgüdülerinden biri de iş yaşamıydı. Beck gibi çıkarıcı bir kişi duygusallıktan uzak durmalıydı. Ancak, denize karşı özel bir sevgisi, bağlılığı vardı. Okyanusların araştırılmasına karşı yapılan saldırı, onun kendisine yapılmış iğrenç bir saldırı gibi görünmüştü.

Beck'in firması özellikle araştırma gemilerinin güvenliği ile ilgili bir program geliştirmişti. Çünkü bu gemiler denizde uzun süreler belli bir yerde demirli kalıyor, sondajlar yapıyor ve sualtı araçlarıyla dalışlar yaptırırken bütün bu etkinlikler sırasında saldırılara karşı pek zayıf, duyarlı bir hedef oluyorlardı. Bir yerde sabit olan bir gemi, korsanlar için yere oturmuş bir ördek gibi kolay bir avdı.

Charlie Beck ve ekibi, araştırma gemisi Atlantis'e Woods Hole Oşinografi Enstitüsü tarafından getirilmişti. Kayıp Kent 'te yapılacak birkaç günlük araştırmadan sonra geminin Beck'in ekiplerinden biriyle Hint Okyanusu'na gitmesi planlanmıştı. Beck böyle gezilere diğer işlerinden zaman ayırabildiğinde, ekibinin başında olur; adamları ile gemi personelinin birlikte eğitim ve hazırlık yapmalarını isterdi. Bilimsel bir dergide Kayıp Kent hakkında ilginç bir yazı okuduktan sonra, bu geziye katılmak istemişti.

Yaşı altmışına yaklaşmış olan Beck saçları kırlaşmış ve gri renkli gözlerinin çevresinde kırışıklıklar oluşmuş bir adamdı. Orta yaşların erkeklere kazandırdığı göbek bölgesindeki yağlanmalara karşı yaptığı sıkı diyet ve yoğun egzersizlerle savaşıyor, kilosunu sabit tutmayı başarıyordu.

Bu yolculukta o ve eski sualtı kurtarıcılarından oluşan üç kişilik ekibi, gemi personeli ve bilim adamlarına günlük sürekli spor egzersizleri yaptırmaktaydı. Onlar, bilim adamlarına hız ve sürprizlerin korsanların en büyük üstünlüğü olduğunu öğretiyorlardı. Gemi personeline de, günlük programların değiştirilmesi, limanlara girişin kısıtlanması, gün ışığında seyir yapılması, olası bir tehdidin saptanması, projektörlerin hedefe döndürülmesi, gece nöbetlerinde dalga geçilmemesi ve gemiye izinsiz çıkanların yangın hortumuyla defedilmesi telkin edilip öğretilmişti. Bütün bunlar uygulanıp da başarısız kalırsa korsanlara istedikleri verilecekti. Çünkü hiçbir gemi bilgisayarı bir insanın yaşamından daha değerli değildi.

Bu eğitim iyi yapılmış ama gemideki bilimsel etkinlik yoğunlaştıkça güvenlik düşüncesi bir yana itilir olmuştu. Güneydoğu Asya ve Doğu Afrika'nın tersine, Atlas Okyanusu'nun orta kesimindeki sular korsanların yoğun etkinlik alanı olarak düşünülmüyordu. Ve Alvin sualtı aracı dalışlara başladığında artık onun yeniden su yüzeyine çıkmasından başka şey düşünülmez olmuştu.

Ŗu anda tam Alvin bunalımının ortasında iken, tuhaf gemi ufukta belirmiŖti. Bu durum Beck'e rastlantının ötesinde bir durum olarak göründü.

Atlantis araştırma gemisinin genellikle tehlikeli olmayan sularda olduğunu bilmesine ve tuhaf geminin açıktan açığa tehlike yaratmadığını görmesine karşın, o geminin makinelerini durdurmasını izledikten sonra Beck, kaptan ile görüşmek üzere köprüüstüne çıktı. Dümən dolabının bulunduğu kamaraya girerken, gemi telsizinden gelen tiz sesi duydu:

"İmdat, İmdat! Yardıma gelin!"

Elinde mikrofon bulunan kaptan çağrıya şöyle karşılık verdi. "İmdat çağrınız alındı. Burası araştırma gemisi Atlantis. Lütfen, çağrınızın nedenini açıklayın."

Bu isteğe yanıt verilmeden imdat çağrısı yineleni.

Kaptan bir bağlantı daha kurmaya çalıştı ama başaramadı. Tuhaf geminin güvertesinden kara renkli yağlı bir duman yükseldi.

Gemiyi dürbünüyle gözleyen kaptan, "Ambarlarından birinde yangın çıkmış gibi görünüyor," dedi.

Dümenciye diğər tekneye yaklaşmak üzere gerekli emirleri verdi. İmdat çağrısı sürekli yineleniyordu. Atlantis tuhaf gemiden yüz metre kadar açıktaki durdu. Beck şilebin güvertesini gözleriyle taradı. Ambardan yine duman çıkıyordu. Oysa güvertede kimsenin bulunmaması şaşırtıcıydı. Yangın çıkan bir gemide mürettebatın güvertede korkulukların yanında dikkati çekmek üzere toplanmaları, denize filika indirmeleri ya da kendilerini denize atmaları gerekirdi.

Beck'in uyarıcı antenleri titreşmeye başlar gibi olmuştu.

"Bu işe ne dersiniz?" diye kaptana sordu.

Kaptan dürbününü gözlerinden indirip yanıtladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yangın tüm gemi mürettebatını iş yapamaz duruma getirmiş olamaz. Birkaç dakika öncesine kadar birileri o gemiyi hareket ettiriyordu. Ŗu anda belli ki köprüüstünde imdat çağrısı yapan biri de var. En iyi bir ekibi durumu incelemeleri için oraya göndermem gerekiyor. Belki de o geminin tüm mürettebatı alt güvertede iş göremez durumdadır."

Beck, "O işte benim ekibimi kullanın. Onlar böyle durumdaki bir gemiye çıkmaya ve sağlık yardımı vermeye talimlidir," dedi ve ekledi. "Üstelik giderek tembellişiyorlar. Bu onlara iyi bir egzersiz olur."

"Sağ ol," diyen kaptan sözünü sürdürdü. "Benim kafam zaten Alvin ile Çok meşgul." Soma, İkinci kaptana dönüp botu hazırlamaları emrini verdi.

Beck'in adamları güvertede, yanan tekneye bakıyorlardı. Beck onlara yanlarına silah ve cephane de almalarını söyledi. "Siz giderek kilo alıp tembeDeşiyordunuz. Bunu egzersiz olarak düşünün ama silahlarınızı kullanmaya da hazır olun. Dikkatli davranın!" dedi.

Ekip harekete geçerken uzun zamandır hareketsiz kaldıkları için sevinçliydi. Kurtarma ekipleri değişik üniformalarıyla tanınırdı. Başlarına bandana bağlamayı geleneksel şapkalara yeğlerlerdi. Üzerlerine de kamuflaj giysileri giyerlerdi. Bu ekip de öyle giysiler içindeydi.

Beck'inki gibi küçük bir ekip de şaşırtıcı derecede atış gücüne sahip olurdu. Silahlarını beze sarar ve gözlerden saklı tutarlardı. Charlie Beck, bir insanı ikiye bölebilecek 12 kalibrelik kısa namlulu bir tüfeği yeğlerdi. Ekipteki adamları da, M-16'ların değişik bir uyarlaması olan siyah Car-15 silahlarını taşıyorlardı.

Ekiple birlikte yola çıkan Beck ile adamları kıçtan takma motorlu hava şişirmeli lastik bota atladı. Dümene geçen Beck botu yanan şilebe doğru döndürdü. İki gemi arasındaki mesafeyi kısa sürede aştılar. Beck botu geminin yanından sarkan bir merdivene yanaştırdı.

Dumanlardan korunmak için şilebin dik bordasının yanına sığınan ekip gaz maskelerini yüzlerine takıp silahlarını omuzlarına taktı. Sonra dumanlarla kaplı güverteye çıkmak üzere basamakları tırmandılar. Beck en deneyimsiz adamı kendi yanına alıp baş tarafa doğru giderken yeniden buluşmak üzere diğerlerini kıça doğru yolladı.

Bir dakika soma güvertede hiçbir canlı göremeden yeniden bir araya geldiler. Ve soma köprüüstüne yollandılar. İkişerli olarak birbirlerini korumak üzere ilerliyorlardı.

"İmdat, imdat! Yardıma gelin.r

Bu sözler köprüüstünün açık bırakılmış kapısından geliyordu. Oysa içeri girdiklerinde, köprüüstünde kimsenin bulunmadığını gördüler.

Beck arkasını döndü ve orada aynı mesajı üst üste vermek üzere bir kasetçalar aygıtının çalıştığını gördü. Adamın deneyimli beyninde alarm zilleri çaldı.

Adamlarından biri, "Lanetler olsun! Bu berbat koku da ne böyle?" diye söylendi.

Kötü koku şu anda hepsinin maskelerinden geçip burunlarına doluyordu.

"Kokuya boş verin!" diyen Beck sakın bir sesle ek talimat verdi. "Bota dönüyoruz. Çabuk olun!"

Beck'in bu sözleri ağzından çıkmıştı ki, kanları donduran bir haykırış köprüüstünü doldurdu. Açık kapıdan içeri korkutucu bir yaratık, bir canavar girdi. Tümüyle içgüdüsel olarak Albay Beck silahını kaldırıp ateş etti.

Daha sonra birçok haykırış ve ekipteki adamların bağırırları ile kullandıkları silahların patlama sesleri duyuldu. Uzun beyaz saçlı, sarı dişli ve parlak kırmızı gözlü yarı çıplak yaratıklar içeri dolup ekibe saldırdılar.

Sonunda Beck'in silahı elinden fırladı. Gırtlığına pençeler saplandı. Çok kötü çürümüş balık kokusu burnunu doldururken havaya kaldırılıp güverteye fırlatıldı.

19

Gümüşi renkli Rolls-Royce araba güneşli havada Fransa'nın kırsal kesiminde hızla ilerliyor, çiftlik evlerinin, yeşil tarlaların ve sarı renkli büyük ot yığınlarının arasından geçiyordu. Provence'e uymasından önce antikacı Darnay onlara kendi arabasını kullanmalarını önermişti. Egzotik arabaları seven iş arkadaşı Dirk Pitt'in tersine, Austin ülkesindeyken NUMA'nın markası ne olursa olsun sıradan arabalarını kullanırdı. Şu anda Rolls-Royce araba hızla bir tepeyi ve sonra geniş bir vadiyi aşarken genç adam kendisini uçan bir halıyı sürermiş gibi duyumsuyordu.

Skye, onun yanında oturuyor, açık camdan esen ılık rüzgâr genç kadının saçlarını uçuşturuyordu. Austin'in dudaklarındaki hafif gülümsemeyi gören Skye, "Düşüncelerine bir kuruş veririm," dedi.

"Şu anda iyi şansım için kendimi kutluyorum. Ünlü ressam Van Gogh'a tablolarım esinlendiren nefis bir kırsal kesimde görkemli bir arabayı sürüyorum. Yanımda güzel bir kadın var. Ve ben şimdi de NUMA'nın maaş bordrosundayım."

Skye yanlarından geçen manzaraya özlemle bakarak yanıtladı. "Sana o maaşın ödenmesi büyük şanssızlık. Aksi takdirde yani o maaş ödenme- se, biz Fauchardları unutur, kendi yolumuza devam ederdik. Bu pis iş beni hasta ediyor."

"Oysa, bu iş uzun sürmeyecek," diyen Austin ekledi. "Biraz önce sevimli bir hanın önünden geçtik. Fauchardları ziyaret ettikten sonra dönüp orada ertelediğimiz akşam yemeğini yiyebiliriz."

"Ziyaretimizi kısa tutmak üzere çok akıla bir neden bu," diyen Skye bir yol kesişmesine yaklaşırlarken elindeki haritasına bakarak, "Biraz ilerde sola dönüş yapmamız gerekecek," dedi.

Birkaç dakika sonra Austin arabayı dar bir şose yola döndürdü. Burada sağa sola göz alabildiğine uzanan üzüm bağlarına yer yer sapan toprak yollar bulunuyordu. Sonra üzüm bağları daralmaya başladı. Ve araba iki tarafı üzerine elektrikli kabloyla akım verilen tel örgülü çitlerin arasındaki yolda ilerlemeye başladı. Bu çitin üzerinde birkaç dilde GİRİLMEZ yazılı tabelalar asılmıştı. Çitin ucundaki bahçe kapısı açıktı. Bu yüzden durmayıp, sık ağaçlıklı bir korunun ortasındaki yolda ilerlemeye başladılar. Burada kaim gövdeli ağaçların dallan eğilip iki yandan yolun üzerini örtmekteydi..

Gölge yolda sıcaklık bir, iki derece düşer gibi olmuştu. Bu nedenle Skye kollarını göğsünde kavuşturup kamburunu çıkarır gibi oturuyordu.

Austin sordu. "Üşüdün mü? Camları kapayayım mı?"

"İyiyim," diyen genç kadın ekledi. "Güzel bir tarım arazisi ve bağlardan sonra bu ani değişikliğe hazır değildim. Bu orman... İçimde kötü bir his var."

Austin sık koruya baktı. Ağaç gövdelerinin ötesinde birtakım gölgeler görünüyordu. Ara sıra ağaçlar aralanıyor ve ortaya küf kokulu bir bataklık çıkıyordu. Genç adam farları yakıp söndürdü ama bu yalnızca karanlığı yoğunlaştırır gibi fark yarattı.

Sonra manzara değişti. Yol genişledi ve iki yanında uzun meşe ağaçlarıyla sınırlandı. Bu ağaçların tepesinde dallar birbirine giriyor ve yol en az bir buçuk kilometre uzunluktaki ağaç tüneli boyunca ilerledikten sonra birdenbire sona eriyordu. Yol hafifçe yükselmeye de başlamıştı.

Skye pek yüksek olmayan bir tepenin üzerinde granitten yapılmış dev kütle halinde yükselen binaya bakıp, "Hey Tanrı'm!" diye söylendi.

Austin'in gözleri bu granit kütlede konik biçimli taretler ve mazgallı duvarlara takılmıştı. "Sanki anayoldan sapınca on dördüncü yüzyılın Transilvanya'sına gelmiş gibi olduk," dedi.

Genç kadın alçak sesle yanıtladı. "Uğursuz bir şeyin görkemli bir örneği bu."

Austin şatonun mimarisinden büyülenmiş gibiydi. Skye'a dönüp baktı. "Aynı şeyi Drakula Şatosu için de söylerler."

Sonra, arabayı içinde tuhaf heykelli bir çeşme bulunan havuzun çevresinde dolanan beyaz çakıl taşlarıyla kaplı bir giriş yoluna sürdü. Buradaki heykelin motifi, zırhlar giyinmiş iki savaşçının kanlı bir ölüm kalım mücadelesiydi. Bronz yüzlü savaşçılar acıdan kıvranırlar gibiydiler.

Austin, "Heykel pek çekici," dedi.

"İhh! Kesinlikle bir ucube!..."

Genç adam arabayı kale hendeğinin üzerinde bulunan bir kemer köprü'nün yakınına park etti. Hendepteki durgun suyun yeşilimsi kahverengi yüzeyinden bataklık kokusu yükseliyordu. Arabadan inip köprüyü ve açık duran kapıyı geçtiler.

Duvarların içinde kalan avluda ana bina ile müstemilat arasında uzanan kaldırım taşlarıyla kaplı geniş yolda yürüdüler. Kimse kendilerini karşılamaya gelmediğinden avluda ana binaya doğru ilerleyip öndeki terasın merdivenlerini tımandılar.

Austin elini üzeri demir kuşaklarla berkitilmiş ahşap kapıyı süsleyen som demirden kapı tokmağının üzerine koyarken sordu. "Bunu tanıdın mı?"

"Miğferdeki ve uçaktaki kartal armasının aynısı."

Başını sallayarak onaylayan genç adam tokmağı iki kez kaldırıp indirerek kapıyı çaldı. "Bu kapıyı dışsız kambur İgor'un açacağım tahmin ediyorum."

"Eğer öyle olursa dönüp arabaya doğru koşacağım."

"Gerçekten dediğim gibi olursa, ben koşarken sana yolumdan çekilmeni öğütlerim," dedi genç adam.

Kapıyı açan ne dışsız ne de kamburdu. Uzun boylu, sarışın ve beyaz tenis giysileri içinde bir adamdı. Kırk ya da elli yaşlarında olabilirdi. Ama yüzü çizgisiz ve bedeni bir sporcunununki kadar dik olduğu için gerçek yaşını kestirmek pek güçtü. Elini tokalaşmak üzere uzatan adam hoş bir gülümsemeyle, "Siz, Bay Austin olmalısınız," dedi.

"Doğru. Ve bu bayan da, yardımcım Bouchet."

"Ben Emil Fauchard'ım. Sizinle tanışmaktan memnunum. Paris'ten buraya kadar gelerek büyük incelik gösterdiniz. Annem sizi sabırsızlıkla bekliyordu. Lütfen böyle gelin."

Adam canlı adımlarla önde yürüyerek konuklarını geniş antreden ve yol halısı kaplı bir koridordan geçirdi. Burada yüksek tavanlara

yağlıboya ile su perileri, yarı insan yarı keçi tanrısal varlıklar ve dünyadakilere benzemeyen ağaç tasvirleri yapılmıştı. Ev sahibini izlerlerken Skye, Austin'ın kulağına fısıldadı.

"Senin Igor kuramın suya düştü."

Genç adam ifadesiz bir yüzle yanıt verdi. "Yalnızca bir tahmindir."

Skye gözlerini devirdi. Bu da genç adamın hazırcevaplığına en güzel yanıt oldu.

Pek sıkıcı olmasa da koridor sonu gelmez uzunluktaydı. Duvarlardaki ahşap kaplamaların üzerine ortaçağa ilişkin av sahnelerini gösteren goblenler asılmıştı. İğne ile kuyu kazar gibi işlenmiş goblenlerde gerçek boyutlarda soylu kişiler ile uşaklarının zavallı geyik ve yabanıl domuzları gösteren sahneler yer almaktaydı.

Fauchard durdu kapıyı açıp konuklarını içeri buyur etti.

İçine girdikleri oda şatonun aşırı büyük çaptaki mimarisinin tam zıd- dıydı. Alçak tavanı, kitap raflarıyla dolu duvarlarıyla kırsal kesimdeki bir kulübeyi andıran küçük ve samimi görünen bir odaydı. Odanın köşesinde bir kadın uzun pencereden gelen doğal ışıktaki deri kaplı koltuğa oturmuş kitap okuyordu.

Hafifçe seslenen Fauchard, "Anne, konuklarımız geldiler. Bay Austin ile yardımcısı Bayan Bouchet," dedi.

Kadın gülümsedi. Okuduğu kitabı yana koyarak ayağa kalktı ve konukları selamladı. Ayakta duruşu ve uzun boyuyla bir askere benziyordu. Üzerinde siyah bir iş kıyafeti, boynunda soluk teni ve gümüş saçlarına pek uygun lavanta rengi eşarbi vardı. Bir balerin gibi küçük ama zarif adımlarla yaklaşmış umulmadık bir güçle el sıkıştı.

Rahatmış gibi görünen iki iskemleyi göstererek, "Lütfen oturun," dedi ve oğluna bakarak ekledi. "Konuklarımız uzun araba yolculuğundan sonra susamışlardır." Kadın aksansız İngilizce konuşuyordu.

Emil, "Dışarı çıkıyorum. İlgileneceğim," diye karşılık verdi.

Kısa süre sonra bir uşak elinde soğuk su şişesi ve bardaklarla görüldü. Kadın uşağı gönderip bardaklara suyu kendisi koyarken Austin onu inceledi. Oğlu gibi bu kadının yaşını kestirmek de güçtü. Kırk ile altmış yaşlarının arasındaki bir yerde olabilirdi. Yaşı her ne olursa olsun, kadın klasik anlamda pek güzeldi. Örumcek ağı gibi çizgilerinin dışında teni akik taşı gibi pürüzsüz, gri gözleri tetikte ve zeki bakışlıydı. Gülümseyişi ayartıcıdan gizemliye dek değişiyor, sesi belki de yaşından gelen bir kısıklıkla çıkıyordu. "Yardımcınızla birlikte Paris'ten buraya gelmeniz büyük bir incelik, Bay Austin," dedi.

"Önemli değil, Bayan Fauchard. Siz çok meşgul olmalısınız. Size son dakikada haber verdiğimiz için özür dilerim. Bizi kabul etmenize sevindik."

Kadın şaşırmış gibi ellerini havaya kaldırarak, "O keşfinizden sonra, nasıl olur da sizi görmemezlik ederim? Doğrusunu söylemek gerekirse Uyuyan Adam Buzulu içinde bir ceset bulunduğunu ve onun büyük amcam Jules Fauchard olduğunu öğrenince pek şaşırdım. Ben de Alp dağlarının üzerinden pek çok kez uçmuş ama ailemizin renkli kişinin orada buzların altında donmuş olabileceğinden kesinlikle kuşulanmamışım. O kişinin gerçekten Jules olduğuna emin misiniz?"

"Ben cesedi görmedim ve kimliğinden emin olamam," diyen genç adam anlattı. "Ama, buzul gölünde bir Morane-Saulnier N uçağı buldum ve o uçağın yapımcısının seri numarası yoluyla Jules Fauchard'a ulaştım. İkincil derecede ipuçları ama hiç değilse zorlayıcı sonuçlar."

Bayan Fauchard boşluğa bakarak konuklarıyla değil de kendisiyle konuşur gibi, "Yalnızca Jules Fauchard olabilir o," dedi. Düşüncelerini toparlayıp ekledi. "Jules, 1914'te Morane-Saulnier marka uçağıyla buradan havalandıktan sonra yok oldu. O, uçmayı pek severdi. Fransız Havacılık Okulu'na devam etmişti. Sonunda muradına erdi, zavallı adam. Yakıtı bitmiş ve dağlarda güç hava koşullarıyla karşılaşmış olmalı."

"Burası o buzuldan çok uzakta," diyen Skye sordu. "Onu, buradan Alp- lere kadar uçmaya ne zorladı dersiniz?"

Hoşgörölü bir tavırla yanıtladı Bayan Fauchard. "O, çılgının biriydi, söyledığım gibi." Sonra kadın dönüp Austin'e hitap etti. "Sizin NUMA ile fg'li olduğunuzu biliyorum. Şaşırmış gibi bakmayın. Adınız ve geçmişiniz tüm gazete ve televizyonlarda. Buzulun altındaki bilim adamlarını bir sual11 aracıyla kurtarmanız çok cesur ve zekice bir iş."

"O işi ben tek başıma yapmadım. Büyük ölçüde yardım aldım."

"Zeki olduğunuz kadar alçakgönüllüsünüz de," diyen kadın Austin'e dikkatle bakıyordu şimdi. "Korkunç bir adamın bilim adamına saldırdığını da okudum. O adam ne istiyordu acaba?"

"Karmaşık ama yanıtı zor olmayan bir soru bu. Belli ki o adam cesedi kimsenin bulmasını istemiyordu. Ve içinde birtakım belgeler bulunan bir kutuyu da alıp kaçmıştı."

"Çok yazık," diyen kadın içini çekerek ekledi. "Belki de o belgeler büyük amcamın tuhaf davranışlarına ışık tutacaktı. Siz onun Alpler'de ne yapmak istediğini soruyordunuz, Bayan Bouchet. Yalnızca bir tahminde bulunabilirim: Anlarsınız ya, o büyük acılar çekiyordu."

"Hasta mıydı?" diye sordu Skye.

"Hayır ama o sanatı ve edebiyatı seven çok duyarlı bir insandı. Başka bir ailede doğmuş olmalıydı. 'Ölüm Tacirleri,' diye anılan bir ailede doğmuş olmak onun en büyük sorunuymdu."

"Bu, kolay anlaşılabilir bir durum," dedi Austin.

"Bize daha kötü adlar da takıyorlar, bayım. Bana inanın. Yazgının tuhaf oyunlarından biri, Jules doğuştan işadamaı idi. Belki dolambaçlı yollardan giderdi ve hareketlerinin ardında Makyavelci felsefe egemendi. Ailemiz onun ellerinde çok zenginleşti."

"Bu imaj onu zarif karakterine ilişkin anlattıklarınıza pek uymuyor."

"Jules sattığı malların ima ettiği şiddetten nefret ederdi. Oysa biz yapıp satmasak bu işleri başkasının yürüteceğini düşünerek kendisine mazeret bulurdu. O, Alfred Nobel'in büyük hayranıydı. Nobel gibi, ailesinin servetinin büyük bölümünü barışı teşvik etmek için harcardı. Kendini de doğal güçlerin dengesi olarak görürdü."

"Bir şey onun dengesini bozmuş olmalı."

Kadın, genç adamın bu sözünü başını öne eğip onayladı. "Biz bu dengesizliğin onun savaşa bakışında yattığına inanıyoruz. Birinci Dünya avası'nı azametli ve dünyadan habersiz liderler başlattı. Ama, onların da, silah tacirlerinin reçetesiyle savaşa itildikleri bir sır değildir."

"Fauchard ve Krupp aileleri gibi mi?"

Krupp ailesi başarmak için her şeyi göze alır," diyen kadın kötü bir şeyi koklamış gibi burun bükerek ekledi. "Onlar başka bir şey değil, ama başarılı kömür madencisidir. Servetlerini kan ve ter üzerine kurmuş sonradan görme insanlardır. Krupplar da ortaçağda yüzeye çıkmadan Fauc- hardlar gibi silah yapımı işindeydiler. Bizim ailemiz hakkında neler biliyorsunuz, Bay Austin?"

"Çoğunlukla bir istirdye gibi büyük gizlilikler içinde yaşadığınızı."

Bayan Fauchard bir kahkaha attı. "Silah işiyle uğraşıyorsanız, gizlilik kötü bir terim değildir. Oysa ben, bunun yerine 'tedbirli' sözcüğünün kullanılmasını yeğlerim." Kadın düşünceli tavırlarla başını öne eğerek oturduğu yerden kalktı. "Lütfen benimle gelin.

Size Fauchardlar hakkında bin kelimenin söyleyeceği şeyden fazlasını ifade eden bir şeyi göstereceğim," dedi.

Konuklarının önüne geçti ve bir koridorda ilerledi. Onları kapısında çelikten üçlü kartal arması bulunan bir kemerin altına getirdi. "Burası şatonun silah deposudur," dedi ve kapıdan geçerlerken ekledi. "Fauchard İmparatorluğu'nun kalbi ve ruhudur."

Yüksek tavanı tahta kirişlerle kaplı katetrale benzeyen çok geniş bir odaya girdiler. Kiliselerin sütunlarla desteklenen uzun bölümlerine benzeyen yerdeki nişlerde azizlerin heykelleri yerine dönemlerine göre gruplandırıldıkları belli olan silahlar bulunuyordu. Odanın asma katında daha Çok silah ve zırh vardı.

Tam karşılarında tüm silah ve zırhlarını donanmış ve depoyu saldırganlara karşı korumuş gibi dikilen bir şövalye duruyordu. Skye salondaki tüm düzeni profesyonel gözle süzerek, "Buradaki koleksiyonun kapsam ve zenginliği soluk kesici," dedi.

Bayan Fauchard biraz ilerleyip ata binmiş şekilde yerleştirilen şövalyenin yanında durarak konuştu. "Bunlar o devrin ordusunun tanklarıydı. Kendinizi zavallı bir piyade eri olarak hayal edin. Elinizde bir tek mızrak var. Ve şu şövalye atıyla dörtlüye üzerinize geliyor." Kadın sözlerinin karışındakilerde yaratacağı havayı bekleyerek gülümseyip sustu.

"Korkunç?" diyen genç kadın sözlerini şöyle sürdürdü. "Oysa, silah ve taktikler değiştikçe bunlar da yenilmezliğini yitirmiş olmalı. Uzun yay ve oklar kullanılarak bazı zırhlar uzaktan bile delinebilir. Baltalı kargı, zırhı delebilir ve iki kenarlı kılıç da ata binmiş bir şövalyeyi bile atından alaşağı edebilir. Bütün bu zırhlar ateşli silahlara karşı yararsız kalırlar."

"Siz, bu sözlerinizle ailemin başarısına parmak bastınız. Silahçılık alanında her gelişme sonunda aşılar ve daha gelişmiş silahlar piyasaya çıkar. Bayan Bouchet'in bu konuda oldukça bilgisi var," diyen kadın kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Eski silahlar erkek kardeşimin hobisiydi. Ben de ondan bir şeyler öğrendim."

"İyi öğrenmişsiniz. Buradaki her parça Fauchard ailesi tarafından yapılmıştır. Ailemizin sanat yeteneğine ne diyorsunuz?"

Skye yakınındaki dolapta sergilenen parçalara baktı ve başını salladı. "Şu miğferler ilkel ama çok iyi yapılmışlar. Olasılıkla iki bin yıllıklar."

"Bravo! Onlar Roma dönemi öncesinde yapılmıştır."

Austin, "Fauchardların tarihinin o döneme kadar uzandığını bilmiyordum," dedi.

"Eğer bir mağara resminde bir Fauchard'ın Neolitik dönemdeki müşterisine çıkmaktaşıından yapılmış savaş baltasını satarken gösterildiği keşfedilirse bu şaşırtıcı olmayacaktır."

"Bu şato Neolitik dönemin mağaralarından coğrafi mesafe ve zaman olarak pek uzakta."

"Biz, gösterişsiz başlangıcımızdan bu yana çok mesafe aştık. Ailemiz Akdeniz'de ticaret yollarının üzerindeki bir adada, Kıbrıs'ta zırh yapımcısı idi. Haçlılar oraya bir ileri karakol kurmaya geldiler ve zanaatımıza hayran kaldılar. O dönemde zengin soyluların iyi zırh yapımcılarını yanlarına alıp götürmesi âdettendi. Böylece ailem Fransa'ya taşındı. Ve sonunda zanaatkâr loncaları halinde örgütlendiler. Loncadaki aileler birbirinden kız alıp verdiler ve diğer ailelerle ittifaklar kurdular."

"Bundan dolayı aile armanızda üç kartal var."

"Çok iyi bir gözlemcisiniz, Bay Austin. Evet, ama zamanla bazı aileler çaptan düştü ve sonunda Fauchardlar işe egemen oldu. Bazı farklı uzmanlık alanlarını kontrol ederek tüm Avrupa'ya adamlarını gönderdiler. Otuz Yıl Savaşları'ndan, Napolyon'a dek silaha karşı talebin arkası kesilmedi. Fransa-Prusya Savaşı kazançlıydı ve ardından Birinci Dünya Savaşı geldi."

"Bu da bizi döndürüp dolaştırıp büyük amcanız Jules Fauchard'a getirdi."

Kadın başını öne eğip onayladı. "Jules savaşın kaçınılmaz olduğunu görünce aksi biri haline geldi. O sıralarda biz silah konusunda bir kartel oluşturmuş ve Spear Endüstrileri adını almıştık. Jules aileyi silah yarışından çekip çıkarmaya inandırabilmek için büyük çaba harcadı, oysa geç kalmıştı. Lenin'in söylediği gibi Avrupa bir barut fıçısına benziyordu."

"Evet, kıvılcımı çakmak için yalnızca Büyük Dük Ferdinand'ın suikaste uğraması yeterliydi."

F: 14

Ellerini, "Hayır," der gibi sallayan kadın açıklamalar yaptı. Ölümü bir kıvılcımdan çok bir mazeretti yalnızca. Uluslararası silah endüstrisi birbiri içine geçmiş anlaşma ve patentler oluşturmuştur. Her iki tarafın attığı her nıermi ya da patlattığı her bomba fabrika

sahipleri ile hissedarlara kazanç olarak geri döner. Krupplar Alman; Fauchardlar Fransız ölümlerinden para

209

kazanıyordu. Jules bunu öngörmüştü. Ve onun başına gelen durum, amcamın aklını oynatan bu olgunun sonucuydu."

"Evet, savaşın bir başka kurbanı."

"Büyük amcam bir idealistti. Tutkusu onu zamanından önce gelen amansız bir ölüme itti. İşin acı yanı, onun ölümünün, siperlerde ölen bir erinkinden hiç de farklı olmamasıydı. Aradan geçen otuz beş yıldan sonra liderlerimiz bizi bir başka Dünya Savaşı'na sürüklediler. Bu savaşta Fauchardların fabrikaları toz haline gelinceye kadar bombalandı. İşçilerimiz öldürüldü. Soğuk Savaş sırasında çabucak kayıplarımızı telafi ettik. Oysa dünya değişmekteydi."

"Son kez baktığımda dünya hâlâ oldukça tehlikeli bir yer," dedi Austin.

"Evet, silahlar her zamankinden daha öldürücü. Oysa, uluslararası anlaşmazlıklar şimdi daha bölgesel ve daha kısa ömürlü yaşanmakta. Sizin gibi devletler büyük silah tacirlerinin yerini aldılar. Ben, Spears En- düstrisi'nin liderliğini üzerime alınca silah fabrikalarımızı dağıttık. Ve şimdi temel olarak bazı mal ve hizmetleri yapıp satmak üzere bir alt kontrol şirketini elimizde tutuyoruz. Dolandırıcı ulus ve teröristlerin oluşturduğu korkuya karşın, işlerimiz dengeli durumdalar."

"Sizinki pek şaşırtıcı bir öykü imiş," diyen Austin ekledi. "Onu bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz."

"Geçmişten bugüne dönelim," diyen kadın sözünü şöyle sürdürdü. "Bay Austin, gölde bulduğunuz o uçağı geriye alma umudu var mı?"

"Bu çok nazik bir iş ama, uzman kurtarıcılar için olanaksız değildir. İsterseniz size bu işi yapabilecek birkaç adı tavsiye edebilirim."

"Çok teşekkür ederim. Hak olarak bize ait bir şeyi geriye almaktan büyük haz duyarız. Siz, Paris'e bugün dönmeyi mi planlıyordunuz?"

"Niyetimiz öyleydi."

"İyi. Şatodan çıkış yolunu size göstereyim." Bayan Fauchard bu kez konuklarını duvarlarında yüzlerce portrenin asılı olduğu bir koridora yönlendirdi. Skye bu tablolardan uzun deri palto giyen birinin resminin önünde durakladı.

Ve Bayan Fauchard, "O, benim büyük amcam Jules Fauchard," dedi.

Resimdeki adamın gaga burnu ve pala bıyıkları vardı. Austin'in Fransız Havacılık Müzesi'nde gördüğü uçağın benzerinin önünde ayakta duruyordu. Ve başına, şimdi Skye'in antikacı arkadaşı Darnay'a vermiş olduğu miğferi takmıştı.

Skye'in dudaklarının arasından hafif bir inilti çıktı. Ama, Bayan Fauchard bunu duydu ve genç kadına sabit bakışlarla bakarak sordu. "Ne oldu? Bir sorun mu var, Bayan Bouchet?"

"Hayır," diyen genç kadın gırtlığını temizleyip konuştu. "Miğfere hayran kaldım. Bu da, silah koleksiyonunuzda mı?"

Racine Skye'ı sert bir bakışla süzerek yanıtladı. "Hayır, koleksiyonda değil şu anda."

Austin bu konuşmanın konusunu değiştirmeye çalışarak, "Resimdeki kişi ile oğlunuz arasında bir benzerlik yok," dedi.

Racine yumuşayıp gülümseyerek konuştu. "Fauchardlar yüz hatları kaba olan insanlardır. Biz, Fauchard kanından olmayan büyükbabamızı yeğleriz. O, ailemizden bir kızla evlendi ve Fauchard adını da aldı. Bu, iki aileyi bir araya getirmek için düzenlenen bir evlilikti. O dönemde Fauchardların erkek mirasçısı bulunmuyordu. Böylece bir mirasçı yaratılmış oldu."

"Pek cazip bir aileniz var," dedi Skye.

"Daha onların yarısını bile tanımadınız," diyen kadın Skye'a sabit bakışlarla bakıp gülümsedi. "Çok mükemmel bir fikrim var. Akşam yemeğine kalır mısınız? Birkaç konuşum daha var. Eski günlerdeki gibi, maskeli baloya benzer toplantı; küçük kostümlü bir parti düzenledim bu gece."

Austin bu öneriye karşı çıktı. "Yolumuz uzun. Üstelik yanımızda kostüm de getirmedik," dedi.

"Bu gece burada konuşumuz olarak kalabilirsiniz. Bizde birkaç ekstra kostüm de var. Size uyabilecek şeyleri bulabiliriz sanırım. Yani, sizi rahat ettirecek her şeyimiz var. Yarın sabah erkenden yola çıkabilirsiniz. 'Hayır' yanıtınızı kabul etmeyeceğim."

"Çok nazıksınız, Bayan Fauchard. Oysa, size yük olmayı istemeyiz," dedi Skye.

"Hiç de yük olmazsınız. Şimdi beni bağışlarsanız, oğlumla bu gece için düzenlemeleri konuşacağım. Lütfen şatonun birinci katında dolaşın. Üst katlar ailemin yaşam alanlarıdır."

Başka bir şey demeden Bayan Fauchard hızla dönüp giderken, konuklarını atalarıyla baş başa bıraktı.

Kadın koridorun ucunda kaybolurken Austin, "Şimdi bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu.

Skye ellerini çırpıp sonra ovuşturarak yanıtladı. "Benim planım işe yaradı! Silah deposunda o gevezelikleri bilerek ve onun dikkatini çekmek için yaptım. Oltayı attım ve onu yakaladım. Bak Kurt, sen Fauchard ailesinin buzulun altındaki saldırı ile Darnay'a yapılan öteki saldırı ile ilişkili çözümün anahtarı olduğunu söyledin. Biz buraya kadar gelip de elimiz boş ayrılamazdık. Öyle değil mi? Şimdi sorun ne?"

"Sen tehlikede olabilirsin, Skye. İşte sorun bu. Çünkü sen, emektar Jules Fauchard'ın portresini görünce ağzın açık kaldı, O kadın, senin miğferi daha önce görmüş olduğunu anladı."

"Oradaki davranışım kesinlikle önceden planlanmış bir şey değildi. Buzuldan kurtardığım miğferi o adamın takmış olduğunu görünce gerçekten heyecanlandım. Bak, şansımızı denemek istiyorum ben. Üstelik kostümlü parti eğlendirici olabilir. Çevrede konuklar varken, o kadın bize bir şey yapamayacaktır. Tahmin ettiğim gibi biri değil, nazik bir insana benziyor."

Austin bu sözlerle ikna olmamıştı. Bayan Fauchard pek çekici bir kadındı ama genç adam ondan kuşkulanıyordu. Masum Ana rolünü iyi oynuyordu. Skye'ın o portre karşısındaki tepkisini görünce kadının yüzünden bir bulutun geçtiğini fark etmişti Austin. Skye değil ama Bayan Fauchard oltayı atmış ve kendilerini yakalamıştı. Uyarı çanları şimdi de beyninde çalıyordu. Yine de Skye'ı ürkütmek istemediği için gülümsedi.

"Haydi çevreyi bir görelim," dedi.

Birinci katı gezip keşfetmeleri bir saat kadar sürdü. Ama, onların gezip görebildikleri yerler yalnızca koridorlardı. Çünkü her denedikleri kapı kilitliydi. Geçtikleri labirent gibi yerleri dikkatle gözleyen Austin kadın planını ezberlemeye çalışıyordu. Sonunda, ön kapının antresine vardılar. Giderek genç adamın endişesi artmaktaydı.

"Tuhaf," dedi. "Bu büyüklükte bir binanın geniş bir hizmetli kadrosu olmalı. Oysa, ben burada Fauchardlar ve bize su getiren uşak dışında tek kişi görmedim."

"Evet çok tuhaf," diyen Skye ön kapıyı açmayı deneyip gülümsedi. "Buraya bak, Bay Endişeotu. İstedığımız an dışarı çıkabiliriz," diye ekledi.

Dışarıya, terasa çıktılar ve avluya geçerek bahçe kapısına vardılar. Köprü yerindeydi; oysa şato kapısını kapayan demir parmaklık indirilip kapatılmıştı. Genç adam elini demir parmaklığa dayayarak parmaklığın arasından dışarıya baktı. "İstediğimiz an buradan gidemeyeceğiz," derken asık suratla gülümsedi.

Çünkü, Rolls-Royce araba şatonun giriş yolundaki yerinden alınmış, başka bir yere götürülmüştü.

20

Sualtı aracı Alvin bir martı gibi dalganın tepesine tırmandı. Sonra, madenlerin birbirine çarpışında ortaya çıkan ve kemikleri sarsan gürültü duyuldu. Bu çarpma araçta oturan üç kişiyi yerlerinden fırlattı. Trout, karısı Gamay'a ve Pilot Sandy'e çarpmaktan kaçındı. Ama bir metre doksan santime yaklaşan iri beden yapısı rahat hareketler yapmasını engelliyordu. Bu yüzden adam teknenin alabandasına çarptı. Bir an kafasının içinde gezegenler dolaşır gibi oldu. Gözlerinin önünde uçuşan yıldızlar yok olunca Gamay'ın endişeyle kendisine bakan yüzünü gördü.

Genç kadın, "İyi misin?" diye endişeyle sordu.

Trout başını öne eğerek onayladı. Sonra kendisini çekip oturağına oturdu. Parmaklarıyla şakağındaki ezilmiş yeri yokladı. Kan akmıyordu ama cam fena yanıyordu.

Sandy sordu. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diyen Trout ekledi. "Bir bakacağım."

Trout midesindeki kötü algılamalarına aldırış etmeyip gözetleme lombozuna doğru eğildi. Bir an kafasındaki ezik yerinin ona olmayan şeyleri gösterdiğini düşündü. Ama gerçekten kaşlarını çatmış bir adam lombozdan içeri, kendisine bakıyordu. Trout'u gören adam aracın pleksiglas- la kapalı lombozuna tabancasıyla vurup başparmağını havaya kaldırdı. Mesaj belliydi. "Kaportayı aç," diyordu adam.

Gamay yüzünü öteki lomboza yaklaştırıp, "Dışarda çok çirkin bir adam var. Elinde de bir tabanca bulunuyor," dedi.

Trout, onu yanıtladı. "Aynısı burada da var. Dışarı çıkmamızı istiyorlar."

Sandy bir kez daha sordu. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Birisi araca güm güm vurmaya başladı.

Gamay, "Bizi buyur edenler sabırsızlaşmaya başlıyor," dedi.

Trout, "Bunu ben de görüyorum. Alvin'ı bir saldırı denizaltısına çevirmeyi düşünemedikçe onların istediklerini aynen yapmayı öneririm," diyerek fikrini söyledi.

Sonra doğrulup kaportayı açtı. Ilık ve nemli bir hava onları karşılarken lombozda görünen adamlardan biri yuvarlak kaporta kapağının yanında onları bekliyordu. Adam bir işaret yapıp biraz kenara çekildi. Trout başını ve omuzlarını kaportadan geçirip dışarı çıkarken aracın çevresinin eli silahlı altı adam tarafından sarılmış olduğunu gördü.

Ağır ağır hareket eden Trout sert bir zemine ayak bastı. Ardından Gamay araçtan çıktı. Sandy de kaportada gözüktü ve kadın kendilerini bekleyen silahlı kişileri görünce yüzü bembeyaz oldu. Gamay eliyle onu dürtene kadar buz gibi donup kalarak kaportanın yanından ayrılmadı.

Alvin çok iyi aydınlatılmış ve üç araba alabilecek garaj büyüklüğünde olan bir kompartımandaydı şimdi. Buradaki deniz kokan hava ağırdı. Alvin'in güvertesinden sular damlamaktaydı. Onları içine çekip alan teknenin alçak sesle çalışan makinesinin sesi uzaktan geliyordu. Trout dev bir deniz- altının geniş bir bölümünün içinde bulundukları sonucuna vardı. Bölmenin bir ucundaki alabanda geniş bir ağza benziyordu. Büyük denizaltı, Alvin'i bir hani balığının karidesi boğazlayıp gibi ağzına alıp yutmuştu.

Silahlı adamlardan biri alabandadaki bir düğmeye dokundu ve büyük ağzın karşısında bir kapı açıldı. Aynı adam silahıyla Trout ve yanındakilere yolu gösterdi. Tutuklu üç kişi kapıdan geçip robot fabrikasına benzeyen büyük bir kamaraya girdiler. Buranın alabandalarında asılı olan en az bir düzine "Ay giysisi" vardı. Bunların kolları yakalama ya da tutma işlevi gören pençelerle sona ermekteydi. Trout, NUMA'da yaptığı görevlerden ötürü bu giysilerin insan biçiminde sualtı aygıtları olduğunu ve aşırı derin yerlerdeki uzun süreli dalışlarda kullanıldıklarını biliyordu.

Kapı arkalarından hışırtıyla kapandı ve üç tutuklu korumaların eşliğinde denizaltı gemisinin kış tarafına doğru yürüdüler. Koyu mavi iş tulumu giyinen bu korumaların üzerinde herhangi bir türden kimlik etiketi bulunmuyordu. Saçları kısa kesilmiş, bedenleri kaslı, bakışları sert bu adamlar askeri eğitim görmüş gibi güven içinde hareket ediyorlardı. Yeni eleman olmayacak kadar yaşlı; yani otuz, kırk yaşlarındaydılar. Milliyetlerini söylemek olanaksızdı. Çünkü, sürekli suskun duruyor, isteklerini silah hareketleriyle işaret ederek iletişim

kuruyorlardı. Trout bu korumaların özel eğitim almış paralı askerler olduklarını tahmin etti.

Bir dizi karmaşık geçitlerden geçtiler ve sonunda bir kamaranın önünde durdular. Tutukluları kamaraya ittiler ve kapı üzerlerine kapanıp kilitletti. Küçük kamarada iki ranza, bir iskemle, boş bir dolap ile küçük bir tuvalet vardı.

Gamay bu sıkışık düzene bakarak, "Samimi bir yer," dedi.

"Burası üçüncü sınıf bir kamara olmalı," diyen Trout'un başı dönüyordu. Kendisini dengede tutabilmek için başını alabandaya dayayan adam Gamay'ın yüzündeki endişeli ifadeyi görünce, "Ben iyiyim. Yalnızca oturmak istiyorum," dedi.

"Sana ilkyardım gerek," diye yanıtladı Gamay.

Kayıp Kent

Trout ranzaya otururken karısı tuvalete girdi. Bir havluyu suyla ıslattı. Trout ıslak havluyu şakağına bastırarak şişliği azaltmaya çalıştı. Sandy ile Gamay sırayla tuvalete girip bu soğuk sulu kompresi yenilediler. Sonunda, Trout büyük bir özenle boynundan sarkan papyon kravatını düzeltti ve elleriyle saçlarını tarar gibi yaptı.

Gamay, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Biraz kendine gelen Trout gülümseyerek yanıtladı. "Bana her zaman günün birinde koca kafa olacağımı söyledin."

Sandy tüm korkularına karşın bu söze gülüp şaşkınlıklar içinde sordu. "Siz ikiniz nasıl olup da bu denli sakın kalmayı başarabiliyorsunuz?"

Trout'un soğukkanlılığı kabadayılıktan daha çok kendi yeteneklerine inancı ve pratik bir insan oluşundan kaynaklanıyordu. NUMA'nın özel işlemler timinin üyesi olarak tehlikeli işlere alışkındı. İşinde ortaya koyduğu davranışlar ona güçlü New England'lı atalarından miras kalmış olmalıydı. Büyük büyük babası hayat kurtarma servislerinde sörfçü olarak çalışmıştı. Trout'un hayattaki ilkesi, "Dışarı çıkmak zorundasın ama geri dönmeye mecbur değilsin" şeklindeydi. Balıkçı olan büyük babası ile babası Trout'a denizciliği ve denize saygı beslemeyi öğretmişlerdi. Ve bu arada Trout kendi yaratıcılığına güvenmeyi de öğrenmişti.

İnce sporcu bedeni ve zarif hareketleri, koyu kızıl saçları ve parıldayan gülümsemesiyle Gamay bazen model veya artistlerle karıştırılırdı. Pek az kimse onun Wisconsin'de erkek tavrılı bir kız

çocuk olarak yetiştiğine inanabilirdi. O, mümkün olan her türlü arzulanır kadın özelliklerine sahip olmasına karşın, bir sera çiçeği değildi. NUMA'nın genel müdür yardımcısı olan Rudi Gunn onunla tanıştığında yeteneklerini keşfetmiş Ve kocasına Gamay'ı kuruma getirmesini söylemiş; Amiral Sandecker de yardımcısının tavsiyesine uyup kadını çalışmak üzere kuruma almıştı. Gamay o günden beri özel işlemler timinde yaptığı pek çok görevde yetenek, zekâ ve soğukkanlılığını sergilemişti.

Kayıp Kent
Clive Cussler

"Sakinliğin bu durumla bir ilgisi yok," diye yanıtlayan Gamay ekledi. "Biz, sadece pratik davranıyoruz. İster beğen ister beğenme, şimdilik burada tutukluyuz. Başımıza gelenlerden işe yarar sonuçlar çıkarmaya çalışalım."

"Bilim adamları gerçek kanıtlarla desteklenmeye hazır olmadıkça olaylardan sonuç çıkarmamalı," dedi Sandy. "Tüm kanıtlara sahip değiliz henüz."

Trout, "Sen, bilimsel yöntemi çok iyi öğrenmişsin," dedi. Ben Jonson'un söylediği gibi, 'Bir insanın aklına yoğunlaşıp olasılıkları bekleyerek ona göre davranmasından daha iyi yöntem olamaz.' Bilimsel kanıtlar elimizde olmadığına göre, biz de bilimsel komplo senaryoları üreterek gitmek istediğimiz yere bizi götürmesini sağlamaya çalışırız. Öncelikle kaçırıldığımıza ve tuhaf tasarımla yapılmış büyük bir denizaltı içinde tutuklu olduğumuza eminiz."

"Bu denizaltı, Kayıp Kent'te denizin tabanındaki o hatları çizmiş araç olabilir mi?" diye sordu Sandy.

"O kuramı kanıtlayan ipuçlarına sahip değiliz," diye yanıtlayan Trout ekledi. "Ancak denizin tabanında sürünerek giden bir sualtı aracını tasarlamak olanaksız değildir. NUMA'nın birkaç yıl önce öyle bir aracı vardı."

"Tamam, öyleyse bu araç ne yapıyor? Bu insanlar kim? Ve bizden ne istiyorlar?"

Gamay, "İçimde bu sorularının yakında yanıtlanacağına ilişkin bir his var," dedi.

Sandy, "Bilim adamından daha çok bir falcı gibi konuşuyorsun," dedi.

Gamay parmağıyla sus işareti yaparak kapıyı gösterdi. Gerçekten kapı kolu dönüyordu. Sonra kapı açıldı ve küçük kamaraya bir adam girdi- Bu adam öyle uzun boylu idi ki, kapıdan geçerken başını öne eğmek zorunda kalmıştı. Diğer korumalar gibi tulum giymiş olan bu adamın giysisi sarımsı yeşil renkliydi. Adam kapıyı yavaşça kapatıp tutuklulara baktı.

Soma, "Lütfen rahat olun. Ben, burada iyi adamlardan biriyim," dedi.

Trout, "İzin ver de bir tahminde bulunayım. Senin adın, Kaptan Ne- mo. Bu gemi de, Nautilus," diyerek yanıtladı.

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırttı. Tutukluların korkudan ödlerinin patladığını düşünmüş olmalıydı. Hafif İskoç aksanıyla, "Hayır, benim adım Angus MacLean. Kimyagerim. Ama siz denizaltı konusunda haklısınız. Bu gemi, her parçasıyla Nemo'nunki gibi mükemmel bir denizaltı- dır," dedi.

Gamay sordu. "Ve biz de yazar Jules Verne'in roman kahramanlarıyız öyle değil mi?"

MacLean derin bir iç çekişiyle soruyu yanıtladı. "Keşke her şey o kadar basit olsaydı. Sizi gereksiz yere korkutmayı istemem ama yaşamlarınız şu birkaç dakika içinde yapacağımız konuşmaya bağlı. Bana adlarınızı ve mesleğinizi söyleyin. Size doğru konuşmanız için yalvarıyorum. Bu teknede bir hapishane bulunmuyor."

Troutlar söylenmeyen mesajı almışlardı. Hapishane bulunmaması tutsak olmaması demektir. Trout, MacLean'in sevecen mavi gözlerine bakıp ona güvenmeyi kararlaştırdı.

"Adım, Paul Trout'tur. Bu bayan da, eşim Gamay. İkimiz de NUMA' da çalışıyoruz. Öteki bayan ise Alvin sualtı aracının pilotu Sandy Jack- son'dur."

"Bilimsel geçmişleriniz nedir?"

"Ben okyanus yerbilimcisiyim. Gamay ve Sandy, ikisi de deniz biyo- lögleridir."

MacLean'in ciddi yüzü rahatlayan bir gülümsemeyle gevşer gibi ol-

"Tanrı'ya şükürler olsun. Umut var," diye mırıldandı.

"Belki sen de benim bir sorumu yanıtlarsın," diyen Trout, "Neden bizi kaçırdınız ve Alvin'e el koydunuz?" diye sorusunu sordu.

MacLean üzüntü duyan bir edayla ve gülümseyerek yanıtladı. "Benim o işlerle bir ilgim yok. Ben de sizin gibi bu gemide tutukluyum."

Sandy, "Ben hiçbir şey anlamıyorum," diyerek araya girdi.

"Şu anda her şeyi size açıklayamam. Tüm söyleyebileceğim, sizin mesleki deneyimlerinizden yararlanabilecekleri için şanslı olunuzdur. Aynen benim gibi. Size gereksinim duydukları sürece onlar sizi öldürmeyecek, canlı tutacaklardır."

Trout sordu. "Onlar kim?"

MacLean morarmış parmaklarını gümüşü renkli saçlarının arasında dolaştırarak konuştu. "Bunu bilmeniz sizin için tehlikeli olacaktır."

Gamay, "Siz her kim iseniz, bizi kaçıran ve sualtı aracımıza el koyan kişilere söyleyin: Yukarda destek gemimizin personeli bizi yitirdikleri saniyeden beri arıyorlardır."

"Onlar bana bunun bir sorun olmayacağını söyledi. Onlara inanmamak için bir neden göremiyorum."

Trout sordu. "Yani, onlar ne demek istediler?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, o adamların hedeflerini izleme yolunda acımasız olduklarıdır."

Gamay sordu. "Onların hedefi ne?"

Adamın mavi gözleri derinlere batar gibi oldu. "Bazı sorular var ki sizin onları sormanız ve benim yanıtlamam akılcı olmaz. Size sorduklarımın sonuçlarını rapor etmem gerekiyor şimdi," diyen MacLean eliyle tavandaki lamba çerçevesini gösterip sonra parmağını dudağına koyarak gizli bir mikrofon bulunduğu yolunda açık uyarı yaptı. "Kısa süre sonra size yiyecek ve içecek alıp döneceğim. Size dinlenmenizi öneririm," diye ekledi.

MacLean dışarı çıkıp da yalnız kaldıklarında Sandy sordu. "Bu adama inanıyor musunuz?"

Gamay, "Öyküsü çılgınca ama doğru olabilir," diyerek yanıtladı.

Sandy karıkocanın yüzüne bakarak sordu. "Ne yapmamız gerektiğine ilişkin bir öneriniz var mı?"

Trout ranzaya sırtüstü yatıp ayaklarını uzatmak istedi ama uzun bacakları şilteden sarktılar. Tavandaki lambayı işaret edip mikrofonu gösterip mikrofonu anımsattıktan sonra, "Kimse şu ranzayı

istemediği sürece ben MacLean'in önerisine uyacak ve biraz dinleneceğim," dedi.

MacLean yarım saat kadar sonra elindeki tepside sandviçler, bir termos kahve ve büyük fincanlarla geriye döndü. Daha da iyisi adam gülüm- süyordu.

Sandviçleri dağıtırken, "Kutlarım. Şu anda siz de projemizde resmen görev almış bulunuyorsunuz," dedi.

Gamay sandviçlerin kâğıdını açıp bir lokma ısırırken sordu. "Bu proje tam olarak nedir?"

"Size her şeyi söyleyemem. Şu kadarını anlatmam yararlı olur: Siz artık bir araştırma ekibinin parçasısınız. Her biriniz kendinize gerekli olanı bilme yöntemiyle çalışacaksınız. Yapabileceğiniz işe uyum sağlamanız için size gemide bir tur yaptıracağım. Yolda da bazı açıklamalar yaparım. Şu anda bebek bakıcımız bizi bekliyor," diyen adam kapıyı tıklattı. Bir koruma onları izlerken ötekiler arkasında yürümeye başladılar. Birtakım koridorlardan geçerek sonunda alabandalarına monitör ekranları ve parıltılı elektronik aygıt panellerinin konulmuş olduğu geniş bir kamaraya vardılar.

MacLean, "Burası, santral ya da kontrol merkezi denilen yer," dedi.

Trout çevresine bakınarak, "Peki, personel nerede?" diye sordu.

"Bu tekne hemen hemen tümüyle otomatik çalışmak üzere tasarlanıştır. Kısıtlı sayıda mürettebatı, yeterli sayıda koruma ve dalgıçları vardır elbette."

"İlk girdiğimiz kamarada 'ay giysileri' görmüştüm. Onlar ne işe yarıyor?" diye sordu Trout.

"İyi bir gözlemcisiniz," diyen MacLean başını eğerek ekledi. "Şimdi, şu ekrana bakarsanız dalgıçları göreceksiniz."

Alabandadaki ekran Kayıp Kent'teki tipik sütunları gösteriyordu. Onlar izlerken ekranın alt kesiminde bir hareketlenme oldu. Kıyafetiyle bir soğana benzeyen ay giysili dalgıç, sütunun yan tarafında giysisinin içine konulmuş düzenekler sayesinde dikine yükseliyordu. Aynı biçimde giyinip donanmış üç dalgıç da ellerinde mekanik şekilde çalışan kauçuk boruları tutuyorlardı.

Tuhaf figürler ekranın tepesine yakın yere kadar yükseldiler. Nektar toplayan arılar gibi mantar biçimli örtü kayalarının altında durdular.

Trout sordu. "Ne yapıyorlar?"

"Ben biliyorum," diyen Gamay açıkladı. "Tabandaki çatlaklardan sızan sıcak su çıkışlarında yaşayan bakteri kolonilerindeki mikroorganizmaları topluyorlar."

"Bu doğru. Tüm kolonileri yerlerinden çıkarıyorlar," diyen MacLean da bir açıklama yaptı. "Yaşayan maddeler ve onların içinde geliştiği sıvı, borularla tanklara taşmıyor."

Gamay sordu. "Siz bunu bilimsel bir keşif olarak mı tanımlıyorsunuz?"

"Tam değil. İzlemeyi sürdürün."

İki dalgıç birbirinden uzaklaştı ve bir başka sütunun tepesine doğru hareketlendiler. Soldaki iki figür el testerelerini kullanarak yosun sütununu kesmeye başladılar.

Sandy, "Onlar sütunu mahvediyorlar. Bu suçtur!" dedi.

MacLean omzunun üstünden yanlarındaki korumanın, Sandy'nin bu patlamasına dikkat edip etmediğine baktı. Oysa, koruma bezmiş ve ilgisiz tavırlarla bir alabandaya dayanıp beklemekteydi. MacLean, korumanın dikkatini çekmek üzere bir el hareketi yaparak santralden dışarı açılan kapıyı işaret etti. Koruma başını öne eğip esnedi. MacLean, korumanın açtığı kapıdan tutukluları geçirip büyük varillerle dolu geniş bir kamaraya soktu.

"Burada konuşabiliriz. Bunlar biyolojik maddelerin konulduğu kaplardır," dedi.

Gamay, "Stok kapasitesi çok fazla olmalı," diyerek fikrini belirtti.

"Organizmaları doğal ortamlarından uzakta canlı olarak tutabilmek pek güçtür. Bu nedenle bazı yosun sütunları da kesilip alınıyor. Biz karaya döndüğümüzde alınan ürünün küçük bir yüzdesi yararlı olacaktır."

Trout sordu. "Karaya mı dediniz?"

"Evet, burada toplanan örnekler bir adada kurulmuş tesiste son işleme sokuluyor. Biz bu varillerdeki maddeleri oraya taşımak üzere düzenli seferler yapıyoruz. Ancak, oranın neredeki bir yer olduğundan emin değilim."

Gamay, "Burada yapılan işin Gorgon yosunu ile ilgili olup olmadığını merak ediyorum," dedi.

MacLean, "Neden söz ettiğinizi anlayamadım," dedi. Trout ona kendilerinin buraya yaptıkları keşif gezisinin sebebini özetle anlattıktan sonra ekledi. "Burada, aşağıdaki bir şey yosunlarda mutasyona yol açacak ve okyanuslardaki yaşamı tehlikeye sokacak bir etki yaratıyor."

"Bu mümkün müdür?" diye sordu MacLean.

"Bilmediğimiz ne çok şey var," diyen sözlerini şöyle sürdürdü. "Gördüklerim kadarıyla, Kayıp Kent'te yapılan bu iş doğal dengeyi bozuyor."

Sandy başını öne eğerek Gamay'ı onaylayıp konuştu. "Ben, genetik uzmanı değilim. Oysa yabancı bakterilerin ve onların yan ürünlerinin büyük çapta okyanusa saliverilmesi bir mutasyona neden olabilir."

MacLean kendisine çok tedavisi uygulanmış biri gibi yakınlardan mırıldandı. "Yüce Tanrı'm! Sanki bu proje şu korkunç yosun olmadan yeterince iğrenç değilmiş gibi. Şimdi siz tüm insanlığa ciddi tehlikede sonuçlar doğurabilecek ekolojik bir felaket olasılığından söz ediyorsunuz."

"Bu, pek sinir bozucu bir durum," diyen Gamay ekledi. "Sizin kalbinizde bizim için en iyi dilekleri taşıdığınıza inanıyorum. Ama bu projenin ne olduğunu bize söyleyerek dürüst ve işbirlikçi olduğunuzu gösterebilirsiniz."

MacLean, "Haklısınız," diyerek bir dakika düşünüp sonra yeniden konuştu. "Kalbimde sizin için çok iyi bir yer var. O nedenle size yalnızca şunu söyleyebilirim: Simyada başka maddeleri altına çevirdiği varsayılan tılsımlı Felsefe Taşının araştırılmasında görevlendirildiniz."

Trout ve Gamay boş boş birbirlerine baktılar. Ve Trout konuştu.

"Anımsadığım kadarıyla Felsefe Taşı kurşun gibi bazı temel metallerin altına çevrilmesinde kullanılacaktı. Bir simyacın fantezisinin ötesine geçemedi."

MacLean dişlerini sıktı. "Haklısınız. Daha fazlası da var. Bu, yalnızca şeytanca bir entrika olmalı. Ne olduğunu biliyorum. Oysa niçin olduğundan haberim yok."

"Sizi dikkatle dinliyorum, Bay MacLean. Bize tüm bildiklerinizi anlatın," dedi Trout.

MacLean korumanın kapıdan kendilerine baktığını gördü. "Bebek bakıcımız burada uzun süre yalnız kalmamızdan rahatsız olmuş gibi görünüyor. Bu tartışmaya daha sonra devam ederiz," dedi.

"Lütfen o ada hakkında daha fazla bilgi verin. Orası kaçmak için bizim son şansımız olabilir."

"Kaçmak mı? Öyle bir şansınız yok."

"Umut her zaman vardır. O ada nasıl bir yer?"

MacLean korumanın içeri girip yanlarına doğru geldiğini görerek sesini alçalttı. Çok uğursuz bir şeyi söylemiş gibi, "Orası, Dante'nin hayal edebileceğinden bile daha beter bir yer," dedi.

21

• i M

Austin, Fauchardların şatosunun dik duvarları ile burçtaki mazgallı siperlere baktıkça, koskoca taşları oraya çıkarıp yerlerine düzgünce yerleştiren usta inşaat işçilerine saygı ve hayranlığı artıyordu. Şu anda, bu etkili ölüm makinesinin dışarıdan gelecek saldırılara olduğu kadar içeriden dışarı çıkmak isteyenlere de yol vermeyeceğini öğrendikçe duyduğu huzursuzluk da artmaktaydı.

Skye, "Eh, şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Eğer San Francisco'daki ünlü Alcatraz cezaevi bir adada değil de karada yapılmış olsaydı, buna benzer bir şey olurdu."

"Öyleyse biz ne yapacağız?"

Genç adam onun koluna girerek yanıtladı. "Dolaşmaya devam edeceğiz."

F: 15

Bahçe kapısını kapayan mazgallı parmaklığın indirildiğini ve araba- 'arının da götürüldüğünü öğrenen Austin ile Skye avluda turistler gibi aylak aylak dolaşmayı sürdürdüler. Zaman zaman duruyor, yola devam etmeden önce havadan sudan gevezelik ediyorlardı. Onların bu tavırları al-

225

datmaya yönelikti. Birisi onları gözetliyorsa. Austin onun, tümüyle rahat olduklarını düşünmesini umut etmekteydi.

Yürürlerken genç adamın deniz mavisi gözleri varsa binanın zayıf noktalarını araştırıyor; beyni en ufak ayrıntıya bile dikkat ediyordu. Bir kez daha tur atıp yürüyüşe başladıkları yere geldiklerinde şatonun karmaşık dış planını belleğine tam olarak not etmiş bulunuyordu.

Skye durdu ve kulelere çıkan merdivendeki demir parmaklıklı ve kilitle kapıyı sarsıp takırdattı. "Bu duvarları aşmak için kanatlara gereksineceğiz," dedi.

"Benim kanatlarım kuru temizleyicideydi," diyen genç adam ekledi. "Onların yerine başka bir şey düşüneceğiz. Haydi içeri girelim ve orayı da yakından tanıyalım."

Emil Fauchard onları terasta selamladı. Beyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle, "Şatoyu gezmekten keyif aldınız mı?" diye sordu.

"Artık böyle binalar yapılmıyor," diyen Austin sözünü sürdürdü. "Bu arada arabamızın bir yere gittiği dikkatimizi çekti."

"Oh, evet. Gelecek konuklarımız için yolu açmak istedik. Anahtarlar da kontağın üzerindeydi. Gitmek istediğiniz anda araba hemen yerine getirilecek. Umarım bizi bağışlırsınız."

Austin zoraki bir gülümseyişle yanıtladı. "Hiç de öyle düşünmedik. Üstelik o işi benim yapmam gerekirdi. Beni o işten kurtardınız."

"Çok iyi. İçeri girelim. Biraz soma konuklar da gelecek."

Emil onları geniş terastan geçirip merdivenlerden ikinci kata çıkararak konuk odalarına götürdü. Austin'in barok stilinde döşenmiş odası aslında banyo, oturma ve yatak odasıyla bir süitti. İyi kalite pelüş kaplı yaldızlı mobilyesiyle Viktorya dönemi genelevlerine benzemekteydi.

Genç adamın kostümü cibinlikli karyolasında yatağın üzerine serilmişti. Geniş omuzlarına biraz dar gelmesine karşın kostüm ona uydu- Kendisine aynada baktıktan sonra Austin odasını yandaki odaya bağlayan kapıyı tıklattı. Kapı yarı aralandı ve aralıktan Skye göründü. Austin'in giydiği siyah beyaz kareli kostümü ve bir soytarının çingiraklı şapkasını görünce genç kadın kahkahalarla güldü.

Ve, "Bayan Fauchard, tahmin ettiğimden daha güçlü espri yeteneğine sahip," dedi.

"Öğretmenlerim her zaman bana sınıfın soytarısı olduğumu söylerdi. Bu giysiler bana uydu. Haydi seninkileri de görelim."

Genç kadın, Austin'in odasına geçti ve podyuma çıkmış bir manken gibi parmak uçlarının üzerinde dönerek poz verdi. Üzerine sıkıca oturan ve bedeninin her kıvrımını ortaya koyan siyah bir giysi ile el ve ayaklarına kürklü eldivenler ve yüksek topuklu terlikler giymişti. Başına da saçlarını süsleyen uzun kulaklı bir bant takmıştı.

Bir kez daha mankenler gibi olduğu yerde dönen genç kadın sordu. "Nasıl buldun?"

Austin, ona beğeniyle bakarak, "Sanırım sen büyükbabamın her zaman söylediği gibi, 'caka satan gösterişli bir kadın' olmuşsun," dedi.

Kapıda bir tıklama duyuldu. Gelen sivri kafalı kâhya Marcel idi. Adam, Skye'ı bir Güney Afrika antilobuna bakan aslan gibi süzdü.

Sonra nokta gibi ufak gözleriyle Austin'e baktı. Dudakları hiç de yanılıya yol açmayacak bir nefret ifadesiyle sırttı.

Bir küreğin üzerinde kayan çakıl taşlarının gürültüsüne benzeyen hışırtılı sesiyle, "Konuklar geliyor. Bayan Fauchard kokteyl ve akşam yemeği için beni izlemenizi istiyor, efendim," dedi. Adam uşak kibarlığı içinde gangster tonlamasıyla konuşması çok garipti.

Soytarı Austin ile kedi kılıklı arkadaşı siyah kadife maskelerini de takip iriyarı uşağın arkasından birinci kata inerek koridorlar boyunca yürüdüler. Silah deposuna girmeden önce birtakım konuşma ve kahkahaları duyular. Çivili topuzların önüne kurulan bir barın çevresinde iki düzine kadar kadın ve erkek duruyordu. Marcel'in klonlanmış benzerleri gibi görünen uşaklar ellerindeki tepsideki havyar ve şampanyaları konuklar arasında dolaştırarak dağıtıyorlardı. Kemirgen hayvan giysili bir yaylı sazlar dörtlüsü fon müziği yapmaktaydı.

Austin yanından geçen bir uşağın tepsisinden iki kadeh şampanya aldı. Soma ata binmiş iki şövalyenin mızraklarının altına konulmuş gözlerden uzak bir kanepede bulup oturarak şampanyalarını yudumlayarak kalabalığa bakmaya başladılar. Kalabalık eşit sayıda erkek ve kadın gruplarına bölünmüştü. Buna karşın, kostümlerin çeşitliliği yüzünden durumu kesin olarak söylemek güçtü.

Austin partinin ana temasını anlamaya çalışırken iri yapılı kara kuş giysili biri, kaba denizlerde yalpalayan gemi gibi yürüyerek onlara yaklaştı. Kuş, uzun sarı çoraplı bacaklarının üzerinde yana ve öne arkaya sallanarak parlak siyah gagasını Austin'in gözlerine doğru tehlikeli biçimde uzatıp İngiliz aksanıyla, "Bir zamanlar gece yarısının karanlığında... lanetler olsun, arkası nasıldı?"

İngiliz yüksek sınıfından içkili bir kişinin konuşmasını anlamaktan güç şey yoktur, diye düşünen Austin adamın dizesinin arkasını anımsayıp, "Zayıf ve yorgun, düşünüp dururken..." Kuş ellerini çırpı sonra yanından geçen uşağın tepsisinden bir şampanya kaptı. Uzun gagası kadehine takılınca onu alına doğru itti. Gagasının arkasında gizlenmiş çift gerdanlı kırmızı yüzü, Austin'e karikatürlerde gördüğü İngiliz simgesi Johnn Bull'u anımsatmıştı.

"Her zaman okuryazar, edebiyatsever birisiyle karşılaşmak en büyük zevktir," dedi kuş.

Genç adam, Skye'ı ve kendisini ona tanıttı. Kanatlı kuş elini uzatarak, "Benim adım Nevermore idi. Oysa bu gecenin şenliklerinde öyle olmayacak; adım Cavendish olarak kalacak ve

yazar Edgar Allan Poe'nun tek heceli kuşu gibi ortalıkta koşmayacağım. Bu gece, Cavendish'im artık. Pardon, kadehim yine boşalmış. Nevermore, emektar arkadaş," diyen adam yüksek sesle geçirdi. Ve şampanya tepsinin arkasından koştu.

Edgar Allan Poe... Elbette.

Cavendish epey sarhoş olmuş bir kuzgundu. Skye, Kara Kedi'ydi. Ve Austin, Amontillado'nun Fıçısı'ndaki dalkavuktu.

Austin diğer konukları inceledi. Ceset gibi zayıf bir kadının kirli ve kan lekeli bir kefeni sırtına takmış olduğunu gördü: Usher'in Evi. Bir başka kadın üzerine minyatür çanlar takılmış giysiler içindeydi: Çanlar. Bir goril bara dayanıyor ve martinisini çakıştırır gibi içiyordu: Morg Sokağı Cinayetleri. Bir başka goril de, bir ölünün üzerindeki bokböceği ile konuşuyordu: Altın Böcek. Bayan Fauchard yalnızca espi gücüyle değil, tuhafıkları seven yönüyle de dikkati çeken bir kadındı.

Müzik durdu ve salon ?sessizleşti. Bir figür silah deposunun girişinde dikiliyordu şimdi. Elinde yeni içkisi ile salona dönen Cavendish idi bu. "Tanrı'm!" diye mırıldanan adam; bir an kalabalıktan korunmak ister gibi geriye çekildi.

Sonra, gözler aynı kapıda ortaya çıkan ve bir mezardan fırlamış gibi görünen uzun boylu kadına takılı kaldı. Yerlere kadar uzanan kefen biçimli kıyafetine ve yüzündeki maskeye kanlar sıçramıştı. Dudakları solmuş ve gözleri iskeletlerinkine benzer şekilde, yuvalarına gömülür gibi olmuştu. Kadın salona adım atar atmaz soluklar tutuldu. Ve o bir kez daha duraladı, tek tek her konuğunun gözlerinin içine baktı. Sonra yumuşak bir yastığın üzerinde yürür gibi zemini boydan boya geçti. Abanoz mineli bir saatin önünde durdu.

Daha soma ellerini çırpıp konuşmaya başladı. "Kırmızı Ölüm Maskeli Partisi'ne hoş geldiniz. Lütfen, kutlamalarınızı sürdürün, arkadaşlar," diye Racine Fauchard'ın sesi duyuldu. "Unutmayın, Kırmızı Ölüm avına sezdirmeden yaklaşırken yaşam koşar adım geçip gidiyor," diyen kadının sesi giderek dramatik bir titreme kazanmaktaydı.

Kadının kırışık dudakları korkunç bir gülümseyişle yayıldı. Kalabalıktan sinirli kahkahalar yükseldi. Ve sonra dörtlü, müzik yapmayı sürdürdü. Kadın konuşurken heykel gibi duran uşaklar da, harekete geçip turlarına devam ettiler. Austin, Bayan Fauchard'ın konuklarıyla konuşacağını ummuştu. Oysa kadın hayalet öteki konuklarla ilgilenmeyip kendilerine doğru gelince şaşırdı. Korkunç

maskesini yüzünden çıkarıp normal yüzünü göstererek konuşmaya başladı.

"Minik çanlı kepiniz ve bedeninizi sımsıkı saran giysilerinizle pek yakışıklı görünüyorsunuz, Bay Austin," dedi baştan çıkarıcı bir ses tonuyla.

"Teşekkür ederim, Bayan Fauchard. Ben de, daha önce hiç bu kadar cazip bir baş belası görmemiştim."

Racine Fauchard başını koketçe yana çevirerek yanıtladı. "Siz, sözcüklerle aynen bir saray mensubu gibi ustalıkla oynayabiliyorsunuz." Sonra Skye'a döndü. "Siz de pek hoş bir kara kedi olmuşsunuz, Bayan Bouc- het," dedi.

"Teşekkürler, Bayan Fauchard," diyerek hafifçe gülümsedi. "Fareleri sevmeme karşın, yaylı sazlar dörtlüsünü yememeye çalışacağım."

Racine Fauchard kadınlara özgü bir gıptayla genç kadını inceleyerek yanıtladı. "Gerçekte onlar sıçan. Size, daha başka bir kostüm seçeneği sunmayı isterdim. Oysa siz Bay Austin, aptal uşak rolünü oynamaya pek aldırımıyorsunuz, değil mi?"

"Hiç umursamıyorum. Saray dalkavukları bir zamanlar krallara akıl verirdi. Salak olmaktansa aptal rolü oynamayı yeğlerim."

"Bien. Prens Prospero'nun geldiğini görüyorum," diyen Bayan Fauchard neşeyle gülüp kapiya baktı.

Bedenine sıkı yapışan mor kadife pantolon, kep ve üzerine yine aynı renkte tunik giymiş olan kara maskeli figür onlara doğru geldi. Kadife kepinin hızla çıkarıp Bayan Fauchard'ın önünde eğilerek, "Çok güzel bir giriş yaptınız anne, konuklar fena halde korkmuşlardır," dedi.

"Evet, korkmaları gerektiği şekilde korkmuşlardır. Ben, Bay Austin ile görüştüğten sonra öteki konuklara saygılarımı sunacağım."

Emil bir kez daha, ama bu defa Skye'ın önünde eğildi ve sonra yanlarından ayrıldı.

Gözleriyle kalabalığı tarayan Austin, "İlginç dostlarınız var," diyerek sordu. "Onlar komşularınız mı?"

"Aksine uzaklardan geldiler. Onlar büyük silah yapımcısı ailelerin artıklarıdır. Bu odada ölümü ve yok etmeyi temel alan büyük bir servet temsil ediliyor şu anda. Onların ataları mızrak, ok ve yaylarıyla yüz binlerce kişiyi öldürdüler. Geçen yüzyılda Avrupa'yı yıkıma uğratan toplan ve son yüzyıllarda kentleri yerle bir eden

bombaları yaptılar. Böylesine saygın bir toplulukla onurlanmaktasınız."

"Eğer etkilenmediğimi söylersem umarım kendinizi hakarete uğramış saymazsınız."

Bayan Fauchard bu sözlere yüksek sesli bir kahkahayla karşılık verdi. "Seni hiç kınamıyorum. Şu caka satan, gevezelik eden salaklar, atalarının ter ve kanlarıyla kazandığı servetlerle yaşayan, ruhları yıkıma uğramış Avrupa'nın pislikleridir. Onların bir zamanlar gururlu firma ve kartelleri günümüzde New York borsasında yüzü bile görünmeyen şirketlere dönüşmüştür."

Austin sordu. "Peki, Cavendish kim?"

"O, ötekilerden daha da zavallıdır. Çünkü yalnızca adı var, parası bile yok. Bir zamanlar onun ailesi üstün nitelikte çeliğin gizine sahipti. Elbette, Fauchardlar onlardan bu gizi çalmadan önce."

"Peki, sizin aileden ne haber? Onların ruhu yıkıma uğramaya karşı bir bağışıklık kazanmış mıdır?"

"Benim ailem de dahil hiç kimsenin böyle bir bağışıklığı bulunmuyor. Bu nedenle ben yaşadığım sürece Spear Endüstrilerinin kontrolünü elimde tutacağım."

Skye araya girip, "Oysa, kimse sonsuza dek yaşayamaz," dedi.

"Ne dediniz?" diyen Racine başını hızla çevirdi ve genç kadın kendisine bakan gözlerin kor gibi parladığını gördü.

Skye yalnızca düşüncesini dile getirmişti ve böyle bir tepki beklemiyordu.

"Hepimiz birer faniyiz, demek istedim."

Racine'in gözleri bir kez daha parıldar gibi oldu ama sonra parıltı söndü. "Doğru ama bazılarımız ötekilerden daha uzun süreyle fanidir. Fauchardlar gelecekteki on yıllar ve yüzyıllar boyunca daha zengin olacaktır. Benim bu sözlerime dikkat edin. Şimdi beni bağışlarsanız, diğer konuklarımla da ilgileneceğim. Kısa süre sonra akşam yemeği servisi başlayacak," dedi.

İğrenç maskesini yüzüne takan kadın oğlunun yanına doğru gitmek üzere uzaklaştı.

Skye şaşırmıştı. "Bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Belli ki, Bayan Fauchard yaşlanma konusunda pek alıngan. Onu kınamıyorum. Bir zamanlar pek güzelmiş. Bu dikkatimi çekti."

Genç kadın başını geriye atarak yanıtladı. "Tabi bir cesetle sevişmek istersen."

Austin gülümseyerek konuştu. "Meğer bu kediciğin de pençeleri varmış."

"Hem de pençelerim çok sivridir. Ve onları yaşlı bayan arkadaşın üzerinde kullanmak pek hoşuma gider. Senin neden böyle endişeli olduğunu anlayamıyorum. Ben çok sıkıldım."

Austin salona daha çok uşağın geldiğini ve kapıları tuttuklarını görmüştü. "Yerinden kımıldamadan otur. İçimdeki bir ses asıl partinin şimdi başladığını söylüyor," diye mırıldandı.

Cavendish çok fazla içmişti. Gül goncası biçimli ağzına şarap kadehini götürmesine engel olmaması için kostümünün aksesuarı olan kuzgun gagasını başının üzerine itmişti. Ortaçağ stilinde verilen akşam yemeği boyunca, tarlakuşundan yabani domuza kadar çok çeşitli av eti yemeklerini pisboğazca ağzına tıkıştırırken, onları yıkar gibi ağızım çalkalaya çal- kalaya sürekli şarap içmekteydi. Austin ise incelikli davranmış olmak için iştahsızca azar azar yemek yiyor, pek seyrek olarak şaraptan bir yudum alıyor ve aynı şeyi yapmasını Skye'a da öğütlüyordu. Eğer içgüdülerinin işe yaramasını istiyorlarsa, kafalarının saydam olması gerekirdi.

Tatlı tabakları masadan kaldırılır kaldırılmaz Cavendish yalpalayarak ayağa kalktı ve kaşığıyla su bardağının kenarına vurunca tüm gözler ona döndü. Şarap kadehini havaya kaldırarak, "Ev sahiplerinin şerefine kadehimi kaldırıyorum," dedi.

Aynı şekilde kadehlerini kaldıran çakırkeyif konuklar da, "Yaşal Bravo!" diye bağırıyorlar.

Bu yanıtı cesaret alan Cavendish gülümseyerek konuştu. "Pek çoğumuzun bildiği gibi, Fauchard ve Cavendish ailelerinin tarihi yüzyılların gerisine kadar uzanır. Hepimiz Fauchardların Cavendishlerden demire su verilmesinin bazı özel yöntemlerini ödünç aldığını ve böylece onlar yücelirken ailemin batan güneş gibi solup gittiğini biliriz."

Morg Sokağı Cinayetleri'x'ım gorili, "Bunlar savaşlardan edinilen servetlerdir," dedi.

"Ben, bu söze içerim," diyen Cavendish ekledi. "Ne şanssızlık ya da büyük şansla, Fauchardlarla hep ölümcül kazalarda karşılaşmamıza karşın, biz onların ailesinden biriyle evlilik yapmadık."

Perdelik kumaştan dikilmiş ve minik çanlarla süslenmiş kıyafetli kadın da, "Bunlar aşkın servetleridir," dedi ve masanın çevresindeki konuklar sarhoşça gülüp bağırarak bu sözleri onayladılar.

Cavendish bağırışların ve kahkahaların dinmesini bekledikten sonra tekrar konuştu. "Ben bu evde sevgi sözcüğünün kullanıldığından kuşkuluyum. Ama, herhangi bir kişi de sevebilir. Kaç aile, tek başına tüm savaşları bitiren bir savaşı başlattığını söyleyerek bununla övünebilir?"

Masaya yoğun bir suskunluk çöktü. Konuklar sinsi sinsi sağında oğlu Emil olmak üzere masanın başında oturan Bayan Fauchard'a baktılar. O ise bütün konuşmalar boyunca balmumundan yapılmışa benzeyen soluk yüzüyle gülümsüyor; ama gözleri Austin'e ve fani oluşunu söylediğinden beri Skye'a ateşli bakışlarla bakıyordu. "Bay Cavendish gururu pek okşayıcı sözler söylüyor ama Fauchard ailesinin etkisini abartıyor," diye buz gibi bir sesle konuşan Racine ekledi. "Büyük Savaş'ın pek çok sebepleri vardı. Açgözlülük, aptallık ve kendini beğenmişlik bunlardan birkaçı. Bu salonda bağnazlık derecesinde milliyetçilik akımıyla savaşların çıkışını zorlayan her aile, bize bu servetleri kazandırdı."

Ne söylenirse söylensin Cavendish'in cesareti kırılmayacaktı. Nitekim adam yine konuşmaya başladı. "Sana itibar edildiğinde bunu değerlendir sevgili, Racine. Biz silah taciri olan kişilerin gazete sahibi olduğumuz ve savaş çıkması için havlayan politikacılara rüşvet verdiğimiz doğrudur. Ama, sınırsız zekâsıyla Fauchard ailesi Büyük Dük Ferdinand'ın suikast masraflarını ödedi. Böylece dünya kanlı bir savaşa bulandı. Jules Fauchard'ın bu dalavereleri çevirdiği ve onların da Jules'in ölümünü hazırladığı söylentilerini hepimiz biliyoruz."

"Bay Cavendish!" diyen Bayan Fauchard hırlar gibi konuğunu uyardı. Oysa, İngiliz hiç tınmıyor ve konuşuyordu.

"Oysa, pek çoğumuzun bilmediği bir şey daha var: Bu da, Fauchard ailesinin Avusturyalı bir çavuşu politik yükselişi sırasında maaşa bağlamaları ve Japon İmparatorluk Ordusu'nun bazı generallerini ABD'ye saldırı konusunda görevlendirmeleridir." Adam içkisinden bir yudum içmek için duraladı ve sözlerini şöyle sürdürdü. "Ama, sizin köle fabrikalarınız her şeyi toz haline getirecek bombalar ürettikçe durum pazarlık konusu yaptığınız şeylerin ötesine gitti ve kontrolünüzden çıktı. Oysa biraz önce burada birinin söylediği gibi 'Bunlar hep savaşın getirdiği servetler'dir."

Salondaki hava elle tutulabilecek kadar gerilmişti.

Bayan Fauchard yüzündeki maskeyi bu kez tümüyle başından sıyrıp attı ve suratındaki iğrenç ifade Kırmızı Ölüm'den bile korkunç göründü. Racine'in telekinetik yetenekleri olsa duvarlardaki bazı silahları ateşletip Cavendish'i parçalara ayırtacağı konusunda Austin'in hiç kuşkusu yoktu.

Konuklardan biri sessizliği yırtar gibi bağırarak, "Cavendish, yeterince konuştu! Yerine otur artık!" dedi.

Ve ilk kez Cavendish, Bayan Fauchard'ın insanı ürküten bakışlarının farkına vardı. İngilizin aklı başına geldi ve çok ileri gitmiş olduğunu sezinledi. Aptalca gülüşü yüzünden silindi ve adam bir güneş lambasının altında kalmış çiçek gibi soluverdi. Birkaç dakika önce ayağa kalkan sarhoş adam birden ayılmıştı. Kara kara düşünerek yerine oturdu.

Bayan Fauchard bir kobra yılanı gibi yerinden yavaşça ayağa kalkıp kadehini havaya kaldırarak, "Mersi! Şimdi öteki dünyaya geçmiş Caven- dishlerin şerefine içelim," dedi.

İngilizin kırmızı yüzü sararır gibi oldu. Teşekkür etme niyetiyle bir şeyler mırıldandı ve sonra ekledi. "Şimdi beni bağışlayın. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Korkarım sindirim sistemim bozuldu."

İskemlesini geriye itip ayağa kalkan adam çıkışa doğru yürüdü ve kapıda gözden kayboldu.

Bayan Fauchard oğluna bakıp emir verir gibi konuştu. "Lütfen, konuşumuza göz kulak ol. Onun kale hendeğine düşmesini istemeyiz," dedi.

Bu neşeli konuşma gerginliği kırar gibi etki yaptı ve masada sanki kötü bir şey olmamış gibi sakin konuşmalar sürdü. Austin'in keyfi kaçmıştı. Cavendish salondan çıkarken genç adam onun kendi idam fermanını imzalamış olduğunu düşündü.

Skye, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Fauchardlar kirli çamaşırlarının ortaya çıkmasını, özellikle masada yabancılar da varsa hiç kabul etmeyecektir."

Genç adam, Bayan Fauchard'ın oğluna doğru eğilerek bir şeyler söylediğini gördü. Emil gülümseyip masadan kalktı. Marcel'i de alıp silah deposundan çıktı. Konyak servisi yapıldıktan on dakika soma Emil tek başına salona döndü. Annesinin kulağına fısıldarken bir yandan da Austin ile Skye'a baktı. Kadının oğlunun söylediklerini başını öne eğip onaylarken yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Niyetleri gizliydi ama Austin bunun ne anlama

geldiğini tahmin edebiliyordu. Kendilerinin adları da, ölüm fermanına eklenmişti.

Görevini yerine getiren Marcel birkaç dakika sonra geri döndü. Emil onun gelişini görünce ayağa kalkıp el çırparak, "Kırmızı Ölüm Parti- si'nin bayan ve bay konukları, Prens Prospero bu akşamın şenliklerini kapamak üzere size unutulmaz bir eğlence programı hazırladı."

Sonra yakınındaki bir uşağa işaret etti. O da bir meşaleyi oradaki bir mangalda ateşleyip efendisine uzattı. Emil abartılı hareketlerle tüneliğin katlarının arasından iskelet kemiğinden büyük bir anahtarı ortaya çıkar- di. Salonun ortasından önden yürüyerek silah deposunun arka tarafına doğru ilerledi, diğerleri de onu izledi. Üzerinde yine iskelet ile insan kemikleri motifi bulunan ahşap kapının kilidine elindeki anahtarı soktu. Kapı açılırken öteki elindeki meşalenin alevleri titreşti ve içeriye küf kokulu serin hava esti.

Emil başını eğip basık kapıdan geçerken suratındaki yılışık gülümsemeyle, "Eğer cesaretiniz varsa beni izlersiniz," dedi.

Neşeli kahkahalar atan konuklar önce duraladı. Sonra, ellerindeki şarap kadehleriyle Fareli Köyün Kavalcısı'nı izleyen çocuklar gibi Emil'i takip ettiler. Austin elini Skye'ın omzuna koyup onun ötekilerin arasına karışmasını önlerken, "Sarhoşmuş gibi davran," dedi.

"Keşke sarhoş olabilseydim," diyen genç kadın ekledi. "Bu pek pis bir durum. İşte, canavar kadın da geliyor."

Bayan Fauchard kayar gibi bir yürüyüşle onların yanına geldi. "Kırmızı Ölüm izine çıkmalı, Bay Austin. Birbirimizi daha iyi tanıyamadığımız için üzgünüm."

"Ben de öyle. Yemekte, Bay Cavendish'in kadeh kaldırışı ilginçti," derken sanki sarhoşmuş gibi peltek peltek konuşuyordu.

"Büyük aileler sıklıkla zararlı dedikoduların konusu olurlar," diyen kadın bu kez Skye'a hitap etti. "Maskeli Parti ve maskaralıklar sona erdi. Aileme ilişkin bir yadigarın sende olduğuna inanıyorum."

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Benimle oyun oynama. O miğferin sende olduğunu biliyorum."

"Öyleyse o korkunç adamı sen gönderdin."

"Sebastian mı? Hayır, o oğlumun fino köpeğidir. Eğer seni rahatlatı- caksa söyleyeyim, işleri eline yüzüne bulaştırdığı için ortadan kaldırılacaktır. Her neyse, biz seni malımızın nerede olduğunu söylemen için ikna edeceğiz. Sana gelince Bay Austin, artık veda etme zamanı geldi."

Austin hafifçe sallanır gibi yaparak yanıtladı. "Bir kez daha buluşun- caya kadar."

Kadının bakışlarında bir hüznün belirir gibi oldu. "Evet, bir kez daha görüşünceye dek."

Çevresini saran uşaklarla Bayan Fauchard çıkışa doğru yürüdü. Marcel de orada duruyordu. Sonra genç adamın yanına gelerek gangster filmindeki kabadayı gibi korkunç bir sırıtışla, "Sizin için hazırlanmış olan gösteriyi ka- çırırsanız, Bay Emil'in kalbi kırılacaktır," dedi.

Austin dili damağına dolaşarak, "Dünyada hiçbir şey bana o gösteriyi kaçtırmaz," dedi.

Marcel bir meşale daha yakıp kapıyı işaret etti. Austin ve Skye gürültülü kalabalığa yetiştiler. Onların sürüden ayrılmaması için Marcel en geride kaldı.

İki metre genişlikte taş kaplı bir merdivenden bir koridorun başına indiler. Şatonun derinliklerine doğru inildikçe kalabalıktaki kahkahalar dinmeye başlamıştı. Neşe tümüyle ortadan kalkmış, konuşmalar azalmıştı. Özellikle göz düzeyindeki taş rafların insan kemikleriyle dolu olduğu görülünce, herkes suskunlaştı. Emil bir rafın önünde durdu. Rasgele bir kafatasını aldı ve onu başının üzerine kaldırıp sanki konukların kostümleriyle eğlenirmiş gibi sırtarak konuşmaya başladı:

"Fauchard Şatosu'nun yeraltı mezarlığına hoş geldiniz," derken Dis- neyland'ın tur rehberleri gibi neşeyle konuşarak ekledi. "Atalarımдан biriyle tanışın. Eğer biraz çekingen buluyorsanız, onu bağışlayın. Çok fazla ziyaretçisi olmuyor."

Emil kafatasını rafına fırlatınca oradaki kalça ve kaburga kemikleri birbirinin üzerinden kayarak küçük bir kemik çığını başlattılar. Sonra Emil, konuklarını gösteriyi kaçırmamaları için acele etmeye teşvik etti. Daha sonra karşılarına demir parmaklıklarla kapalı bir dizi odacık çıktı. Emil bunların zindan ve işkence hücreleri olduğunu açıkladı. Her hücreye yanan bir meşale konulmuştu. Böylece onların alevleri vitray cam panellerinde farklı renkler oluşturmaktaydı.

Bu tuhaf ışıklandırma hücrelerdeki figürlerin balmumundan yüzlerini öyle canlı gösterecek şekilde aydınlatıyordu ki, figürler harekete geçse kimse fazla şaşırmayacaktı. Bir hücrede bir goril figürü bir kadın figürünü bacaya tıktırıyordu. Diğer hücrede bir adam figürü mezarından dışarı çıkmanın mücadelesini veriyordu.

Böylece her hücrede Edgar Allan Poe öykülerinden bir sahne yer alıyordu.

Emil dönüp Austin'e yaklaştı. Elindeki meşalenin adamın keskin yüz hatlarına verdiği şeytanca ifade bulundukları ortama çok uygundu.

"Eh, Bay Austin, şu ana kadarki şovum için ne diyorsunuz?" diye sordu.

"Londra'daki Madam Tussaud'nun balmumu müzesini ziyaret ettiğimden beri hiç bu kadar eğlenmemiştim."

"Beni övüyorsunuz. Bravo! Ama şimdi, gösterinin can alıcı bölümüne geliyor sıra!"

Her şeyi Kırmızı Ölüm'ün kurbanı gibi gösteren, kırmızı ışıkla aydınlatılmış hücrenin önüne gelene dek, Emil yürümeye devam etti. Bu hücrenin ortasında daire biçimli bir kuyu bulunuyordu. Ustura biçimli bir sarkaç, ahşap çerçevenin üzerine sarkmaktaydı. Çerçevenin üzerine kayışlarla bağlanmış olan siyah renkli iri kuşun üzerinde fareler dolaşıyordu. Bu da, kurbanına İspanyol engizisyon işkencelerinin uygulandığı Kuyu ve Sarkaç adlı öyküden bir sahneydi. Yalnızca bu sahnede çerçevenin üzerine bağlanmış kurban Bay Cavendish idi.

"Bu sahnede bazı ayrıntılara dikkatinizi çekerim," diyen Emil ekledi. "Zindanda gördüğünüz fareler, canlıdır. Ve Bay Cavendish da İngilizlerin diyeceği gibi, bu avda bizi eğlendirmek üzere rol almayı kabul edecek nezaketi gösterdi."

Emil konukların alkışını alırken Cavendish kendisini bağlayan kayışlardan kurtulmak için mücadele etti.

Harekete geçen sarkaç adamın göğsüne doğru birkaç santim kalana kadar indi. Kadınlardan biri, "Adamcağız ölecek!" diye çığlık attı.

"Dilim dilim olacak!" diyen Emil duruma hiç de uygun düşmeyen bir neşeyle konuşuyordu. Sonra sesini iyice alçaltıp adeta fısıldayarak sözlerini sürdürdü. "Lord Cavendish partide domuzun arka bacaklarıydı. Endişelenmeyin arkadaşlar. Şu ustura tahtadan yapılmıştır. Biz konuklarımızın kesilip doğranmasını istemeyiz, öyle değil mi? Ama, sizi endişelen- diriyorsa..."

Emil parmağını şıklattı. Ve sarkaç duracakmış gibi iyice yavaşladı. Bu arada Cavendish şiddetli titremeye sarsıldı ve sonra hareketsiz kaldı.

Emil konukları son hücreye doğru yönlendirdi. Burada herhangi bir sahne hazırlanmamasına karşın, bazı bakımlardan en korkutucu olan hücre buydu. Duvarlar kara kadifelerle kaplanmıştı. Böylece saydam kara camdan sızan biraz ışık da kapanmış oluyordu. Hücredeki atmosfer insana en fazla baskı yapıyordu. Emil konuklarına burada fazla durmayıp yürümelerini söyleyince herkes rahatladı. Austin ve Skye da konukları izlemek üzere ilk adımlarını atınca Emil onların önüne geçip yürümelerini engelledi.

Austin aynen bir sarhoş gibi tökezleyip kepini geriye iterek konuştu. "Sen önden yürü, Gaston!"

Emil şu ana dek züppelikle oynadığı Prospero rolünü bir yana bırakmıştı. Şimdi sesi ciddi iş yapar gibi sert çıkıyordu. "Marcel diğer konuklarımızı yeraltı mezarından çıkarırken, sana ve genç bayana özel bir şey göstereceğim," dedi. Duvardaki kara perdenin kenarını kaldırdı. Perdenin arkasındaki duvarda altmış santim genişlikte yarık bir aralık vardı.

Austin gözlerini kırıştıtarak, "Ne oluyor? Bu da gösterinin bir parçası mı?" diye sordu.

"Evet," diyen Emil sırtarak ekledi. "Bu da, benim şovumun son bölümü." Adamın öteki elinde de bir tabanca vardı şimdi.

Austin silaha bakıp zoraki bir kahkaha atarak konuştu. "Seninki lanet olası bir şov!" Sonra başını sallayıp kepindeki çanları şingirdattı.

Fauchard'ın talimatıyla önde Skye ile Austin ve arkalarında Emil yarıktan geçtiler. İki kat merdiven inildi. Vardıkları yerde sıcaklık azalmış ve hava bataklık gazı ile ağırlaşmıştı. Duvarlarda su damlacıkları parıldı- yor ve bunlar ara sıra başlarına damlıyordu. Sonunda durdukları yerde bir buçuk metre genişlikte ve yüz yirmi santim kadar derinlikteki oyuğu gördüler.

Emil bu oyuğa elindeki meşaleyi uzatarak içini aydınlatıp üzeri toz ve örümcek ağı kaplı bir şişe şarabı ortaya çıkardı. Şişenin ağzında mantar vardı. Emil tabancalı eliyle şişeyi tutup ağzıyla mantarı çıkararak şişeyi genç adama uzattı.

"İç bunu, Bay Austin," dedi.

Genç adam sabit bakışlarla şişeyi gözleyerek yanıtladı. "Belki şişeyi bir süre havalandırsak daha iyi olacak."

"Onu havalandırmamız yüzyıllarca sürdü," diyen Emil silahıyla da işaret ederek, "İç!" diye komuta verdi.

Austin sanki silah oyuncakmış gibi aptalca gülümseyerek şişeyi ağzına götürdü. Şarabı ağzından sızdırdı ve giysi koluyla ağzının kenarını kuruladı. Şişeyi Fauchard'a uzattı.

O da, "Hayır, teşekkür ederim. Ben, ayık kalmak isterim," diyerek şişeyi reddetti.

"Hıh, öyle mi?"

F: 16

"Sen, bize çok fazla sorun çıkardın," diyen Emil, "Annem en uygun şekilde seni ortadan kaldırmamı söyledi. İyi erkek evlat anasının ona yap dediklerini aynen yapar... Sebastian, Bayan Bouchet'e bir kez daha 'Merhaba' de."

241

Karanlıkların içinden bir adam ortaya çıktı. Ve onun yüzü aydınlanınca sağ kolu askıda iriyarı uzun boylu adam olduğunu ayırt ettiler.

Bu kez Skye'a dönen Emil, "Sanırım sen Sebastian ile tanıştın. Onun sana bir hediyesi var, bayan," dedi.

Sebastian bir arbaleti genç kadının ayaklarının önüne atarak, "Bu senin," diye konuştu.

Austin, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Senin içtiğin şarapta felç edici bir madde vardı," diyen Emil ekledi. Birkaç dakika içinde hareket edemez hale geleceksin. Ama diğer tüm duyuların yerinde kalacak. Ve de, başına neler geleceğini göreceksin." Tuniğinin altından bu kez bir kelepçe çıkarıp Austin'in yüzüne doğru sallayarak, "Tanrı aşkına, bayım!" diye yalvarırsan belki gitmen için izin verebilirim," dedi.

"Seni piç seni!" diyen Austin sanki ayaklarındaki güç çekiliyormuş gibi arkasındaki duvara dayandı. Ama, bakışları yerdeki arbaletin üzerinde sabitleşmişti.

Skye, Sebastian'ı görünce korkuyla eli ayağı tutulur gibi olmuştu. Ama Austin'in kötü durumda olduğunu görünce kendine gelip birdenbire Emil'in üzerine saldırdı ve adamın silah tutan eline yapıştı. Onun arkasında duran Sebastian da, bir adım attı ve sağlam eliyle genç kadının boğazını yakaladı. Bir eli sargılı olduğu halde gücü korkunçtu ve havasızlıktan Skye'm gözleri kararmaya başladı.

Austin aniden kendini topladı, şarap şişesinin boynundan tutup Sebastian'ın kafasına indirdi. Şişe paramparça oldu ve içindeki şarap yerlere saçıldı. İriyarı adam Skye'yı bırakarak bir an ayakta

durup sonra yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle dev bir çam ağacı gibi yere devrildi.

Sebastian yere devrilirken altında kalmamak için Emil hızla yana çekildi. Ve bu arada elindeki silahın namlusunu Austin'e doğrulttu. Genç adam bu fırsatı kaçırmadı. Emil'in silah tutan elini havada yakaladı. Ama

Emil bu arada ateş etti. Ve mermi Austin'in yüzünün iki, üç santim ötesinden geçip duvara saplandı. Duvardan kopan taş parçaları genç adamın suratına dökülürken Austin yakınında parlayan namlunun görüntüsüyle kısa bir an körleşti. Dizlerinin üzerine çöktü ve Fauchard dans eder gibi onun yolundan çekildi.

"Çok yazık uzun uzun can çekişerek ölmeni istiyordum," dedi Fauchard. "Hazır dizlerinin üzerine çöktüğüne göre başışlanman için neden yalvarmıyorsun?"

"Öyle yapacağımı hiç sanmıyorum," diye yanıtlayan Austin'in parmakları tahta bir sapın üzerine yapışmıştı. Arbaleti tutan elleri okun ucunu Emil'in ayaklarına doğru çeviriyordu.

Okun sivri ucu Fauchard'ın altın renkli gösterişli terliklerini kolayca deldi. Ve canı fena halde yanan Emil'in silahı elinden fırlarken çığlığın içinde cınladı.

O sırada Austin yerden kalktı. Emil'in çenesini kavrayıp tüm gücüyle çevirince Fauchard'ın başı omuzlarından ayrılır gibi oldu. Emil de külçe gibi arkadaşının yanına yığıldı. Austin elini uzatıp Skye'ı çöktüğü yercien kaldırdı. Genç kadın bir yandan örselenmiş boğazını tutuyor bir yandan da bol bol soluk almaya çaba harcıyordu.

Genç adam Skye'm rahatça soluduğuna emin olunca iriyarı uzun adama doğru eğilip baktı.

"Anlaşılan Sebastian şarabı biraz fazla kaçırmış."

"Emil şarabın ilaçlı olduğunu söyledi; sen nasıl oldu da?..."

"Ben şarabı içer gibi yapıp ağzımın yanından sızdırdım. Bir yudumu bile mideme gitmedi. Ama, onun tadının sirke gibi olduğuna eminim."

Austin, Emil'i ayak bileklerinden tutup sahanlıkta sürükleyerek yarığın içine soktu. Sonra adamın bileğine kelepçenin bir ucunu takıp kelepçenin bir ucunu da duvardaki halkaya geçirdi. Başından hokkabaz şapkasını çıkarıp çanları Fauchard'ın kulaklarına doğru sallayıp şingirdatarak, "Tanrı aşkına, bayım!" dedi.

Sonra yanmakta olan meşaleyi eline alıp merdivenleri çıkarak tünel boyunca önden yürüdü. Sarhoşlar gibi davranmasına karşın, Austin izledikleri yolun her adımını kafasına kazır gibi öğrenmişti. Çok geçmeden hücrelerin sıralandığı koridorda ve Cavendish'in başındaydılar. Onların gelişi üzerine hücredeki fareler kaçıştılar. Şişman İngilizin yüzü geçirdiği korku kriziyle donup kalmış gibiydi.

Genç adam parmağını İngilizin boynundaki şahdamarının üzerine koydu ama nabızı alamayınca, "Bu adamcağız ölmüş," dedi.

"Anlayamıyorum," diyen Skye duraklayıp ekledi. "Ortada kan yok ki..."

Austin başparmağını Cavendish'in göğsüne yaslanmış olan ustura biçimli bıçağın kesici ağzında dikkatle gezdirdi. "Bir değişiklik olsun diye, Emil doğruyu söylüyormuş; bu bıçak tahtadan yapılmış. Fauchard yaptığı şakayı Cavendish'e duyurmakta başarısız kalmış. Sanırım bu arkadaş da korkusundan ölmüş. Onun için yapabileceğimiz bir şey yok artık."

Koridor boyunca yürüyüp dik ve bol dönemeçli bir merdivene vardılar. Tünelin havası pek ağırdı. Ama merdivenleri tırmandıkça yüzlerine temiz hava gelir gibi oluyordu. Avluya açılan bir kapıya ulaştılar ve şatonun önünde toplanıp orada oyalanan konuk kalabalığının kahkahalarını işittiler. Bahçe kapısındaki parmaklıklı mazgal da şimdi yukarı çekilmişti.

Yavaş yavaş yürüyüp sarhoşlar gibi yalpalayarak öteki konuklara yetiştiler. Kalabalığa karışıp bahçe boyunca ilerleyerek kemerli köprüye vardılar. Onu da geçip daire biçimli araba giriş yolunda otomobillerini bekleyen kafenin sonunda kuyruğa girdiler. Herkes birbirine yüksek sesle ve neşeyle iyi geceler dileyip arabalarına binerek yola çıkıyordu. Sonunda yalnızca Austin ile Skye orada kaldı. Ve bir araba daha görüldü. Bu, Darnay'ın Rolls-Royce arabasıydı. Austin arabanın yanına geçip kapıyı genç kadına açtı.

Birisinin Fransızca bir şeyler bağırdığını işitti ve Marcel'in koşarak prüden geçtiğini gördü. Yakındaki bir uşak Marcel'in bağırdığını duyunca araba ile Austin'in arasına girdi. Uşak, smokin ceketinin altına elini sokarken Austin onun boynuna sert bir yumruk atıp Skye'a hemen arka koltuğa oturması için seslendi. Kendisi de arabanın öteki yanına koşup kapıyı kırar gibi açarak sürücüyü çekti. Dirseğiyle adamın çenesine vurup onu direksiyon başından çekerek dışarı aldı.

Koltuğa oturur oturmaz motoru çalışan arabayı vitese takıp olanca gücüyle gaza bastı. Rolls-Royce araba tekerleriyle beyaz çakıl taşlarını fırlatarak heykelli havuzun çevresinde savrulup yol aldı. Austin sol tarafında bir hareket fark etti. Birisi arabaya doğru koşuyordu. Direksiyonu ters tarafa çevirdi. Başka bir uşak farların ışığına girdi. Adamın elinde bir silah vardı. Genç adam gösterge panelinin arkasına sindi ve gaz pedalına bastı. Uşak, kaputun üzerine uçup yere devrilmeden önce ön cama çarptı. Ve cam, bu çarpmanın etkisiyle örümcek ağı gibi şekiller alarak çatladı. Austin bir namludan fışkıran alevi gördü ve birisinin elindeki basınçlı delgi aletiyle arabanın kromajlı ön kesimine vurduğunu fark etti. Direksiyonu bu kez öteki tarafa çevirdi.

Bir ışık daha genç adamın gözlerinin önünde parladı. Kırılmış olan ön cam nedeniyle onun ne olduğunu görmek olanaksızdı. Genç adam çıkış yoluna doğru gittiğini düşünerek yine gaza bastı. Oysa, yön duygusunu tümüyle yitirmiş bulunuyordu. Rolls-Royce araba yolun toprak olan kısmına kayıp içi su dolu hendeğe doğru gitti. Suları fışkırtarak hendeğe daldı. Hava yastığı da harekete geçmişti. Genç adam itip yastıktan kurtulmak isterken kırık pencereden ayaklarına suyun boşaldığını hissetti. Suya batan arabanın üzerine şimdi mermiler yağıyor ama su onların etkisini azaltıyordu. Austin gösterge panelinin arkasından yana kaydı. Ciğerlerini havayla doldurdu. Bir dakika sonra araba tümüyle suyun altına gömüldü.

23

Rolls-Royce arabanın uzun kaputu suya dik dalan bir denizaltı gibi dike yakın bir açı yaparak dibe gitti. Saniyeler sonra araba yüzyılların hendek içinde oluşturduğu çamur ve kum-moloz karışımı birikintileri üzerine oturup yerleşti. Austin arabanın geniş arka koltuğuna doğru kayıp geçerken ellerini körlemesine önce uzattı. Araştıran parmakları sonunda yumuşak ete dokundular. Skye hemen onun bileklerine yapıştı. Genç adam onu arabanın içindeki yüzeyssel bir hava cebine doğru itti. Sonra, onun çılgın gibi soluduğunu duydu.

Austin ağız dolusu kirli suyu tükürerek, "Beni işitiyor musun?" diye sordu.

Çağılıtlı duyulan ses yalnızca "Evet" olabilirdi.

Su Austin'in çenesine dek yükselmişti. Boynunu uzatıp ağzına ve burnuna pis su dolmasına engel oldu. "Paniğe kapılma. Uzaklaşma, yanımda kal. Havaya gereksindiğinde elimi sık. Anlıyor musun?"

Bir başka çağ ılı duyuldu.

"Şimdi üç kez derin soluk al. Sonuncuyu içinde tut."

Birlikte iyice soluklanarak arabadaki hava cebi kaybolur ve araç tümüyle sualtında kalırken, ciğerlerini son sınırına kadar hava ile doldurdular.

Austin genç kadını arabanın kapısına kadar çekti ve omzuyla itip zorlanarak kapıyı açtı. Dışarı kaydı ve Skye'ı da çekip dışarı çıkardı. Su, üzerine vuran elektrik lambalarının ışığıyla yeşil yeşil parıldıyordu. Başlarını sudan çıkarsalar ikisi de anında ölecekti. Genç adam, Skye'ın elini sıkıca tutup dans eden ışık dairelerinin uzağına doğru çekiyordu.

Daha birkaç metre gidemeden Skye elini sıktı. Austin de onun elini sıkarak karşılık verdi ve yüzmeyi sürdürdü. Skye bir kez daha elini ezer gibi sıktı. Belli ki havasız kalmıştı. Austin yukarı ama karanlığa doğru yükseldi. Başım sudan çıkardı ama yalnızca kulak ve gözleri görünmüştü. Marcel ve adamları batık arabada çıkan hava kabarcıklarına ateş ediyorlardı. Genç adam Skye'ı da yanında sudan çıkardı. Genç kadın, bozuk bir sintine tulumbası gibi vızıldayarak soluklar aldı. Austin, ona akciğerlerini doldurması için bir dakika süre tanıdı ve yeniden aşağı çekti.

Yüzerek sonra yüzeye çıkarak kendileri ile takipçileri arasında bir mesafe oluşturdular. Oysa, Marcel ile adamları ateş etmekle kalmayıp yeniden araştırma alanlarını genişletmişti. Işıkları hendek boyunca gezdirerek suyu da hendek kenarını da araştırıyorlardı. Austin şato duvarına doğru yüzdü. Sol kolunu yana doğru açmıştı. Böylece şatonun hendeğe doğru genişleyen temellerinin sümüksü maddeyle kaplı iri taşlarına dokunarak onları kılavuz gibi kullanıyordu. Duvarların payandasının çevresinde yüzerek dolaştılar ve büyük bir taş çıkıntıya gizlendiler.

Sözcükler genç kadının ağzından zorla çıktığı halde büyük bir öfkeyle, "Daha ne kadar var?" diye sordu.

"Son bir dalış daha. Sonra hendeğin çıkacağız."

Genç kadın Fransızca küfretti. Ve yeniden daldılar. Taş çıkıntıdan öbür tarafa doğru yüzdüler ve hendeğe doğru sarkmış yoğun yapraklı bitkilerin altında yüzeye çıktılar.

Austin, genç kadının bileğini gevşetti, uzanıp iki avuç dolusu bitki dalını tuttu. Parmaklarını da hendeğin sınırlarını oluşturan taşın arasına sokup kendisini sudan dışarı çekti. Sonra hendeğin kenarına kaplumbağalar gibi karnının üzerinde sürünerek çıktı. Kollarını

uzatıp Skye'ı da kuru toprağın üzerine çekti. Ve çalı ışıklarla aydınlandı.

Yattıkları yerde karanlığa doğru yuvarlanarak tehlikeden uzaklaşmaya çalıştılar. Ama geç kalmışlardı. Marcel'in adamları bağırarak, olanca hızlarıyla koşarak yaklaşırken yer sarsılır gibi oldu. Tek kaçış yolu şatoyu her yönden saran koruluktı.

Austin ormanda biraz dinlenmek üzere koştu. Tuhaf giysisi ma- vi-siyah gecenin içinde kolay görünür bir hedef oluşturunuyordu. Ormana doğru uzanan çakıl taşlı bir yol yakınlarındaydı. Islak giysileri ve fiziksel yorgunlukları onların olimpiyat rekorlarını kırmalarını engelliyordu. Ancak, umutsuzca hamlelerle sanki bacaklarına kanat takmış gibi hızla o yola doğru koştular. Marcel'in adamları onları rahat görünen bir av olarak ayırt edince heyecanla bağıştılar. Bir noktada, diğer üç yol üzerinde koştukları yol ile kesişiyordu.

"Hangi tarafa?" diye sordu Skye.

Seçenekler kısıtlıydı. Çünkü her iki taraftan da bağırış sesleri geliyordu.

Genç adam, "Dosdoğru koşacağız," diyerek yanıtladı.

Austin kesişme noktasını, Skye'la gelmek üzere koşarak aştı. Bit yandan koşarken bir yandan da ağaçların arasında bir açıklık arıyordu. Oysa ağaçlar öyle sık gelişmişti ki, aralarında büyüyen ve fırça gibi engellenen dallarının arasına girebilmek olanaksızdı. Soma, ağaçlar birdenbire sona erdi. Ve patika her iki yamnda bulunan en az üç metre yükseklikteki çitlerin arasında uzanmaya başladı. Bir başka kesişme noktasına vardılar. Burada yol ikiye ayrılıyordu. Austin bunlardan önce birine saptı, sonra geriye dönüp ikincisinde ilerlemeye başladı. Her iki yolun da kenarlarında şatonun duvarları gibi içine girilemez yüksek çitler yer almaktaydı.

"Uh, oh!" dedi genç adam.

"Uh oh da ne demek oluyor?"

"Sanırım çitlerden oluşan bir bahçe labirentinin içindeyiz."

Skye çevresine bakınarak, "Of, bok canına! Şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Önümüzde bize yol gösterecek bir laboratuvar faresi bulunmuyor. Bu nedenle bir çıkış yolu bulana kadar ilerleyeceğiz."

Sonuç hiç fark etmez gibi göründüğünden soldaki yola girip çite yakın koştular. Bir dönemeçten sonra yol yine ikiye ayrıldı. Bu labirent bizi çok uğraştıracak, diye düşündü Austin. Elle özgürce çizilmiş olan labirent dairelerle ve kimi zaman dik açılı dönemeçlerle

uzanıp gidiyordu. Böyle keskin bir dönüşü yapınca, geldikleri yöne doğru koşmak zorunda kaldıklarım sezinlediler.

Marcel'in adamları da labirentin içindeydiler. İki kez Austin ile Skye, adamların sesi çitin hemen öbür yanında duyulmaz olana değin soluklarını tutup beklediler. Öyle ki, birbirlerinden altmış, yetmiş santim kadar ötedeydiler ve yalnızca çitteki çalılar onları birbirinden ayırıyordu.

Genç adam, takviye olarak Marcel'in şimdi daha çok adam getirdiğini ve yakalanmalarının an meselesi olduğunu biliyordu. Labirentin çıkış yolunu bulamazlarsa bu öykünün mutlu sonu olmayacaktı. Eğer kendisi Marcel'in yerinde olsa labirentin tüm çıkış yollarını tuttururdu.

Lanet olsun, dedi içinden.

Genç adam durdu, ayakları sert bir cisme bastı. Soma diz çöküp içinden bir dizi küfrü hiç sesini çıkarmadan sıraladı. Ama, öfkesi belki de oraya bir bahçıvan tarafından bırakılmış tahta bir merdivene basmış olduğunu fark edince sessiz bir neşeye dönüştü.

Merdiveni yerden kaldırıp çite dayadı ve çitin düz olan tepesine tıramdı. Oraya yüzükoyun uzandı. Çiti oluşturan çalıların sivri uçları hokkabaz elbisesinin ince kumaşına batınca Austin kendisini dikenli bir sünger yatağa yatıyormuş gibi duyumsadı. Ancak, çit onun ağırlığını taşıyordu.

Işıklar labirentin içinde birkaç noktada hareket halindeydi. Bir arama timi şimdi onlara doğru geliyordu. Alçak sesle Skye'a merdivene tırmanmasını söyledi. O da tırmanınca, merdiveni yukarı çekip oraya yatırdı. Aradan birkaç dakika geçmeden çakıl taşlarını ezen pabuçların, yüksek sesli soluklanmaların ve de fısıltıların gürültüsünü duydular.

Austin arama timi uzaklaşana kadar bekledi. Sonra merdiveni kaldırıp en yakın çit sırasına doğru uzattı. İki çit arasında bir köprü oluşturdu. Merdiven üzerinde yüzükoyun ilerleyip ikinci çite geçti. Ve aynı şeyi yapması için merdiveni tutarak Skye'ı yanına çağırdı. Aynı işlemi bir sonraki paralel çite geçmek üzere yinelediler.

Bir doğru hat üzerinde kalırlarsa, böylece labirentten dışarı çıkmayı başarabileceklerdi. Onlar da bir tim gibi çalıştılar. Uyduruk merdiven köprüyü kuruyor, karşıya sürünerek geçiyor, arama timlerini gözlüyor ve hep aynı işlemi yineliyorlardı. Çalıların dikenleri el ve dizlerini yırtıyor ama onlar canlarının yanışına aldırıyorlardı.

Austin bir çit ötede karanlık ağaç çizgisini gördüğü anda şato yönünden gelen bir pervanenin gürültüsünü işittiler. Helikopter yetmiş, seksen metre yükseklikte uçarak labirentin üzerine doğru geliyordu. Sonra, aşağıdaki alanı araştıran bir çift projektörün ışığı göründü.

Genç adam hızla merdiveni bir sonraki çite uzattı. Ama, acelesi yüzünden mesafeyi ayarlayamadı. Merdiven üzerinde sürünürken iyi yerleşmeyen merdivenin ucu kaydı ve Austin yere düştü. Hemen yerden fırlayan genç adam ikinci çite tırmandı. Bu kez merdiveni Skye için dikkatle yerleştirdi. Skye da ardından o çite ulaştı.

Oysa yaptığı bu hata ona çok değerli olan zamanını yitirtmişti. Labirentin üzerinden geçen helikopterin parlak projektör ışığı geceyi gündüze yordu. Austin son köprüyü geçmekte olan Skye'a yardıma koyuldu. Ama, tam köprünün ortalarında genç kadının ayağı basamaktan kaydı. Ve Austin onu yakalamak için uzandı.

Helikopter onlara doğru yaklaşıyordu.

Skye yanına geldiğinde, Austin merdiveni çitin dış tarafına doğru kaydırıp yere uzattı. Skye basamaklardan aşağı bir örümcek maymununun çabukluğu ile indi. Onun bu çabukluğu belki de arkasından inen Austin'in parmaklarına basmasına çekinişinden kaynaklanıyordu. Toprağa iner inmez genç adam merdiveni yana eğip son çitin tabanına yatırdı. Sonra o ve Skye merdivenin yanma uzanıp çalıların tabanında gizlendiler.

Helikopter üzerlerinden gümbürdeyip geçti. Onun aşağı doğru yaptığı hava basıncını algıladılar. Labirentin ucunda sert bir dönüş yapan helikopter birkaç kez daha çit sıralarının üzerinden uçtuktan sonra uzaklaşıp korunun üzerinde uçmaya başladı.

Korunun ağaç sıralarının arasındaki açıklığı helikopterin projektörleri aydınlatırken Austin genç kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Çitin çevresinde çakıl taşı kaplı yolda koşular. Sonra, koruya doğru uzanan otlarla kaplı alanı geçtiler. Nereye gittiklerinden pek emin değildiler ama labirentten kurtuldukları için sevinçliydi.

Birkaç dakika sonra geniş bir açıklık alana çıktılar. Bir tarla ya da otlağın kenarındaydılar. Ama, Austin korunun ucunda hayalet gibi görünen bir bina ile daha çok ilgiliydi.

Skye fısıldayarak sordu. "O bina da ne ki?"

Genç adam da fısıldayarak yanıtladı. "Fırtınada herhangi bir liman."

Sonra, genç kadına yerinden kımıldamamasını söyleyip gümüşü ay 'Şiğiyıla aydınlanan tarlada koşmaya başladı.

24

Austin ay ışığında aydınlanmış tarlayı başına bir şey gelmeden koşarak geçip yontulmamış taştan yapılmış binanın bir duvarı boyunca yürüdü. Kilitli olmayan bir kapı buldu ve karanlık binanın içine girdi. Garajların insanın içini yakan petrol ile benzin kokusu burnuna çarptı. Austin buranın bir araba ya da kamyon garajı olabileceğini düşündü. Duvarı yoklayan parmakları bir elektrik düşmesini buldu ve birkaç saniye sonra Austin buranın bir garaj değil, küçük bir uçak hangarı olduğunu keşfetti.

Hangarda parlak kırmızı renkli çift kanatlı bir uçak vardı. Uçağın kuyruğunu siyah renkli üç başlı kartal desenli bir arma süslemekteydi. Genç adam parmaklarını uçağın kumaş kaplı gövdesi üzerinde gezdirdi. Ve uçağa uygulanmış özenli yenileme işlemine hayran kaldı. Uçağın her kanadının altında metalden yapılmış torpido biçimli birer tank bulunuyordu. Tankların üzerine kurukafa ve kemik desenleri çizilmişti. Belli ki bu tanklarda zehirli madde taşınıyordu.

Genç adam uçağa tırmanıp iki koltuklu kokpitin içini gözden geçirdi- Arkadaki kokpitin oturmağının önünde tekli bir lövyeye ile uçağa yön ver- niek üzere ayakta bir dümen çubuğu vardı. Lövyenin ileri geri hareketleri elevatör denilen yükseklik kontrol aygıtını çalıştırıyor, sağa sola hareketi ise her bir kanadın ucunda yer alan ve uçağı istenilen yöne çevirmek için hafifçe yana yatıran kanatçıkların çalışmasını sağlıyordu. Sistem belki ilkeldi ama aynı zamanda uçağın tek elle uçurulmasını sağlayan basitliğin mucizesini içermekteydi.

Uçakta özgün modellerle birlikte gelişen ve kullanılmasının çok kolay olduğu övünçle dile getirilen çağdaş bir telsiz, yeni bir pusula ile GPS uçuş kontrol aygıtı yer almaktaydı. Kulaklıklar kokpite bağlanmıştı. Austin uçağın bulunduğu hangarı da dikkatle inceledi. Duvarlarda bazı alet ve yedek parçalar asılıydı. Genç adam üzerlerinde kurukafa logosu olan plastik bidonların bulunduğu ambarı da gözden geçirdi. Üzerlerindeki etiketler bu bidonlarda böcek öldürücü ilaç bulunduğunu belirtmekteydi.

Austin duvardaki bir askıdan el fenerini aldı. Hangarın ışığını kapatıp dışarı çıktı. El fenerini üç kez yakıp söndürdü ve koruluktan bir gölgenin çıkıp hangara doğru sessizce yol aldığını gördü. Soma,

tarlayı ve koruluğu gözleriyle dikkatle tarayıp Skye'in görölmediğine emin oldu.

Daha soma hangarın kapısını açıp genç kadını içeri soktu ve kapıyı üstlerine kapadı.

Sesinde iyice sinirlendiğini gösteren bir tonla Skye, "Seni burada böyle uzun süre ne tuttu? Üstelik ışıkların önce yanıp sonra da söndüğünü gördüm." Austin, genç kadının suçlayıcı ses tonuna aldırış etmedi ve bunu Skye'in doğal canlılığını kazandığına işaret olarak yorumladı. Yanaklarından öpüp, "Kusura bakma, içerde bir rezervasyon işlemim vardı da," dedi.

Genç kadın karanlıkta gözlerini kırıştıtırıp sordu. "Burası ne?" Austin el fenerini yakıp ışık huzmesinin uçak boyunca tahta pervanelerden kuyruktaki desene kadar görölmesini sağlayacak şekilde feneri hareket ettirdi. "Şu anda sen, Fauchard ailesinin hava gücüne bakıyorsun. Bu uçağı üzüm bağlarını ilaçlamakta kullanıyor olmalılar," dedi.

"Güzeli bir uçak."

"Güzelden de öte, bizim buradan çıkış biletimiz o."

"Sen bu şeyi uçurabilir misin?"

"Sanırım uçurabilirim."

"Sanırsın ha?" diyen Skye kuşkuyla ekledi. "Böyle bir şeyle hiç uçtun mu?"

"Bir düzine kez," diyen Austin, genç kadının gözlerindeki kuşkuyu görerek düzeltme yaptı. "Tamam. Bir kez, bir taşra fuarında uçmuştum."

Skye buz gibi bir sesle yankılar gibi konuştu. "Bir taşra fuarında uçmuştum..."

"O, büyük bir fuardı. Bak, benim uçtuğum uçaklar daha gelişmiş kontrol sistemlerini içeriyordu ama ilkeleri aynıydı."

"Umarım araba kullanışından daha iyi uçuyorsundur?"

"Gece yarısı yüzmek de benim fikrim değildi. Anımsayacaksın, Fauc- hard'ın kundakçısı tarafından o işi yapmaya zorlandım."

Skye adamın yanağından bir makas alarak onu üst üste sorduğı sorularla yanıtladı. "Nasıl unutabilirim, şekerim? Eh, neyi bekliyoruz? Ben ne yapmak zorundayım?"

Austin duvarda Fransızca etiketlenmiş bir panoyu göstererek, "Önce bana bunların ne anlama geldiğini söylemeni isterim," dedi.

Skye etiketleri tercüme ederken Austin onu dinledi. Sonra genç kadını uçağın çevresinde gezdirdi. Ve genç kadına pervaneyi çevirir

çevirmez geriye çekilmesini söyledi. Sonra kendisi pilot kokpitine tırmanıp kontrol aygıtlarını hızla inceledi. Daha sonra başparmağını havaya kaldırarak genç kadına işaret etti. Skye pervaneyi iki eliyle tuttu. Onu bir kez çevirip kendisine söylenildiği gibi, hemen geriye çekildi. Motor bir, iki kez öksürdü ama çalışmadı.

Austin yakıt valfini ayarladı. Ve bir kez daha genç kadına pervaneyi çevirmesini işaret etti. Skye'ın yüzünde ciddi bir kararlılık görüldü. Sonunda tüm gücüyle pervaneyi çevirdi. Bu kez motor duvarları titreten bir gürültüyle çalıştı.

Genç kadın egzoz dumanının arasında koştu. Hangar kapısını açan düğmelere bastı. Soma alanın ışıklarını yaktı ve ardından kokpitteki yerine tırmandı. Uçak hangardan çıkarken o da emniyet kemerini bağlıyordu.

Austin havalanmadan önce pistte dolaşmakla zaman harcamadı. Motora fazla yakıt verdi ve uçak hızlanarak iki sıra halinde ışıklandırılmış uçuş şeridine yaklaştı. Genç adam uçuş kontrollerine hafifçe dokunmak istiyor ama deneyimsiz elleri uçağı bir balık kuyruğı gibi titretiyor, iki yana yalpalaması uçağın ivme kazanmasını engelliyordu.

Genç adam, uçak havalanma hızına erişemezse uçuş şeridinin sonundaki ağaçlara çarpacağını biliyordu. Austin gevşemek, el ve ayaklarının kontrolünü ele geçirmek üzere ne yapacağını bildirmesi için Tanrı'ya dua etti. Ve yumuşakça davranınca uçak düzeliş hız kazandı. Austin ele- vatörü hafifçe çekti. Tekerler yerden koptu. Uçak havaya tırmanmaya başladı. Oysa şimdi de ağaçları aşamayacak kadar alçaktaydı.

Austin kanatların biraz daha yükselmesi için dua etti. Uçak bu duayı duymuş olmalıydı. Çünkü hafifçe yükseldi ve tekerleri ağaçların tepesini sıyırdı. Kanatlar ağaçlara çarpan havanın etkisiyle sallandı ama uçak dengesini yeniden kazandı.

Genç adam uçağın dengeli şekilde yükselişini sağladı. Sonra kendisi için belirli kerteriz noktaları olan yerleri gözleriyle aradı. Kırsal kesim, taret gibi yükselen ışıklı kuleleriyle Fauchard şatosu dışında tümüyle karanlıktı. Austin belleğinde anayoldan şatoya uzanan giriş yolunun bağlantısını canlandırmaya çalıştı. Şu anda ortasında havuzlu heykel bulunan dairesel giriş yolunu ve ona bağlanan tünel gibi üstten ağaçlarla kapanmış yolun ışıklarını görebiliyordu.

Uçağı hafifçe yana yatırıp üzüm bağlarının arasında uzanan yolu bulmaya çalıştı. Doğu yönüne doğru üç yüz metre yükseklikte uçuyordu. Hafif rüzgâra karşı gidiyor, bu da uçağın hızını düşürüyordu. Genç adam bu gidişin onları uygarlığa götürecektir yol olduğunu tahmin ediyordu. Skye'in kok- pitine bağlı mikrofonu açtı.

"Sert kalkış yaptığım için üzgünüm. Umarım seni fazla sarsmamış- tır," derken motor gürültüsü içinde sesini duyurabilmek için bağıırıyordu.

"Eğer dişlerimi tekrar yerlerine yerleştirebilirsem iyi olacağım," dedi Skye.

"Bunu işittiğim için memnunum. Akşam yemeğine gittiğimizde dişlerine gereksineceksin."

"Gerçekten tek şeritli bir beyni olan ve hep aynı şeyi düşünen bir erkeksin sen. Pekiyi, şu anda nereye gittiğimize ilişkin bir fikrin var mı?"

"Kabaca geldiğimiz yöne doğru dönmüş bulunuyoruz. Sen ışıkları gözetle. Ben, bir kasaba yakınında yola inmeye çalışacağım. Umarım gecenin bu saatinde yoğun trafik bulunmaz o yolda."

Austin tüm dikkatini kendilerini güvenlikle aşağı indirmede yoğunlaştırmıştı. Şövalyece davranışlarına karşın, önlerinde yatan güçlüklerin farkındaydı. Temelde hiç bilmediği bir arazide, çok az deneyimi olan ve genelde kuramsal kalan uçuş bilgileriyle hiç de aşına olmadığı antika bir uçağı kullanıyordu. Bu durum pek çok insanı yıldırarak nitelikteydi. Önünde onu serin rüzgârlardan koruyacak bir cam bile yoktu. Kabaca bir motorun üzerinde ve kulakları sağır eden gürültünün ortasında oturmaktaydı. Bu koşullarda uçup da havada savaş yapmış olan eski havacılar saygısı bir kez daha tazelenmişti.

Gecenin karanlığında uçan çift kanatlıdan biraz daha hızlanmasını diliyordu ama ne mümkün. Birkaç dakika daha uçtuktan sonra uzakta topluluğne başı gibi bazı minik ışık noktalarını gördü. Uçak, Fauchardların

razisinin sınırlarına yaklaşıyordu. Kulaklıklarının içinden Skye'in bağırdığını duyunca tüm keyfi kaçtı.

Aynı anda gözünün ucuyla bir hareketi gördü ve sol tarafına baktı. Onları labirentte arayan helikopter sanki bir büyü yapmış gibi yeniden havalanmış ve kendilerine yaklaşımaya başlamıştı. Helikopterin kokpit baları yanık ve şatonun korumalarından birinin helikopter pilotunun yanında oturduğu görölüyordu. Korumanın

kucağında otomatik tüfek vardı. Kolay bir hedef oluşturmalarına karşın, adam ateş etmiyordu. Bir dakika sonra Emil'in sesi uçağın telsizinde duyuldu. "Günaydın, Bay Austin. Sizi yeniden görebilmek ne kadar hoş." "Evet, ne hoş bir sürpriz, Emil. Oysa seni helikopterde göremiyorum."

"Çünkü orada değil, şatonun güvenlik merkezindeyim. Ama helikopterin kamerasında seni açık seçik görebiliyorum."

Austin helikopterin yanından sarkan kameraya dostça el salladı. "Senin zindandaki farelerle boğuştuğunu sanıyordum," dedi.

Emil bu sözdeki hakareti duymamazlıktan gelerek, "Benim Fokker Aviatik marka uçağımı beğendin mi?"

"Havadan hava hedeflerine kolayca atış yapan F-16'ları yeğlerdim, ama şimdi bu da iş görüyor. Onu kullanmama izin vermen ne büyük incelik."

"Bir şey değil. Biz Fauchardlar, konuklarımız söz konusu olunca pek cömertizdir. Ama şimdi dönüp buraya gelmenizi, aksi takdirde ateş açıp sizi düşüreceğimizi söylemem gerekiyor."

Helikopterdeki eli silahlı adam kıpırdandı ve A-47'ye benzeyen silahını kokpitin açıklığından dışarı uzattı.

"Belli ki, bizi izliyordunuz. Neden şansı ele geçirmişken hemen bize ateş etmediniz?"

F: 17

"Uçağımın zarar görmemesini yeğledim."

257

"Erkek çocuklar ve oyuncakları."

"Ne?..."

Austin çift kanatlı uçağı biraz yana doğru çevirdi. Helikopter de çarpışmamak için hemen yana döndü.

Austin, "Kusura bakma. Bu uçağa pek alışkın değilim de," dedi.

"Bu çocukça manevralar seni hiçbir yere götürmeyecek. Aviatik'in yeteneklerini çok iyi bilirim. Ve onu yitirmekten nefret ediyorum. Ama gerekirse onu kaybetmeyi bile göze alabilirim. Şimdi bak."

Emil, pilota bir emir vermiş olmalıydı. Çünkü helikopter önce çift kanatlının üzerine doğru yükselip sonra iniş takımları genç adamın başının birkaç metre üstüne gelecek şekilde alçaldı. Pervanelerinin oluşturduğu hava akımları çift kanatlının dengesini bozup onu tehlikeli bir şekilde yalpalattı. Austin uçağını aşağı doğru yönlendirince helikopter de aynen onu izledi ve çift kanatlının

kaçışının olanaksızlığını göstermeye çalıştı. Birkaç saniye sonra helikopter çekilip uzaklaşarak uçağı izlemeyi sürdürdü.

Emil'in sesi yine duyuldu. "Gördüğün gibi, seni her an yere inmeye zorlayabilirim. Geriye dön, yoksa sen ve kız arkadaşın öleceksiniz."

"Ben sizin için bir değer ifade etmeyebilirim. Ama o giderse, miğferin sırrı da beraberinde gider."

"Bu riski göze alıyorum."

"Belki de bunu önce annene sorman gerekir," dedi Austin.

Emil birtakım Fransızca küfürler savurdu. Ve sonra helikopter uçağın üzerine doğru geldi. İniş takımları genç adamın başının üzerine yaklaştı. Bir kez daha, yükselip alçalarak Aviatik markalı uçağa çekiç vuruşu gibi etki yaptı. Austin uçağın kontrolünü elinde tutmaya çalıştı. Oysa bu hiç de eşit olmayan bir savaştı. Kumaş ve tahtadan yapılmış uçak, daha hızlı ve manevra yeteneği yüksek helikopter ile baş edemiyordu. Emil uçağı düşürene ya da parçalayana dek onların peşini bırakmak niyetinde değildi.

Austin mikrofonu kapıp, "Sen kazandın, Emil. Ne yapmamı istiyorsun?" dedi.

"Hava pistine geri dön. Hile yapmaya çalışma. Seni orada bekleyece- ğim."

Genç adam, bahse girerim ki bekleyeceksin, diye düşündü.

Sonra kanadı yana yatırıp dönüş hareketine başladı. Bu konuşmaları kulaklıklardan dinleyen Skye, "Kurt, geriye dönemeyiz. O adam seni öldürür," diye konuştu mikrofonuna.

"Eğer geriye dönmezsek ikimizi de öldürecek."

"Bunu, benim için yapmanı istemem."

"Hayır, bunu kendim için yapıyorum."

"Lanet olsun, Austin. Sen, bir Fransız kadar inatçısın."

"Bu sözünü bir övgü olarak alıyorum. Ama bana salyangozla kurbağa bacağı yediremezsin."

"Tamam. Ben karşı çıkmaktan vazgeçiyorum," diyen genç kadın ekledi. "Ama, savaşmadan teslim olmayacağım."

"Ben de öyle. Şimdi emniyet kemerini beline sıkıca bağla."

Genç adam uçağın iç iletişim sistemini kapadı. Tarihi binanın düşman

H.

cendilerini öldürmek isteyen adam üze-

kanatlı uçak şatoya yaklaştıkça genç adam hava pistini işaretleyen çift sıralı ışıkları daha kolayca görebiliyordu. Uçağı hafifçe döndürerek sanki ışıklara doğru yaklaşacağım göstermek ister gibi davrandı. Oysa, şatoya iyice yaklaşınca oraya değil de, tam tersi yöne dönüp en yakın kuleye doğru uçu.

Helikopter de onu izliyordu. Emil'in sesi telsizde yükseldi. Adam Şimdi Fransızca konuşuyordu. Austin omuzlarını silkerek telsizi kapattı ve tüm dikkatini yapacaklarına verdi.

Uçağın kuleye çarpacak gibi uçuğunu gören helikopter hemen ondan uzaklaştı. Biraz daha ilerleyince Austin kuleden birkaç metre uzaktan geçecek şekilde dönüş yaptı. Ve şatonun üstünde öteki kuleye doğru diyagonal bir hat çizecek şekilde uçu. Sonra sert bir dönüş yaptı ve şatonun karmaşık yapısı üzerinde sekiz çizmiş oldu. Daha sonra öbür yandaki kulenin üzerine geldi. Ve aynı işlemi yineledi. Bu yaptığına Emil'in göstereceğı tepkiyi gözünde canlandırıyor ama aldırış etmiyordu. Şatonun üzerinde uçuğu sürece Fauchard'ın onu aşağı inişe zorlayamayacağını çok iyi biliyordu.

Ancak burada sonsuza dek sekiz çizemeyeceğinin de farkındaydı. Her dönüşte içi su dolu hendeğın ötesindeki yerlere bakıyordu. Yeniden telsiz aygıtını açtı. Bir kez daha kulenin üzerinde sekiz çizmeye başladı. Ama, yarı yolda bir dönüş yaparak ortasında tuhaf heykel bulunan dairesel giriş yoluna doğru uçmaya başladı. Şatoya yaklaşım yolu olan çakıl taşı kaplı şeridin üzerine doğru uçu.

Helikopter şu anda yüksekte dönüş hareketi yapmaktaydı. Ama, Austin'in şatodan uzaklaştığını görünce hemen alçalıp Aviatik'in üzerine yaklaştı. Austin ise alçalıp giriş yolunun üzerinden yere yakın uçmaya başladı. Helikopter pilotu onun orada yola ineceğini düşünerek bir şey yapmadı. Bu kararsızlık o adama pahalıya mal oldu.

Yere iniş yapmak yerine Austin yüksek ağaçlardan oluşan tünelin içine doğru uçu.

Helikopter hemen yükseldi ve iniş takımları ağaçların tepesine sür- tünür gibi oldu. Pilot, zorunlu dönüş yapmak üzere havada bir daire çizdi.

Austin, Fauchard'ın sert sözlerini telsizde duydu. "Yakala onu! Yakala be adam!" diye bağıırıyordu Emil.

Fauchard'ın emrine uyan helikopter pilotu, Aviatik marka uçağı inine kaçan tilkiyi izleyen bir tazi gibi takip etti.

Üstün hızıyla helikopter çift kanatlı uçağa hemen yaklaştı. Austin tünelde onun pervane seslerini uçağının motorunun ötesinde işitti. Dudakları gergin bir gülümseyişle yayıldı. Genç adam uçağın tünelin üzerinden uçarak kendisini tünelin öbür ucunda bekleyeceğini düşünmüştü. Annesi hakkında yaptığı hakaret Emil'i mantık sınırlarının ötesine gidecek kadar öfkelenirmiş olmalıydı. Ve şimdi Austin'in küçük bir olasılıkla umut ettiği şey gerçekleşiyordu. Kimse "anasının kuzusu" diye adlandırılmayı istemezdi. Özellikle, durum gerçekten öyle ise.

Austin uçağın tekerlerini yoldan iki metre kadar yüksekte tutarak uçuyordu. Yanlardan ve üstten de ağaçlara olan mesafe azdı. En ufak bir sapma uçağın kanadını ve genç adamın da başını durabilirirdi.

Helikopter şu anda tam arkasındaydı. Ancak Austin onun pilotunun aklını başından çıkaracak bir şey daha yaptı. Dikkatini ilerde, tünelin ucunu gösteren kara leke üzerinde yoğunlaştırdı. Tam tünelin ortalarına yakın bir yerlerdeydi ki, sakin bir hareketle uzandı ve böcek ilacı tanklarını çalıştıran kolu çekti.

İlaç, kanat altındaki tanklardan zehirli bir dalga halinde püskürüp havada sağlığa zararlı bir bulut durumuna gelerek yayıldı. Zehirli sıvı helikopterin ön camını kaplayarak pilotu kör ettiği gibi, daha sonra hava aracının çıkış aralıklarından içeri girerek kokpiti bir gaz odası durumuna soktu.

Pilot duyduğu acıyla haykırdı. Ellerini lövyeden çekip gözlerine götürdü. Helikopter yana kaydı ve pervaneleri ağaçları kırkmaya başladı. Pervaneler parçalandı ve gövde bir yana dönüp ağaçların üzerine devrilip unufak oldu. Yakıtı alev aldı ve helikopter turuncu renkli bir ateş topu halinde patladı.

Patlamanın önünde uçan Austin'in uçağı tünelin ucundan dışarı, bir mermi gibi fırladı. Genç adam elevatörü çekip uçağın burnunu ormanların üzerine doğru kaldırdı. Aviatik yükselirken Austin omzunun üzerin-

Kayıp Kent

Clive Cussler

den dönüp geriye baktı. Tünelin ağzından şu anda duman ve ateş püskürüyor, ateş bir yangın halinde ağaçlara yayılıyordu.

Uçak içi iletişim aygıtını çalıştıran Austin, "Tehlikeyi savuşturduk," dedi.

"Ben de seninle konuşmak için çaba harcıyordum," diyen Skye ekledi. "Arkamızda neler oldu?"

Austin, "Biraz haşaratı yok etme işlemi yaptım," diyerek yanıtladı.

Genç adam uzakta yol ve kasabaları akla getiren ışık noktalarını görebiliyordu. Çok geçmeden araba far ve stop lambalarını altlarında gördüler. Austin iyi aydınlatılmış ve yeterli alanı bulunca, trafiği fazla olmayan bir kesimi seçti. Biraz da iniş takımlarını asfalta çarparak uçağı yola indirdi. Sonra, yolda biraz ilerleyip, asfaltın dışına çıkarak park etti.

Ayakları yere basar basmaz Skye genç adama sarıldı. Dudaklarını Austin'in kılere bastırarak arkadaşıca olmaktan daha çok samimi bir öpücükle onu öptü. Sonra yürümeye başladılar. Bedenlerindeki kesik, berelenme ve örselenmelere karşın, kaçıışlarının yarattığı neşeyle çok mutluydular. Austin çevredeki otların ve samanlıkların kokusunu ciğerlerine çekip kolunu Skye'a doladı.

Bir saatlik bir yürüyüşten sonra eski, tuhaf bir hana vardılar. Gece kâtibi yarı uykuluydu. Ama, Austin ile Skye kapıdan içeri girince hemen ayağa kalktı ve bir oda isteyip istemediklerini sordu.

Adam uzun uzun Austin'in paylaço giysisine ve sonra Skye'a baktı. Genç kadın da tuhaf kedi kıyafeti içindeydi.

Sonra bir kez daha ikisine birden bakan adam sordu. "Amerikalı mısınız?"

Bıkkın bir gülümseyişe ve Fransızca olarak, "Evet," dedi genç adam.

Kâtip başını öne eğerek bilgece onayladı ve konuk defterini Austin'in önüne uzattı.

25

Trout gemi ranzasında elleri ensesinin altında sırtüstü yatarak, denizaltının makinelerinin gürültüsü kesildi ve yerini uzaklarda zor bela duyulan bir titreşimin aldığı algıladı. Denizaltı sanki bir yastığın üzerine oturmuş gibi çıkan hafif bir sarsıntıyı da duyumsadı. Sonra ortalığı sessizlik sardı.

Üstteki ranzada uyuklayan Gamay doğrulup sordu. "Bu neydi?"

Trout, "Sanırım bir rıhtıma yanaştık ya da havuza çekildik," diye yanıtladı.

Trout sert şiltenin üstünden ayağa kalkarak kulağını kapıya dayayıp dinledi. Bir şey duymayınca denizaltının hedefine ulaştığı sonucuna vardı. Birkaç dakika sonra silahlı iki koruma kamara kapısının kilidini açıp on- 'ara harekete geçmelerini işaret etti. Koridorda, Sandy iki korumanın dikkatli bakışları altında bekliyordu. Genç kız başka bir kamaraya nakledilmişti. Ve MacLean'le görüşmelerinden sonra/i/vm'in pilotunu ilk görüşleriydi bu.

262

263

Trout güvence verme amacıyla Sandy'e göz kırptı ve genç kız onu sinirli bir gülümsemeyle selamladı. Sandy durumu iyi idare ediyordu. Trout onun böyle çabuk iyileşmesine fazla şaşırmadı. Derin sularda görev yapan sualtı aracının pilotluğunu üstlenen bir kişi de korkabilirdi; ama onun gözünün sürekli korkutulamaması gerekirdi.

Hep birlikte ön ve arkalarında korumalar olduğu halde birkaç güverteyi tırmamp bir kaportaya vardılar. Buradan geçip denizaltının komuta kulesinin baş tarafındaki güverteye ayak bastılar.

Denizaltı, yüz yirmi metre kadar uzunlukta idi. Bu türden gemilere özgü bakımların yapıldığı üstü yüksek kemerle kapalı bir doka demirlemişti. Bu kapalı mekânın ucunda karmaşık bir taşıyıcı ve ağır yük asansörü sistemi vardı. Korumalar onları bir iskeleden yürütüp dokun zeminine indirdiler. MacLean onları dokta bekliyordu.

"İyi günler, arkadaşlar," diyen kimyager güler yüzlü tavırlarla ekledi. "Serüvenimizin bir sonraki evresine geçerken, isterseniz beni izleyin." MacLean önden yürüyüp onları ağır yük asansörüne götürdü. Asansörün kapısı kapanır kapanmaz saatine bakan adam gülümsemesi yüzünden silinirken, "Konuşacak yalnızca otuz iki saniyemiz var," dedi.

Paul Trout, "Nerede olduğumuzu sormak üzere yalnızca iki saniyeye gereksiniyorum," diyerek adamı yanıtladı.

"Buranın neresi olduğunu ben de bilmiyorum. Ama iklimine bakılırsa Kuzey Deniz'i ya da İskandinavya'da bir yerde olduğunu kestiriyorum. Belki de İskoçya bile olabilir," diyen adam yeniden saatine bakarak konuştu. "Zaman bitti." Asansörün kapısı hışırdayarak açıldı ve küçük bir odaya girdiler. Silahlı korumalardan

biri el telsiziyle havlar gibi konuşup daha sonra onları dışarı çıkarıp orada bekleyen minibüse binmelerini işaret etti. Kendisi de arabaya binen koruma yolcuları gözetiminde tutabileceği arka sıraya oturdu. Sürücü minibüsün jaluзilerini indirmeden önce Trout yolun öte ucundaki uzun dar bir oyuğu görebildi.

Zemini toprak bir yolda ağır hızla yirmi dakikalık bir gidişten sonra minibüs durdu. Ve koruma onlara dışarı çıkmalarını emretti. Üst sırasına elektrik kablosu bağlanmış dikenli tellerle çevrili çeşitli binalardan oluşan bir sitenin ortasında idiler. Her tarafta silahlı korumalar dolaşıyordu. Site insanı rahatsız edecek şekilde bir toplama kampına benziyordu. Onlara eşlik eden koruma depo görünümünde betondan yapılmış bir binayı işaret etti.

O binaya erişebilmek için bir dikenli telden daha geçtiler. Binanın girişine yaklaşırlarken korkunç bir çığlık sesi havayı deler gibi yükseldi. Bunu, diğer çığlıkların oluşturduğu bir koro izledi.

Yüzü yaşadığı büyük korkuyu yansıtan Sandy, "Burası bir hayvanat bahçesi mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle de diyebilirsiniz," diyen MacLean'in yüzündeki gülümseme fazla güven verici değildi. "Ancak burada, Londra Hayvanat Bahçe- si'nin var olduğunu bile düşünemeyeceği yaratıkları göreceksiniz."

Gamay, "Ne demek istediğinizi anlayamadım," dedi.

"Biraz soma anlayacaksınız."

Trout, kimyageri kolundan yakalayarak, "Lütfen bizimle oyun oynamayın," dedi.

"Espri yapma konusundaki zavallı girişimlerim için sizden özür dilerim. Bu küçük alıştırma ve uyum turlarını defalarca yaptım. Ve onlar beni sıkmaya başladılar. Göreceğiniz şeylerden fazla korkmamaya çalışın. Buradaki küçük köpek ve midilli gösterisi size zarar vermek için değil, yalnızca boyun eğmeniz için sizi korkutmaya yöneliktir."

Trout hafifçe gülümseyerek, "Şu söyledikleriniz bizi ne kadar da rahatlattı, bilemezsiniz," dedi.

MacLean kalın kaşlarını kaldırarak yanıtladı. "Sizin de espri yeteneğiniz bununkinden aşağı değil."

size söylenilenleri yapmazsanız, böyle hoş davranışlı yaratıklar haline sokabiliriz sizi. Ya da sizi bu yaratıklara yediririz. Bu da benim

o günkü ruhsal durumuma veya cmertliğime bağlı olur. Burada kurallar pek basittir. Yakınmadan çalışacaksınız ve ona karşılık olarak yaşamanıza izin verilecek. Anladınız mı?"

Trout kafeslerden gelen kemirme ve geçirme seslerini duymamazlık- tan gelerek yanıtladı. "Anlıyorum, albay. Ve mesajınızı midesi zayıf arkadaşımıza da ileteneğim."

Strega kurtlarınkine benzeyen sarı kahverengi gözleriyle yüz hatlarını ezberlemek ister gibi Trout'a dikkatle baktı. Sonra, Gamay'a gülümseyerek topuklarını çarptı ve kapıya doğru yollandı. Korumalar dışarı çıkmakta hiç tereddüt etmeyen Troutları kapıya doğru yönlendirdiler. Strega zeri açık bir Mercedes arabayı kullanıyordu. Sandy dışarıda duvara yaslanmış kusmaktaydı. Gamay yanına gidip kolunu kızın omzuna sardı.

MacLean, "Bütün bunlardan dolayı pek zgnm. Strega buraya gelenlerin çevreye alışmasında diretir. Böylece onları donlarına doldurta- cak kadar korkutur."

"Beni bu söylediğinden daha da fazla rktt. Gelecek sefere altına bez bağlayıp gelirim," dedi Sandy.

MacLean içini çekerek, "Hepimiz zor bir gün geçirdik. şimdi gidip sizi odalarınıza yerleştirelim. Daha sonra duş yapar, giysilerinizi değiştirirsiniz. Ve sonra benim kulbemde bir şeyler içeriz," dedi.

Bindikleri minibüs bir kilometre kadar ilerledi, dikenli elektrik kablosu bağlanmış tellerin arasından geçti. Sonunda ortada daire biçiminde çatısı olan büyük bir bina ile çevresinde düz damlı küçük kulübe şeklinde yapıların bulunduğu bir siteye vardılar.

MacLean, "alışacağınız laboratuvar burası," diye bilgi verdi. Tek binayı işaret ederek sözlerini sürdürdü. "şu da, Strega'nın bürosu. Korumalar onunkinin yanındaki binada kalır. Kulübeler bilimsel ekibin yerleridir.

Dışardan ambar gibi gözükürler. Ama, onların oldukça konforlu olduklarını göreceksiniz."

Koruma minibüsten inmelerini emretti. Troutlara ve Sandy'e yan yana iki kulübeyi işaret etti. MacLean'in kulübesi de onlarınkinin yanındaydı. Troutlar kendi kulübelerine girdi. Burası temelde demir karyola yatak, masa, iskemle ve tuvaletten oluşuyordu. Pek sade ama temiz bir yerdi. Giysilerini yatağın üzerine serip birer sıcak duş aldılar. Trout kendisi için bırakılan tıraş bıçağıyla tıraşını oldu.

Sarı kahverengi renkli iki iş tulumu düzgünce katlanarak yatağın üzerine serilmişti. Hapishane giysilerini kullanmaya istekli değillerdi.

Oysa yaratıkların evini daha ziyaret etmeden bile, giysileri kötü kokuyordu. Trout'un tulumu kol ve bacakları kısa gelmesine karşın, rahatsız edici değildi. Kelebek kravatı bu giysilere uymadı ama adam yine de onu taktı. Gamay çuval bile giymiş olsa çekici görünecek bir kadındı.

Sandy'i almak için yandaki kulübeye gittiler ama genç kız uyuyordu. Onu rahatsız etmemeye karar verdiler. MacLean onları, öteki kulübelerden tek farkı, içi içki dolu bir barı bulunan kulübesine buyur etti. Kendisine Mac denilmesinde ısrarcı olan adam üç kadeh cin tonik hazırladı. Serin ama üşütmeyen havada dışarıya çıktılar.

MacLean, "Sanırım kulübelerin içindeki konuşmalar dinleniyor. Albay Strega becerikli bir adamdır," diye açıklama yaptı.

Gamay, "Oysa ben, onun espri gücüne hayran kalacağımı hiç sanmıyorum," diye yanıtladı.

"Başka özellikleriyle de tanınır albay. Herhalde bir Dünya Mahkemesi, Bosna'daki toplu mezarlar için onu yargılamayı pek isteyecektir. İçkileriniz nasıl?"

Gamay, MacLean'i şöyle yanıtladı. "Çok iyi. Club Med'de bile bundan daha iyisi olamazdı!"

"Burada moralim çok fazla bozulunca, kendi kendime kıyıda köşede kalmış bir yerde imişim gibi hayal ederek rol yapıyorum," dedi MacLean.

Trout, "Benim tatil yaptığım yerlerde öğle yemeğinde canlı fareler servis edilmezdi," diye karşılık verdi.

Bu sözlerden sonra yaşanan tuhaf suskunluk sırasında kulübesinden çıkıp gelen Sandy sordu. "O kafesteki korkunç şeyler ne idi ya da kimdi?"

MacLean yanıt vermek için bir süre düşündü; sonra, "Onlar, hata idiler," dedi.

"Bir bilim adamı ve dost olarak bizimle daha belirgin şekilde konuşmanızı isteyeceğimizi anlamalısınız," dedi Trout.

"Üzgünüm. Belki de başından başlasam daha iyi olacak."

Bardağına biraz daha cin koyan MacLean büyük bir yudum içip uzaklara bakarak konuştu. "Bana, aradan çok uzun zaman geçmiş gibi görünüyor. Oysa tersine, yalnızca üç yıl önce, Paris'in dışında küçük bir firma tarafından enzimli, yani canlı hücreler tarafından oluşturulan proteinler üzerinde çalıştırılmak üzere işe alındım. Yaşlanma olayında rol oynayan enzimlerle ilgileniyorduk. O

şirketimizin kısıtlı parasal kaynakları vardı. O yüzden büyük bir holding laboratuvarımızı bünyesine katınca çok çok sevindik."

"O holdingin arkasında kim vardı?" diye sordu Trout.

"Hiç bilmiyor ve ona önem de vermiyorduk. Aslında o holdingin adı bile geçmiyordu. Ücretlerimize ciddi zamlar aldık. Üstelik daha büyük kaynaklar sağlanacağına da söz verildi. Bize yeni koşullar ileri sürüldüğünde aldırış etmedik."

"Ne tür koşullardı onlar?"

"Yeni yönetimde, birtakım korumalar sürekli bizi gözetlemeye başlamıştı. Laboratuvarlarda çalışanlar sivil giyimli, korumalar üniformalıydı- Hareketlerimiz sınırlandırılmıştı. İşyerine yakın yerlerde oturuyorduk. Sabah akşam bizi servis arabaları taşımaktaydı. Evimize konuk gelebiü- ordu. Ama yaptığımız işi gizli tutma yolunda uyarılmıştık. Sert maddeleri içeren sözleşmeleri de imzalamıştık. Ama anlarsınız ya, hepimiz biraz sersemlemiş durumdaydık. Aslında bizden beklenen Felsefe Taşı üzerinde çalışmamızdı."

"Sanırım siz bir kimyacısınız, simyacı değil," diyerek söze karışan Ga- may ekledi. "Anımsadığım kadarıyla Felsefe Taşı kurşun gibi bazı metalleri gümüş ya da altına dönüştüren bir madde idi."

MacLean başını öne eğerek onayladı. "Bu, insanlar arasında ortaklaşa olarak benimsenen bir yanlış kavram 'dır. Pek çok eski toplum, o taşın efsanevi 'yaşam iksiri' olduğuna inanırdı. Eğer o harika maddeyi şarapla karıştırırsanız, ortaya çıkan eriyik yaraları iyi eder, gençliği yeniler ve yaşamı uzatır derlerdi. Biz bu taşı arıyorduk."

"Ölümsüzlük sorunu," diyen Trout düşünceli bir tavırla ekledi. "Ancak, kurşunu altına dönüştürmek bundan daha kolay bir işlem olabilirdi."

MacLean'in dudaklarından hafif bir gülümseme geçti ve şöyle konuştu. "Araştırmalarımız sırasında pek çok kez aynı düşünceler benim de aklıma geldi. Sıklıkla görev edindiğimiz şeyin olanaksızlığını düşündüm."

Trout, "Oysa, o sorunda başarısızlığa düşen ilk siz olmadınız," dedi.

"Oh, hayır, Dr. Trout. Beni yanlış anladınız. Biz başarısız olmadık."

"Bir dakika Mac. Yaşam iksirinin var olduğundan mı söz ediyorsunuz siz?"

"Evet, biz onu Kayıp Kent'te, deniz dibindeki çatlaklarda suyun sızdığı alanlarda keşfettik."

Bir an bu adadaki çılgınlıkların İskoçyalıyı da delirttiğini düşünerek hepsi MacLean'e şaşkınlıkla baktılar.

"Ben de, uzun zamandan beri deniz çamuru içindeki proboscis'lerin araştırıyordum," diyen Trout ekledi. "Oysa, 'Gençlik Pınan'ını keşfedemedim henüz."

Minik hortumcu canlılar.

Gamay da başını iki yana salladı. "Benim kuşkuculuğumu başışlayın lütfen. Bir deniz dibi biyologu olarak, denizin tabanındaki su sızdıran çatlaklara Dr. Trout'tan daha fazla aşınayım. Oysa, doğruyu söylemek gerekirse, konuştuğunuz şeylere ilişkin hiçbir bilimsel kanıt bulunmuyor."

MacLean'in mavi gözleri neşeyle parıldadı. "Siz bu konuda düşündüğünüzden daha çok şey biliyorsunuz, sevgili kızım. Neden tüm dünyadaki bilim adamları deniz dibindeki çatlaklarda bakteriler bulunduğunda heyecanlanıyorlar? Lütfen bunu açıkclar mısınız?"

"Bunun yanıtı çok basit," diyen Gamay omuzlarını silkerek ekledi. "O bakteriler daha önce bulunanlara hiç benzemiyorlar. Çünkü onlar 'yaşayan fosiller'. Kayıp Kent'teki koşullar yeryüzündeki yaşamın ilk sabahında olanların benzeri. Eğer deniz dibindeki o çatlaklardan sızan suyun çevresinde hayatın nasıl başladığını ortaya koyabilirseniz, yeryüzünde ya da öteki gezegenlerde yaşamın nasıl oluştuğunu görebilirsiniz."

"Söyledikleriniz tümüyle doğru. Benim işim basit bir önermeyle başladı. Eğer siz hayatın yaradılışı ile ilgili bir şeye sahipseniz, belki o aynı zamanda yaşamı uzatacak bir şey olabilir. Şirketimizin elinde Kayıp Kent' te yapılan daha önceki keşif gezilerinde alınmış örneklere giriş olanağı da bulunuyordu. Bakterilerin oluşturduğu enzimler için anahtarıydı."

"Hangi bakımdan?" diye sordu Gamay.

"Bu dünyadaki her canlı bir görev için planlanmıştır; olabildiğince çoğalmaktır bu. Görev tamamlanınca, onun işi biter. Böylece tüm organizmaların, gelecekteki kuşaklara yol açmak üzere kendini yok etme geni vardır. İnsanlarda bu gen kimi zaman, vaktinden önce harekete geçer ve o kişide Werner'in Progeryası oluşur. Yani, sekiz yaşındaki bir çocuk seksen yaşında bir insan gibi görünür. Biz bu genin hareketlendirilebileceği gibi durdurulabileceğini de düşündük. Sonuç yaşlanmayı yavaşlatmak olacaktı."

"Böyle bir şeyi nasıl deneyecektiniz?" diye soran Trout ekledi. "Bu enzimi denekler üzerinde test etmek ve onların daha uzun yaşayıp yaşamadığının diğer gruplarla kıyaslanması için on yıllarca beklemek zorunda lacaktınız."

"Çok iyi bir noktaya parmak bastınız. Ayrıca bir de patent hakkı sorunu var. Sizin sonuçları almanızdan önce patent hakkınız sona erecekti. Ancak bu enzim yalnızca yaşamı sona erdiren gen olarak değil, süper bir antioksidan olarak işlev yapıyor, serbest bazı zararlıları yok edebiliyordu. Böylece yalnızca yaşlanmaya yol açan kimyasal işlemleri ortadan kaldırmakla kalmıyor, aynı zamanda genç kalmayı da sağlıyordu."

"Felsefe Taşı gibi mi?"

"Evet, şimdi anlıyorsunuz."

İ Trout sordu. "Gerçekten bunu yapmayı başardınız mı?"

"Evet, laboratuvar hayvanları üzerinde denemeler yaptık. Biz, insan standartları yönünden yaşlı sayılacak fareleri ele aldık ve onların yaşamını ciddi şekilde yeniledik."

"Ne denli ciddi şekilde oldu bu?"

"Biz insan yaşı olarak doksan yaşındaki bir fareyi aldık ve onun yaşını kırk beşe indirdik."

"Hayvanın yaşını yarıya indirdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle... Kas gücüyle, kemik yapısıyla, enerji düzeyiyle ve cinsel kapasitesiyle yeniledik onu. Fareler bile bu duruma bizden daha çok şaşılar."

"Bu dikkate değer bir başarı," diyen Gamay biraz durup düşündükten sonra ekledi. "Oysa, insanlar farelerden çok daha karmaşık bir yapıya sahiptirler."

"Evet, bunu biliyoruz," diyerek MacLean içini çekti.

F: 18

Çünkü Gamay onun ne söylemek istediğini anlamıştı. "İrisanlar üzerinde de deney yaptınız, değil mi?"

273

"Benim ekibim kesinlikle bunu yapmadı. Olayı insanlar üzerinde denemek yıllarca önce gerçekleştirilmiş olabilirdi. Biz onu zorlama koşullar altında yapabiliydik ancak," diyen MacLean hoş olmayan anıları yıkayıp akıtmak ister gibi içkisinden bir yudum alıp sözlerini sürdürdü. "Benim ekibim bulgularına ilişkin bir rapor sundu. Bir süre

bu konuda hiçbir şey duymadık. Daha soma ekibim dağıtıldı, laboratuvar kapatıldı, her şey çok uyarca yaşandı. Gülümseyerek el sıkıştık, vedalaştık. İkramiyelerimiz bile ödendi. Bir süre sonra bir çalışma arkadaşım bilgisayardaki dosyalarını temizlerken insanlar üzerinde yapılmış denemelere ilişkin bir video gösterisiyle karşılaştı. Bir yerdeki bir adada yapılmıştı deneme."

Trout ayaklarının altındaki toprağı göstererek sordu. "Burada mı?"

MacLean, "Çok akılcı bir varsayım, öyle değil mi?" diyerek yanıtladı.

"Sonra ne oldu?"

"Bu insanların acımasızlığını değerlendirmede ikinci ölümcül yanışı yaptık. Bir grup halinde şirkete gidip bu denemeyi durdurmalarını istedik. Bize deneklerin hepsinin gönüllü olduğunu ve olayın artık bizi ilgilendirmedeği söylendi. Biz de elimizdeki bilgileri kamuoyuna açıklayacağımız yolunda tehditte bulunduk. Bizden beklememizi istediler. Bir hafta içinde eski ekibimin üyeleri sonu ölümle biten kazalara kurban gitmeye başladı. Birine araba çarpıp kaçtı. Yangında ölenler oldu. Birisini elektrikli ev aletlerini yanlış kullandığı için elektrik çarptı. Çok sağlıklı bir arkadaş kalp krizinden gitti. Toplam yirmi bir kişi öldü."

Trout hafif sesle ısıkl çalıp sordu. "Onların cinayete kurban gittiklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Onların öldürüldüklerini biliyorum."

Gamay sordu. "Polis bu kötü oyundan kuşkulandı mı?"

"Evet, olayların bazısında kuşkulandılar. Oysa hiçbir şeyi kanıtlaya- madılar. Ekip arkadaşlarım çeşitli ülkelere dağılmıştı. Ve söylediğim gibi gizli tutulan bir çalışmayı sürdürüyorduk."

"Yine de siz bu durumdan sağ olarak kurtuldunuz, öyle değil mi?" diye sordu Gamay.

"Tümüyle şans eseri olarak evet. Ben o sırada Türkiye'deki bir arkeolojik kazıya gitmiştim. Kazılara katılmak hobimdir. Ülkeme döndüğümde çalışma arkadaşımdan gelen bir mesaj buldum. Yaşamımın tehlikede olduğu yolunda beni uyarıyordu. Hemen Yunanistan'a kaçtım. Ama, işverenlerim beni orada bulup yakaladılar ve zorla buraya getirildim."

"Neden seni de öldürmediler?" ' MacLean acı acı gülererek yanıt verdi. "Yeni kurulan bir bilimsel araştırma ekibini yönetmemi istediler benden. Bu adamlar kendi kıçlarını nasıl kollayacaklarını biliyorlar. Eski ekibi öldürdükten sonra formülün içeriğinde bazı çatlaklar su

yüzeyine çıkmış. Bu karmaşık işlemi araştırma yapmadan bir sonuca bağlamak olanaksızdır. Onların yaptıkları hataların sonucunun kısa süre önce kafeslerde dans ettiklerini gördünüz..."

Trout, "Sen bu gençlik iksirinin şu hırıldayan yaratıkları oluşturduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

MacLean gülümseyerek yanıtladı. "Biz o salaklara daha çok çalışma yapılması gerektiğini söylemiştik. Enzim insanlar üzerinde farklı bir etki geliştirdi. Sizin de söylediğiniz gibi biz insanlar daha karmaşık bir yapıya sahibiz. Burada işe çok duyarlı bir denge giriyor. Yanlış bileşimli bir madde, bir kişiyi öldürebilir. Başka canlılarda bir ilerlemeyi tetikleyebilir. Gördüğünüz o korkunç yaratıklarda enzim insanları ta eski günlerine, sürüngen ya da primat oldukları zamanlardaki davranışlarına geri götürdü.. Ancak görünüşleri sizi aldatmasın. Strega'nın belirlediği gibi onlarda aynen insan zekâsının ayırt edici bazı özellikleri var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu işlemde iki tür yaratık var. Bana söylendiğine göre Alfalar, ilk denemenin ürünleri. Betalar ise denemenin son evresinde oluşturuldular. Çok uzun süre olmayan bir geçişte Betaların bir bölümü buradan kaçmayı başardı. Belli ki, Alfalar tarafından yönetiliyorlardı. Kaba yapıllı bir sal inşa edip başka bir adaya çıktılar. Strega onları yakalayıp buraya getirdi. Kimi Alfalara ötekilerin gözü önünde çok kötü işkenceler uygulandı. Ve sonra öldürüldüler."

Gamay, MacLean'e bir soru daha yöneltti. "Eğer o denli fazla sorun çıkarıyorlarsa neden yaratıkları çevrede tutuyorlar ki?"

"İşverenlerimiz belli ki onların belli değerleri olduğuna inanıyor. Yaratıklar biraz bize benziyor. Kolayca elden çıkarılabilecek araçlar. Denemeye sokulan en son denekler fakir ülkelerden Avrupa ve Amerika'da daha iyi iş ve yaşama olanakları bulmak için yasal olmayan yollardan gitmeye çalışan göçmenlerdi."

Trout dişlerini sıktı. Konuşmakta zorlanır gibiydi, yine de, "Bugüne dek hayatımda duyduğum en korkunç plan. Bir şeyi anlamakta güçlük çekiyorum. Bu katiller neden Alvin sualtı aracı ile bizi kaçırdılar."

"Enzimin rafta kalma süresi uzun değil. Bu nedenle enzim çıkarılır çıkarılmaz onu götürecek bir denizaltı edindiler. Önce enzimler diğer tüm bakterilerden yalıtılıyor. Bir kez denge durumuna getirilince, son ürünü denizaltı ileri aşama araştırma ve geliştirme işleri için taşıyor. Ama, o adamlar sizin keşif gezinizi önceden biliyorlardı. Kendi deniz

dibi projelerinin ortaya çıkarılmasından korktular. Çünkü siz de kısa süre içinde enzimlerin değerini öğrenecektiniz."

"Öyle bir şansımız yoktu. Çünkü biz Gorgon yosunu üzerinde çalışıyorduk," dedi Gamay.

"Şimdi şaşıрма sırası bende; Gorgon yosunu nedir?"

"Bilinen yosunların mutasyona uğramış formu," dedi Gamay. "Dünyada birtakım zararlara neden oluyor. Bu mutasyonun kaynağı, Kayıp Kent'e kadar izlendi. Biz bu olayın gerçek sebebini bulup çıkarmaya çalışıyoruz. Keşif gezimizin şu son bölümünü halkı ürkütmemek için kamuya açıklamadık. Eğer açıklansa durum çok daha kötü olacaktı."

"Ne bakımdan?"

Yine Gamay bilgi verdi. "Eğer bu yosunun yayılmasına izin verilirse, okyanuslar bataklık bitkileriyle kaplı dev bir çamur deryası haline gelecek. Deniz taşımacılığı duracak, limanlar kapanacak. Pek çok balık türü yok olacak, besin zincirindeki halkalar kopacak. İklimle oluşan okyanus akıntılarının yönü değişecek, devletler ağır başarısızlıklara uğrayacak, hastalık ve açlık artacak ve milyonlarca kişi ölecek."

"Tanrı'm! Böyle bir şeyin olabileceğinden ben hep korkardım."

Gamay, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bakteriler doğal ortamlarında çok zararsızdır. Oysa, onların doğal ortamlarını bozduğumuzda her zaman göç etme olasılıkları ortaya çıkar. Belli ki onlar daha yüksek organizmalara değişmek üzere mutasyona uğruyorlar."

"Bu durum geriye çevrilebilir mi?"

"Biz yeni bir çözümleri üzerinde çalışıyoruz. Burada elde edilebilecek iyi bir şans bulunuyor."

Trout, "Sence, tüm enerjimizi Gorgon yosununun dünyaya yayılmasını önlemeye yöneltmemize Albay Strega izin verir mi?" diye sordu.

MacLean bir kahkaha attı. "Albay Strega'ya göre bu kamp dünya, kendisi de Tanrı'sıdır."

Trout, "İşte buradan kaçmak için iyi bir neden daha," dedi.

"Bizi kaçıran bu adamlar, Alvin sualtı aracının yoğun bir arama etkinliğinin başlatılacağını biliyor olmalılar," diye Gamay fikrini belirtti.

MacLean boşalmış kadehine bakıp sonra gözlerini Gamay'a çevirerek konuştu. "Strega'ya göre, duruma el konuldu. Fazla ayrıntıya girmedim ama mutasyona uğramış pek çok şey kısa süre

önce adadan dışarı çıkarıldı. Sanırım onlar belli bir plan üzerinde çalışıyorlar."

Trout sordu. "Sen buraya yeniden bir bilimsel ekip kurulması için getirildiğini söylemiştin, öyle değil mi?"

"Evet, şu anda burada iş bulma sözüyle kandırılmış göçmenler gibi, altı zavallı daha var. Akşam yemeğinde onlarla tanışacaksınız. İşverenlerimiz onların bekâr ve aile ilişkisi bulunmayan kişilerden olması için çok uğraş verdi."

"Ne kadar süremiz daha var?"

"Tüm bildiğimiz, saf iksiri elde eder etmez bizi öldürecekler. Biz de bu nedenle olabildiğince çalışmaları ağırdan alıyoruz, ama arada ilerleme yapmış gibi gösteriyoruz. Bu duyarlı bir denge. Gizemli işverenlerimiz biz denizaltıyla buraya gelirken bazı önemli verilerle ortaya çıktılar. Araştırmacılara bir bilginin formülü tamamlayacağı söylendi. Bir iksirin nakliyesi de şimdiden yapıldı."

"Bunun bizim için anlamı nedir?"

"Formül hedefine vardığında ve işe yaradığında biz hepimiz elden çıkarılacağız."

"Formül işe yarayacak mı?"

MacLean başını öne eğerek onayladı. "Oh, evet. İlk sonuçlar pek hızlı ve ciddi. Strega haberi alır almaz bizi yaratıkların önüne teker teker atmaya başlayacaktır. Korkarım, sizi kurtarıp hiç umut bulunmayan bir yere getirdim," derken adam hayıflanır gibi başını iki yana salladı.

Trout oturduğu iskemleden ayağa kalkıp düşünceli tavırlarla çevresine bakındı. Burası belki güzel ama korkutucu şeylerle dolu lanetli bir yerdi. "Bu konuşmaya eklenecek fikri olan var mı?" diye sordu.

"Sanırım Mac bize bu yer hakkında bildiği her şeyi söylerse çok daha fazla yardımcı olacaktır," diyen Gamay biraz durup düşündükten sonra ekledi. "Bu şey ona ne denli tuhaf ve saçma görünse dahi."

"Şimdi de kaçmayı düşünüyorsanız unutun onu. Kaçacak yol yok," dedi MacLean.

Gamay, kocasına bakıp gülümseyerek kimyageri yanıtladı. "Her zaman bir yol bulunur. Ama şu anda o yolun ne olduğunu bilmiyoruz."

Skye derin bir uykuya daldığında, Austin de eski hanın kuş tüyünden yapılmış ılık yatağına ses çıkarmadan kayar gibi girmişti. Genç kadın gece boyunca Austin'e yaslanıyor, uykusu sık sık kırmızı ölüm ve karanlık sular hakkındaki telaşlı sayıklamalarla bölünüyordu. Genç adamın sinirleri de bozuktuktu. Birkaç kez Skye'in sıcak kavrayışlarından kendini çekip pencereye doğru gitti. Hanın ışıklı tabelasının üzerinde uçuşan güve kelebeklerinin çıkardığı kanat çırpışlarının dışında her şey pek sessizdi. Oysa genç adam şu anda durumundan memnundu, çünkü Fauchard ailesi erişilmesi uzak bir konumdaydı.

Pek de sağlıklı olmayan gece uykusundan sonra, odaya dolan parlak güneş ışığıyla uyandılar. Skye'in dolapta bulunduğu havlu kumaştan bornozları giyip kahvaltıyı odaya getirttiler. Austin berbat durumdaki giysilerini Çöpe attı. Onlara kahvaltıyı getiren hizmetçi kızı kendilerine giysi alması •Çin görevlendirdiler. Yediklerini bir fincan sert kahve ile takviye eden Skye, Fauchard şatosunun anıları beyninde ağır bir yük oluşturmayı sürdürürken, her zamanki parıltısını kazanmış gibi görünüyordu.

"Fauchardları yetkililere bildirmemiz gerekir mi?" diye sordu genç kadın.

Austin, "Fauchardlar zengin ve çok güçlü bir aile," diyerek yanıtladı.

"Bu da onların yasaların üzerinde oldukları anlamına gelmez."

"Seninle aynı düşüncedeyim ama, öykünün hangi bölümüne polisin inanacağını düşünürsün? Kuyu ve Rakkas mı ya da Amontillad'ın Fıçısı bölümüne mi? Eğer o konuda bir tartışma yaratarsak Emil'in uçağını çalmakla bile suçlanabiliriz."

Kaşlarını çatan genç kadın, "Ne demek istediğini anlıyorum. Eh, öyleyse ne yapacağız?" diye sordu.

"Paris'e dönüp bir ekip kuracağız. Fauchardlar hakkında her türlü pislği toparlatacağız," diyen Austin gırtlğını temizleyerek ekledi. "Antikak dostun Darnay'a mermilerle delik deşik olmuş ve şu anda hendekdeki suların altında yattığını Rolls-Royce arabasının hendekdeki suların altında yattığını kim söyleyecek?"

"Ben söylerim. Sen o işi kendine dert etme. Charles o arabayı bir Bentley ile takas etmeyi düşünüyordu zaten. Sadece arabasının çalındığını yetkililere haber verecektir," diyen genç kadın güneş ışığı gibi parıldayan gülümsemesiyle ekledi. "Charles'ı iyi tanıyan biri olarak o arabanın da başlangıçta çalıntı bir araç olduğunu

düşünebilirim." Bir anda gülümseyişi bulutlanmış gibi görünen Skye konuşmasını şöyle sürdürdü. "O zavallı Cavendish'in söylediklerine inanıyor musun? Fauchardların Birinci Dünya Savaşı'nı başlattıkları ve İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasında parmakları olduğu yolundaki sözlerine inanıyor musun?"

Austin ayçöreğini çiğnerken bu sorunun yanıtını düşündü. Sonra, "Bilmiyorum. Bir savaşı pek çok kişi başlatmış olabilir. Kendini beğenmişlik, salaklık ve yanlış hesaplamalar o işte büyük rol oynar," dedi.

"Doğru, ama bir kez düşün, Kurt. 1914 yılında Büyük Güçler tarihteki en beceriksiz liderler tarafından yönetiliyordu. Savaşı başlatma kararı birkaç kişinin elindeydi. Onlardan hiçbiri özellikle aydın kişi değildi. Bir Çar ya da Kayzer savaşı başlatmak üzere halkından izin alma zorunluluğu taşııyordu. Fauchardlar gibi küçük ama zengin ve kararlı bir grup ile öteki silah yapımcıları, bu liderleri parmaklarında oynatamaz mıydı? Ya da onların eksiklikleriyle daha güçlenip kararları etkileyemezler miydi? Sonra, Arşidük Ferdinand suikasti gibi bir olayla savaş başlayamaz mıydı?"

"Elbette, bütün bunlar olasıdır. Oysa, İkinci Dünya Savaşı çok daha değişik bir durumdu. Yine de çabuk alevlenen bir karışım patlamayı te- tikleyecek bir kıvılcımı bekliyordu orada da."

"Öyleyse sen de bu suçlamaları haklı görecekt bazı şeyleri sezinliyorsun."

"Şu anda ana-oğul Fauchardlarla tanışmış biri olarak, herkesin ve onların dahi bir savaşı başlatabileceğini kabul ederim. Hele Cavendish biraz sesini yükselttiğinde, ona yaptıkları zulme tanık olunca."

Genç kadın İngilizin ölümünü anımsayınca titredi ve, "Cavendish, Jules Fauchard'ın savaşı durdurmak istediğini söylüyordu. O adamın Uyuyan Adam Buzulu'na kadar gidebildiğini biliyoruz. Alpleri aşabilse, İsviçre'ye iniş yapabilecekti," dedi.

"Sözü nereye getireceğini biliyorum. Ailesinin kurduğu tuzakları dünyaya tarafsız bir ülkeden açıklayacaktı," diyen genç adam biraz dura- layıp sonra ekledi. "Bir de şöyle düşünelim. Jules Fauchard zengin ve etkili bir kişiydi. Oysa, davasını kanıtlayacak ipuçlarından yoksundu. Belge ve gizli yazışmalardan söz ediyorum elbette."

"Tabi! Jules yanında küçük kutu taşıyordu. Fauchardlar onun kirli aile gizlerini açıklamasını istemediler," dedi Skye.

"Hâlâ inanamıyorum," diyen Austin düşünceli tavırla sözlerini sürdürdü. "Diyelim ki, Jules'un bedenini ve o suçlayıcı belgeleri oradan kurtarmış olsaydık, bu Fauchardlar için pek kötü bir reklam olacaktı. Durumu kurtarmak için pek pahalı halkla ilişkiler firmalarını tutmak zorunda kalacak, belgelerin düzmece olduklarını ileri süreceklerdi. Birkaç tarihçi- nin dışında o olaya pek fazla kişinin ilgi göstereceğini da sanmıyorum."

"Öyleyse neden tünele su bastırıp Renaud'u öldürdüler? Ve neden bizi de öldürmeye kalkıştılar?"

"İşte sana bir kuram daha: Spear Endüstrileri'nin büyük bir ihale alımı, başka bir şirketle birleşmesi ya da yeni bir ürünü piyasaya sürmesi durumu, hatta yeni bir savaş oyunu da neden olabilir," diyen Austin ekşi bir suratla sırtarak ekledi. "Şimdi bir de onların gazete manşetleriyle ilgili ailenin tepkisini bir düşün."

"Evet bunlar çok mantıklı," dedi genç kadın.

"Jules'un yanında bir miğfer bulunması çok anlamlı değil."

"Fauchardlar tuhaf kişiler."

"Çok yumuşak konuşun," diyen genç adam kaşlarını çatarak söze başladı. "Onlar canı ruhlu manyak insanlar. Bir amaçları olmadan kollarını kıpırdatmazlar. Sanırım, Fauchardlar bir aile sırrının açıklanmasından endişe duyuyorlar ve ne pahasına olursa olsun o miğferi ele geçirmeyi istiyorlardı. Çelik nesne onlar için büyük önem taşıyordu. Bunun ne olduğunu öğrenmeliyiz."

Kapının vuruluşu onların bu konuşmasını kesti. Hizmetçi kız verdikleri görevden dönmüştü. Elinde alışveriş poşetleri vardı. Austin boynunda asılı cüzdanında bir miktar para ile kredi kartları ve pasaportunu taşırdı. Hizmetçiye yüklü bir bahşiş verdi. Sonra yeni giysilerini denediler. Kırmızı giysi ince bedenli Skye'ın üstüne hokka gibi oturdu. Austin ise siyah pantolon ve beyaz gömleği denedi. Tutucu ama dikkati çekmeyecek bir giysi oldu bu.

Otel kâtibi bir araba kiralama firmasını aradı. Kiraladıkları Peugeot araba Rolls-Royce kalitesinde değildi. Ancak güneşli havada kırsal kesimden geçerek Paris'e dönüş, Fauchardların yeraltı mezarlarından kafalarında kalan örümcek ağlarını temizlemeye yardımcı oldu. Austin sürekli olarak gaza basıyordu. Şato ile aralarına mesafe koymak genç adamı rahatlatmaktaydı.

Uzaktan Eiffel kulesi görüldüğünde Austin ısıklıla, "Marseillaise"i çalmaya başladı. Kısa süre sonra kente vardılar. Austin, Skye'm apartmanına uğradı ve genç kadın antikacı Darnay'a telefon ederek

Provence'e geleceğini söyledi. Darnay onun bu planını işitmekten çok memnun oldu ve tartışacakları çok şey olduğunu söyledi. Skye eşyalarını küçük bir valize yerleştirdi. Austin onu tren istasyonuna götürüp Güney'e giden trene bindirmeden önce iki yanağından öptü.

Genç adam oteline varıp da oda anahtarını istediğinde resepsiyon memuru gülümseyerek, "Ah, Bay Austin. Geri dönmenize çok sevindik. Bir bay şurada uzun zamandan beri sizi bekliyor," diyerek lobiye işaret etti.

Deri kaplı koltuğun üzerine bir kişi uzanır gibi oturmuştu. Belli ki, uykudaydı. El Figaro gazetesini yüzüne örtmüştü. Austin, onun yanına gidip gazeteyi kaldırdı ve Joe Zavala'nın esmer yüzü ortaya çıktı.

Austin adamın omzuna dokunup ünlü Müfettiş Clousseau'nun aksanıyla, "Otelin güvenlik görevlisiyim. Benimle geleceksiniz," dedi.

Zavala gözlerini kırıştırıp açtı, "Hele şükür," dedi.

"Aynı duyulan paylaşıyoruz, sevgili dostum. Senin, Alpler'de Fran- sız-Amerikan ilişkilerini güçlendirdiğini düşünmüştüm."

Koltukta doğrulan Zavala, "Denişe benim ana ve babasıyla tanışmamı istedi," dedi. "Bu, her zaman kötüye işarettir. Sen nerelerdeydin? Aramaya çalıştım ama cep telefonun yanıt vermedi."

Austin bir koltuğa kendini bırakıp, "Bunun iyi bir açıklaması var. Cep telefonum şu anda bir kalenin hendeğinde," diye karşılık verdi.

"Bu şimdiye dek duyduğum en uyduruk mazeret. Telefonun oraya nasıl gittiğini sorabilir miyim?"

"Uzun öykü. Böyle bir otel lobisinde sana kamp kurduracak kadar ivedi sebep nedir?"

Zavala'nın yüzü ona hiç de uymayacak şekilde ciddileşti. "Rudi sana ulaşamayınca beni aramış," diye açıkladı. Rudi Gunn Pitt'in amiriydi. "Kayıp Kent bölgesinde bir kaza olmuş. Paul ve Gamay orada Alvin'le dalmışlar ama bir daha su yüzeyine çıkmamışlar. Araçta bir de pilot varmış."

"Oh lanet olsun! Pekiyi, ne olmuş," dedi Austin.

"Kimse bilmiyor. Sualtı aracıyla bağlantıyı yitirmeleriyle eşzamanlı yüzeydeki araştırma gemisine de bir saldırıda bulunulmuş."

"Bu pek akla yatkın bir durum değil. Barışçıl amaçlı bir araştırma gezisine kim saldırabilir ki?"

"Aynı fikirdeyim. Dün gece hızlı trenle Paris'e geldim. Burada oturdum ve zavallı resepsiyon memurunu on beş dakikada bir rahatsız ettim."

"Onlar kaybolalı ne kadar oldu?"

"Yirmi dört saattir hiçbir bağlantı kurulamadı."

"Dirk ve Rudi'ye haber verdiniz mi?"

Zavala başını sallayarak, onayladı. "Dirk kendisine sürekli bilgi verilmesini istedi. Donanmadan yardım rica etti. Yarım saat önce Rudi ile konuştum. Searcher araştırma gemisi olay yerine gönderilmiş. Böylece her an bilgi alabiliriz."

"Alvin sualtı aracında yaşam destek süresi ne kadarmış?"

"Yaklaşık kırk sekiz saat."

Austin alçak sesle küfretti. Kendisi Skye'la birlikte ayçöreği yiyip dalga geçerlerken arkadaşları ölüm kalım savaşı veriyorlardı. Troutlar şimdi de hayatta iseler umutsuzca yardıma gereksiniyorlardı. "Hızla harekete geçmeliyiz!" diye söylendi.

"De Gaulle havalimanında NUMA'nın bir jeti var. Onunla birkaç saat içinde Azor adalarına varabiliriz. Sonrası için Rudi bize bir araç ayarlayacak."

Austin odasına çıkarken Zavala'nın orada beklemesini söyledi. Odasında yeni giysilerini standart kot ve süveterleriyle değiştirdi. El çantasına biraz giysi ve çamaşır koyup birkaç dakika içinde lobiye döndü. Havaalanına vardıklarında NUMA'nın jeti hareket için motorlarını ısıtıyordu. Birkaç saat sonra Azor adalarına vardılar ve bir deniz uçağına geçip Atlas Okyanusu'nun ortalarına doğru yola çıktılar.

NUMA'nın Searcher adlı araştırma gemisi Avrupa'dan Amerika'ya dönerken Gunn'ın çağrısı üzerine rotasını tekrar Atlantik Okyanusu'nun ortasına çevirmişti. Austin, destek gemisinin da orada olduğunu öğrenince çok sevindi. Bu gemi daha birkaç aylık yepyeni bir tekneydi. İçi, çağdaş uzaktan kumanda aygıtları ve sualtı robotlarıyla donatılmıştı.

Deniz uçağı inişe geçtiğinde Austin camdan baktı ve donanmanın hiç vakit yitirmeden Sandecker'in ricasını yerine getirdiğini gördü. NUMA'nın Searcher adlı gemisi ve Atlantis'e donanmadan bir kruvazör de katılmıştı.

Deniz uçağı, NUMA'nın zarif hatlı yeni gemisinin yakınına indi. Önceden uyarılan Searcher, Austin ile Zavala'yı almak üzere bir bot hazırlatmıştı. Geminin kaptanı uzun boylu esmer tenli Kaliforniyalı Paul Gutier- rez onları güvertede karşıladı. Zaman geçirmeden iki konuşunu köprüüs- tüne çıkardı. Dümen kamarasının camlarından

Austin uzun uzun denize baktı. Şu donanma gemisinden kalkan sürat teknesi Atlantis'e doğru yaklaşıyordu.

"Birileri bizi ziyarete geliyor."

"Donanma hiç vakit yitirmeden geldi. Başka saldırılara karşı hazırlıklı bekliyorlar. Ne yaptığımızı size göstereyim," diyen kaptan bölgenin haritasını masanın üzerine yaydı. Haritadaki bazı bölgeler siyah mürekkepli kalemle taranmıştı. "Hava koşulları yönünden şanslıyız. Bu çizgiler arama yaptığımız bölgeler hakkında size fikir verecektir. Sonar aygıtlarımızla taramalar yaptık ve dibe uzaktan komuta edilen araçları indirdik" diye açıkladı kaptan.

"Fevkalade."

"Teşekkürler. Searcher 'in aygıtları 1800 metre kadar mesafeden on sentlik para büyüklüğünde bir nesneyi ayırt edebilir. Tüm Kayıp Kent bölgesini taradık ve dipten yeni sıcak su sızıntılarını saptadık. Atlantis ayrıca okyanus dibindeki fay hattını da inceliyor. Kendime de ara sıra söylediğim gibi Searcher'm kapasitesi olağanüstüdür," diyen kaptan başını sallayarak ekledi. "Bu olayın nasıl olduğunu bir türlü çözemedim. Alvin dünya üzerindeki en dayanıklı sualtı aracıdır. Hiçbir sorun yaşanmadan yüzlerce kez dalış yapmıştır."

"Şu ana dek sualtı aracından hiçbir iz bulunamadı mı?"

"Alvin'den iz yok. Ama hikâye burada da bitmiyor."

Gutierrez bir sonar monitörünün elde ettiği deniz dibini gösteren bir bilgisayar çıktısını göstererek, "Kayıp Kent'i tararken biraz ötelere de gittik. Buradaki büyüklük yönünden sıradağlarla kıyaslanabilen en az üç tane menfez var. Onlardan birinde ki, biz ona kısaca KKII diyeceğiz; çok şaşırtıcı şeyler saptadık."

Austin bir büyüteç alıp onunla baktı. Yıllardır süren deniz dibi araştırma çalışmaları ona sonar kayıtlarını okumada yetenekli gözler kazandırmıştı. Oysa, buradaki görüntü gerçekten şaşırtıcıydı. "Bu tuhaf çift çizgi nedir?" diye sordu.

"Biz de onları merak ettik ve aşağı bir ROVR> gönderdik. Şu resimleri ondan aldık."

Austin yirmiye otuz santim boyutlarında parlak yüzeyli fotoğrafları inceledi. Bunlarda, Kayıp Kent'in sütunları ile sütunların çevresinde dönen izler açık seçik görülüyorlardı.

("> Uzaktan kumandayla yönetilen araç.

Genç adam, "Bunlar bir buldozer ya da bir tankın tırtıl izlerine benziyor," dedi.

"Çok büyük izler," diye karşı çıkan kaptan ekledi. "Biz bu sütunları ölçeğe koyup kıyasladığımızda, çiftli izlerin en az üç metre aralıklı olduğunu tahmin ettik."

"Orada deniz derinliği ne kadar?"

"Yedi yüz elli metre dolayında."

Zavala ılık çalıp konuştu. "Bu saygın bir mühendislik başarısı, ama olanaksız değil. Şu izler sana bir şeyi anımsatıyor mu, Kurt?"

"Koca John'u anımsattı," diye yanıtlarken Austin gülümsedi. Kaptanın sorgulayıcı yüz ifadesine karşılık olarak da, o Koca John'un, NU- MA'nın derin deniz laboratuvarı için geliştirdiği deniz tabanını tarayan bir aracın takma adı olduğunu söyledi. Denizin dibinde izlerin birdenbire bitişi gösteren fotoğrafı işaret ederek, "Burada her ne cinsten araç bulundu ise o birden tabandan yükselmiş. Koca John'un tersine, buradaki araç hem dipte sürünüyor, hem de yüzebiliyor olmalı."

Zavala, "Ve benim tahminime göre, o araç Alvin'i alıp gitmiş olmalı," dedi.

"Öyle görünüyor ki, ^4/vı>ı'n bu izlerin yakınında kayboluşu rastlantının ötesinde bir şey," dedi Kaptan Gutierrez.

"Burada başka garip bir rastlantı daha var," diye yanıtladı Austin. "Anladığıma göre, sualtı aracının kaybolduğu sıralarda size de saldırılmış."

"Biz, Alvin için paniğe başladığımız sırada, tuhaf görünüşlü bir şilep bize yaklaştı," diyen kaptan olayı anlattı. "Bu eski, paslı bir tekneydi. Kıç tarafında Celtic Rainbow yazan Malta bandıralı bir gemi önce imdat çağları yaptı. Yanıtımıza karşılık vermediler. Yalnızca, "İmdat, imdat," diye Çağrılar yapıyorlardı. Sonra olasılıkla geminin ambarından çıkan duman- 'arı gördük."

"Gemiden kaçmaya çalışan hiç kimse yok muydu?"

"Yoktu ve işte o nedenle biraz çılğınca bir durumdu bu. Kaçan ya da güvertede dolanan tek kişi bulunmuyordu. Durumu araştırmak için o gemiye bir bot gönderecektim. O sırada Albay Beck bu işe adamlarıyla birlikte gitmek için gönüllü oldu."

"Beck mi?"

"Evet, Albay Beck okyanusta çalışan bir güvenlik firmasını yönetiyor. Bildiğiniz gibi son zamanlarda dünyanın her tarafında korsanlar araştırma gemilerine de saldırıp onları tehdit ediyorlar. Enstitü araştırma gemilerinin güvenlik işlemlerini bir düzene sokabilmek için Beck ile işbirliği yapıyordu. Beck'in tamamı denizde

kurtarma işlerinde uzmanlaşmış üç adamı vardı. Onlar, gemi personeli ile bilim adamlarına korsan saldırısına karşı nasıl tepki verileceğini öğretiyordu. Albay Beck bana gö- züpek bir kişi olarak görünmüştü."

O sırada köprüüstüne gelen bahriye üniformalı genç bir genç de söze karıştı. "Ondan daha iyisi olamazdı. Duyduklarıma göre, Albay Beck gerçek bir profesyonel idi. Ben, Teğmen Muller'im. Şu da benim gemim," diyerek kruvazörü gösterdi.

Austin tokalaşmak için genç denizciye elini uzatırken, "Memnun oldum, teğmen," dedi. "NUMA personeli ile konuşmak bana her zaman büyük keyif verir."

Austin sordu. "Albay Beck ve adamlarına ne oldu?"

"Korkarım ki, Beck ile ekibinin hepsi öldürüldü," dedi teğmen.

"Bunu duyduğum için pek üzgünüm."

"Albayın cesedini denizde bulduk. Oysa, onun ekibi ile gemiden iz yoktu," diye konuştu teğmen.

"Bir şilep nasıl olur da denizde gözden kaybolabilir?"

"Atlantis SOS işareti verdiğinde bizim gemimiz ona en yakın tekneydi. Ve biz olay yerine vardığımızda saldırganlar gitmişlerdi. Duruma el

koyup saldırganları izledik. Hangi yöne gittiklerini radardan biliyorduk. Üstün hızımızla onları yakalayacaktık. Sonra, radarda onları izlerken birden radar yansımaları ortadan yok oldu. Batık gemiden izler ve yağ lekelerini gördük. Ama gemi ortada yoktu."

"Anlayamıyorum," dedi Austin biraz duraladıktan sonra ekledi. "Deniz kurtarma elemanları dünyada bu konuda en iyi eğitilmiş kişilerdir. Olası bir düşman gemisine yanaşıp güvertesine çıkmak onların uzmanlık alanlarından biridir."

"Korkarım ki, onlar burada hiçbir eğitimini görmedikleri bir durumla karşılaştılar," diyen teğmenin yüz ifadesinde Austin bir askerde pek ender rastladığı bir şeyi gördü. Bu, bir korkunun yansıması olabiliirdi.

"Bana öyle geliyor ki, burada bana anlatılanlardan çok daha fazlası yaşandı. Belki de kaptan saldırı hakkında daha çok bilgi verecektir," dedi genç adam.

F: 19

"Konuşmaktan daha da iyisini yapıp olayı görmenizi sağlayacağım," dedi kaptan.

Video ile kaydedilmiş titrek görüntüler tuhaf biçimde öyle çok sallanıyordu ki, bunların pek dengesiz koşullarda elle kullanılan kamerayla ve hiç özenilmeden çekildiği anlaşılıyordu. Kamera üç adamı arkalarından görüntülemişti. Başlarına bandana takmış olan bu adamların omuzlarında otomatik silahlar asılıydı. Bir şişme botun içindeydiler. Dalgalarla inip çıkan bot orta büyüklükte gövdesi paslarla kaplı bir şilebe yaklaşıyordu. Botun kıçtan takma motorunun gürültüsü arasında sert bir ses işitildi.

"Hedefe yaklaşıyoruz. Başınızı kaldırın, çocuklar. Bu bir eğlence turu değil. Biz, fark ettirmeden sinsice şu tekneye çıkıp ateş açıp açamaya- çağımızı göreceğiz."

Kameraya en yakın adam geriye dönüp "Tamam" anlamında başpar- mağını havaya kaldırdı ve sonra görüntü dondu.

Teğmen Muller iskemlesinden kalkıp alabandaya dayalı düz perdenin yanında durdu. Dondurduğu görüntüdeki kameraya gülümseyen es- mer tenli adamı göstererek, "Bu adam, Sal Russo'dur," diyerek Austin c ve kamaradaki diğer kişilere açıklama yaptı. "Birinci sınıf bir zekâ, çivi kadar dayanıklı bir antiterör ve deniz kurtarma elemanıdır. Körfez Savaşı sırasında bir sürü madalya kazanmış ve Beck'in firmasında çok başarılı olmuş bir kişi."

"Arkadan gelen de, Albay Beck'in sesi olmalı," diye konuşurken Austin, Zavala ile Kaptan Gutierrez'in arasında oturmaktaydı.

"Doğru. Beck'in göğsündeki kemerde bir video kamera vardı. Bunu eğitim amacıyla kullanırdı. Ekibine yaptıkları hataları ve doğruları gösterirdi. Biz onun cesedini sudan çıkardığımızda kamera hâlâ göğsündeydi. Kameranın su geçirmez muhafazanın içinde olması büyük bir şans. Görüntüler yer yer çok sallantılı ve titrek ama ekibin başına gelenlerle ilgili olarak size iyi bir fikir verecektir."

Muller, elindeki komuta aygıtın "devam" düğmesine basarak yerine oturdu. Ekrandaki adam hareketlendi ve kameraya arkasını döndü. Dıştan takma motorun sesi biraz daha yükseldi. Botun baş tarafı geminin sancak tarafındaki güverteye çıkış merdivenine doğru yaklaştı. Merdivene on metre kadar kala bot hızla yana döndü ve gemiden uzaklaştı.

Ekrandaki ses, "Ateş açma girişimi başarısız oldu. Kışında adı yazıyor mu bir bakalım," dedi.

Şilebin kış tarafına yaklaşan bottan geminin Celtic Rainbow adı ve Malta sözcükleri okundu. Ancak buradaki yazıların, önceden silinmiş

harflerin üzerine yeniden yağlıboya ile yazıldığı açık seçik görölüyordu. Sonra bot gemi boyunca ilerleyip bir kez daha aynı merdivene yaklaştı.

bot merdivene yanaşınca biri basamakları tutunca bot biraz dengelen- m'Ş gibi göründü. Deniz kurtarma ekibinin üyeleri gaz maskelerini takıp basamakları tırmanmaya başladılar. Baştan çıkan adam silahını güverteye dayadı ve orada bir pusu kurulmuşsa ekip arkadaşlarını korumak üzere ateş etmeye hazırlandı. Ancak hiçbir olay yaşanmadan iki kişi güverteye Ökti. Baştaki adam arkasındakilere, "Tamam," işareti yaptı.

Albay Beck bir kez daha geriden konuştu. "Tereyağından kıl çeker gibi şilebe çıktık, hiçbir direnişle karşılaşmadı. Şu anda destekçiler de gemiye çıkıyor."

Botu merdivene bağlayan Beck ile Russo da basamakları tırmanmaya başladılar. Resimde büyük bir sıçrama oldu ve hoparlörde uzun bir soluklanma sesi duyuldu. "Bu işler için pek yaşlanmışım. Puff! Ama, bir masanın gerisinde oturmaktan çok daha keyifli. Lanet olsun!" diye mırıldanıyordu Beck.

Güverteye dağılmış yarı büküm ve silahları ateşe hazır durumdaki deniz kurtarma ekibini göstermek üzere kamera sağa sola döndü. Güverteden bir duman bulutu yükseliyordu. Önceden yapılan plana göre Russo yanma bir adam alıp birbirlerine sırtlarını yarı dönüp korur gibi davranarak, geminin iskele tarafına geçip kıça doğru ilerlediler. Beck ile adamı da sancak tarafından kıça doğru yürüdüler.

"İskele tarafı temiz," dedi ekrana gelen Russo'nun sesi. "Yangın da sönüyormuş gibi görünüyor," diye ekledi.

"Haklısın," diye yanıtladı Beck'in sesi ve talimat verdi. "Duman hafifliyor. Maskelerinizi çıkarın."

Adamlar söyleneni yapıp maskelerini kemerlerinin arasına soktular.

"Tamam. Şimdi köprüüstünü kontrol edelim ve imdat çağrısını kimin yaptığını görelim."

Kamera adamları birbirinin üzerine bindirir gibi, bir onu bir bunu görüntüye sokarak gösteriyor ve böylece tüm ekip izlenmiş oluyordu. Ekipler köprüüstüne çıkan dik merdiveni çevrelerini dikkatle kontrol ederek ve hep tetikte kalarak tırmanıyorlardı. Ancak köprüüstüne çıkana kadar hiçbir olayla karşılaşmadılar.

Kapısı açık olan köprüüstünde dümenin bulunduğu kesimden sürekli olarak "İmdat" çağrıları yineleniyordu.

Deniz kurtarma ekibinin temel ilkeleri hız, şaşkırtma ve gizlilik idi. Gün ışığında bir gemiye ayak basmak bu ilkelerden ikisini ortadan kaldırıyor. Öyleyse hızlı davranmak ve boşuna zaman harcamamak gerekirdi. Kamera ekibin öndeki üyelerini izledi ve yine Beck'in sesi duyuldu. "Bravo, iyi başardınız. Ama, lanet olsun! Burada hiç kimse yok."

Kamera dümenin bulunduğu bölümü üç yüz altmış derece dönerek taradı. Ve sonra Beck geminin telsizinin bulunduğu küçük kamaraya yaklaştı. Bir el, belli ki Beck'in eliydi o, telsizin mikrofonunun yanındaki ka- setçalar aygıtına uzandı. İmdat çağrısı üst üste yineleniyordu. Aynı el aygıtı durdurdu ve çağrılar sustu.

"Lanet olsun!" dedi ekipten biri. "Bu berbat koku da ne böyle?" Arkadan Beck'in sakın ama acele davranmalarını isteyen sesi duyuldu. Albay adamlarına ateş etmeye hazır olmalarını, tetikte durmalarını ve geldiklerinin iki katı hızla bota geri dönmelerini de emrediyordu.

Sonra cehennemin kapıları açıldı sanki.

Bir şey ya da birisi, kapıdan cehennemin zebanilerinden öfkeli çığlıklar atarak içeri girdi. Sonra, çok yakından bir silahın ateşlendiği duyuldu. Ardından haykırıışlar, saldıran bedenler ve otomatik silahların tarayan takırtıları birbirini izledi. Karabasanları akla getiren suratlar, beyaz saç ile sakallar ve kıllı bedenler görüntüye girdiler.

"Buradan kaptan," diyen Russo'nun arkası kameraya dönüktü ve görüntünün büyük bölümünü kapatıyordu. Yine silah sesleri ve korkunç Çığlıklar duyuldu. Sık sık kaba soluk alış verişleri işitiliyordu.

Bir kez daha Russo'nun arkadan bağıırışı duyuldu. "Kıpırda, albay! Kızıl gözlü orospu çocuklarından birini hakladım! Ama peşimizde başkaları da var!"

"Ama, benim ekibim!..."

"Çok geç! Kıpırda! Ah lanet olsun!..."

Bir silah sesi daha duyuldu. Sonra bir adam daha bağırdı.

Beck şilebin ana güvertesine inmişti. Şimdi koşuyordu. Dik bir tepeyi tırmanan lokomotif gibi pufliyor, ayakkabıları takır takır sesler çıkarıyordu. Bota inen merdivenlere yaklaşmıştı.

Kameraya doğru gelen korkunç bir çığlık sesi yükseldi.

Beyaz saçlı saldıran yaratıklar, sonra bir silah sesi daha. Kırmızı renkli, parlayan gözler. Bir gürültü, çarpılan ve dönen gökyüzü ile deniz. Sonra ekran karardı.

Kamaradaki şaşkın suskunluğu Austin, "Sizin bu video gösteriniz, bir yanıt vermekten daha çok yeni sorular oluşturuyor..." diyerek bozdu.

"Beck neredeyse kurtulup bota inecekmiş," diyen Teğmen Muller ekledi. "Oysa, bir şey ya da biri, onu merdivenlerden inerken durdurmuş. Cesedi bulunduğu boğazı yarıktı."

Zavala, "Görüntüleri biraz geriye alabilir misiniz?" dedi. Muller denileni yapınca, "Tamam! Burada durdur," diye konuştu.

Kırmızı gözler perdeyi neredeyse tümüyle doldurmuştu. Görüntü biraz bulanıktı ama belirsizlik olaydaki yabanılığın yoğunluğunu azaltmıyordu. Şu anda geminin havalandırma sisteminin sesi dışında kamarayı salt suskunluk kaplamış bulunuyordu.

Sonunda Austin, "Bu görüntüleri ne yapacaksınız, teğmen?" diye sordu.

Muller kendisine evrenin gizleri sorulmuş bir adam gibi omuzlarını silkerek yanıtladı. "Burada tek emin olduğum şey, Yüzbaşı Beck ile arkadaşlarının kendilerini tam bir kaos ortamı içinde bulmuş olmalarıdır. Her kim ya da ne iseler, onlar ekibi tuzağa düşürdüler. Ancak bu yaratıklar sanırım karşılarına deniz kurtarma ekibi gibi güçlü bir grubun çıkmasını beklemiyorlardı."

"Benim tahminim, onlar Atlantis'e saldırmaya niyetliydiler. Ama, Beck ve ekibiyle mücadeleye girince fikir değiştirdiler," dedi Austin.

Muller, "Ben bu düşünceye katılıyorum," dedi.

Kaptan Gutierrez ayağa kalkarak, "Benim şu anda köprüüstüne gitmem gerekiyor. Beyler, sizin için yapabileceğim bir şey varsa, bana bildirin," dedi.

Austin, kaptana teşekkür etti ve o gidince Teğmen Muller'e hitap etti. "Sanırım sen de, gemine gideceksin şimdi."

"Hemen dönmeme gerek yok. Nöbetimizi devir almak için bir başka gemi buraya geliyor. Birkaç saat içinde burada olacaklar. Zamanım var. Şimdi kaptan gittiğine göre, size onun bildiği bazı şeyleri daha anlatmak istiyorum. Eğer bir itirazınız yoksa, elbette."

"Kesinlikle itiraz etmiyoruz," diyen genç adam ekledi. "Gördüğümüz şu kadarıyla bile, bu konuda konuşacak daha pek çok şey var."

Muller gülümseyerek sözlerine başladı. "Bu çılgın öyküyü ilk kez duyduğumda, dünyanın bu kesiminde pek bulunmamalarına karşın, korsanlarla karşı karşıya olduğumuzu düşünmüştüm."

Austin sordu. "Peki, korsanlarla ilgili düşünceni neden değiştirdin?"

"Korsanlarla ilgili kuramdan vazgeçtim. Donanmada bir haberalma subayı olarak görev yaptığımı size söylememiştim. Deminki videoyu seyrettikten sonra Washington'daki elemanlarımla bağlantı kurdum. Onlara 'kırmızı gözlü yaratık ya da şeytanlara ilişkin' bir araştırma yapmalarını rica ettim. Benimle nasıl dalga geçtiklerini duymalıydınız. Drakula'dan birtakım fotoğraflara ve Hollywood filmlerine kadar her türlü kaynağa indiler. Siz hiç 'Kırmızı Gözlü Şeytanlar' adlı rok grubunu duymuş muydunuz?"

Austin, "Benim Rok eğitimim Rolling Stones adlı grup ile sona erdi," diyerek yanıtladı.

"Benimki de hemen hemen öyle. Her neyse oradan aldığım raporlar üzerinde bir süre çalıştım ve sonunda şu haberle karşılaştım."

Muller evrak çantasından bir kâğıt çıkarıp Kurt'a uzattı. O da kâğıdı açıp başlığı okudu:

YARIŞMACILAR VE TELEVİZYON EKİBİ KAYIP POLİS ŞAŞKIN

Reuters Ajansı bu haberi İskoçya'dan geçmişti. Austin okumaya devam etti.

Yetkililer Outcasts adlı televizyon dizisinin İskoçya kıyılarında insanlardan uzak bir adada filme alınan oyunun yedi yarışmacısı ile dön teknik adamın kayboluşu hakkında hâlâ hiçbir ize rastlanılmadığını söylüyorlar.

Oyunun krallarına göre, her hafta yarışmacılar, aralarından birini oylamayla seçip adadan gönderiyorlardı. Son sürgünü almaya adaya giden helikopter diğer yarışmacılar ile televizyon teknik ekibini adada bulamadı. Polis, FBI ile birlikte yaptığı aramada adada şiddet uygulandığını gösteren bazı kan izlerini saptadı.

Bu olaydan gizlenerek sağ kalıp kurtulan bayan yarışmacı şimdi evinde sağlığına kavuşacağı günleri bekliyor. Bu kişinin, adadakilere "kırmızı gözlü şeytanların" saldırdığı şeklinde bir ifade verdiği aktarılıyor. Yetkililer olaydan kurtulan bu genç kadını yaşadığı şokun yarattığı bunalım nedeniyle esrimeler içinde bulunduğunu ve ifadesinin geçersiz sayıldığını belirtiyorlar.

Daha önce yayınlanan Survivor adlı dizide de yarışmacılar arasında büyük gerginliklerin yaşanması, onları fiziksel ya da ruhsal streslere soktuğu için izleyiciler tarafından büyük ölçekte eleştiriliyordu. Televizyon kanalı, bu olay konusunda açıklayıcı bilgiler verecek kişilere 50.000 dolarlık bir ödül vereceğini duyurdu.

Kurt haberi içeren kâğıdı Zavala'ya verdi. O da okuduktan sonra, "Bu olayla Alvin sualtı aracının kayboluşu arasında nasıl bir bağlantı var?" diye sordu.

"Tabi yüzeysel bir bağlantı olduğunu biliyorum. Ama benim karışık düşünce çizgimi izlemeye çalış. Ben, denizin altındaki birbirine paralel iki çizgiye geri dönüyorum. Denizin dibindeki Kayıp Kent'te nahoş bazı olaylar oluyor. Ve birisi de, bunu gizlemeye çalışıyor."

"Evet bu doğru," diyen Zavala ekledi. "Orada bu çizgileri kim oluşturmuşsa, sualtındaki sıcak su sızıntılarına kimsenin burnunu sokmasını istemiyordu."

"Tamam. Eğer böyle bir sır varsa ve birisi senin arka bahçene içi kameralarla dolu bir sualtı aracını daldırırsa sen ne yapardın?"

"Çok kolay," diye yanıtlayan Zavala açıkladı. "Keşif gezisi halka mal olduğunda ben ekipmanımı toplar, alıp buradan götürürdüm."

Austin, "O iş o denli basit değil. Oradaki izleri gören birisi sorular sormaya başlayacaktır. Sen bu nedenle dış gözlemcileri de ortadan kaldırmak zorunda kalacaksın. Aynı şekilde olaya tanık olan herkesi de..."

"Şu halde bu durum bir gemi dolusu kırmızı gözlü şeytanın Atlantis'e aldırma istemesini de açıklar."

Austin, "Atlantis ile Alvin'in aynı zamanda ortadan kaybolduğunu düşün. Büyük bir arama etkinliği başlatılacaktı. Ve Alvin'm kaybolduğu yerde o izlerin saptanması olasılığı vardı."

Zavala, "O izleri oluşturan her ne ise Alvin'i kapıp götürmüştür," dedi.

Muller lafa karışıp, "Kaptan Gutierrez sualtı aracının bu çevrede bulunmadığını söylüyor. Ve ben de ona inanıyorum," dedi.

Austin elindeki yazıya bakıp, "Kırmızı gözlüler burada. Kırmızı gözlüler orada. Ancak söylediğim gibi, bu yüzeysel bir bağlantı," diye konuştu.

Muller, "Kabul ediyorum. Bu nedenle Outcasts televizyon dizisinin Çekimlerinin yapıldığı yerin çevresindeki adaların bir dizi uydu fotoğraflarını istedim," diyerek çantasından bir paket resim çıkarıp masanın üzerine yaydı. "Bu adaların çoğunda yıllarca önce kurulmuş

balıkçı köyleri var. Kimi adacıkların tek sakini ise kuşlar. Ama şu ada hemen dikkatimi çekecek kadar olağandışıydı."

Teğmen fotoğrafı Austin'e uzattı. Bu resim birtakım binaları ve çoğu binanın kıyıdan uzakta kümелendiğini gösteriyordu.

Austin, "Bu binaların ne amaçla kullanıldığını biliyor musunuz?" diye sordu.

"Başlangıçta bu ada İngiltere hükümetinindi. İkinci Dünya Savaşı ile Soğuk Savaş yıllarında denizaltı üssü olarak kullanılmıştı. Sonra ada, özel bir kuruluşa satıldı. Biz şimdi bunu araştırıyoruz. Kimse emin olmasa da adanın, kuşların incelenmesinde kullanıldığı ileri sürülüyor. Adaya girişler yasaklanmış durumda."

"Şu da giriş yasağı uygulamasını denetleyen bir devriye botu olabilir," diyen Austin resimdeki beyaz renkli ince bir dümen suyu akıntısını gösterdi.

"İyi tahmin ettiniz," dedi Muller. "Günün değişik saatlerinde fotoğraflar çektirdim. Botun hep aynı rota üzerinde adanın çevresini dolaştığı gözüküyor."

Adanın çevresindeki kayaları ve kumluk plajları incelerken genç adam liman girişine yakın yerde suda oval bir şeye dikkat etti. Bu nesneyi diğer resimlerde de, ama farklı durumlarda gördü. Sanki su yüzeyinde değil de, suyun altındaymış gibi belli belirsiz dış hatları bulunuyordu. Resmi Zavala'ya verdi.

"Şunlara bir bak ve olağandışı bir şey görüyor musun, Joe?"

NUMA'nın özel timinde uzaktan komuta edilen ve insan eliyle çalıştırılan tüm araçlarla ilgili uzman Zavala bu şeyi hemen tanıdı. Resimleri yan yana getirerek açıklama yaptı. "Bu nesne, bir tür sualtı aracına pek benziyor."

"Bir de ben bakayım," diyen Teğmen Muller resimlerin o kesimini inceledikten sonra, "Lanet olsun. Tüm dikkatimi suyun üstüne yoğunlaştırdığım için, suyun altında neler olduğuna bakmak bile gelmemiş. Onu bir tür balık diye de düşünmüş olabilirim."

"Evet, o bir balıktır," diyen Zavala ekledi. "Akülerle çalışan motorlu bir balık. Tahminime göre bir BSA."

"Yani, Bağımsız Sualtı Aracı mı?"

"Evet," diyerek anlattı Zavala. "Başlangıçta ticaret ve araştırma aracı olarak yapılan BSA'lar sualtı teknolojisinde en hızlı gelişmeleri temsil ediyordu. Robot araç olarak kendi kendine, önceden programlanmış bir talimata uyarak çalışıyor ve belli sınırlarla kısıtlı olmaksızın görev yapabiliyordu."

Biraz durup düşünen Zavala, "Şu BSA, sonar ve akustik aygıtlarla donatılmış olabilir ve adanın çevresinde sualtında hareket eden herhangi bir şeyin yerini saptayıp karadaki bir monitöre alarm verebilir."

Muller, "Evet, donanma bir zamanların mayınları koklayıp saptayan yunus balıklarının yerine BSA'ları kullanıyor şimdi. Ben, saldırı yapmak üzere programlanan BSA'ların var olduğunu da duydum," dedi.

Austin resimlere bakarak. "Çok acele bir karara varmamız gerektiği görülüyor," dedi.

"Bakın, arkadaşlarınız için çok endişelendiğinizi biliyor ve bu nedenle size ne yapmanız gerektiğini söyleyemiyorum," diyen Muller ekledi. "Şu anda sizin burada yapabileceğiniz bir şey bulunmuyor. Kaptan Guti- errez çevredeki çalışmaları sürdürecektir ve bir şey bulursa size haber verecektir."

"Siz, o adayı bizim kontrol etmemizi ister miydiniz?"

"ABD Donanması o adayı vuramaz ama çok iyi eğitim görmüş ve kararlı birkaç kişi bu kontrolü yapabilir."

Austin, Zavala'ya dönüp sordu. "Ne yapabiliriz, Joe?"

"Bu bir çeşit kumar," dedi iş arkadaşı. "Biz, o kanlı gözlü şeytanları izlerken Paul ile Gamay dünyanın bir milyon farklı yerinde olabilir."

Genç adam, Zavala'nın haklı olduğunu biliyor ama içgüdüleri ona adayı işaret ediyordu.

Teğmen Muller'e, "Deniz uçağının bizi beklemesini istemiştik. Azor adalarına uçup orada jete bineceğiz. Şansımız yaver giderse yarın sizin gizemli adanıza yakından bakabiliriz."

Bir saatten kısa sürede deniz uçağı sudan havalandı. Bir kez araştırma gemileri ve kruvazörün üzerinde tur attıktan sonra Azor adalarına doğru döndü. Austin ile Zavala'yı bilinmeyene yapacakları yolculuğun ilk ayağına taşıdı.

9Q

M O

Antikacı Darnay, tarihi Aix-en-Provence kentinde kireç ile çimento karışımı harçla sıvalı ve çatısı kırmızı kiremitlerle kaplı yenilenmiş bir çiftlik evinde oturuyordu. Skye, ona tren istasyonundan telefon edip geldiğini bildirmişti. Darnay villanın ön kapısında taksiden inen genç kadını karşıladı. Sarılıp birbirlerini yanaklarından öptüler. Darnay, genç kadını çevresi ayçiçekleriyle sarılı yüzme havuzuna bakan

geniş terasa götürdü. Ayakları dövme demirden yapılmış ve üzeri mermerle kaplanmış büyük bir masaya oturdular. Adam konuğuna ve kendine frenk üzümü likörüyle beyaz şarabı karıştırıp bir kokteyl hazırladı.

"Buraya gelmen beni çok sevindirdi."

Kadeh tokuşturup soğuk içkilerini yudumladılar.

"Burada olmak çok güzel, Charles," diyen Skye gözlerini yumup güneşin yüzünü yakmasına izin verirken uzaklardan gelen lavanta çiçeği ve Akdeniz'in diğer kokularını taşıyan temiz havasını ciğerlerine çekti.

"Telefonda pek fazla bir şey söylemedin," diyen Darnay sordu. "Fauc- hardlara yaptığınız ziyaret nasıl geçti?"

Genç kadın gözlerini kırptırarak yanıtladı. "Beklendiği gibiydi."

"İyi. Bay Austin benim Rolls-Royce'dan memnun kaldı mı?"

Skye biraz duraksayarak yanıtladı. "Hem evet, hem de hayır."

Darnay kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Sana tüm olanları anlatmadan önce birer içki daha içelim mi?"

Darnay içkileri yeniledi. Ve Skye, Emil'in onları şato kapısında karşılayışından uçakla çılginca kaçışlarına kadar her şeyi anlatmak üzere kırk beş dakika konuştu. Her yeni açıklamadan Darnay'ın yüzü biraz daha ciddileşiyordu.

"Bu Emil ile annesi birer canavarmış," dedi sonunda.

"Biz, senin araban için çok üzgünüz. Oysa anlattığım gibi, o koşullarda başka bir şey yapmak gelmedi elimizden."

Ciddi yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanan Darnay, "Önemli olan sizin sağ salim geri dönmüş olmanız. Rolls-Royce fazla önemli değil. Araba bana değerinin altına mal olmuştu zaten. Amerikalı arkadaşın Austin'in diyebileceği gibi o bir "kelepir" idi."

"Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm."

Darnay düşünceli tavrıyla biraz duraklayıp konuştu. "Bana çizdiğin Jules Fauchard tablosu aklımı kurcalıyor. Onun malum miğferi başına takmış olduğuna emin misin?"

"Evet. Sen, o objeyi tanımlamakta bir ilerleme sağladın mı?"

"Büyük ilerlemeler oldu hem de..." diyen yaşlı adam kadehinden bir yudum içki alarak ekledi. "Eğer yeterince serinlediysen, Weebel'e gideceğiz."

"Weebel de ne?"

"Ne değil, kim. Oskar Weebel, kentte yaşayan bir Alsaslı. Şu anda miğfer onda."

"Anlamıyorum."

Darnay iskemlesinden kalkıp Skye'ı kolundan tutarak, "Onunla karşılaştığında anlayacaksın," dedi.

Birkaç dakika soma Darnay'ın Jaguar'ıyla dar ve dolambaçlı yollarda ilerliyorlardı. Darnay arabasını virajlarda sanki şehirlerarası yollarda araba kullanırmış gibi hızla sürmekteydi.

Tarihi kentin varoşlarına girerlerken Skye, "Arkadaşın Weeber'i bana biraz anlat," dedi. Bu arada Darnay, Cezanne'm atölyesi ile St.Saveur Katedrali'nin arasındaki sokağa saptı.

"Weebel usta bir zanaatkârdır," dedi. "Şu ana dek tanıştıklarımın en iyisidir. Antika silah ve zırhların röprodüksiyonlarını yapar. Bu günlerde yaptıklarını sergiliyor. Ancak, yaptığı parçalar o denli iyidir ki, dünyanın en iyi müzeleri ve en dikkate değer koleksiyoncuları onun atölyesinde üretilenleri orijinallerinden ayırt edemiyorlar."

"Sahteleri mi?"

Darnay canı yanmış gibi geri çekilerek yanıtladı. "Bu denli güzel bir ağızdan çıkabilecek böyle çirkin bir sözcük. Ben onları yüksek kaliteden röprodüksiyon diye adlandırmayı yeğledim."

"Sormamı başışla, Charles. Öyle mükemmel röprodüksiyonlar müzelere ya da koleksiyonculara satılıyorsa, senin müşterilerin kimlerdir?"

"Ben sattığım objeler için pek ender olarak orijinaldir garantisi veririm. Aksi takdirde, öyle bir şey beni sahtecilikten cezaevine düşürebilir. Ben yalnızca objenin bazı kaynaklara dayandığını ima ederim. Ve müşterilerimin aradaki halkaları doldurmasını beklerim. Amerikalı komedyen Fields'in söylediği gibi, "Namuslu bir adamı aldatamazsın, işte geldik," dedi ve arabasını kaldırıma yanaştırıp park etti.

Sonra, Skye'ı ortaçağ mimarisiyle yapılmış iki katlı taş bir binaya yöneltti. Zili çaldı. Bir dakika sonra altmış yaşlarında kısa boylu, iş önlüğü takmış şişman bir adam kapıyı açtı ve onları kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. İçeri girince Darnay onları birbirine tanıştırdı.

Weebel birbirlerine pek uymayan yedek parçalardan oluşmuş gibiydi. Kel kafası dar omuzlarına göre pek iriydi. Eski moda uygun gözlüğünü çıkarınca gözlerinin de yüzüne göre çok küçük oldukları ortaya çıktı. Bacakları kısıydı. Ama, mükemmel ağız ile dişleri modellerinki gibi bakımlıydı. İnce ve uzun parmakları konser piyanistlerininkine benziyordu. Bu adam Skye'a Kenneth Graham'ın

İngiliz klasiği Rüzgâr ve Söğütler adlı yapıtındaki köstebeği anımsatmıştı.

Weebel, genç kadını çekingen bir bakışla süzdükten soma Darnay'a hitap etti. "Şimdi senden uzun zamandır haber alamamamın nedenini anladım, Charles. Aksi takdirde daha sık haberleşirdik."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Bayan Labelle kısa süre önce buraya geldi, değerli arkadaşım. Ve geldiğinden beri tüm zamanı senin olağanüstü becerilerini anlatarak geçirdim."

Weebel kendisini küçümser gibi cık cıklar yaparak karşılık verdi ama bu övgünün onu memnun ettiği yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Adam, "Teşekkür ederim, Charles. Şu anda şifalı ot çayı demliyordum," diyerek konuklarını pek düzenli olan mutfağına götürdü. Orada hasır kaplı bir masanın çevresine oturdular. Weebel çay servisi yaparken bir yandan da genç kadına ne işle meşgul olduğunu soruyordu. Skye verdiği yanıtların adamın düzenli beyin dosyalarında arşivlendiğini duyumsar gibi oldu.

"Charles da bana, sizin yaptığınız iş hakkında çok şey anlattı, Bay Weebel," dedi.

Çok heyecanlandığında Weebel konuşmasını çabuk söylenen bir "aha" ile noktalıyordu.

"Anlatmıştır. Eh, iyi Aha. Size atölyemi göstereceğim," diye yanıt verdi.

Weebel konuklarını dar bir merdivenden floresan lambasıyla çok iyi aydınlatılmış bodrum katına indirdi. Burası demirci ocağı, örs, keski, özel çekiç ve kısıkaçlarıyla tipik bir demirci atölyesiydi. Duvarlarda burada ya

pılmış göğüs, bacaklar ve başı koruyan çeşitli zırhlar asılıydı. Darnay'ın bu işlere alışkın gözleri bir raf dolusu çeşitli biçimlerdeki miğferi taradı.

Sonra sordu. "Sana bıraktığım miğfer nerede?"

"Öyle özel bir obje, özel bir işleme layıktır," diyen Weebel atölyenin bir köşesindeki dolaba yaklaştı. Kapısını açtı ve, "Şunlar, seri imalat olanlar. Aha. Bunları bir lokanta için Çin'de yaptırttım."

Daha sonra adam duvardaki bir düğmeye bastı. Duvarın bir kenarında, bir buçuk metre kadarlık bir bölümü klik sesi çıkararak açıldı. Arkasında içine girilebilecek büyüklükte bir dolap görüldü. Bu dolabın rafla- rındaki çeşitli büyüklükteki tahta kutuların her biri ayrı bir numara ile markalanmıştı.

Weebel kutulardan birini çekip alarak atölyeye getirdi. Kutuyu masaya yatırdı ve içinden Fauchard'ın miğferini çıkardı. Skye miğfere baktı ve Fauchardların şatosunda gördüğü Jules'un portresini anımsadı. ,

"Bu pek dikkate değer bir parça. Dikkate değer. Aha," diyen adam ellerini miğferin üzerinde dolaştırıp kristal küresine bakan falcı tavrıyla konuşmasını sürdürdü. "Bunu bir metalürji uzmanına da gösterdim. Miğferin çelik haline getirilen demiri pek değişik türdenmiş. Uzman, bunun bir göktaşından elde edilmiş maden olabileceğini söyledi."

Darnay, Skye'a gülümseyerek, "Bayan Labelle'in kuramı da böyle. Miğferin tarihini belirleyebildin mi?" diye sordu.

F: 20

"Üzerindeki bazı desenler senin de söylediğin gibi oldukça yeni. Tarihine gelinece, bin beş yüzlü yıllara kadar inebilir. O yıllarda yüzü kapayan yuvarlak bombeli parçalar ve siperlikler kullanılmaya başlamıştı. Miğferin yapımında kullanılan maden daha eski olabilir. Bu delik belli ki madenin mermilere karşı duyarlılığını sınamak için açılmış. Ancak, delik yakın mesafeden yüksek hızla gelen bir mermiyle oluşmuş. Bu nedenle deliğin daha yakın bir tarihte açılmış olduğu söylenebilir. Belki de miğfer bir hedef olarak kullanılmış."

305

"Peki, miğferin yapımcısı için ne diyorsun?"

"Bu miğfer şu ana dek gördüklerimin içinde en kaliteli. Şuraya, içi. ne bir bakın. Bir tek çekiç izi bile görünmüyor. Yapımcısının kalite işareti olmasa bile, bu denli üstün özellikleri taşıyan bir objenin yapım yerini size söyleyebilirim: Fauchard ailesi."

Skye sordu. "Yapımcının kalite işareti için ne diyorsunuz?"

"Fauchardlar bu konuda lonca kuran üç aileden biriydi. Günümüzde de onların Spear Endüstrileri'nin sahibi olduklarını biliyoruz. Her aile belli bir alanda uzmanlaşmıştı. Bir aile madenlerle ilgili geleneksel yöntemlere bağlı kalarak ve demiri ocağında döverek işliyordu. Fauchardların bir satış branşı da vardı. Avrupa'da satış elemanları dolaşır ve mallarını pazarlardı. Sonunda siyasete de bulaştılar. Normalde bir kalite işareti kullanmıyorlardı. Yaptıkları zırhların kalitesinin kendini belli edeceğine inanırlardı. Bu nedenle onların şu miğfer üzerinde, hem de aile armalarını kullanmış

olmaları biraz tuhaf. Öyleyse bu miğferin aile için özel bir önemi olmalı."

Skye, "Bayan Fauchard buradaki her kartalın ailesinin özgün temellerini temsil ettiğini anlattı," dedi.

Weebel'in gözleri birdenbire telaşla titrer gibi oldu. "Siz gerçekten Bayan Fauchard ile konuştunuz mu?" diye sordu.

Skye başını salladı.

"Çok olağandışı bir durum bu. O kadının dünyadan elini eteğini çekmiş birisi; bir münzevi olduğu söyleniyor."

Genç kadın hiç duraksamadan yanıtladı. "O, bir akrep ile bir kara dulun karışımı. Bana ortadaki kartalın evlilik ve ölümlerle şirkete egemen olan Fauchardları temsil ettiğini söyledi."

Weebel sinirli bir kahkaha atarak konuştu. "O ölümlerin zamansız ve evliliklerin de zoraki olduklarını; yalnızca şirketin gücünü artırmaya yaradıklarını da anlattı mı?"

"Bayan Fauchard ailesi için konuşmaya sıra geldiğinde, sözcükleri pek seçerek kullanıyordu. Sözeliliği, Birinci Dünya Savaşı'nın kışkırtılması ve İkinci Dünya Savaşı'nın teşvik edilmesiyle ilgili olduklarını anlatan öyküleri yadsıyordu."

"O tür söylenceler yıllar boyunca yaygınlaştı. Pek çok silah taciri ülkelerin birbirlerine savaş açmalarını desteklemişlerdi. Fauchardlar da bu işin içindeydi. Aha. O öyküleri siz nereden duydunuz?"

"Cavendish adlı bir İngilizden. O adam aynı zamanda kendi ailesinin çelik yapma tekniklerini Fauchardların çaldığını da söyledi."

"Ah, Sir Cavendish. Evet, tümüyle doğrudur. Onun ailesi pek üstün çelik yapımı tekniklerini geliştirmişti. Fauchardlar bu tekniği çaldılar." Adam miğferi okşayarak sordu. "Söyleyin bana, şu kartal deseninde olağandışı bir şey görebiliyor musunuz?"

Genç kadın miğferi bir kez daha inceledi ve daha önce gördüklerinden başka bir şey dikkatini çekmedi. Ama sonra, "Bir dakika durun. Şimdi gördüm. Bir yanda öteki yana göre daha fazla mızrak var," dedi.

"Bravo, keskin gözleriniz var. Aha. Ben de Fauchardların armasına bakınca, aynı şeye dikkat ettim. Ama miğferi dikkatle inceleyince, fazladan mızrağın miğferin yapımından çok daha sonra eklendiğini ayırt ettim. Belki de bu ekleme son yüzyıl içinde yapılmıştı."

Skye sordu. "Neden birisi bunu yapmış olsun ki?" •

Weebel gizemli bir tavırla gülümsedi ve miğferin üzerine bir büyüteç koyarak konuştu. "Kendiniz bakın, Bayan Labelle."

Genç kadın bir dakika orayı inceledi ve soma, "Mızrağın gövdesi ve uç kısmı aslında bir tür yazı. Sayılar ve harfler var. Gel, sen de bak Charles," dedi.

Darnay büyütecini eline alıp baktıktan sonra, "Cebirsel bir denklem gibi görünüyor," dedi.

"Evet, evet. Aha. Ben de öyle algılıyorum. Oysa şifreyi çözemedim. Bir uzman gerekiyor."

"Kurt Austin, bu miğferin Fauchardların bilmecesini çözen bir anahtarı içerdiğini söyledi," diyen Skye ekledi. "Ben Paris'e gidip bunu üniversitedeki bir şifrebilimci ya da matematikçiye çözdürmeliyim."

"Bu çok tatsız," diyen Weebel sözlerini şöyle sürdürdü. "Bu güzel parçanın bir benzerini yapmak isterdim. Belki de daha sonra."

Skye gülümseyerek yanıtladı. "Evet, Bay Weebel, belki daha sonra."

Adam miğferi kutuya koyup genç kadına uzattı. Skye, ona teşekkür etti. Antikacı ile birlikte, Weebel'e veda ettiler. Daha sonra Skye, Darnay'dan kendisini tren istasyonuna götürmesini rica etti. Yaşlı adam onun bu kararına üzüldü ve kalması için ikna etmeye çalıştı. Genç kadın Paris'e dönmek için acele ettiğini ama bir süre sonra kalmak için oraya geleceğini söyledi.

"Kararın böyleyse saygı duymam gerekir," diyen antikacı ekledi. "Bay Austin'i görecek misin?"

"Onu görmeyi umut ediyorum. Birlikte bir akşam yemeği sözümüz vardı. Neden sordun?"

"Senin tehlikede olmandan korkuyorum ve yanında sana göz kulak olacak birisi bulunursa kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Ben kendime bakabilirim, Charles," diyen Skye adamı yanaklarından öptükten sonra, "Eğer seni rahatlatacaksa cep telefonumla Kurt'u arayacağım," dedi.

"Şimdi daha da rahatladım. Evine varınca da beni ara."

"Çok fazla endişeleniyorsun, Charles. Seni arayacağım."

İlk sözünü tutan genç kadın hızlı tren Kuzey'e doğru ilerlerken Austin'i aradı. Otelin resepsiyon memuru ona bir mesaj bırakıldığını söyleyerek mesajı aktardı: "Çok ivedi bir işim çıktı. Katılmam gerekli önemli bir toplantı var. İlk fırsatta seni arayacağım, Austin."

Genç kadın, Austin'in böyle kısa bir not bırakarak gitmesini gerektirecek kadar neyin ivedi olduğunu merak etti. Ama gördüğü kadarıyla Austin hareketli bir adamdı. Bu nedenle fazla da şaşırmadı. Söz verdiği gibi Austin kendisini arayacaktı. Aix-en-Provence'den Paris'e yolculuk yaklaşık üç saat sürüyordu. Tren, Paris'e vardığında akşam olmuştu. Bir taksi çevirip apartmanının yolunu tuttu.

Taksi ücretini ödeyip kapıya doğru yürürken birisi arkasından yüksek sesle konuştu. "Bağışlayın bayan, İngilizce konuşabiliyor musunuz?"

Skye döndü ve sokak lambasının ışığında uzun boylu orta yaşlı bir adamın arkasında dikildiğini gördü. Gülümseyen bir kadın da adamın yanında duruyor ve elinde Micheline Yeşil Kılavuzu 'nu tutuyordu.

Turistler, belki de Amerikalı, diye düşünen Skye, "Evet, İngilizce konuşabilirim, kayıp mı oldunuz?" dedi.

Adam çekingen bir tavırla gülümsedi. "Evet, her zaman öyle olur," diyerek yanıtladı.

"Kocam ülkende adres sormaktan nefret ediyor," diyen kadın ekledi. "Biz, Louvre Müzesi'ni arıyoruz."

Genç kadın gülmemeye çaba harcadı. Akşamın bu zamanı neden insanlar Louvre Müzesi'ni bulmaya çalışırdı? "Orası nehrin sağ kıyısında ve buraya pek uzaktır. Sizi müzeye götürecek metro istasyonuna yakınız. Size, yolu tarif edebilirim," dedi.

"Arabamızda bir harita var. Belki de şu anda nerede olduğumuzu bize gösterebilirsiniz," diye konuştu kadın.

İşin kötü yanı, Paris kenti bilmeyen sürücülerin yeri değildi. Skye onları kaldırımın yanına park ettikleri arabalarına kadar izledi. Kadın arka kapıyı açıp içeri doğru eğildi ve sonra başını dışarı çıkararak sordu. "Koltuğun öteki yanına uzanarak haritayı alırmısın şekerim? Benim arkam..."

"Elbette," diyen Skye içinde miğfer bulunan kutuyu dışarıda tutarak eğildi ama koltukta haritayı göremedi. Sonra, sağ kalçasında an sokmuş gibi bir batma ile yangıyı algıladı. Ani bir refleksle elini oraya götürürken Amerikalıların kendisine dikkatle baktıklarını gördü. Şu anda sebebi anlaşılmasız şekilde onların yüzü belirsizleşiyordu.

Kadın sordu. "Sen iyi misin, şekerim?"

"Ben..." diyen genç kadın dilini ağırlaştığını duyumsadı. Yere düşecek gibi olduğunu söylemeye çalıştı.

"Neden bir dakika oturmuyorsun ki?" diyen adam onu arabanın içine doğru bastırdı.

Sesi çok uzaklardan gelir gibiydi adamın. Skye'ın bedeni de öyle zayıflamıştı ki, adam miğferi taşıdığı kutuyu elinden alırken ona direnemedi bile. Ama, arabanın hareket ettiğini algıladı. Camdan dışarı baktı. Oysa, yalnızca ne olduğu anlaşılmayan belli belirsiz şekilleri görebildi.

Sonra gözlerine kara bir perde indi.

29

Paul Trout önündeki spektrometrenin ekranındaki diyagramı inceler ve gözlemlerini bir not defterine yazarken bilimsel gayretli bir çalışmanın modelini oluşturur gibi görünüyordu. Kayıp Kent'ten alınan bir mineral örneğini şu anda üçüncü kez analiz ediyor ve not defterine ekranda görünenlerle hiç de ilgili olmayan şeyleri not ediyordu. MacLean ile yaptıkları konuşmaları bir kılavuz gibi kullanarak, adanın bir krokisini çizmekteydi Trout.

Çalıştıkları laboratuvar dışardan bakıldığında fazla bir şey ifade etmeyen sıradan bir yapıydı. Burası bir zamanlar İngiliz Deniz Kuvvetleri'ne ait denizaltı üssü olarak kullanıldığından adada üç adet çelik personel yatakhane vardı. Yarım silindirik biçiminde oluklu çelik sacdan yapılmış olan barakalardan ikisi birbirlerinin ucuna eklenecek şekilde kaynak edilmiş ve benzeri üçüncü baraka da bunların bitim noktasına eklenerek T harfi biçiminde 'aboratuvar alam meydana getirilmişti. Bu alanın bir bölümünde Kayıp Kent'ten getirilen ve içinde enzim bulunan deniz suyunu içeren variller depolanmakta, geri kalan yerde bilimsel analizler yapılmaktaydı.

Barakaların dışı mat zeytuni renkli yer yer paslanmış ve ihmal edilmiş görünümdeydi. Ama, içi ılık ve iyi aydınlatılmış durumdaydı. Geniş laboratuvar alanı, Trout'un NUMA'daki gördüğü laboratuvarlarda bulunan çağdaş aygıtlarla donatılmıştı. Aradaki tek fark, burada her kapıda omuzlarında otomatik tüfekleri asılı olan korumaların bulunmasıydı.

MacLean ona adaya uçakla getirildiğini ve bu nedenle adayı ancak kuşbakışı görebildiğini anlatmıştı. O gün uçak adaya yaklaştığında adayı bir çay fincanına benzettiğini söylemişti İskoçyalı. Adanın çevresindeki dik ve yüksek yalılar yalnızca bir yerde aralanıyor ve uzun, giderek daralan bir liman meydana geliyordu. Yarım ay biçiminde ve yedi yüz metre kadar olan kıyı ile liman, alçakken birdenbire yükselmeye başlayan ve üzeri havada

dönüp duran bir yığın beyaz deniz kuşu ile kaplı yalıyarlar arasında sıkışmıştı.

Denizaltı doku, liman girişindeydi. Bir yol, personel barakalarından dokun girişine doğru limanı sınırlandıran yalıyarlar boyunca uzanıyordu. Yol terk edilmiş bir kiliseyi, ihmal edilmiş bir mezarlığı ve eski bir balıkçı köyünün yıkıntılarını geçtikten sonra adanın içine doğru uzanan başka bir yolla birleşiyor, dar bir geçidi aştıktan sonra bir zamanlar volkanik bir patlamanın oluşturduğu çöküntü alandaki iç kesimine doğru yokuş aşağı devam ediyordu.

Yalıyarlarla bir kale duvarının içinde kalıp korunmuş olmasına karşın, adanın içi şurada burada çam ya da meşe ağaçlarıyla beneklenmiş bir kırsal alana benzemekteydi. Burada yol, bir zamanlar deniz üssü olan ama şimdi laboratuvar ile Strega'nın komutası altındaki siteye doğru uzanıp orada sona eriyordu.

MacLean, laboratuvar boyunca yürüyüp Trout'un çalıştığı masaya geldi. "Çalışmanı böldüğüm için özür dilerim," dedi. "Analizler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Trout not defterine kaleminin arkasıyla vurup, "Ben, başımı sert bir kayaya çarptım Mac," diye yanıtladı.

MacLean sanki bir konuyu tartışıyorlarmış gibi, Trout'un omzuna doğru eğilip alçak sesle konuştu. "Strega ile bir toplantı yaptım. Oradan geliyorum. Belli ki, formülün denemesi başarılı olmuş."

"Sanırım kutlamam gerekiyor. Öyleyse bu bize artık ihtiyaç kalmadı demek mi? Neden bizi hemen öldürmedi?"

"Strega kaba bir canidir ama aynı zamanda kılı kırk yaran titiz bir organizatördür. Önce adadaki işlemlerin ayrıntısını düzenleyecek, bu arada dikkatini dağıtmadan eğlencesine de zaman ayıracaktır. Tahminime göre o yarın bizi hoş bir pikniğe götürecek ve orada bize mezarlarımızı kazdı- racaktır."

"Eh, bir gece daha kazandık," diyen Trout not defterini MacLean'e uzatarak sordu. "Şu yaptığım kroki, senin gözlemlerine göre adanın topografyasına ne kadar uyuyor?"

MacLean çizimleri dikkatle inceleyerek, "Sen doğuştan haritacısın. Tüm ayrıntıları krokiye yansıtmışsın. Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi olayı, iş arkadaşım Kurt'un da söyleyebileceği şekilde özetleyelim. İBTS olarak görüyorum ben."

"Pardon, anlamadım ne demek istediğini."

"Bir işin temel felsefesidir: İşi Basit Tut, Salak'ın kısaltmasıdır. Biz de öyle yapıp, dışarıya tek çıkış yolu olan dar geçitten geçeceğiz."

Soma limana varacağız. Sen, orada bir iskele olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Emin değilim. Adaya alacakaranlıkta geldim."

"Benim söylediğim akılcı bir varsayım. Orada bir iskele varsa, bağlı bir tekne de bulunacaktır. Biz o tekneyi ödünç alacağız. Ve denize açılınca, nerede bulunduğumuzu bulmaya çalışacağız."

"Eğer bir şey ters giderse ortaya çıkacak olasılıklar nelerdir?"

Kayıp Kent

Clive Cussler

"Olasılık yok, Mac. Bir şey ters giderse, biz de ölmüş olacağız. Ama bir seçenek olarak denenmeye değer."

MacLean, Trout'un suratını inceledi. Bu adamın eğitim görmüş hamurunda kararlılık ve güçlülük bulunuyordu. İskoçyalı, ağzı ciddi bir gülümseyişle yayılarak konuştu. "Planın basitliği beni de kendine çekiyor. Oysa planın infazı endişe verici."

Paul ürkmüş gibi yanıtladı. "Ben o infaz sözcüğünü kullanmamayı yeğledim."

"Kötümserlik gösterim için üzgünüm. Bu adamlar beni yıkıma uğrattılar. Buradan kaçıp kurtulmak için sahip olduğum her şeyimi verirdim."

Trout oturduğu iskemlede geriye kaykılarak aynı yerde yan yana oturarak çalışan ve şu anda deniz dibindeki çatlaklardan sızan suyu incelemekte olan karısı Gamay ile pilot Sandy'e baktı. Soma bakışlarını kendilerine yaklaşan kötü yazgıdan habersiz verilen işleri yapan diğer bilim adamlarının üzerinde gezdirdi.

MacLean da onun gibi yaptı. Günahsız kişileri bakışlarıyla tarayıp sordu. "Şu zavallı insancıklara ne olacak?"

"Strega onlardan herhangi birine bizi gözetleme emri vermiş olabilir mi?"

"O kişilerin her biriyle teker teker konuştum. Onların yaşamlarını yitirme korkusu bizimki kadar gerçek."

Adadan kaçışın güçlüğünü ve işler ters giderse neler olacağını gerçekçi olarak gözünün önünde canlandırınca, Trout'un çeneleri kasılır gibi oldu. "Olay dördümüz için bile yeterince rizikolu. Grup büyük olursa daha çok dikkati çekecektir. Tek umudumuz bu laboratuvar sitesinden tek parça halinde çıkmaktır. Eğer bir teknenin

kontrolünü ele geçirebilirsek, ilk işimiz denizde mevki saptama aygıtı ile telsiz bulmak olacaktır. Bunu nasıl yapabiliriz bilemiyorum. Ama, başarabilirsek imdat çağırısı yapabiliriz."

"Eğer bunlar olmazsa?"

"Hepimiz birlikte batan bir geminin içinde olacağız."

"Pekiyi. Koruma altındaki elektrik akımı da verilen dikenli tel örgüleri nasıl geçeceğimizi düşündün mü?"

"Ben de onu düşünüyordum. Dikkatleri başka tarafa çekecek bir şey yaratmamız gerekiyor."

"Çok büyük bir şey olmalı o. Çünkü, Strega amansız bir katildir."

"Öyle bir şey yapmalıyız ki adamlar kendi canlarını kurtarma davasının peşine düşsünler," diyen Trout planını anlatınca MacLean'in rengi sararır gibi oldu.

"Tanrı'm! O zamanlar olaylar tümüyle kontrol dışına çıkacak," dedi İskoçyalı.

"Ben de tümüyle bunu umut ediyorum. Eğer zor kullanarak bir taşıt aracına el koyamazsak yayan gitmek zorunda kalacağız. Bunun anlamı da, kazanacağımız her dakikaya gerek duymamız demektir."

MacLean, "Şimdi bana hiç bakma! Çünkü, korumalar işkillenip bizi gözetlemeye başladılar. Birtakım el kol hareketleri yapıp öfkelenmiş gibi bağırırmaya başlayacağım. Korkma ve şaşırma," dedi.

"İstedğini yapabilirsin."

İskoçyalı, spektrometrenin ekranını göstererek öfkeyle bağırırmaya başladı. Not defterinin kapağını kapatıp yere fırlatırken birkaç küfür savurdu. Sonra öfkeli adımlarla laboratuvarı terk etti. Trout çatık kaşlarla ayağa kalktı, MacLean'in arkasından bakıp sonra defterini yerden aldı.

Korumalar da bu tartışmaya gülüp ceplerinden paketlerini çıkararak birer sigara yakmak için dışarı doğru yürüdüler.

Trout iyi haberi vermek için Gamay ile Sandy'nin yanına ilerledi.

30

Austin gürültülü kalabalık salonu sigara dumanı dolu Deniz Yılanı adlı birahnenin kapısından içeri girip sağa sola bakındı. Arkadaşı Zava- la'nın köşedeki masada Yaşlı Adam ve Deniz'm kahramanının iskoç uyarlaması ama dişsiz olan bir adamla gevezelik ettiklerini görünce onlara doğru yürüdü. Zavala da, Austin'in kendilerine yaklaştığını gördü ve ayağa kalktı. Yaşlı adam onun davranışını fark edince Zavala'nın elini sıkarak veda etti ve bardaki arkadaşlarına katıldı.

Yaşlı adamın gidişıyla boşalan iskemleye oturan Austin, Burad»® layca arkadaşlık kurabilmene sevindim," dedi. .Jjj

"Benimki gibi Meksika asıllı bir Amerikalı için, burada ar 1 kurabilmek pek kolay değil. Çünkü onların İngilizce aksanını a . ^ mek çok güç. Eğer koşullar bu denli zor olmasaydı, kasabada te la kalmayacaktı," diye yanıtlayan Zavala durumun

korkunçluğu""^, lamak ister gibi önündeki kocaman alkolsüz bira bardağım havay dı.

? n içkiye antipati duyduğunu belirtti. "Korkunç!" diyer-ek ser-
jvustin ° 'v j

kadın garsona bir işaret yaptı. Bir dakika sonra o da kocaman ^fdakta ama siyah sert birasını yudumlamaya başlamıştı, " ^ala sordu. "Senin işlerin nasıl gitti?"

Karşılık olarak Austin yağmurluğunun cebine elini soktu, bir anah-
destesini çıkarıp masanın üzerine koyarak, "Şu anda sen, NUFMA'nın tunya denizlerinde dolaşan teknelerine yeni katılan en sonunaryu kul- •nmadan önce onun anahtarlarına bakıyorsun," dedi. "Onu satın alırken bir zorlukla karşılaştın mı?" diye sordu Zavala. Austin başını iki yana sallayarak yanıt verdi. "Balıkçılar iskelesinde gezindim ve bulabildiğim en kötü görünüşlü tekneyi seçtim. Sonra, onun sahibine reddedemeyeceği bir fiyat önerisinde bulundum." "Kuşulanmadı mı senden?"

"Ona Outcasts televizyon dizisinin sırrı konusunda program lhazırıl- v;;n Amerikalı bir televizyon yapımcısı olduğumu ve hemen bir tekneye gereksindiğimi söyledim. Ona nakit parayı gösterdikten sonra, INUMA beğeninden gelmiş olduğumu söyleseydim bile, tek dikkat edeceği şey kimdeki dolarlar olacaktı. Adam bana, bu beklenmedik ikramiye Jle yeni el<ne a,acağını söyledi. Satışı yasallaştırmak üzere anında bir satış mak- yazdık. Ondan bu konuda suskun kalmasını rica ettim ve haızırlaya- 08 m Ş°vda kendisine küçük bir rol vermeyi vaat ettim."

adamın Outcasts televizyon dizisi ekibinin kayboluşuna ilişkin bir 1 var mıydı?"

adayı iyi

aradığını ancak yetkililerin edinilen bilgilere ambargo koy-

"Pek,

sm ^ C  ol< fikri vardı. Ama hepsi iskele dedikodusuydu onların.
Poli ba^ SOyledi- ^keledeki söylentilere göre, araştırmacılar kan i
zleri
ba^j ^^ ^keledeki söylentilere göre, araştırmacılar kan i zleri ve
oiuş gibi Parçaları bulmuşlar. Ancak, halk bu konuda fazla rahmtsız
ol-
'ous ^ fr nn%or. Kimi söylentilere göre bu bir reklamcılık hilesi
^ybolan ekih'
M01n elemanları yakında başlayacak başka bir şovda,

tropikal bir adada ortaya  ıkacaklarmış. Onl :&lar olayda kurtul nin
kendisine kırmızı gözlü yamyam öyküleri anlatması için b" lar
Ödenen bir kadın artist olduğunu da s yl 'J!^y0rıar pekiyi ^ 'U para"
rendin?" neler g-

"Ben de, konuştuğum şu adamdan benzerdi şeyleri duydum 1
İskoç erkeklerinin giydikleri kısa etekliklerin i> icadından beri burada
her şeyi biliyor ve herkesi tanıyormuş. Be n dal:»|ı sporu yaptığımı
s yl^İ ve ona alkolsüz bira ımarladım," diye yanıtlat! Mjh Zavala.

Austin sordu. "Senin şu yaşlı arkadaşın Ot^:utcasts olayı ve ada
hakkında bir şeyler anlattı mı?"

" nce biraz konuştuk ama sonra reklam fci lhilesi ortaya çıkınca
konuşma orada kesildi."

"Bizim asıl ilgilendiğimiz ada o televizyon»:n setinden ne kadar
uzaktaymış?"

"Yaklaşık beş mil kadar. Buranın yerlileri, o adada yarı resmi bir
işin yapıldığını ve adanın şimdi de devletin m lki^ıiyeti altında
bulunduğunu söylüyorlar," diyen Zavala sözlerini sürdürdü. " "Bu
adamin anlattıklarına göre, şu anda balıkçılar oraya yaklaşmaktan k
kaçınıyor. Birisi oraya yaklaşmaya niyetlenirse hemen karşısına bir
devrisiye botu çıkıyormuş. Bazı balıkçılar peşlerine minyatür bir
denizaltının ta bakıldığına yemin ediyorlarmış."
tutulac yapı*

Lavaıajr.. —V - .d 
ip kaldıkları pansiyona g"

"Bunlar bizim uydu fotoğraflarında g rd J^jklerimize aynen
uyuy - diyen Austin ekledi. "Balıkçılar orada nöbet tut  <an sualtı
aracı ile karşd* mış olmalılar."
balıkçı girdi

Birahenenin kapısı açıldı ve içeri tekneyi AD- .ustin'e satan Genç adam balıkçının şimdi herkese bira ısmarlı-H-Jayacağını, ken ie J iyi şans dilekleriyle yaklaşıp sonra kaçınılmaz soCyrü yağmuruna 1 arını düşündü. Hemen sert birasını içip Zavala'j'^y3 da aynı şey' söyledi. Salonu arka kapısından terk edip

lalarını aldılar. Birkaç dakika sonra kaba taşlarla kaplı yol- ^çsler altında kalmış limana doğru yürüyorlardı. ^ ustin iskelenin üzerinde öne geçip oraya bağlanmış teknelerin ara- (ja edi buçuk metre kadar uzunlukta olan birinin kış tarafında durdu. S^Kjinne kaplamalı olan bu ahşap teknenin baş tarafı sert dalgalara da- nacak şekilde tasarlanmıştı. Baş tarafına yakın dümen kamarası dışında güvertesinin her yerinin üstü açık olan teknenin koyu sise karşın defalarca boyanmış olduğu görülüyordu.

"Balıkçının 'Balık Sepeti' diye adlandırdığı tekneyi görüyor musun? Adam onun '71'de yapıldığını söyledi," dedi Austin.

"1871 mi yoksa 1971 mi?" diye soran Zavala ekledi. "Bu lüks yat için, ödediğin parayı gösteren makbuzu görünce Pitt'in suratının alacağı şekli görmeyi bekleyemem."

"Eğer ben Pitt'i tanıyorsam, o bunu anlayışla karşılayacaktır diyebilirim."

Bu teknenin adı Spooter mı?" diye sordu kıçtaki yazıyı gören Zavala.

Bu, ustura yengeçleri için kullanılan yerel deyimmiş. Spoot afodiz->ak özelliklere sahip olmak demekmiş."

Sahi mi?" diyen Zavala'nın ilgisi söner gibi olmuştu. "Sanırım gerge- ynuzlanndan elde edilen un da aynı etkiyi sağlıyor," dedi ve sustu, yan at'adUar. Zavala güvertayı gözden geçirirken Austin yan

&di R°nU'mu^ ^ telefon kulübesi büyüklüğündeki dümen kamarasına ç111351 ^ena halde bayatlamış sigara ve motorin egzosu kokuyordu. banjyla ^ ac'am kamaradan çıkarken Zavala güverte kaplamalarına ta- beİİrttı VUrau^ Oldukça sağlammış gibi görünüyor," diye düşüncesini

Bu yaş
an,kıl-Bakal,m

dayan , ' Pas kovası aslında görüldüğünden çok daha fazla denize bir de haritası var mı?"

Austin yeniden girdiği kamarada aranıp balıkçı iskelesinden on mil açığa kadar her şeyi gösteren kirli ve yağ lekeli bir haritayı ortaya çıkardı. Genç adam uydu fotoğraflarında da gördükleri limanı arkadaşına göstererek tasarladığı planı anlattı.

Ve konuşmanın sonunda Zavala'ya sordu. "Eh, ne diyorsun planıma?"

"İleri teknoloji gerektiren bir soruna düşük teknoloji bir çözüm. Sanırım işe yarayabilir. Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Şimdiki zaman gibisi olamaz," diyen Austin ekledi. "Teknenin eski sahibine yakıt deposunu doldurmasını söylemişim. Öyle de yapmış."

Austin motoru çalıştırıp ısıtmaya başladı. Bu arada pusula ve gösterge panelini gözden geçirdi. Tekne uzun, çileli bir ömür sürmüştü. Ama, elektrik ve elektronik devreleri oldukça yeniydi. Onlara sisli bir gecede ve alışkın olmadıklarda sularda güvenli bir seyir olanağı sağlayacaktı.

Joe Zavala hatatları çözerken Austin dümene geçti ve teknenin baş tarafını koyun dışına doğru çevirdi. Motor kükredi ve sanki arka ayaklarının üzerinde hoplar gibi sıçradı. Sonra Spooter yoğun bir sisin içinde, gizemli adaya doğru yolculuğa başladı.

Bir doksan küsur metre boyunda bir adam olan Trout için gizli ve sinsice hareket edebilmek kolay gerçekleşen bir şey değildi. Ama o, bunu başarıyor ve yalnızca pek keskin bir göz gece yarısından biraz sonra onun, tutukluların kulübelerinin birinden dışarı çıktığını görebilirdi. Aydınlık yerlerden kaçınan Trout bir gölgeden ötekine koşuyordu.

Oysa onun aşırı dikkatli davranmasının pek de gerekli olmadığı ortaya çıktı. Çünkü sitede şu anda hiçbir koruma görevlisi devriye nöbeti tutmuyor, gazetleyiciler işleriyle meşgul olmuyorlardı. Korumaların parti düzenlediği barakalarında nahoş kahkahalar ve gürültülü müzik sesi yükselmekteydi. Trout onların bu ıssız adadaki sıkıcı görevlerinin sona erişini kutladıkları sonucuna vardı.

F: 21

Toprak kaplı yolda ilerleyen Trout barakalardan uzaklaşınca bu yabancı gürültü hafifler gibi oldu. Artık kendisini gizleme gereğini duymadan bilim adamı uzun bacaklarıyla aradaki mesafeyi hızla

aştı. Hedefine yaklaştığını pek kötü kokuyu algılayınca anladı. Üzerine ödev olarak aldı- ® işi düşününce bir an kararlılığı sarsılır gibi oldu. Ama dişlerini sıktı ve

321

Clive Cussler

Albay Strega'nın şakacı bir dille "Hayvanat Bahçesi" diye adlandırdığı, korku evine yaklaştı. Beton binanın bol ışıkla aydınlatılmış çevresinde dolaşırken yürüyüşünü ağırlaştırdı ve ön kapıya doğru ilerledi.

Kapı kolunun üzerinde el fenerinin ışık huzmesini dolaştırdı ve herhangi bir alarm bağlantısı bulunmadığını gördü. Kimse bu kapının kırılıp da açılacağını aklına getirmemiş, diye düşündü. Çünkü şu anda yapacağı iş de buydu.

Binanın çift kanatlı çelik kapısı bir şahmerdan vuruşuna bile dayanabilirdi. Oysa güvenliği yalnızca bir asma kilitle sağlanıyordu. Trout yanına laboratuvarında örnek kayaları kırmakta kullanılan bir keski ile çekiç almıştı. Kapı mandalı ve asma kilit üzerinde kısa süren patırtısız ve etkili bir iş yaptı. Çevresine bakınırken neredeyse bir cinin ortaya çıkıp da kendisini durdurmasını diler gibiydi. Sonra kapıyı açıp içeri adımını attı.

İçerideki korkunç kötü koku ona bir beysbol sopası gibi çarptı. Kusma refleksini bastırmak üzere zorlandı. Yalnızca tavandaki küçük lambalarla aydınlanan geniş salon yarı karanlıktı. Onun gürültü çıkararak içeri girişi Hayvanat Bahçesi'nin sakinlerini rahatsız etmiş olmalıydı. Çünkü karanlık kafeslerde hafif kıpırdanmaları işitti. Ateşli kırmızı gözler onun her hareketini izlediler. Trout kendisini midye pişirilen piknikteki bir midyeymiş gibi duyumsadı.

Duvarda elektrik fenerinin ışığını dolaştırıp elektrik düğmesini buldu. Salon aydınlanınca ortalığı birtakım homurtu sesleri doldurdu ve yaratıklar kafeslerinin gerisine çekildiler. Trout'tan bir zarar gelmeyeceğini de anlayınca ilerleyip korkunç suratlarını kafes demirlerinin arasına soktular.

Trout bu yaratıkların kendisine karşı yabanıl bir açlıktan daha çok saygı beslediklerini sezinledi. Meraklanmalardı. Ancak onların bu homurtuları öfke değil şu anda iletişim araçlarıydı. Trout kendi kendisine onların komşu adaya bir saldırı yaptıklarını ve bu yaratıkları yalnızca hay-
Kayıp Kent

van olarak düşünmenin yanlışlığını anımsattı. Bir zamanlar bunlar da insandı ve düşünebiliyorlardı.

Onların meraklı bakışlarına aldırmış etmeyen bilim adamı salonu kontrol etmeyi sürdürdü. Duvardaki bir metal panonun arkasında aradıklarını buldu. Birtakım numaralı düğmelerin kafesleri açan anahtarlar olduğunu anladı. Numaralar Alfa ve Beta diye etiketlenmişti. Özgür bırakacağı cehennem piçlerini düşünen adam biraz durakladı. İçinden şimdi ya da asla diyerek bir deneme olarak Alfa etiketli bir düğmeye bastı. Bir motor sesi vızıldadı ve kafeslerden birinin kapı kilidi madeni klik sesi çıkararak açıldı. Kafesteki yaratık geriye çekildi ve sonra birkaç santim öne doğru geldi. Açık kapı karşısında bu bir hile mi diye duruyordu.

Trout peş peşe çabukça diğer düğmelere de bastı. Kapılar üst üste klik sesi çıkararak açıldılar. Şimdi de hiçbir yaratık dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu. Birbirlerine doğru ilkel bir iletişimle bazı el kol işaretleri yapıyorlardı. Trout bu arada hiç oyalanmadı ve şeytanları özgür bırakmış kişi olarak ana kapıya doğru koştu.

MacLean onu sitenin ana kapısından yüz metre kadar uzaklıktaki sık bir ağaç kümesinin altında Gamay ve Sandy ile birlikte bekliyordu. Planı anlatırken Trout kendisi yola koyulduğunda onların da kulübeden dışarı Çıkma larını ve buluşuncaya dek gizlenmelerini söylemişti.

Koruma barakalarında parti verildiğini MacLean de duymuştu. Ancak Trout'tan çok daha uzun zamandan beri, ne yapacakları hiç belli olmayan bu korumaları tanıdığı için şimdi sinirliydi. En büyük korkusu da birtakım ayak seslerinin onlara yaklaştığını duyunca yaşadı. Birisi onlara doğru koşuyordu. Gözlerini karanlığa dikti ama kaçması mı kavga etmesi mi gerektiğini bilemedi.

Bir ses, "Mac!" diye bağırdı. Trout'tu bu gelen.

Gamay ağaçların arasından çıkıp Paul'e sıkıca sarıldı ve, "Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim," dedi.

MacLean mırıldanarak konuştu. "Tanrı aşkına, adam. Başına kötü bir şey geldi diye çok korktum."

Trout soluğunu tutarak konuştu. "İş, umduğumdan çok daha kolay oldu." Ağaçların arasında bir kişinin daha görüldüğünü algıladı ve sonra altı bilim adamının çevresine toplandığını gördü.

MacLean, "Bağışla beni, onları orada öylece bırakamadım," dedi.

Gamay araya girip konuştu. "Benim fikrimdi bu."

"Endişenme Mac. Ben de fikir değiştirdim. Geriye dönüp onlara da haber verecektim. Şimdi herkes burada mı?" dedi Trout. "Evet," diye yanıtlayan öteki bilim adamlarından biri açıklama yaptı. "Kimse bizi görmedi." Ve sonra sordu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz," diye yanıtlayan Trout ana kapıyı iyi gören yerdeki bir meşe ağacının arkasına gizlenip bekledi. İki koruma nöbet kulübesinden dışarı çıkmıştı. Trout diğerlerinin yanına dönüp sabırlı olmalarını söyledi.

Yaratıkları özgür bırakmakla önceden hesaplanmamış bir riski göze aldığını biliyordu. O korkunç şeytanlar, bir kez özgürlüğü tadınca en basiti adadaki tepelere doğru kaçabilirlerdi. Ama o kumar oynamış, yaratıkların kendilerine eziyet edip kafeslere tıkan kişilere karşı öç alma duygularının harekete geçebileceğini ummuştu.

Bir kez daha ana kapıyı kontrol etti. Korumalar sigara içiyor ve içki dolu şişe aralarında elden ele dolaşıyordu. Eğer büyük partiye kanlanıyorlarsa onlar da kendi partilerini kendileri düzenliyordu. Trout bu kez dönüp Hayvanat Bahçesi'ne baktı.

Telaşla çıktığı sırada ana kapıyı yarı aralık bırakmıştı. Binanın için* den dışarı biraz ışık sızıyordu. Ve şimdi teker teker yaratıklar dışarı çıkı* yor, biraz duralayıp karanlıkların içinde korumaların barakalarına doğru ilerleyerek gözden kayboluyorlardı.

Kaba kahkahalı ve gürültülü müzik sesiyle parti, neşenin dorukların- daydı. Trout bir an yanlış hesaplama yapmış olmaktan korktu. Oysa birdenbire kahkahalar kesildi; yerini küfürler, birkaç silah atışı, acı ve korku dolu çığlıklar aldı.

Trout şu anda yaşanan kan banyosunu gözünün önünde canlandırdı ve korumalara acımdan kendini alamadı. Ama, aynı korumaların Stre- ga'nın bir komutasıyla kendilerini ortadan kaldırmaya hazırlıklı olduklarını da çok iyi biliyordu.

Ana kapıdaki nöbetçiler barakalardan gelen tuhaf gürültüyü duymuşlardı. Kafa kafaya verip konuştular ancak ne yapacaklarına karar veremediler. Aralarında tartıştıkları görülüyordu. Ve bir an üzerlerine doğru gelen farların ışığını görünce tartışmayı kestiler. Otomatik silahlarını kaldırıp hızla yaklaşan arabaya nişan aldılar. Araç, zikzaklar çiziyor ve sürekli korna çalıyordu.

Kapıya yakın aydınlık alana girince Trout onun Strega'nın üstü açık arabası olduğunu gördü. Ancak şu anda arabanın ön ve arka koltuğunda bazı hareketli figürler, Hayvanat Bahçesi'nin kimi sakinleri vardı. Bazı yaratıklar da, ön kaputun üzerine

tırmanmışlardı. Arabadakiler, sürücünün sağa sola manevra yapıp arkadaşlarını savurmasını önlemeye çalışıyorlardı.

Nöbetçiler kendilerine yaklaşan arabaya ateş açtılar. Kaputun üzerindeki yaratıklardan ikisi geceyi yaran haykırıışlarla yere yuvarlandı. Ama ötekiler oldukları yerde duruyorlardı. Araba sert bir dönüş yaptı, kontrolden çıktı ve nöbet kulübesine hızla çarptı. Bu çarpışma sırasında yaratıklardan bazıları yerlerinden savruldu. Ve sürücünün kapısı da açıldı. Albay Strega elinde bir silahla sendeleyerek arabadan indi. Jilet gibi ntülü üniforması kan lekeleriyle kirlenmişti. Kafasındaki yarıklardan kanlar sızılmaktaydı.

Acımasız albay birkaç sarsak adım attıktan sonra ateş etmeye başladı. Ve yaratıklardan birini vurdu. Oysa, ötekilere ateş etmeye fırsat bulamadan diğer yaratıklar onu kavrayıp yere düşürdüler. Trout, albayın üzerine çullandıklarını, altta kalan adamın onların elinden kurtulmak için çırpındığını ve bir süre sonra hareketsiz kaldığını gördü. Daha sonra ondan arta kalan parçaları yaratıklardan bazısı alıp karanlıklar içinde gözden kayboldular.

Nöbetçiler bir, iki yaratığı vurduktan sonra görevlerini yaptıklarına inanarak canlarını kurtarmak için koşup kaçmaya başlamışlardı. Ama peşlerinden koşan kırmızı gözlü şeytanlar onları izliyordu.

Trout yanındakilerle birlikte koşup Mercedes arabaya yaklaştı. Direksiyona geçip anahtarı çevirdi. Oysa, nöbet kulübesine takılan araba çalışmadı.

Bilim adamlarına arabayı önce itip sonra geriye çekmeleri talimatını verdi Trout. Epeyce uğraştıktan sonra Mercedes'in ön tekerleri kulübenin enkazından kurtuldu. Hepsi üstü açık arabaya doluştular.

Şimdi rahatça çalışan arabanın direksiyonuna geçen Trout yersizlikten gaz pedalına ayakta durup basar gibiydi. Araba kulübeyi oluşturan parçalardan bazısını ve kapıyı ezip parçalayarak geçti. Onları denize doğru götürecek ve Trout'a göre özgürlüklerine kavuşturacak yola koyuldu.

32

NUMA'nın denizlerdeki gemi gücüne yeni eklenen ahşap tekne koydan çıkarken ağır ağır içine su sızdırmaya başlamıştı. Bu değişim yüzeyi ayna gibi dümdüz olan koy sularından elli, altmış santim yükseklikteki kaba dalgalı denize çıktıklarında pek de çabuk gerçekleşiyor sayılmazdı. Ama, yaşlı teknenin gövdesinde, kaba dalgacıklar bile açık yaralar oluşturmaya yeterliydi. Austin yaptığı

dümen manevralarına teknenin daha ağırdan alarak karşılık verdiğini gördü. Soma, sızıntı suları sintineden boşaltmak için sintine tulumbasını çalıştırmak üzere düğmeye bastı. Oysa, tulumbanın motoru da çalışmadı.

Genç adam homurdanır gibi konuştu. "Adam, bu tekneye Delik Kova adını takmalıydı."

"Durumu bir kontrol edeyim," dedi Zavala. Her yetenekli mühendis gibi Zavala da iyi bir teknisyendi. Ve parmakları gres yağına girdiğinde mutlu oluyordu. Bir tahta kapağı kaldırıp sintineye indi. Bir, iki dakika sonra kapaktan başını çıkarıp, "Motoru çalıştırmayı bir kez daha dene!" diye seslendi. Tulumba birkaç kez aksırıp tıksırma sesi çıkardıktan sonra çalışmaya başladı. Zavala orada bulunan bir çubuk ölçekle sintinedeki suyun giderek alçalışını saptadıktan sonra yağ lekeli suratındaki kocaman bir gülümsemeyle durumu rapor etti:

"Motor arıza onarım numarası 101 tamam! Bu teknede bir şey aksar- sa hemen gevşemiş bir tele bakmak gerekiyor!"

Tulumba düzgün şekilde çalışmaya başlayınca Spooter rotası üzerinde normal hızıyla ilerledi. Ve bu arada Austin su almadığı sürece teknenin yönetiminin kolay olduğunu anladı. Balık Sepeti yerel koşullara göre yapılmıştı. Kalkık baş tarafı ile kaba dalgaları, gölde ilerleyen bir kano gibi yarıp geçiyordu. Rüzgâr kış taraftan estiğinde motor da pek seyrek tekleyerek verimli oluyor, kısa zamanda koyu aşabiliyordu.

Austin küçük radar ekranına bakarak tam rotada olduklarını gördü. Ön cama sıçramış su damlalarının arasından çok dikkatle bakmaya çalıştı ama yalnızca karanlığı görebildi. Dümene Zavala geçip de genç adam kamaradan dışarı çıkınca soğuk ve nemli hava yüzüne çarptı. Denizin yüzeyinden kara bir kütlelerin yükselir gibi olduğunu henüz göremedi ama du- yumsadı. Sonra ılık dümen kamarasına geri döndü.

"Ada, tam karşımızda yatıyor," dedi.

Gecenin içinde seyreden tekne patırtılı olarak ilerledi ve çok geçmeden varlığını genç adamın daha önce algıladığı adanın dış hatları uzakta bir hayal gibi görünmeye başladı. Adanın silueti göğün mavi-siyah rengine göre çok açık seçik belli oluyordu. Yeniden dümene geçen Austin hafifçe sancağa gidecek şekilde dümeni çevirdi. Ve pusulada birkaç derece sapma yaptıkları görüldü. Eğer tekne adadakiler tarafından izleniyorsa, Austin onlara Spooter'in adanın çevresinde dolanıyormuş izlenimini vermek istemişti. Ama

burada sualtı devriyesi yapan aracın elektronik göz ve kulaklarını ufak bir manevra ile aldatmak daha güçtü. Oysa, olanaksız değildi. Genç adam birkaç saat arayla çekilmiş resimlerden sualtı aracının hareketini incelemiş ve aracın zamanlamasını hesaplamıştı. Bu nedenle aracın hareketinin doğa ve insani sapmalara bağlı olduğunu biliyordu. Zaman zaman araç geriye dönüyor ve akülerini şarj ediyordu.

Genç adam saatine baktı. Şu saatte sualtı aracı adanın uzaktaki kıyısında olmalıydı. Adadaki radarların görüşünün altında kalacağını umut ederek Austin tekneyi yalıylara yaklaştırdı ve hesaplarının doğru çıkması için Tanrı'ya dua etti.

Adanın güvenlik kontrol merkezi Austin ve arkadaşları gibi meraklı yabancılardan korunmalı bir yerde, liman girişindeki gecekonduya benzer görünüşte, briketten yapılmıştı. Ve çatısı düzdü. Küçük binanın neredeyse yarısı elektronik aygıtlarla sıkış tepiş doluydu. Geri kalan yerlerinde, orada görevli bir düzine kişiye çalışma ve yaşama alanı sağlıyordu.

Burada çalışma günü üçe bölünmüştü. Görevliler dörder kişilik gruplar halinde üç vardiya olarak çalışıyorlardı. Gruptan üç kişi bir botla ada çevresinde devriye görevi yapıyor, dördüncü adam güvenlik kontrol merkezinde aygıtların başında oturarak nöbet tutuyordu.

Geceleri bu program değişmekteydi. Devriye botu iskeleyle bağlanıyordu. Çünkü bıçak gibi sivri uçlu kayalar adanın çevresindeki sularda, karanlıkta yapılacak seyri tehlikeli hale sokmaktaydı. Ama devriye botu harekete hazır, sualtı aracından ya da radardan gelecek uyarılara karşılık verecek şekilde beklemekteydi. Gece vardiyası personeli sualtı aracının akülerini iskeledeki elektrik bağlantısından şarj ediyordu. Radar operatörü Spooner'i daha adaya yaklaşmadan ekrandaki bliplerle saptamış ve onun rota değişikliği ile yaklaşmasını izlemeye almıştı.

Nöbetçi radar operatörü Max adlı bir Almandı ve paralı askerdi. Deneyimlerine göre balıkçılar pek ender olarak geceleri seyre çıkardı. Ekrandaki blipler adadan uzaklaşmaya başlayınca operatör rahatlamıştı. Bir Sigara yakmış, çıplak kadın resimleriyle dolu dergisinin sayfalarını çevirmeye başlamıştı. Gözünü yeniden radar ekranına çevirdi. Şimdi ekran boştu. Küfreden operatör sigarasını küllüğe bastırdı. Öne öyle eğildi ki, neredeyse burnu cama

değecekti. Sanki fayda edecekmiş gibi ekrana parmak boğumlarıyla hafifçe vurdu.

Hedefften yine iz yoktu. Tekne, kendisi kadınların anatomisini incelerken aygıtın körleştiği yakın alana girmiş olmalıydı. Durum felaket değil ama rahatsız ediciydi. Sualtı aracını havadan kontrol eden uydu vardı. Uydunun monitörünün önüne geçip onun gönderdiği işaretleri izledi. Bu sualtı aracındaki aygıtların sonar sinyalleri uyduya yansır ve geriye dönerdi. Böylece yabancı teknenin yeri ve rotası tam olarak saptanmış olurdu.

Sualtı aracı üç metre boyunda yassı ve genişti. Şekil olarak dev kedi- balığı ile köpekbalığı bileşimi gibiydi. Üst kısmında uzun sırt yüzgecine benzer bir çıkıntısı vardı. Adada görev yapan korumalardan biri aracın korkutucu profilinin kendisine Gertrude adlı eski kaynanasını anımsattığını söylemiş ve bu ad pek tutmuştu. Gertrude su yüzeyinin elli, altmış santim kadar altında seyrediyor ve iki yanındaki sonar cihazlarıyla otuz, kırk metre uzaklığa kadar denizi tarayabiliyordu. Televizyon da suyun altını gösteriyordu.

Yüzgecinin üzerindeki anten sürekli olarak güvenlik merkezine sinyal göndermekteydi. Aynı şekilde verilen komutlar da merkezden sualtı aracına aktarılmaktaydı. Böylece çok değerli bir yardımcı olan Gertru- de'un nöbet köpeği ve ayrıca silah taşıyıcı olarak çifte işlevi vardı. Gertrude bir muhribi bile batırabilecek güçte dört tane torpido taşımaktaydı.

Max, yabancı tekneyi gördüğü yere Gertrude'un son hızla gitmesi için komut verdi. Sonra, iç iletişim aygıtının düğmesine basıp konuştu. "Oyununuzu böyleceğim için üzgünüm, çocuklar. Ama, güvenlik bölgemizde yabancı bir tekne var!"

Güvenlik vardiyası aynı binada poker oynuyordu. Bu adamlardan ikisi eski Fransız lejyoneri, biri de Güney Afrikalı paralı askerdi. Güney Afrikalı elindeki kartları iğrenirmiş gibi masanın üzerine fırlatarak iletişim aygıtının hoparlörüne bakıp sordu.

"Hedef nerede?"

"Kuzey yönünden güvenlik alanına girdi, sonra radarın ölü alanına kaydı. Gertrude'u onu yakalaması için üzerine yolladım."

Paralı asker söylendi. "Lanet olsun! Bu gece şans benden yana de-
ğü"

Üç adam montlarını ve çizmelerini giyinip ufak ama etkili FA MAS marka saldırı silahlarını omuzlarına taktılar. Bir dakika sonra sisle

kaplı iskelenin üzerinde hızla yürüyor ve üç metre uzunluktaki kauçuk şişme bota biniyorlardı. Botun kışına takılı iki dizel motoru kükreyerek çalıştı. Adamlar palamarı çözünce bot jet gibi fırladı ve saatte kırk mil hızla ilerlemeye başladı.

Bot denize çıkalı birkaç dakika geçmişti ki, güvenlik kontrol merkezindeki nöbetçi, hedef teknenin yeniden radar ekranında ve liman girişinde görüldüğünü rapor etti. Radarda iki teknenin blipleri birbirine karışırken, Max kauçuk botu yabancı tekneye doğru yönlendirmeyi sürdürdü.

İki koruma, hareket eden herhangi bir şeyi vurmaya hazır beklerken dümenci botu ahşap tekneye yaklaşıyor ve elindeki güçlü fenerle teknenin her bir desimetre karesini iyice gösterecek şekilde aydınlatıyordu. Güney Afrikalı eline aldığı silahını havaya kaldırdı ve kahkahayla gülmeye başladı. Ötekiler de bu gülüşe katıldılar.

"Spooter'mış!" diyen Afrikalı küçümseyerek ekledi. "Biz de canım poker oyunumuzu Spooter için yarıda bıraktık!"

"Sen niye şikâyet ediyorsun ki? Neredeyse kışını da yitiriyordun oyunda?"

Bir kez daha kahkahalarla güldüler.

Dümenci, "Tekneye çıksak iyi olacak," dedi.

Korumalar aslında iyi eğitilmiş askerlerdi. Eğlencenin dikkatlerini dağıtmasına izin vermezlerdi. Şu anda yapılan şakalar ve hafifmeşrepçe davranışlar sona ermiş, disiplin ön plana çıkmıştı. Kauçuk bot ahşap tekneye yanaştı. Silahlarını ateşe hazır etmiş iki koruma ona tırmanırken dümenci de silahı elinde onları savunmak üzere hazır bekledi. Adamlar terk edilmiş dümen kamerasına dalıp, kapağını kaldırarak sintineye baktılar.

Paralı askerlerden biri bottaki dümenciye teknede kimse yok diye seslendi. Öteki de, güverte korkuluğuna dayanıp bir sigara yaktı.

Arkadaşı, ona, "Senin yerinde olsam orada öyle tünemezdim," diyerek sataştı.

Sigara içen adam söylendi. "Lanet olsun! Kim öldü de sen kral oldun?"

Lejyoner sırttı, bota atlayıp yanıtladı. "Sen bilirsin, ayaklarını fazla ıslatma sakın!"

Afrikalı çizmelerine baktı. Su, motorun bulunduğu kesimdeki sintine kapağından hızla yükselerek güverteye taşmaya başlamıştı. Ahşap tekne batıyordu. Afrikalı bağırarak söylenmeye başlayınca

ötekiler güldüler. Dümenci botu tekneden uzaklaştırdı. Sanki Afrikalıyı orada bırakacakmış gibi davranıyordu. Oysa, Afrikalı kızıp kendi dilinde küfürler savurmaya başlayınca yeniden manevra yapıp tekneye yanaştı ve arkadaşını oradan aldı.

Sonra hep birlikte ahşap teknenin batışını seyrettiler. Sonunda teknenin yalnızca bir direği suyun dışında kaldı. Ve direk da batarken suda kabarcıklar görüldü.

Afrikalı, "Tamam, piçler. Küçük şaka sona erdi. Şimdi geriye gidelim ve yeni bir içki şişesini daha açalım," dedi.

Dümenci el telsiziyle güvenlik merkezine durumu rapor etti.

Merkezde radar başındaki Max buna karşı çıktı. "Söylediklerin bir anlam ifade etmiyor bana... O tekneyi radarda saptadığım anda düz bir hat üzerinde seyrediyordu."

"Sen çok içmiş olmalısın."

"Elbette içtim."

Güvenlik merkezi görevlileri de adadaki işlerin sona erdiğini öteki arumalardan duymuş, kendi ölçülerinde kutlamalara katılıyorlardı. "Bu da, neyi nasıl gördüğünü açıklar," dedi dümenci. "Ama..."

"Adanın çevresindeki güçlü akıntılar tekneyi buralara getirmiş olmalı."

Merkezdeki görevli Max de arkadaşına uyup, "Öyle olmalı," dedi sonunda. "Burada bir iş yapmıyoruz. Tekne battı. Biz de merkeze geliyoruz."

Güvenlik merkezindeki adam, "Dikkatli olun. Gertrude o alanda," diyerek uyardı.

Birkaç saniye sonra sualtı aracının yüzgeç biçimli çıkıntısı suyun yüzeyinde görüldü. Bottaki üç adam aracı görmeye alışkındı. Ama o çevrelerinde iken pek rahat değillerdi. Sualtı aracının ölümcül kapasitesi ve kendi başına buyruk hareket edişi adamları huzursuz ediyordu. Gertrude on beş metre kadar uzaklaşınca durdu. Araç şu anda devriye botunun motor gürültüsünü veri tabanındaki bilgilerle kontrol ediyor olmalıydı.

"Lanetler olsun, Max. Şunun silahlarını sustur!" diye söylendi dümenci.

Telsizden bir kahkaha duyuldu. Sonra Max yanıtladı. "Ben, çevrede bir balık sürüsü taraması yaptırıyorum ona."

"Sen ne istersen yap. Biz bu pislik yerden uzaklaşıyoruz."

Botun dizel motorları gümbürdeyerek çalıştı. Ve bot geniş bir daire çizerek bağlama iskelesine doğru yola çıktı.

Sualtı aracının yüzgeci birkaç dakika o alanda ileri geri gidip gelerek aramalar yaptı. Sonra bir balıkçı teknesinin dipte yattığını saptayarak ka- meralarıyla onun resmini çekti ve merkeze aktardı. Radardaki görevli, resmi inceledikten sonra sualtı aracına normal devriyesini yapma komutu verdi.

Beş, on dakika sonra sualtı aracı oradan uzaklaşmak üzere yola çıkarken skuba giysili iki kişi de, batık teknenin yanından ayrılıp su yüzeyine çıktı ve adaya doğru ritmik hareketlerle yüzmeye başladılar.

33

Trout, Albay Strega'nın Mercedes arabasını sitenin ana kapısının enkazından çekip çıkardıktan sonra gaz pedalını sonuna kadar köklemiş, son sürat ilerliyordu. MacLean yolcu koltuğunda cam kenarında Gamay ise kocasıyla onun arasında oturmuştu. İki yolcu, araba tepelerin arasındaki geçitte hızla yol alırken devamlı olarak hız göstergesine bakıyordu.

Sonunda, "Dr. Trout!" dedi MacLean'in sesi sakın ama uyarıcıydı. "İlerde kesin bir viraj var. Eğer yavaşlamazsan kanatlarımızı takmamız gerekecek," diye ekledi İskoçyalı.

Gamay da elini kocasının kolunun üzerine koydu.

Trout hız göstergesine baktı. Yüz kilometrenin üzerinde bir hızla gidiyorlardı. Freni pompaladı ve viraja girmek üzere farları uzuna çevirdi. Gerçekten viraj neredeyse dik açılıydı ve yolun kenarında koruyucu çelik bariyerler bulunmuyordu.

Tekerlekler sivri uçlu yalılar kayalarına yakın geçerlerken araba patinaj yaptı ama Mercedes yolun üzerinde kaldı. Trout tuttuğu soluğunu koyuverdi ve direksiyonu çok sıkı kavrayışını biraz gevşetti. "Uyarına çok teşekkürler, Mac," dedi.

MacLean dudaklarını gererek gülümsedi ve şöyle yanıtladı. "Aşırı hızdan ötürü ceza almanızı istemedim."

Trout omzunun üzerinden arka koltuktaki kol ve bacak karmaşasına bakarak sordu. "Herkes şimdi bizimle mi?"

Sandy, "Bizi bariyerlere sıralayıp asmadığınız sürece sizinle birlikte olacağız," diyerek yanıtladı.

Rahat rahat gülebilmek için Trout kendisine izin verdi. Dışarıdan bakıldığında sakindi ama içi bir saat zembereği gibi gerilmişti. Damarlarına pompalanan adrenalin onların siteden rahatça kaçmalarına yardımcı olmuştu. Ve de MacLean'in uyarısı onu dünyaya geri döndürmüştü. Ama, şimdi de kurtulmayı istiyorlarsa

Trout'un sakin ve akılcı davranması gerekiyordu. Yol deniz düzeyine kadar yokuş aşağı uzandı ve orada iki yolun birleşme noktasında sona erdi.

Trout soldaki yola girerek arabayı durdurdu. "Geleceğimiz yer burası mıydı?" diye sordu.

"Evet, tamam," diyen MacLean bilgi verdi. "Bu yol, denizaltı dokunun girişine kadar devam ediyor. Orada bir karargâh ile korumaların barakası var. Geriye döner ve ilerlersek, limanın ağzına varırız. Orada bir kontrol merkezi ile devriye iskelesi bulunuyor."

Trout, onu takdir etti. "Bravo, ev ödevini iyi yapmışsın."

"Şu lanet olası kaya parçasından kaçıp kurtulmayı isteyen tek kişi sen değilsin."

"Burada seçenek açık şekilde görünüyor. Devriye botu adadan tek Çıkış biletimiz olabilir."

"Kabul ediyorum," diyen Gamay ekledi. "Eğer bir yaban arısı kovanına çomak sokacaksak, en az yaban arısı olanı daha iyidir."

"Bu dakı oı

"D, şey cluv i : "Ö : tuvar
di. "Se i. Kı Al ' iniş nv. park cı birlikti ve yu
ra yüz bii \ bağlar, inen
larsa ,
bir kut var d
Kavw K
'Şık! m lar.

Kendilerini buraya kaçırın dev denizaltı şimdi karşılarında koca bir kütle halinde duruyordu. Geminin güvertesinde birkaç ışık yanık bırakılmıştı. Bu nedenle güverteye tırmanılan personel iskelesini kolayca buldular. Güverteye çıkıp yürüyünce de, gemiye giriş kaportasına vardılar. Paul, kaportanın kapağını açıp içeriye kafasını uzattı. Denizaltının içi düşük vatl lambalarla aydınlatılmıştı.

Bir merdivenden aşağıya inip gemi boyunca sessiz gölgeler gibi ilerlediler. Bölmeleri birbirine bağlayan kaportalarda yavaşlayıp çevreyi dinliyorlardı. Oysa, kimseyle karşılaşmadılar. Geminin ana kontrol kamarası yarı karanlıktı. Yalnızca birkaç aygıtın minik, renkli ışıkları yanıp sönüyordu.

Kontrol kamarasının kendilerine uzak yerindeki köşesinde telsiz kabini bulunuyordu. Gamay çevreyi dinleyip gözetlerken Paul iletişim

konsoluna oturdu. Telsiz telefonu eline alıp NUMA'nın telefon numarasını çevirirken karşısına ne çıkacağına emin olamadığından soluğunu tuttu.

İçtenlikle konuşan bir kadın sesi, "Burası, Ulusal Sualtı Denizcilik Kurumu," dedi.

Zayıf sesli iletişim belki de geminin çok kalın çelik yapısı, alabanda- lari ve denizaltı dokunun duvarları yüzünden kesilir gibi oldu.

"Rudi Gunn'ı arıyorum lütfen. Ona, Paul Trout'un telefonda olduğunu söyleyiniz."

"Bir da...kika.."

Bir dakika bir gün gibi sürdü. Paul'ün gözünün önünde NUMA'nın lobisi canlandı. Sonra kurumun yardımcı başkanı telefona geldi. Paul onun geniş bürosunda oturduğunu ve olasılıkla tüm aklının yoğun bir lojistik sorunla meşgul olduğunu hayal etti.

"Paul Trout mu? Tanrı aşkına neredesin sen? Seni tüm Dünya üzerinde arıyoruz... İyi misin?"

"İyiyim, Rudi... Gamay da iyi. Hızlı konuşmak zorundayım. Alvin kaçırıldı. Biz bir adadayız. Sanırım İskoçya ya da İskandinavya sularındayız. Burada yedi tutuklu bilim adamı daha var. Çılgınca bir deneme üzerinde çalışıyoruz. Şu anda kaçtık ama yakalanmamız kısa sürede gerçekleşebilir."

"Başınız belada mı? Seni işite... telsizin... başında... kalabilir misin?"

"Diğerlerinin yanına dönmek zorundayım."

"Telsizi açık bırak biz senin yerini saptalıyız... sinyallerle..."

Gamay'dan gelen fısıltı uyarısıyla Paul karşı tarafı yanıtlayamadı. Birisi tuhaf ezgili bir ısıklık çalıyordu. Trout almacı yerine yavaşça koyup telsizi kapattı. Sonra o ve Gamay diz çöküp telsizin yanına gizlenmeye çalıştılar. Isıklık sesi yaklaştı, cam panolu kapıdan içeri baktı ama belli ki bir şey görmedi. Çünkü, daha sonra ısıklık sesi giderek zayıfladı. Ve duyulmaz oldu.

Troutlar gizlendikleri yerden çıktılar. Paul bir kez daha Gunn'ı aradı ve telsizi açık bırakacağını söyledi. Kabinin dışına baktı ve boş olduğunu görünce geldikleri yoldan geriye doğru yürüdüler. Şimdi daha büyük dikkatle ilerliyor, ısıklık sesini duymak üzere kulaklarını dört açıyorlardı. Merdiveni tırmanıp güverteye açılan kaportadan dışarı çıktılar. İskele merdiveninden inip dar yolda yürüyerek yine merdivenleri tırmandılar.

Ve terk edilmiş kilisede büyük sürpriz onları bekliyordu.

Mezarlığa doğru yaklaşırlarken Gamay, "Mercedes araba ortadan kaybolmuş," dedi.

Paul sanki bir deneme yaparmış gibi sordu. "Acaba MacLean acele buradan gitmek zorunda mı kaldı?"

Bu sözler ağzından çıkmıştı ki ortalık ışıklarla pırıl pırıl aydınlandı. Gözleri kör eden bu ışıkların ortasında mezar taşlarının arasında huzursuz figürler görüldü. Kaba eller Paul ile Gamay'ı yakalayıp kilisenin içine soktular. Sert bakışlı bir koruma kilisenin sunağının yanında dikilmekteydi. Suratındaki gülümseme, göğüs düzeyinde tuttuğu Paul'un karnına

Clive Cussler

doğru çevrilmiş soğuk görünüşlü otomatik silahının namlusuna hiç uymuyordu.

"Merhaba arkadaş!" diyen koruma Gamay'a alıcı gözle bakıp ekledi. "Siz ve arkadaşlarınız için yolun sonu geldi..."

Deniz kıyısındaki pek yıpranmış meşe ağacının üzerine bir baykuş tünemişti. Kuşun duyarlı işitme organı orada otların arasında dolanan bir farenin çıkardığı hafif gürültüye takılmıştı. Baykuş, tam hayvancağızın üzerine dalış yapacaktı ki, plajdaki başka bir hareket dikkatini çekti. Dalgacıların arasından iri ve parlak bir şey ıslak kumların üzerine doğru uzandı. Baykuş, kanatlarını açtı ve adanın iç kesimlerine doğru uçtu. Fare, ölümden kurtuluşunun farkında olmadan otların arasında dolaşmasını sürdürdü.

Esmer tenli iki kişi de, küçük dalgacıların arasından, yaşamın başlangıcındaki çamurların içinden çıkan ilkel yaratıklar gibi sürünerek ıslak kumların üzerine uzandılar. Austin ile Zavala yüzlerindeki maskeyi sıyrıp üzerlerindeki su geçirmez giysilerinin fermuarlarını açarak SIG-Sauer 9 milimetrelilik silahlarını ortaya çıkardılar. Çevrede kimse bulunmadığını görünce dalış aygıtları ile ıslak giysilerini çıkarıp kuru kıyafetlerle kaldılar.

Devriye botu yaklaştığında Spooter'ın sintinesinin baş ve kış kesimlerine iyice gizlenmiş ve sintine kapaklarını açarak tekneyi batırmışlardı. Sualtı aracı tekneyi kontrol ederken dümen kamarasından onu izlemiş; araç oradan uzaklaşınca karaya çıkmak üzere yüzmeye başlamışlardı. Akıntı onları biraz uzağa atıyordu ama Austin yine de çıkmak istedikleri yere yakın olduklarını tahmin ediyordu.

Genç adam saate baktığında gün ağarmasına altı saatin kaldığını fark etti. Kumların üzerindeki beş dakikalık bir yürüyüşten sonra ayakları sert çakıl taşlarına bastı. Austin çantasından küçük bir bilgisayar çıkarıp uydu fotoğrafı ile çevresini kıyasladı.

Kayıp Kent

"Eğer bu yönde yürürsek siteye doğru gideceğiz. Tepelerin arasındaki dar geçide üç kilometrelik mesafe var," dedi.

Başka bir şey konuşmadan karanlık yolda yürümeye başladılar.

Silahını Paul'e çevirmiş olan adam yalnızca dişleri olan ama dudağı bulunmayan bir kertenkeleye benziyordu. Avustralyalı aksanı İngilizce- siyle konuştu. "Sizi bekliyorduk."

Trout sordu. "Nerede olduğumuzu nasıl oldu da kestirebildiniz?"

Adam kısa bir kahkaha atarak yanıtladı. "Sanırım siz bu adada gizli kameraların yaygın olarak kullanıldığını bilmiyorsunuz. Eğer arkadaşlar o denli sarhoş olmasalar çok daha önce görülecektiniz."

"Partinizi böldüğümüz için üzgünüm."

"Arkadaşların konuşmak istemiyorlar," diyen koruma sordu. "Albay Strega'nın arabasını nereden aldınız?"

"Albay Strega onu kullanmıyordu. Biz de bir seferliğine onu ödünç alıp kullanabileceğimizi düşündük."

Adam tüfeğini baş aşağı edip kabzasını Paul'un göğsüne doğru dürttü. Trout bu vuruşu kalbi duruyormuş gibi duyumsadı. Midesini tutmak üzere öne büküldü ve dizlerinin üzerine düştü. Kusma dalgası geçer gibi olunca sendeleyerek ayağa kalktı. Koruma, Paul'un iş tulumunun önünden tutup kendisine doğru çekerken soluğu fena halde viski kokuyordu.

"Ben uslu akıllı yanıtları severim," diyen adam Paul'u kendisinden itip uzaklaştırarak bu kez Gamay'a hitap etti. "Arabayı nereden aldınız?"

Paul şimdi de soluk almakta zorlanarak konuştu. "Strega öldü."

Gözlerini kısan adam sordu. "Öldü mü? Nasıl oldu da öldü?"

Doğruyu söylese adamın inanmayacağını sezinleyen Paul, "Sana gös- tersem daha iyi olur belki," diyerek yanıtladı.

Koruma duraksıyordu.

"Sen neyin peşindesin?" diye bir kez daha soru sordu.

"Hiçbir şeyin. Biz, sizi incitecek durumda değiliz ki."

Bu yorum Paul'un umut ettiği şekilde korumanın egosunu okşar gibiydi. "Bu doğru bir söz, arkadaş," dedi.

Sonra koruma, Paul ile Gamay'ı kilisenin arkasına, arabanın bulunduğu yere götürdü. Sandy, MacLean ile öteki bilim adamları orada, arabanın yakınında ve iki korumanın gözetimi altında idiler. Uzun bir pikap da Mercedes'in yanına park etmişti. Tutuklu ve korumalar pikabın arkasına bindiler. Avustralyalı Paul'u pikabın direksiyona oturttu, kendisi onun yanına otururken Gamay'ı da cam kenarına yerleştirdi. Sonra Paul'den arabayı siteye doğru sürmesini istedi.

"Sakin bir numara yapma."

Paul sordu. "Denemeler sona erdiğine göre neden bizi özgür bırakmıyorsunuz?"

"Seninki de iyi bir denemeydi. Biz bırakıp gideceğiz ve ertesi gün herifin biri buraya gelecek. Sizi kıyıda iç çamaşırlarınızı sallarken görecek. Benim yaptığım işte hataları düzeltmenin bir tek yolu vardır. Şimdi sen arabayı sür ve çeneni kapa!"

Paul denileni yaptı ve siteye vardıklarında Avustralyalı ona durmasını söyledi. Kontak anahtarını çekip aldı. Çevreye bakmak için araçtan indi. Diğer korumalar da yere atlayıp karanlıkta silahları elde ve ateş etmeye hazır durumda tutuklulara baktılar.

Avustralyalı yıkık site kapısı ve parçalanmış nöbetçi kulübesini inceledi. Sitede sessizlik egemendi. Gece kuşları ve böcekler ötmüyordu. Paul ile arkadaşlarını tanık oldukları kan dökme olayından ortalıkta hiçbir iz görünmüyordu. Paul, Albay Strega'nın fare yiyenlerin orkestrasını yönetişini düşündü, o ve korumaların cesetlerine ne olduğunu merak etti.

Avustralyalı yine Mercedes sorununa dönmüş gibiydi. "Lanet olsun! Burada neler yaşandı?" diye sordu.

"Bizim buradaki laboratuvar da ne üzerinde çalıştığımızı biliyor muydunuz?"

"Evet. Biyolojik silahlar. Denizaltı denizin tabanından bazı şeyleri getiriyordu. Bizim bu siteye girmemize izin vermezlerdi. Buradan bir şey kapacağımızı sanırlardı."

Paul güldü.

"Bu denli komik olan şey ne?" diye soran Avustralyalının ses tonu korkunçtu.

"Yalan söylüyorlardı," diyen Trout ekledi. "Biz enzimleri araştırıyorduk."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Felsefe Taşı diye bir şey duydun mu?"

Adam silahının kabzasını Paul'un kaburgasına dayayarak yanıtladı. "Benim felsefem budur işte."

Trout'un canı bir kez daha yanımtı. Ama sakın kalmaya çalışarak konuştu. "O, bazı diğer metallerin altına çevirmesi öngörülen bir formüldür."

"Öyle şey olmaz..."

"Eğer öyle bir şey olmasaydı, patronlarının sizi kiralayıp bu denli zahmetleri göze alacağını düşünür müydün?" Koruma duraladı ve sonra, "Tamam arkadaş, sen bize altını göster," dedi.

"Altını sakladıkları depoya seni götüreceğim. Belki de sen de, o zaman bizi özgür bırakma önerimi düşünürsün?"

Trout, kendisi ve arkadaşları Fort Knox'dakir) tüm altınları önüne yığsalar bile, bu paralı askerlerin bilim adamlarını ve kendisini öldüreceğini çok iyi biliyordu. Başka hiçbir neden onu şu anda Hayvanat Bahçe- si'ne geri döndüremezdi. Arabayı oraya kadar sürdü ve ardına kadar açık ılan kapının önünde durdurdu.

c' ABD hazinesi.

"İşte depoya geldik," dedi.

Arabadan inerlerken Avustralyalı hemen anahtarı kaptı ve adamlarına arabadan inmelerini ve kıpırdayan tutukluyu hemen vurmalarını emretti. Sonra Paul'e önden yürümesini söylerken silahını sıkı sıkı kavradı.

İçeri girerlerken koruma, "Tanrı'm! Bu koku da ne böyle?" diye söylendi.

Bir kahkaha atan Avustralyalı, "Altın kokusu," diyerek yanıtladı.

Trout kapıya yönelirken bir esrime içine girmiş gibiydi. Bir riski göze aldığını biliyordu. Ama, kırmızı gözlü şeylerin bir zamanlar kapatıldıkları bu yere tekrar döneceklerini düşünmüştü. Karanlığa girince de, doğru tahmin ettiğini gördü. Elini duvarda gezdirip anahtarı bularak ışıkları yaktı.

Yaratıklar kapısı açık kafeslerindeydi. Albay Strega ile adamlarının kalıntılarıyla kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Işıklar yanınca kafeslerinde geriye çekildiler.

Kusar gibi olan Avustralyalı kendine gelince Paul'un kolunu tuttu ve, "Sen ve arkadaşların bu yaptığınızdan ötürü öleceksiniz," dedi.

Ani bir hareketle Trout, Avustralyalının silah tutan bileğini kavrayıp bükmeye çalıştı. Ancak, rakibi tetiği tutuyordu. Adam tetiği çekti ve mermi Paul'un boynunun birkaç santim ötesinden geçti. Onlar bu mücadeleyi verirken yaratıklar kafeslerinin önüne gelmiş ve korumalardan biri içeri dalmıştı. Bu korumanın renkli üniformasının görüntüsü kırmızı gözlü şeytanları öfke dolu bir atağa kaldırdı. Havlar gibi sesler çıkararak ve dişleriyle pençelerini göstererek kafeslerinden çıkıp salona doluştular.

Koruma daha birkaç adım atamadan yaratıkların eline düştü. Sonra iki yaratık da, başka renklerde üniforma giyinmiş Avustralyalıya arkadan saldırıp adamı yaka paça yere devirdiler. Bir başka yaratık da Trout'a doğru hamle etti. Sakin ve hareketsiz kalan Trout onun ne yapacağını' görmek üzere bekledi. Kısa bir an için Trout onun gözlerinde insanca bir bakış gördü. Üniforma giymemiş olduğunu gören yaratık Trout'u bırakıp Avustralyalıya döndü.

Paul kapıdan dışarı fırlayıp arkası dönük olarak dikilip tutukluları gözleyen ikinci korumanın üzerine atıldı. Kendisini izleyen bir yaratık da korumanın yere yuvarlandığını görünce ona saldırıp işini bitirdi.

Hayvanat Bahçesi'nin birdenbire sessizleşmesi üzerine Trout yaratıkların yeni bir ziyafetin keyfini sürdüklerini düşündü. Kendisi tatlı yeme zamanı geldiğinde onların çevresinde bulunmayı istemezdi doğrusu.

Austin ile Zavala koşan birtakım ayakların seslerini işittiklerinde, siteden yedi, sekiz yüz metre kadar uzaktaydılar. Hemen çakıl taşı kaplı yoldan geriye çekilip yüksek boylu otların arasına yüzükoyun yatarak gizlendiler.

Ayak sesleri yaklaşınca gelenlerin konuşma, soluklanma ve diğer seslerinden, onların pek iyi durumda olmadıklarını anladılar. Daha sonra tanıdık bir sesin yalvarır gibi konuştuğunu işittiler.

"Lütfen hareketlenin biraz... Daha sonra dinlenecek çok zamanınız olacak," diyen Trout karanlıkların içinden karşısına çıkan iki kişiyi görünce duraladı.

Austin, ona, "Hey, sen Kayıp Kent'ten çok uzaklardasın!" dedi.

Paul Trout rahatlamış bir sesle yanıtladı. "Siz, Kurt ve Joe musunuz? Lanet olsun! Şu durum bana ülkemdeki eski hafta sonlarından biri gibi geldi..."

Gamay da kollarını NUMA'dan iş arkadaşlarına doğru uzattı.

Trout, "Bunlar yeni arkadaşlar Sandy ile Mac. Diğerlerini sonra tanıştıtırırım. Bizi götürecek bir tekneniz var mı?" dedi.

"Korkarım ki, gerideki tüm köprüleri yaktık. Daha önce bir devriye botu ile karşılaşmıştık. Onun nereye bağlandığını biliyor musunuz?"

"Nerede olabileceğini biliyorum," diyen Trout işittiği bir sese kulak kabartıp kaşlarını çatarak konuştu. "Buradan hemen gitmemiz gerekiyor."

Austin de o sesi sanki uzaklarda rüzgârların uluması gibi duymuştu. "Adeta bir kurt sürüsü, geyikleri izlemiş gibi sesler geliyor. Onlar nedir?" diye sordu.

"Keşke öyle olsaydı," diyen Trout da sordu. "Siz silahlı mısınız?"

"İki silahımız var."

Şu anda ulumalar daha yüksek sesle duyuluyordu. Trout dönüp geriye doğru uzanan yola bakarak konuştu. "Hareket eden her şeye, özellikle kırmızı gözlü yaratıklar ise, hemen ateş edin." Daha fazla da bilgi vermedi.

Austin ile Zavala da, video kasetten izledikleri kırmızı gözlülerin şiddet gösterisini anında anımsayıp başka bir şey duymak istemediler.

Trout, karısını kolundan tutup ötekilere dönerek bir kez daha onlardan harekete geçmelerini istedi. Austin ile Zavala kafilenin gerisini koruyacaktı.

Grup on beş dakika uluma seslerinin artışını dinleyerek sessizce yürüdü. Sonunda güvenlik merkezi ve devriye botu ekibinin barakalarının ışıkları görüldü. Arkalarından gelen sesler öylesine yaklaşmıştı ki, şimdi tek tek bireysel uluyuşlar bile ayırt edilebiliyordu.

Uluma sesleri devriye botu personelinin barakasına kadar varmış olmalıydı. İki koruma binadan dışarı çıkarken, adadan kaçmaya niyetli olan grup Trout'un gösterdiği yönde iskeleye doğru sessizce ilerlemek için sinmiş bekliyorlardı.

Devriye botu personeli sesin geldiği tarafa doğru bağırırmaya başla- mıştı. "Durun gelmeyin, yoksa öleceksiniz!..."

Bir koruma içerden; ikisi de dışarıya çıkmış oradan bağırıyorlardı- Adamlardan ikisi üniformalı, pencereden bakan kara sakallı olanı ise, yataktan yeni kalkmış gibi yarı çıplaktı. "Albay Strega'nın tutukluların başına koyduğu ödülleri biz alacağız."

Üniformalı iki arkadaşı bu sözlere kahkahalarla güldü. Oysa korumaların neşeli davranışları uzun sürmedi. Hırıltılı ve homurtulu sesleri daha yakından duyunca şakaların yerini korku aldı. Birbirlerine yaklaşip silahlarını gürültüye doğru çevirdiler.

Kara sakallı devriye karanlığa doğru mermi saçır gibi silahını ateşledi. Acı çekenlerin feryadı birkaç merminin hedefe isabet ettiğini gösterdi. Silah sesleri de, öfkeli saldırıyı körükler gibi oldu. Yaratıklar her yönden üniformalıların üzerine saldırıya geçti. Bilim adamları ile NUMA üyeleri sivil olmanın üstünlüğü ile yola koyularak kayıp devriye botunun bağlandığı iskeleye doğru Trout'un gösterdiği yönde ilerlemeye başladılar.

Austin bota atladı ve motoru çalıştırdı. Tekrar iskeleye çıkıp ötekilere yardımcı oldu. MacLean en gerideydi. Bota atlamak üzereydi ki, arkadan bir silah sesi yükseldi. Ve İskoçyalı iskeleye yuvarlandı.

Silah sesleri bota doğru koşan kara sakallı korumadan geliyordu. Üniformasız ve giyim kuşamına dikkat etmez oluşu onu yaratıkların saldırısından korumuştur. Austin, kara sakallıya hemen ateş etti, ama onu ıskaladı. Devriye elemanı birisinin kendisine ateş edeceğini ummamıştı ama hemen kendini toparladı. Yere diz çöküp silahını bota doğrulttu.

Bir silah sesi daha genç adamın kulağında patlar gibi oldu. Gamay onun omzunun üzerinden ateş etmişti. Kadın keskin nişancıydı oysa o da acele edişi yüzünden ıskalamış, tam hedeften şaşmış ve kara sakallıyı sol omzundan vurmuştu. Adam acı ve öfkeyle haykırıyor ama aynı zamanda ilahını çevirip ateş etmeye hazırlanıyordu. Kulağının dibinde patlayan silah sesiyle sağırlaşmış ve başı dönmüş durumda olmasına karşın, Austin dadaşlarını korumak ister gibi onların önüne geçti ve silahını kaldırdı, fe Kara sakallının arkasında bir uluma sesi korusu yükseldi. Adam ge- *ye dönüp silahını onlara çevirdi ve aynı zamanda ona uzanan koca bir kütlenin pençelerinin altında kaldı. Austin silahını kemerinin arasına sokarak Zavala ile birlikte MacLean'i bota taşıdı.

Gamay onlara yaklaşan bir yaratığa ateş etmeye hazırlandı. Trout botun halatını çözüp içeri atmak üzereyken durdu ve karısının bileğini tuttu. Hayvanat Bahçesi'nde kendisine saldırmayan yaratığı tanımıştı. Karısına, "O yaralı," dedi.

Gerçekten yaratığın göğsü kana bulanmıştı. Yaratık, Paul'e uzun uzun baktı. Sonra bacakları büküldü ve botun içine yuvarlandı. Austin, Trout'a dümene geçmesini söyledi. Çünkü kendisi MacLean ile ilgileniyordu. Gamay halatı toparlar toparlamaz Paul motoru çalıştırıp botu karanlıkların içine doğru çevirdi.

Devriye botu, korku adasından tüm hızıyla uzaklaşmaktaydı. Trout dümeni Gamay'a bırakıp sırtüstü yatmakta olan MacLean'in yanına geldi. Diğer bilim adamları botta sıkışıp onu yatırmışlardı. Ölümcül şekilde yaralanmış adamın yanına diz çöken Trout'un kulağı onun ağzına yakındı.

MacLean başını kaldırıp bir el işaret yaptı. "Seninle konuşmak istiyorum," diye mırıldandı.

Trout, "Adadan ayrıldık, Mac. Bir doktor bulup seni iyi edeceğiz," diyerek yanıtladı.

Hırıltılı bir sesle gülen MacLean'in ağzının yanı kanlar içinde kaldı. "Yaşlı bir İskoçu aldatmaya çalışma, arkadaş," diye söylendi.

Trout yanıt vermeye hazırlanırken MacLean zayıf elini kaldırıp, "İzin ver de ben konuşayım," dedi. Başını çevirip kendisini toparlamaya çalıştı.

"Formül..." diyebildi.

"Ne hakkında?..." diye sordu yanda duran Austin.

Adamın gözleri Austin'e kaydı. Bir şeyler mırıldandı. Biraz sonra İs- koçyalı bilim adamı öldü.

34

Gertrude vedalaşmak için suyun yüzeyine çıktı..

Sualtı aracı iskeleden ayrılan devriye botunun sesini yakalamış ve adadan bir mil kadar uzakta onun yolunu kesmişti. Sualtı aracını ilk kez gören Zavala oldu. Bir el feneri ile çevreyi kolaçan ediyor, özellikle suda yükselen sivri kayaları arıyordu. Önce aracın yüzgeci ortaya çıktı. Zavala başlangıçta onu bir katil balina sandı. Ama sualtı aracı onlara yaklaştıkça madeni yüzgecindeki perçinleri ayırt edildi ve Zavala onun ne olduğunu tam olarak sezinledi.

Araç, devriye botunu birkaç yüz metre kadar izledi. Sonra uzaklaşıp normal kontrol görevini yapmayı sürdürdü. Devriye botunda kimse tehlikeye ne kadar yaklaştıklarını anlamamıştı. Geride, kontrol merkezindeki Max kaçan devriye botunu takip etmesi için Gertrude'u üzerlerine göndermiş, aracın dört torpidosunu ateşlemek için hazır durumuna getirmişti. Tam torpidolara ATEŞ komutası vermek üzereydi ki, onun gırtlığı da bir başka yaratığın pençeleriyle parçalandı.

Devriye botu giderek neşeleri yerine gelen kalabalık grupla dolu olarak yarım saat kadar seyrettikten sonra, Austin botun telsiz telefonuyla Sahil Güvenliğe yardım çağrısı yapmaya karar verdi. Kısa süre sonra, otuz üç metre boyundaki İngiliz Sahil Güvenlik

gemisi Scapa, bir bottan gelen İmdat çağrısını aldı. Bu çağrıya gemi otuz millik en yüksek hızıyla karşılık verdi. Geçmişte yaşadığı deneyimlerinden ötürü gemi komutanı çağrının başı belada olan bir balıkçı teknesi tarafından yapıldığını düşünmüştü. Şu anda Scapa'nın güvertesinde dikilip kıçtan takma motorlu şişme bota güçlü el feneriyle bakan Komutan John Bruce, Orkney adaları bölgesinde devriye görevi yaptığı yirmi yıllık dönemde karşılaştığı tuhaf görüntüleri aklından geçirdi. Ama bu bot, kitaplara geçecek bir görüntüyü oluşturunuyordu doğrusu.

Yaklaşık üç metre boyunda sağlam kauçuk şişme bot, diye bir tahminde bulundu Bruce. Üşümüş oldukları belli olan yolcuların çoğu üzerlerine sarı kahverengi iş tulumu giyinmişti. Kaptanın çevrede bir cezaevi bulunduğundan haberi yoktu. Ancak, koşullar en azından kuşku uyandırıcıydı. Denizde geçirdiği uzun yıllar Kaptan Bruce'a dikkatli olmasını öğretmişti. Personeline silahları elde, ateşe hazır olmalarını emretti.

Sahil Güvenlik gemisi devriye botuna yaklaşıırken kaptan elektrikli megafonu dudaklarına yaklaştırıp, "Lütfen, kendinizi tanıtin," diye bağırdı.

Bir adam botun yan tarafına geçip kaptanın dikkatini çekmek üzere el salladı. Bu adamın geniş omuzları, yanık tenli yüz hatları vardı. Platin renkli saçları neredeyse gümüşü renkte görünüyordu.

"Ulusal Sualtı Denizcilik Kurumu, kısaca NUMA'dan Kurt Austin'im," diyen adamın sesi, çalışmakta olan gemi makinesi ve kıçtan takma motorun gürültüleri arasında yükseltici bulunmadan belli bir gürlükte ve açık seçik duyuluyordu. "Bu insanlar yorgunluk ve olası hipotermi1" nedeniyle sıkıntı çekmekteler. Bize yardım edebilir misiniz?"

(-) Düşük beden ısısı.

Austin'in yüzündeki içtenlikli ifadeye karşın, kaptan dikkatli ve tedbirli davranıyordu. Yaptığı etkinliklerle ün çok uzaklara kadar yayılan Amerikan okyanus bilimi örgütü NUMA'yı duymuş, ara sıra onların tekneleriyle karşılaşmıştı. Ancak, o hafif turkuaz renkli araştırma gemileriyle bu küçük bota doluşmuş üzgün suratlı bir grup insanı kafasında bağ- daştırıyordu.

Kaptan Bruce, iriyarı sağlam yapılı, saçları dökülmüş, çilli bir İskoçtu. Açık mavi renkli gözleri ve karakterindeki kararlılığı gösteren sivri bir çenesi vardı. Botu bir kez daha baş tarafından kıçına kadar gözleriyle taradı. Şişme botu dolduran insanların suratında sahte

yorgunluk ve endişe ifadesi ilmüyordu. Personeline, bir botun hemen denize indirilmesi ve şişme Hakilerin gemiye alınmasını emretti. Ancak güvertede kalacak personele de, silahlarını hazır tutmaları ve gemiye ayak basanları yakından gözlemleri yolunda ek talimat verdi.

Devriye botundakilerin gemiye taşınması birkaç seferde gerçekleşti. Yakından bakıldığında ıslanmış ve üstü başı kirlenmiş yolcuların bir tehdit oluşturmadığı belliydi. Güverteye ayak basanları bir sağlık görevlisi hemen muayeneden geçirdi. Sarınmaları için her birine birer battaniye verildi. Sıcak çorba ve kahve içmeleri için gemi toplantı salonuna yönlendirildiler.

Son seferde Austin, iki adam ve kızıl saçlı çekici bir kadın gemiye Çıktı. Adamlardan biri koyu renk tenli; öteki botta direk gibi dikilen uzun boylu bir adamdı.

Austin, kaptanın elini sıktı ve yanındakileri şöyle tanıttı. "Paul ve Gamay Troutlar ve Joe Zavala. Hepimiz NUMA'da görevliyiz."

Hepsinin elini sıkın kaptan, "NUMA'nın Orkney adaları bölgesinde herhangi bir araştırma yaptığınızdan haberim yoktu," dedi.

"Teknik yönden konuşursak bir araştırma yapmıyoruz," diyen genç adam arkadaşlarına daha sonra geminin salonunda buluşacaklarını söyle-

yip onları gönderdi. Ve kaptana, "I-iu arkadaşlar büyük bir tehlike uJ Dahası biz siste kaybolduk ve yard» çağrısı yaptık. Sizi rahatsız için üzgünüm," dedi.

"Rahatsız olmadık, arkadaş. bizim görevimiz."

"Teşekkürler, kaptan. Sizden 1 "kir iyilik daha isteyebilir miyim? NIJ MA'nın Washington kentindeki karargâhında görevli olan Rudi Gunn' bir telsiz mesajı gönderebilir misini.«/.? Onlara, Austin ve iş arkadaşlarının iyi olduklarını ve yakında bağıntı kılacaklarını bildirir misiniz?"

"Hemen bir adamımı bu işle görevlendireceğim."

"Bu durumda ben de kendime bir sıcak çorba alayım," diyen Austin gülümsedi ve çok doğal bir sesle eWHedi. "Unutmadan söyleyeyim, şişme botta iki ceset var."

"Ceset mi?" :W

"Evet. Hem de onlar öleli epe'ls? oldu. Şişme botu yedeğe almadan, personeliniz onları da gemiye alabili^ür mi?"

Şaşırmış olan kaptan, "Evet, elb '»ette," diyerek yanıtladı. ^H'

"Bir kez daha teşekkürler," diy ven Austin, Navajo kızıl derilileri gibi battaniyesine sarınarak salona doğru yürüdü.

Kaptan onun bakışlarından rahatsız olmuştu. Otoritesine el koyan kişilere alışkın değildi. Ama sonra, yaşlıca kaptan sırttı. Denizde geç* onca yıllık dönemde insanları yeteri kadar yargılama yetisini kazanmış genç adamın umursamaz tavırlarında üstün bir kendine güvenin işi saptamıştı. Adamlarına cesetleri ahp'ı gemi revirine getirme en «"»n botu yedeğe almaları için emir verdi. "aDı 5' — " "j .

Sahil Güvenlik Komutanlığı'na kendi işi raporunu vermişti ki, gemi
Sonra köprü üstüne çıktı, Austin' in mesajını NUMA ya 1 _ .
İvedi ge"

şim devresinden gelen sağlık görevlisi nin heyecanlı sesini işitti- İv
mi revirine indi. Sağlık görevlisi kaptan'a burnunun altına sürmesi
kulu bir jöle verdi.

Ceset

^^^^Hi K

tıptan görevleri sırasında çeşitli evrelerinde çürümüş ve kokuşmuş
tler çok görmüştü. Ama bu cesetten yayılan hayvansal koku : ile
cese- (Ün gözleri kadar hiçbir şey kendisini bu denli rahatsız
etmemişini. Cese- j n suratı kül grisiydi. Kaptan hayatında ne içki
içmiş, ne de küfür etmiş- o iyi bir Hristiyandı. Ve bu da, daha az
sofu olmayı istediği malardan
biri oldu yaşamında.

Küfretmedi ama kaba bir fısıltıyla sordu. "Bu ne, Tanrı aşkıma! "

Sağlık görevlisi, "Karabasan gibi bir şey," diyerek ekledi. " Yaaş
amım- ia hiç böyle bir şey görmedim."

Kaptan bir kez daha sordu. "Öteki ölüden ne haber?"

Bu kez sağlık görevlisi ikinci ölünün torbasının fermuarını aç tı.
Ölü elli, altmış yaşlarında yakışıklı bir erkek cesediydi.

Her iki torbanın fermuarlarını da kapa," diye emreden İcaptan,
Peki, ölüm nedenleri neymiş?" diye sordu.

Her ikisi de, eh, mermiyle vurularak öldürülmüşler."

Kayıp Kent

•balarından birini açarken, "Kendinize hakim olun, I kaptan,'
tor

Kaptan Bruce sağlık görevlisine teşekkür ederek subay salomu na
git- " önce yorgun ve korkmuş yüzler yemek, kahve ve rom saay

esinde ttmyorlardı Şimdi. Austin masada oturmuş, Paul ve Sandy ilee konuŐmaktaydı.

| düşünceli tavırlarla genÇ adam onların kaŐırılıŐ ve tutuklanımları-
dinliyordu. Kaptan Bruce'u kapıda görünce sıcakı bir g- lb?ey'e
^lerelc konuştu. "Bir kez daha merhaba kaptan, grcdikgnz
takdir edilmiyor değil."

Unu işitmekten memnunum," diyen kaptan, "sizinle özel ol; arak g-
iet"lır mı,,;» r.

m'yım, Bay Austin?" diye sordu.

353

F: 23

35^2

GenÇ adam, kaptanın yüzündeki ciddiyeti algıladı. Onu görmek
iste- mesi işin kaptanın geÇerli bir nedeni olması gerekirdi. "Elbette,
kaptan" diyerek yanıtladı.

Kaptan, genÇ adamı kendi kamarasına götürdü. Ve iskemleye
oturmasını işaret ederek konuştu. "Size soracağım bazı sorularım
olacak."

"Buyurun, sorun."

"Cesetler hakkında sorular soracağım. Onlar kim ve ne?"

"llerden biri İskoÇ kimyager, adı Angus MacLean. Ötekinin kim
ve ne olduğunu ben de bilmiyorum. Onun yanlış gerŐekleŐtirilen bir
deneme sonucu mutasyona uğramış bir kişi olduğu bana söylendi."

"Ne tür bir deneme, böyle zavallı Şeytan kılığında bir canavarı
oluşturabilir?"

"O kadar ayrıntıya henüz inebilmiŐ değilim ben de."

Kaptan duyduklarına inanmazmıŐ gibi başını iki yana sallayarak
bir kez daha sordu. "Onları kim öldürdü?"

"Bu kişiler tutuklu oldukları bir adadan kaÇmak isterken
ldrldler," diyen Austin tek cümleyle olayı özetlemiŐti.

"Yasaklanmış ada mı? Bu sularda yirmi yıl süreyle devriye görevi
yaptım ve kesinlikle o adaya ayak basmadım. Tanrı aşkına siz orada
ne yapıyordunuz?"

"NUMA'dan iŐ arkadaşlarım Paul ile Gamay Trout, Alvın adlı sualtı
aracının pilotu Sandy ile birlikte istekleri dışı ele geŐirilip o adaya

götürüldüler. Biz oraya bir kurtarma görevi ile gittik ve küçük bir sorunla karşılaştık."

"Onları kim tutukladı?"

"Bilmiyorum. Karaya çıktığımızda bütün bunları bir açıklığa kavuşturu- rabileceğimize inanıyorum."

Genç bir gemici kamaraya geldi. Ve Kaptan Bruce'a katlanmış kâğıdı verip açıkladı. "Bunlar şimdi geldi, efendim."

"Teşekkür ederim," diyen kaptan özür dileyerek mesajları okudu, birini Austin'e uzattı.

indik. Ayrıntıları ivedi bildirir misiniz? Rudi.'

»I

NUMA'dan gelen kısa mesaj şöyleydi: "Hepinizin iyi olmasına çok

Kaptan öbür mesajı okuduktan sonra kaşlarını kaldırarak şöyle konuştu. "Öyle görünüyor ki, Amerikalıların Tam isabet' diyeceği şeyi siz başarmışsınız. Sahil Güvenlik Karargâhı, Donanma Komutanlığı ile bağlantı kurmuş. Sizi en üst dereceden konukseverlikle ağırlayacağız ve istediğiniz her şeyi vereceğiz."

II

Austin sordu. "İngiliz savaş gemilerinde şimdi de sert rom var im dır?"

"Rom yok ama bende bir şişe iyi İskoç viskisi var. Genç adam, "O da iş görür," diye yanıtladı.

35

Orkney Adası'nın başkenti Kirkvull'ın limanındaki doklara yanaşan Scapa'ya çok değişik türden bir hoş geldiniz töreni yapıldı. Sahil Güvenlik Komutanlığı gemisini bekleyenler bir otobüs, bir cenaze arabası ile üzerlerine mikrop bulaşmasını önleyici giysiler giyinmiş ve başlarına kukule- teler takmış yirmi dört kişiydi.

Kaptan Bruce ile birlikte geminin korkuluklarına dayanmış olan Austin bu Hoş Geldiniz Komitesi'ne bakarak, "Bunlar, mikrop bulaşmasını önleyici bir ekip ya da İngiliz modasının son örneklerini sunan kişiler olmalı," dedi.

"Olayların gelişmesine bakılırsa benim personelim de kısa dönem içinde kıyı iznine çıkamayacak," diyen kaptan ekledi. "Eğer siz ve arkadaşlarınız gemide mikrop bulaşmasını bıraktıysanız, Scapa ve personeli karantinaya alınacaktır." >

"Başınıza bu sorunu açtığımız için üzgünüz, kaptan."

"Öyle düşünmeyin, lütfen. Sizin gelişiniz sıradan bir devriye görevimize büyük canlılık kazandırdı. Ve daha önce de söylediğim gibi, bu da bizim görevimizin bir parçası."

Austin, kaptan ile el sıkıştı. Sonra kendisiyle birlikte adadan kaçan grup gemiden doka uzatılmış iskele üzerinde yürüdüler. Her yolcu karaya ayak basar basmaz üzerine temiz plastik bir giysi giydiriliyor ve suratına ameliyat maskesi takılıyordu. Sonra, onlar otobüse binerken cesetler de cenaze arabasına yüklendi. Yolculardan otobüsün pencerelerini açmaması istendi. Beş dakikalık bir yolculuktan sonra otobüs bir zamanlar depo olarak kullanılan binaya girdi ve yolcular indi.

Binanın içinde, beyaz giysili mikrop yok etme ekibi olarak çalışan yeni bir grup insanın bulunduğu büyük plastik bir çadır kurulmuştu. Adada bulunmuş olan her insandan duş yapmaları ve analiz edilecek giysilerini de plastik torbalara doldurmaları istendi. Duşları bitince onlara, kendilerini akıl hastalarına benzeten beyaz renkli pamuklu hastane giysileri giydirildi. Bir grup plastik giysili doktor, artık onlara insan içine çıkabileceklerini söyledi. Böyle alçaltıcı işlemler yapılmasına karşın, gruba incelikle davranılmaktaydı.

Teker teker muayene edildikten sonra Austin ile NUMA'dan iş arkadaşlarına ivedi kuru temizlenmiş ve ütülenmiş giysileri geri verildi. Sonra onlar yalnızca masa ve iskemlelerle döşenmiş küçük bir odaya alındılar. Bu odanın kapısındaki küçük etikette adı Anthony Mayhew diye tanıtılan kişi, şimdi masanın gerisinde çizgili kumaştan takım elbise giyinmiş olarak oturmaktaydı. Mayhew, İngiliz Haberalma Servisi M-15'te görevliydi. Onlara oturmalarını söyleyen adamın düzgün yüz hatları ile yüksek sınıftan İngilizlere özgü aksanı vardı.

Adam konuşmaya başlayınca, Austin, "Oxford mezunu musunuz?" diye sordu.

"Aslında Cambridge mezunuyum," diyen adam kısa cümlelerle ve konu dışı sözcükleri sansür eder gibi konuşuyordu. "İkisinin aksanının ayırt edilmesi güçtür. Kasap kıyafetinde laborantlarla karşılaşmanıza üzgünüm. Umarım rahatsız olmamışsınızdır."

"Hiç rahatsız olmadık. Üstelik duş yapmaya şiddetle gereksiniyorduk," diyerek yanıtladı Austin.

Zavala araya girerek, "Çamaşırhanede kim çalışıyorsa ona yakalarda daha az kola kullanmasını tembih edin," dedi.

Mayhew'ün ince dudaklarından hafif bir gülümseme geçer gibi oldu. Ve adam, "Söylediğinizi yapacağım. M-15 grubu, NUMA'nın etkinliklerini biliyor. Oysa, Kaptan Bruce'dan cesetler, gizli denemeler ve mutasyo- na uğramış insanlara ilişkin mesaj gelince gruptakiler, iyi niyetli sivil hizmetli olarak paniğe kapılıp İngiliz adalarına mikrop bulaştırmak istemediler."

Austin suratını buruşturarak yanıtladı. "O denli kötü koktuğumuzu sanmıyordum."

Önce boş bakışlarla bakan Mayhew soma bir kahkaha patlattı. "Amerikan esprisi. Bilmem gerekirdi. Birkaç yıl görevli olarak Amerika'da kalmıştım. Üstlerim ölümcül virüslerin yayılmasından çok daha az kokudan endişe duyarlardı orada."

"Biz İngiliz kuzenlerimize mikrop bulaştırmanın düşünüyormuyorduk," diyen Austin ekledi. "Lütfen üstlerinize, bu işin biyolojik savaşlarla bir ilgisi bulunmadığını söyleyin."

"Bu söylediklerinizi de ilgililere aktaracağım," diyen Mayhev odadaki- lerin yüzüne teker teker bakıp sordu. "Lütfen birisi bana o adada hangi şeytanca işlerin yapıldığını anlatabilir mi?"

Austin, Paul'e bakarak yanıtladı. "Trout adadaki yaşam hakkında sizi en iyi bilgilendirecek kişidir. Zavala ile ben, adada yalnızca birkaç saat kaldık."

Trout'un dudakları şimdi kocaman bir gülümseyişle gerginleşmişti. "Size oranın bir Club Med olmadığını söylemekle başlamak izin verin," dedi. Ve sonra Alvin sualtı aracının dalışından kaçıp kurtulmalarına kadar olan öyküyü anlattı.

Austin, arkadaşı Felsic laşı üzerinde yaptıkları çalışmaları anlatırken sözlerine inanılmayıp kahkahayla karşılanacağını düşünmüştü. Oysa Mayhew İngilizlere özgü bir hareketle avucunun içiyle dizine vurdu. Ve, "Bu da olaya bir eldiven gibi uyuyor. Ben, bilim adamlarının ölümünün ardında bir şeyler yattığını biliyordum."

Austin, "Korkarım ki, sizi anlayamıyoruz," dedi.

"Bağışlayın beni. Birkaç ay önce grubum, bazı bilim adamlarının bir dizi tuhaf ölümüyle ilgili olarak bir araştırma yapmaya davet edildi. Onlardan ilki, elli yaşlarında bir bilgisayar uzmanıydı. Bir gün bahçesine giden adamın göğsüne elektrik kabloları sarıldı. Ağzına bir mendil tikanıp kabloları bir prizden akım verildi. Oysa adamın kendisini öldürmesi için hiçbir sebep bulunmuyordu."

Austin yüzünü buruşturdu. "Çok yaratıcı bir buluş."

"O olay yalnızca bir başlangıçtı. Başka bir bilim adamı Londra'da verilen bir partiden evine dönerken bir köprüden aşağı uçtu. Polis adamın kanında yasal ölçülerde alkol bulunduğunu saptadı. Oysa partidekiler adamın içki içmediğini, akrabaları ise o adamın sudan başka bir şeyi ağzına koymadığını söylediler. Çünkü içki içerse hemen kusarmış. Üstelik birisi, adamın çok titizlikle ve düzenle bakımı yapılan arabasının lastiklerini değiştirmiş ve yerlerine kabak lastikler takmış."

"İlgimi çekmeye başlıyorsunuz," dedi Austin.

"Oh, işler daha da ileriye gitti. Otuz beş yaşındaki bir bilim adamı LPG deposu gaz dolu bir arabayla geri geri giderek tuğla örülü bir duvara tüm hızıyla çarptı. Yetkililer bunun için açık seçik bir intihar olayı dediler. Diğer bir arkadaş köprü altında ölü bulundu. Polis yine intihar dedi. Depresyon nedeniykasırı derecede alkol almış. Adamın ailesi, dindar olam bu kişinin yaşamır.(ja alkolü ağzına sürmediği yolunda itirazda bu- lun.muş. Bir diğeri henu.yırmj yaşlarında genç bir adam boynuna naylon kor don doladı. Bir başkam kendini ağaca astı. Biri, kendi boynunu kesti. Öteeki de arabasıyla hız tarbam oldu."

"Böyle kaç tuhaf öl^ olayını araştırdınız?"

"Yirmi küsur. Ölenlerin hepsi bilim adamıydı."

Austin hafifçe ıslık ^hp sordu. "Peki, bunların yasaklanmış adayla ilgisi ne?"

"Bildiğimiz kadarıya hiçbir ilgisi bulunmuyordu. Kurbanlardan birkaçı. Amerikalıydı. Bu nedenle Amerikan Büyükelçiliğine olayla ilgilenmeleri için ricada buluncak. Bazı parlamenterler geniş çapta arama ya- pılmasını istediler. Oysa Sana, küçük çapta bir araştırmayı yürütmem ve olayı büyütmemem söyledi. Bulguları doğrudan Başbakanlık'a gönderdik."

Austin, "Sanki olayla ilgili raporun fazla heyecan uyandırmaması is- tenirmiş gibi bir durum var ortada," dedi.

"Benim izlenimim de aynen öyle," diyen Mayhew ekledi. "Kurbanların aileleriyle görüştüm vt tüm ölenlerin aynı araştırma laboratuvarında işe aیلındığım öğrendim."

Trout sordu. "MacLean'n işvereni mi bu?"

"Evet. MacLean'i bulmayınca, o da öldü ya da arkadaşlarının başına geleni öğrenip kaçtı ve aklandı sonucuna vardık. Şimdi onun da, sizin sözümü ettiğiniz adada bulunduğunu ve de ne yazık ki öldüğünü öğrendik. Tabi o laboratuvar ile bir bağlantısı var."

İskemlesinde öne eğilen Trout bir kez daha sordu. "O laboratuvarda yapılan araştırmanın doğa;, neydi?"

"Onlar Fransa'daki bir tesiste insanın bağışıklık sistemi üzerinde araştırmalar yapıyorlardı. Belli ki o laboratuvar çok uluslu bir holdingin yan şirketiydi. Ama, paravan şirketleri üst üste kurarak, sahte holding ve deniz aşırı banka hesapları kullanarak olayı iyice gizlemişlerdi. Şimdi de işin asıl sahibini bulmak için uğraşıyoruz."

"Ve bulabilirseniz onları bilim adamlarının öldürülmesi ile suçlayacaksınız, öyle değil mi?" dedi Austin.

"En azından öyle," diyen Mayhew ekledi. "Ama şu anda Dr. Trout'un verdiği ifadeyle, o adamların yaptığı denemelerle mutasyona uğramış ve yaşayan ölü olmaya mahkûm edilmiş kişilerin meydana geldiği de anlaşılıyor."

"İzin verin de, şu ana dek anlatılanları bir özetleyeyim," diyen genç adam sözlerini şöyle sürdürdü. "Bu laboratuvar, bilim adamlarını sözüm ona Felsefe Taşı denilen bir proje üzerinde çalıştırmak üzere işe alıyor. Bu da, Kayıp Kent'teki deniz tabanındaki çatlaklardan sızan suda bulunun enzimlerden oluşan bir iksir. Bilim adamları belli ki yaşamı uzatmak ve zamanından önce gerçekleşen ölümleri yok etmek üzerine bir formül buluyorlar. MacLean kaçıyor, ama formüldeki sapmaları bulup düzeltmesi için yakalanıp geriye getiriliyor. Sapmalar korkunç mutasyonlara neden oluyor. Paul onların deniz dibinden hammadde çıkarma işine yanlışlıkla giriyor ve zorla laboratuvarda işe almıyor."

"Parçalar aynen bozyap oyunundaki gibi birbirine uyuyor. Size bir soru sorabilir miyim, Bay Austin? Neden bu bilgilerle hemen İngiliz yetkililerine baş vurmadınız," diye sordu Mayhew.

"İzin verin de ben de bir soruyla yanıt vereyim. Kapınıza, çılgınca bağırıp çağıran kırmızı gözlü tuhaf yaratıklardan söz ederek gelseydim bana inanır mıydınız?"

Mayhew, "Kesinlikle inanmazdım," diyerek yanıtladı.

"Bu denli dürüst konuştuğunuz için teşekkürler. Normal kanalları izlemek üzere başvuru yapsaydım, sonucu almak çok uzun sürecekti. Herhangi bir gecikmenin ölümcül sonuçlar doğuracağını duyumsadık. Paul bir iş arkadaşım olduğu kadar yakın bir dostumdur da."

"Bunu anlayabilirim. Söylediğim gibi, NUMA'nın yaptığı işlere aşinayım. Ve sizin olasılıkla görevinizin gerektirdiğinden daha

fazlasını başardığınızı biliyorum. Üstlerim bana soracağı için, size bu soruları yöneltmek zorundaydım?"

Bu kez Gamay sordu. "Sizin hükümetiniz adadaki durumu araştırmayacak mı?"

"Bir donanma gemisi oraya doğru yola çıktı bile," diyen haberalma görevlisi açıkladı. "Yeterli sayıda deniz piyadesi karaya çıkarılmak üzere oraya götürülüyor. Onlar denizaltı gemisini bulacak, laboratuvarı mühür- leyecek, korumaları ve mutasyona uğramış zavallıları edilgin duruma getirecektir."

Trout, "Bildğim kadarıyla adada pek az koruma bulacaksınız," dedi.

Onun bu sözleri tam yerine oturmuş gibi odada bir süre suskunluk yaşandı. Sonra, bir kez daha Mayhew konuştu. "Siz bu mutasyona uğramış insanlar hakkında en çok bilgiye sahip kişisiniz, Dr. Trout. Onlar hakkındaki izlenimleriniz nedir?"

"Onlar yabanıl, yamyamlaşmış ve inanılmaz derecede dayanıklı yaratıklar. Aralarında bir iletişim kurabiliyor, Outcasts televizyon dizisinin çekildiği adaya baskın yaptıklarına göre plan yapabiliyorlar," diye yanıtlayan Trout, Hayvanat Bahçesi'nde yaşadıklarını düşünerek ekledi. "Onların temelde insani özelliklerini yitirmiş olduklarına inanmıyorum."

Mayhew şaşkınca bir gülümsemeyle sordu. "Çok şaşırtıcı şeyler söylediniz. Burada konuşacaklarımız bitti gibi. Ama, bana bir, iki dakikanızı daha ayırabilir misiniz. Size göstereceğim ilginç bir şey var da?"

Haberalma görevlisi onları binanın labirente benzeyen koridorlarından geçirip patologların çalışma yeri olarak düzenlenmiş büyük ve soğuk bir odaya götürdü. Burada spot lambaların altında iyi aydınlatılmış masaya plastik örtüler örtülmüştü. Masanın yanında beyaz laboratuvar giysileriyle orta yaşlı bir adam durmaktaydı.

M-15 görevlisi işaret edince adam plastik örtüyü çekip açtı. Onların botta vurulmuş olarak taşındıkları yaratığın bozulmuş yüzü ortaya çıktı. Gözleri kapatıldığında yaratık o denli korkunç görünmüyordu. Biraz bozulmuş yüzü o sürekli saldırgan ifadesini yitirmiş ve sakinleşmiş gibiydi.

Mayhevv, "Belki biraz kaba ama bir Fransız için yakışıklı sayılır," dedi.

Austin sordu. "Anglosakson yanınızı mı ortaya koyuyorsunuz ya da onun Fransız olduğu gerçeğine ulaştınız mı?"

Gülümseyen Mayhevv elini cebine soktu ve bir zincire bağılı madeni bir etiketi ortaya çıkardı. "Bu, adamın boynunda asılıydı. Zamanla eskimiş ama yazıları okunuyor," dedi.

Austin etiketi ışığın altına tutup yüksek sesle Fransızca yazıyı okudu. "Yüzbaşı Pierre Levant, Fransa Cumhuriyeti Ordusu, Doğumu 1885."

"Öyle görünüyor ki, dostumuz bir köpek tasmaını çalmış."

"Önce ben de aynı şeyi düşündüm. Ama, ad etiketi gerçekten şu arkadaşındı."

Austin pek şaşmış gibi baktı. Oysa Mayhew şaka yapar gibi değil ama kesin kanıtları varmış gibi gülümsüyordu.

"Bu da onun yüz yaşında olduğunu gösterir," dedi Austin.

"Tam konuşmak gerekirse yüz yirmi yaşında."

"Bunda bir yanlışlık olmalı. Bu adamın kendi ad etiketini taşıdığından nasıl emin olabilirsiniz. Birinci Dünya Savaşı'nda milyonlarca kişi öldü."

"Çok doğru ama o kaos ortamında bile ordular iyi kayıt tutma işlemini gerçekleştirdi. Askerleri, komutan ya da arkadaşları tanırdı. Savaş sürerken ölümler bazı özel birlikler tarafından toplanır, mezarlık görevlileri de rahip ile birlikte devreye girerdi. Mezarlık planları çizilir, ölü toplama birlikleri, hastane yönetimleri ve mezarlık yönetimi el ele verirdi. Biz, Pierre Levant adlı bir subayın Fransız ordusunda savaştığını ve sonra ortadan kaybolduğunu öğrendik.

"Harekâta pek çok asker kaybolur."

"Ah, siz kuşkucu Amerikalılar," diyen Mayhew yeniden ceket cebine uzandı. Bir cep saatini ortaya çıkarıp onu da Austin'e uzattı ve, "Adamın kirli giysilerinin içinde şunu da bulduk. Bir zamanlar gerçekten yakışıklı bir şeytanmış," dedi.

Genç adam saati inceleyerek yine Fransızca olan yazıyı okudu. "Pierre'e Claudette'den, Aşkım!" Sonra tıkladıp saatin ön kapağını açtı. Oraya genç bir adamla kadının resmi kazınmıştı.

Austin saati ve ad etiketini NUMA üyelerine göstererek sordu. "Ne diyorsunuz?"

Gamay saatle etiketi inceledikten sonra konuştu. "Denizaltı arkeolojisinde öğrendiğim kural, kaynağa inmenin önemli olduğudur. Sözelgeşi, Amerika'nın Connecticut eyaletinde bulunan bir Roma dönemi madeni parası, onu orada bir Romalının düşürdüğü anlamına gelmez. Oysa aynı durumdaki bir kaynak, sömürge

döneminden bir koleksiyoncunun o parayı düşürmüş olduğu anlamındadır."

Mayhew içini çekerek yanıtladı. "Olasılıkla patolog Dr. Blair sizi ikna edecektir."

"Ben de başlangıçta buna inanmadım," diyen beyaz giysili Dr. Blair boğazını temizleyip ekledi. "Şu ceset üzerinde bir otopsi yaptık. Bu bireyin hücreleri kırk yaşlarındaki kişininkilerle kıyaslanabilir. Oysa, kafatasının ek yerleri, kafatası eklemleri adamın yüz yaşını geçkin olduğunu göstermektedir."

Austin, "Bu sonuç da, yaşamı uzatma formülünün bizim düşündüğü" müzden çok daha eski zamanlara dayandığı sonucunu verir," dedi.

"İnanılmaz ama akılcı bir varsayım," diye yanıtlayan Mayhew ekledi. "Birinci Dünya Savaşı yıllarında 'Çılgın ve cesaretiyle ünlü kahraman' yetiştirmek; siperlerdeki mücadeleyi bu şekilde kendi tarafına zafere dö- türmek üzere bazı girişimler yapıldığına ilişkin söylentiler yayılmıştı."

"Bunların yaşamı uzatma girişimleriyle ilintili olduğunu mu düşünürsünüz?"

"Bilmiyorum," diyen Mayhew plastik örtüyü yaratığın yüzüne doğru çekti.

Zavala saatteki resimde görünen mutlu çifte bakarak, "Zavallı amigo! Yüzyıllık ne büyük bir ziyan," dedi.

Mayhew, "Belki de buzdağının yalnızca bir ucunu su yüzeyine çıkarabildik. Kim bilir kaç kişi bu gizi saklayarak öldü?" diye sordu.

Gamay, "Şu masada yatan başarısızlığı gizledikleri için o adamları kı- nayamam," dedi.

Mayhew, "İş o kadarla da kalmıyor," diyerek biraz düşündükten sonra sözlerini sürdürdü. "Bu iksirin mükemmelleştirildiğini varsayın. Bazı - insanların ötekilerden çok daha uzun yaşadıkları ne tür bir dünya olacaktı bu?"

"Evet. Pek dengesiz bir dünya ortaya çıkacaktı," dedi Gamay.

"Bunlar benim gibi, kendi halinde bir dedektifin düşünceleri. Bundan ötesini analizcilere ve politika yapanlara bırakıyorum," diyen Mayhew, Austin'e sordu. "İngiltere'de uzun süre kalmayı planlıyor musunuz?"

"Olasılıkla hayır. Biz kendi aramızda planlarımızı konuşur, kararımızı size bildiririz."

ımsatmamı da bağışlayın," dedi.

"Sevinirim," diyen Mayhew üzerinde adres ve telefon numaraları bulunan kartını genç adama uzattı. "Lütfen, gündüz ya da gece ne zaman olursa olsun beni arayın. Bu arada olayın gizli kalması gerektiğini size

"Benim raporum yalnızca NUMA'daki Dirk Pitt ile Rudi Gunn'a gidecektir," diye yanıtladı Austin.

"Çok iyi. Deniz piyadelerimizin adada ne bulduklarını size bildiririm. Belki de onlar, bu işin arkasındakilerle ilgili ipuçlarını ortaya çıkarabilir. Cinayet, adam kaçırma, araca zorla el koyma, köle işçiler," diyen Mayhevv biraz duralayıp konuşmasını şöyle sürdürdü. "Ölümsüzlük insanı baştan çıkaran bir güdüdür. Bahse girerim ki, bu odada bulunanların hepsi sonsuza dek yaşamak için çocuklarını bile satarlar."

Austin, "Herkes bunu yapmaz," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz? Bir şans verilse sonsuza dek yaşamak istemez miydiniz?"

Genç adam üzeri plastik örtüyle örtülü yarattığı göstererek, "Bu soruyu, masada yatan şu eski askere sorun," dedi.

36

"Pişmiş aş soğuk su katmaktan nefret ederim ama son zamanlarda kırmızı gözlü yaratıklar ile Felsefe Taşı'ndan o kadar çok söz ettik ki, ya- nm kalmış işlerimizi tamamlamayı unuttuk," dedi Gamay.

Mayhevv ile yaptıkları toplantı sona erince bundan sonraki stratejilerini tartışıp karara bağlamak üzere otele gitmişlerdi. Alvin'in pilotu Sandy gruptan ayrılıp gitme telaşındaydı. Mayhevv hemen onu Londra'ya kalkan uçağa yetiştirmişti. Genç kız oradan ilk uçakla Amerika'ya gidecekti. Diğer bilim adamları da yetkililer tarafından sorgulanıyordu.

Zavala, "Haklısın, Gamay," diyerek bardağını ışığa doğru kaldırıp sözlerini sürdürdü. "Dünyadaki tüm tekilaları bitirmeyi hedefliyordum ama başaramadım."

"Hedefin pek övgüye değer, Joe. Oysa ben tekilalarla değil de, dünyanın kurtuluşu ile ilgiliyim. Şu anda önümüzdeki sorunu tek kelimeyle özetleyebilir miyim: Gorgon yosunu," dedi Gamay.

"O sorunu da unutmamak," diyen Austin ekledi. "Oysa senin Paul ije birlikteliğini bozmak istemiyorum. Şu anda sorunu sen söz konusu ettiği- ne göre, söyle o durum ne alemde?"

Gamay, "Fena değil. Kuşkulandığımız gibi, mutasyona uğramış yosunun kaynağı da Kayıp Kent," diye yanıtladı.

Zavala homurdandı. "Mutasyona uğramış yosunlar! Mutasyona uğramış insanlar! Şu Kayıp Kent pek sağlıksız bir yer!"

"İnsanlar orayı karıştırana dek Kayıp Kent iyi bir yerdi," diye arkadaşına yanıt veren Gamay ekledi. "Adamlar, bakteri ve enzimleri toplayıp denizaltı gemisinde ilk işlemleri yapıyorlar. Bu işlemde yan ürünler okyanusun doğal sistemine karışıyor. Öyle görünüyor ki, insanlarda olduğu gibi yosunu da canavar haline sokup dünyaya büyük zarar verecek bir tehdit haline getiriyoruz."

Austin sordu. "Oradan yosun çıkarma işi sona erdirilmezse yosunun yayılması durmayacak mı?"

Gamay derin bir iç geçirdikten sonra konuştu. "Yosunun yayılışının durmasını ben de çok isterdim. Ama mutasyona uğramış yosun kendi benzerlerini oluşturup yayılmaya devam ediyor. Gelecekte Amerika'nın Doğu kıyısı, sonra Avrupa ve Büyük Okyanus kıyılarında yosunla kapanmış limanlar göreceğiz. Daha soma da yosun diğer anakaraların kıyılarında da yayılmaya devam edecek."

"Paul'un buldukları temel alınırsa daha ne kadar zamanımız var?"

Gamay, "Bilmiyorum, belki de haftalar kaldı," dedi.

Austin çok sevdiği okyanusun iğrenç bir tuzlu su bataklığına dönüşmesini gözünde canlandırarak konuştu. "Çok tuhaf bir ikilem değil mi? Fauchardlar yaşamlarını uzatmak istiyor. Buna yaparken de, dünyayı yaşanmaya değer bir yer olmaktan çıkarıyorlar. Bunu önlemenin bir yolu var mıdır?"

"Kayıp Kent'teki enzim, yosunun yayılmasını sağlayan bir anahtar," diye yanıtlayan Gamay sözlerini sürdürdü. "Eğer biz temel molekül yapısını saptayabilirsek, bununla tersine gelişen bir işlemi de bulabiliriz."

"Benim bedenim Fauchardların aile gizlerini kolayca açıklamayacağını gösteren yaralar bereler gibi izlerle dolu," dedi Austin.

"İşte bu nedenle Paul ve benim yarın Washington'a gitmemiz, NU-MA'da deniz yosunları uzmanı Dr. Osborne ile bir toplantı yapmamız gerekiyor. Yarın sabah buradan kalkan ilk uçağa yetişmeliyiz."

"Pekâlâ," diyen Austin çevresindeki yorgun yüzlere bakıp bir öneride bulundu. "Ama, daha önce iyi birer uyku çekelim."

Arkadaşlarına iyi geceler diledikten sonra genç adam otel resepsiyonundan bir bilgisayar rica etti ve kısa bir rapor hazırlayıp e-posta ile Rudi Gunn'a gönderdi. Rapora ertesi sabah telefonla arayacağı sözünü de dipnot olarak ekledi. Bilgisayarda raporunu yazarken birkaç kez gözlerini turmuş ve GÖNDER tıklamasını yapınca rahatlamıştı.

? Odasına çıktı ve cep telefonunda iki mesaj bulunduğunu gördü. İlk mesaj için Darnay'ı telefonla aradı. Antikacı, Austin'in numarasını NU-MA'dan almıştı.

"Sizi bulabildiğim için Tanrı'ya şükürler olsun, Bay Austin," diyen Darnay sordu. "Skye'dan bir haber aldınız mı?"

"Son zamanlarda haberleşmedik," diyen genç adam açıklama yaptı. "Ben bir süredir denizdeydim. En son Skye'ın size gittiğini biliyorum."

"Skye bana geldiği gün geri döndü. Biz o miğferin tepesinde şifreye benzeyen bir eşitliğin kazanmış olduğunu gördük. Ve Skye onu Sorbon- ne'da bir uzmana göstermek istedi. Onu hızlı trene kadar geçirdim. O gece beni aramayınca ertesi gün üniversiteye telefon ettim. Oraya da gitmemişti."

F: 24

"Belki de o hastalanmıştır."

369

"Ben de öyle düşündüm. Evini aradım. Ev sahibiyle görüştüm. Bayan Skye, beni Provence'de ziyaretinden beri oraya hiç uğramamıştı."

Austin hiç duraksamadan konuştu. "Polisi arasanız iyi olacak."

"Polisi mi arayayım?"

"Sizin yetkililere karşı anlaşılabilir bir zıtlık duygusu beslediğinizi biliyorum," diyen Austin kararlı bir sesle ekledi. "Ama bunu Skye için yapın. Eğer isterseniz bir telefon kulübesinden ad vermeden polise

başvurun. Hemen yetkilileri arayıp onun yokluğunu rapor edin. Skye'in yaşamı buna bağlı olabilir."

"Evet, evet elbette. Polise telefon edeceğim. Skye benim kızım gibidir. Ona dikkatli olmasını söylemişim. Ama, genç insanların nasıl olduklarını bilirsiniz."

Austin, "Ben şimdi İskoçya'dayım. Yarın Fransa'ya döneceğim. Paris'e gelince sizi ararım," dedi ve telefonu kapadı. Böylece Darnay'ın polisi aramasını garantilemeye çalışırken bir süre boşluğa baktı ve Skye'in kayboluşunun ne anlama geldiğini düşünmeye çalıştı. Soma diğer telefonunu anımsadı ve ARA düğmesine bastı. Hattın öteki ucundaki sesi anımsar gibi oldu.

"Siz misiniz, Bay Lessard?"

"Evet, Bay Austin," diyen kişi Fransa Alplerindeki buzulda bulunan santralin yöneticisiydi. "Sizi arayıp duruyordum," dedi Lessard.

"Üzgünüm. Telefonumdan uzaktaydım. Buzulda işler nasıl gidiyor?"

"Buzul her zamanki gibi. Ama burada tuhaf şeyler oluyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Birkaç gün önce göle dalgıçlarıyla birlikte bir tekne geldi. Ben NU- MA'nın araştırmalarını tamamlamak için buraya geldiğini düşündüm. Oysa, teknenin rengi anımsadığım gibi değildi."

Austin, "O araştırma bitti. Bildiğim kadarıyla orada planlanmış bir NUMA etkinliği bulunmuyor. Peki, orada daha başka neler oldu?"

"İnanılmaz bir şey oldu. Buzulun altında bulunan tüneldeki sel suları akıtılıp boşaltıldı."

"Sanırım siz bana bunun olanaksız olduğunu söylemiştiniz."

"Yanlış anlamışsınız. Ben, tünel içinde insanlar varken zaman kazanmak için öyle bir su akıtıp boşaltmanın olanaksızlığını söylemişim size. Suları başka yöne çevirip boşaltmak ve sonra dışarı pompalamak dört, beş gün sürdü. Şimdi gözetleme tüneli hemen hemen kuru gibi."

"Bu işi yapmak santralin bağlı olduğu şirketin fikri miydi?"

"Üstlerim bana bu kararın çok yüksek bir makamın etkisiyle alındığını ima ettiler. Bu iş için gerekli para bilimsel bir vakıf tarafından ödenmiş."

"Dr. LeBlanc bu işe karışmış mı?"

"Ben de öyle düşündüm. Onun küçük arabası Fifi şimdi de burada, LeBlanc'ın da buraya geleceğini varsayıyordum. Onun yerine gölde dalış yapan bir kişi santrale geldi. Ve onun adamları

kontrol odasının yönetimini ele aldılar. Onlar pek sert insanlar, Bay Austin. Benim her hareketimi izliyorlar. Yaşamımdan endişe ediyorum. Şimdi bile size telefon etmekle büyük riske giriyorum. Bu işlere burnumu sokmamam söyler di."

"Bu endişelerinizi üstlerinize söylediniz mi?"

"Evet. Bana onlarla işbirliği yapmam yolunda talimat verildi. Karar verme yetkisi üstümden de alınmış. Başka nereye döneceğimi bilemiyorum. Bu yüzden sizi aradım."

"Oradan ayrılamaz mısınız?"

"Güç olur sanıyorum. Ekibimi evlerine gönderdiler. Burada tek başıma kaldım. Türbinleri durdurmaya çalışacağım. Güç üretimi durursa belki karargâhım beni ciddiye alır."

"Elinizden geleni yapın, ama işi şansa bırakmayın."

"Dikkatli olacağım."

"Size gelen kişinin adı neydi?"

"Fauchard... Emil Fauchard. O adam bana bir yılanı anımsatıyor."

Emil Fauchard.

"Her şey pek normalmiş gibi davranın. Yarın ben Uyuyan Adam Gö- lü'nde olacağım."

"Çok teşekkür ederim, Bay Austin. Santrale sakın ön kapıdan gelmeyin. Geldiğinizi nasıl anlayacağım?"

"Size haber veririm."

Telefonu kapayınca Austin olayların akışını düşündü. Sonra otelin telefonunu açıp Joe ile Trout'a planlarda değişiklik olduğunu ve onların odasına gelmeleri gerektiğini söyledi. Onlar gelince de yaptığı görüşmeleri anlattı.

Zavala sordu. "Fauchardların Skye'ı kaçırdıklarını mı düşünüyorsun?"

"Miğfere verdikleri önemi düşünürsek bu akılcı bir varsayım olur."

Bu kez kocasıyla birlikte gelmiş olan Gamay sordu. "Eğer miğfer ellerine geçtiyse neden Skye'a gerek duysunlar ki?"

"Sen düşün onu!"

Gamay'ın yüzü aydınlanır gibi oldu. "Anladım. Genç kadını, seni tuzağa düşürmek için yem olarak kullanacaklar."

Austin başıyla onayladı. "Benim ilk içgüdüm doğruca o şatoya gitmek olacaktı. Ama sonra onların da böyle davranmamı istediklerini düşündüm. Biz umulmayan şeyi yapmalı ve Emil'in üstüne gitmeliyiz. O adam bize itici güç olabilir. Ve ben, Lessard adlı

iyi adamı da düşünüyorum. Adamcağız tehlike içinde olabilir. Atılan yemi ben kapana dek, onlar Skye'ı öldürmeyecektir."

Paul sordu. "Bizim ne yapmamızı istersin?"

"Şatonun çevresindeki savunma gücünü araştırın. İçeriye girecek bir yol var mı diye aranın. Bayan Fauchard oğlundan çok daha fazla tehlikelidir. Oğlan bir akıl hastası. Kadın ise, hem akıl hastası hem de korkunç bir cani."

Gamay, "Çok çekiciymiş. O kadını tanımak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Birbirlerine iyi geceler dileyip odalarına döndüler. Austin, Mayhew'a telefon ederek olabildiğince çabuk İskoçya'dan ayrılmaları gerektiğini ve bu konuda yardıma gereksindiklerini söyledi. Mayhew da, ertesi gün Londra'ya gideceğini, isterlerse NUMA ekibini de birlikte götürebileceğini belirtti. Oradan Paris'e hemen bir uçak bulabilirlerdi.

Austin dedektife teşekkür etti ve bir gün iyiliğini ödemeyi umduğunu söyledi. Sonra birkaç saat uyumak üzere yattı. Diğer bütün sorunları bir yana bırakıp düşüncelerini Skye'ı kurtarmada yoğunlaştırdı. Sonra huzursuz bir uykuya daldı.

37

Ertesi sabah gün ağarırken havalanan özel jet, Londra'nın Heathrow havalimanı yerine rotasını Paris'e çevirmişti. Uçak havalanmadan önce Austin, dedektif Mayhew ile görüşüp ona uçuş planlarını değiştirmeyi önermişti. Ayrıntıya girecek zaman bulunmadığını, ancak bunun bir ölüm kalım sorunu olduğunu söylemişti.

Mayhew bu konuda tek soru sormuştu. "Bu uçuş rotası değişikliğinin dün gece uzun uzun konuştuğumuz konuyla bir ilgisi var mı?"

"O konuyla her bakımdan ilgili olabilir."

"Öyleyse araştırmalarınızda aldığınız sonuçlardan beni haberdar etmenizi beklerim."

"NUMA'ya göndereceğim raporların bir kopyasını da size ileticeğim."

Mayhew bu söz üzerine gülümsemiş ve iki adam el sıkışmıştı. İşte şimdi, sabahın biraz geç saatinde Charles de Gaulle havalimanındaydılar. Troutlar ayrılıp şatonun bulunduğu kırsal kesime kiraladıkları bir arabayla; Austin ile Zavala ise, bir yerel havayolu uçağıyla buzulun bulunduğu kasabaya doğru yola çıktılar.

Zavala, Fransız Parlamentosu'nda görevli kız arkadaşı Denise'e telefon etmiş, Zavala'dan tekrar buluşma sözü alan genç kadın onlar için kasabadaki nehirde beş metre boyunda bir sürat teknesinin beklemesini sağlamıştı. Bu tekneyle öğleden soma menderesler çizerek uzayan nehirde yol alıp akşam karanlığı basarken Uyuyan Adam Gölü'ne vardılar. Geldiklerini duyurmamak için hızlarını iyice azaltarak ve puslu, ayna gibi yüzeyi düzgün, parlak suda aysberglerin yanından dolanarak ilerlediler. Dört devirli kıçtan takma motor şu anda fısıldar gibi sessizce çalışıyor; ama Austin bu sesi bile, birisi akustiği düzgün bir katedralde var gücüyle haykırıyormuş gibi algılıyordu.

Genç adam tekneyi kıyıdan beş, on metre açığa demirlemiş tek motorlu bir deniz uçağına yaklaştırdı. Kokpitine göz atmak için uçağı tırmandı. Deniz uçağı dokuz yolcu taşıyabilen Havilland Otter marka bir araçtı. Yolcu koltuklarında bu uçağın bir dalış platformu gibi kullanıldığını gösteren ve santral yöneticisi Lessard'ın sözlerini haklı çıkaran dalgıç aygıtları vardı. Austin tekneye döndü ve sahili de gözetledi. Tekneyi olduğu yerden biraz daha ilerletti ve kıyıdaki bir kaya çıkıntısının arkasına gizledi. Sonra o ve Zavala, santrale doğru yürümeye başladılar.

Yanlarında su, cop, silah ve yedek mermi taşıdıkları için ağır ağır ilerliyorlardı. Böyleyken bile santrale vardıklarında karanlık yeni basmıştı. Binanın içi çalışan türbinin vınlaması dışında sessizdi. Lobiye girer girmez genç adam topuklarının üzerinde geriye döndü. Mavi gözleri kısılmıştı. Arkadaşı Zavala'ya, "Bunda bir terslik var. Türbin çalışıyor," dedi.

"Burası bir enerji santrali. Türbinlerinin çalışması gerekmez mi?" diye sordu Zavala.

"Evet. Normal koşullar altında öyledir. Oysa, Lessard bana telefonda türbini kapatıp santrali durduracağını söylemişti. Enerji kaybı, şirket merkezinde çanları çaldırmaya başlayacak ve adamlar buraya durumu incelemek için birisini gönderecekti.

"Belki de Lessard fikrini değiştirdi?"

Austin başını fark edilmeyecek kadar hafifçe sallayıp yanıtladı. "Umarım bu durum, adamın kendisinde bir değişikliğe neden olmamıştır."

Santraldeki büro ve yaşama alanlarını gezen Austin ile Zavala sonunda ana kontrol odasına vardılar. Austin odanın dışında durup çevreyi dinledi. Her şey çok sessizdi ama genç adamın altıncı

duyusu sanki içerde birisinin bulunduğunu algılar gibiydi. Silahını ekip Zavala'ya da aynı şeyi yapmasını işaret etti. İçeri girdiler ve masanın gerisinde Lessard'ı gördüler. Santral yöneticisi uykuya dalmış gibiydi. Oysa, başının arkasındaki kurşun yarası bunun tersini açığa vuruyordu. Sağ kolu dışa dönüktü ve reteleri durduracak parmakları kan lekeleri sıçramış aygıtın düğmelerinin yakınındaydı.

Austin'in yüzüne güçlükle bastırabildiği bir öfke dalgası gelir gibi oldu. Genç adam, onun uzmanlığı sayesinde Skye'ı ve diğer bilim adamlarını buzulun altından kurtarmış olduğu bu nazik Fransızın öcünü alacağına hemen ant içti. Lessard'ın ensesine dokundu. Beden soğuktu. Adam olasılıkla Austin'e telefon ettikten kısa süre sonra öldürülmüştü.

Fransız kurtarmanın olanaksızlığı Austin'i hırslandırmıştı. Hemen tünel sisteminin diyagramını gösteren bilgisayar monitörünün yanına yaklaştı. Oradaki iskemleye oturup tünellerdeki su akıntısı durumunu ekranda inceledi. Lessard tünel sisteminin karmaşık olanaklarını kullanarak gözlem tünelindeki suları diğer tünellerdeki kanallar aracılığı ile boşaltmak üzere mükemmel bir çalışma yapmıştı.

Ve genç adam, arkadaşı Zavala'ya anlattı. "Buradaki tüneller renklerle kodlandırılmıştır. Yanıp sönen mavi renkli çizgiler sulu ve kırmızı

b^giler kuru kanallı tünelleri göstermektedir. Biz, kurtarma işinde şu tüneli kullandık."

Zavala, Austin'in omzunun üzerine eğildi ve parmağıyla gözetleme lelinden santrale uzanan bükümlü çizgiyi göstererek, "Oldukça karışık bir sistem. Burada birkaç kilometrelik koşu yapmak zorunda kalabiliriz."

"Orayı bir eğlence evi ile koşu parkı olarak düşün," diyen Austin ekledi. "Biz, arkadaş Sebastian'ın savak kapısını havaya uçurduğu yere gidebiliriz. Oradan gözetleme tüneline kısa bir mesafe vardır. Bu iyi haber. şimdi sıra kötü haberde; olasılıkla on, on beş kilometrelik tünelde sular içinde ilerlemek zorunda kalabiliriz."

"Eğer bir de kaybolursak yürüyüşümüz saatlerce sürebilir."

"O durum kesin değil," diyen Austin, Lessard'ın Dr. LeBlanc'a söylediği bir şeyi anımsamıştı.

Ekrandaki diyagramı yazıcıdan kopyalatıp Lessard'ın bedenine zgn bakışlarla baktılar. Ve sonra genç adam ile Zavala ana kontrol odasından ktılar. Bir dakika içinde Lessard'ın Austin'e buzulun

erimiş suyunun gücünü gösterdiği gözetleme platformundaydılar. Burada suyun akıntısı genç adama Colorado nehrinin birkaç metre genişlikte ve otuz, kırk santim derinlikte olan çok dar yerindeki hızla akan sularını anımsat- mıştı.

Tüneldeki suların çekildiğinden emin olan Austin ile Zavala santralin lobisine dönüp ön kapıdan dışarı çıktılar. Santral alanının bahçe kapısından birkaç yüz adım uzaklıkta, sırtını dağa dayamış olan bir garaja doğru yürüdüler. Burası iki arabalık bir garajdı. Garajdaki birinci araç, genç adamın santrale ilk geldiğinde kullandığı kamyonetti. Diğer araç da, Şu anda plastik bir örtünün altında yatan, Dr. LeBlanc'ın sevgilisi Citroen 2C arabaydı.

Austin plastik örtüyü çekerek, "Fifi ile tanış," dedi.

"Fifi mi?"

"Bu araba, santralde çalışan bir buzulbilimcinindir. Adam, bu arabaya değişik bir sevgiyle bağlıdır."

"Ben, bundan daha güzel kadınlar gördüm. Ancak, her zaman kişiliğin önde geldiğine inanırım," diye yanıtladı Zavala.

Kambur sırtı ve öne eğik kaputuyla küçük Citroen 2C bugüne dek yapılmış en iyi özellikli arabalardan biriydi. Onu tasarlayan kişi, bir şemsiyenin altında dört tekerinin bulunmasını istemiş ve bu arabanın en bozuk yolda bile, bir sepet dolusu yumurtanın birini bile kırmadan taşımamasını amaçlamıştı. Fifi, zor zamanlarda güç kilometreleri aşmış bir arabaydı. Arka tarafındaki yarım ay biçimindeki tekerlek kapağı çizilmiş, kırmızı renkli boyası solup pembeleşmiş, sıçrayan kum ve çakıl taşlarıyla boyası yer yer kabarıp dökülmüştü. Yine de hiçbir zaman güzel olmayan ama yaşamla mücadele edecek yetilerinden emin ve kaygısız bir kadının havası vardı bu arabada.

Kontak anahtarı üzerindeydi. Austin ile Zavala arabaya bindiler. Motor hiç sorun çıkarmadan çalıştı. Sonra dağın kenarında uzanan toprak yolda ilerleyip çift kanatlı kapıya vardılar. Austin, arabadaki çevre haritasına bakıp Fransızca Porte de Sillon adlı yerde bulunduklarını gördü. Bu adın doğru çevirisini yapamadı ama dağın altındaki tünelleri kazan dev delgi makinelerinin tünele buradan girip çıktıkları sonucuna vardı.

Kalın kapılar çelikten yapılmıştı ama dengeliydiler ve kolayca açıldılar. Austin, Fifi'yi içeri sürerken minik motorun gürültüsü tünelin duvar ve tavanlarında yankılandı. Tünel dağa diklemesine giriyor, türbin boşluğunu geçip ana tüneller sistemine ulaşıyordu. Eğer ellerinde bilgisayardan aldıkları diyagram olmasa, bu tüneller

labirentinde yollarını yitirebilirlerdi. Zavala arabayı kullanan Austin'e yardımcı pilotluk yapıyordu. On beş dakikalık bir sürüşten sonra genç adama bir sonraki kesişme noktasında sola dönmesini söyledi. Ve, "Hemen hemen gözetleme tüneline vardık," dedi.

"Ne kadar yol kaldı?" "Yedi yüz elli metre kadar." "Burada Fifi'yi bırakıp yürüsek daha iyi olacak." Sistemin geri kalanında olduğu gibi burada da tavanda bir sıra ışık unuyordu. Oysa lambalardan çoğu yanıp bozulmuş ve yenilenmemişti. Böyle düzensiz aydınlatma bazı yerde ışık daireleri arasında karanlığı yoğunlaştırmaktaydı. İki adam yürürlerken turuncu renge boyanmış duvarlardan sızan suyla nemlenen soğuk hava yüzlerini duyusuzlaştırıyor, santralin yaşama alanlarında bulup üzerlerine geçirdikleri uzun yağmurlukların arasından göğüslerine soğuk hava işleyip onları iliklerine kadar üşütüyordu.

"NUMA'ya katıldığım zaman bana birçok yere gideceğim söylenmişti," diye söylenen Zavala ekledi. "Oysa, hesapta böyle berbat bir yerde yürümek bulunmuyordu."

Austin neşeli bir sesle arkadaşını yanıtladı. "Bunu da karakter geliştiren bir deneyim olarak düşün."

Birkaç dakika daha karakter geliştirme deneyiminden sonra duvarın kenarında uzanan dar bir yan yola tırmanan merdivene rastladılar. Bu yan yolun bir bölümü plastik ve camlarla kapatılmıştı. Austin bir anda Lessard'ın söylediği sistem boyunca çeşitli yerlere konulmuş ikincil derecede uydu kontrol odalarını anımsadı. Yürümeyi sürdürürken tam yeni bir tünele doğru dönecekleri sırada genç adamın kulağı çağılırlar ve damlamalardan oluşan bir ses algıladı.

Eliyle kulağına kepece yaparak sordu. "Nedir o?"

Zavala bir dakika sesi dinleyip yanıtladı. "O her ne ise, bir lokomotif gibi ses çıkarıyor."

Austin başını sallayarak konuştu. "O, bir hayalet tren olamaz! Koşmaya başla!"

Zavala olduğu yerde kalakalmıştı. Bir heykel gibi durduğu yerde dikiliyordu. Ta ki, Austin onu çekip bu şaşkınlık durumundan kurtarana dek. Sonra Zavala da starta girmiş bir koşucu gibi, genç adamın bir adamın gerisinde tüm hızıyla koşmaya başladı. İkisi de koşarken yoldaki su birikintilerine basıp su sıçratıyor ancak giysilerinin ıslanmasına hiç aldırış etmiyorlardı.

Gürültü artıp bir gümbürdeme haline geldi. Austin ilk rastladıkları sağa sapan tünele döndü. Zavala da onu izlemek istedi ama yaş zeminde kaydı. Austin, onun yere düştüğünü gördü. Geriye dönüp arkadaşının elinden tutarak onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Ve yeniden görünmeyen tehlikeden kaçmaya çalıştılar. Zemin koşan ayaklarının altında titrer gibi oluyor ve gürültü beyinlerini duyusuzlaştırıyordu.

Genç adamın çılgınca sağı solu aranan gözleri sonunda duvardaki yan yola tırmanan bir madeni merdiveni seçti. İlk basmağa tutunup bir sirk akrobatı gibi kendisini yukarı çekti. Zavala düşüşü sırasında dizini yaralamıştı. Bu nedenle her zamanki gibi hareket edemiyor, merdiveni aksayarak çıkıyordu. Austin uzanıp arkadaşını merdivene doğru çekti. Dar yola çıkıp birlikte uydu kontrol odasına girdiler.

Bunu da, tam zamanında yapmışlardı.

Su geçirmez kapıyı arkalarından vurup kapamalarından saniyeler sonra mavi renkli dev bir dalga, tünelde çağılayan suları gibi aktı. Dar yan yol, köpüklerle hızla akan suyun altında kaldı ve içinde bulundukları kabinin camları fırtınalı havada gemiye vuran dalgalar gibi takırtılı sesler çıkardı. Yan yol darbelerle titredi ve bir an için Austin tüm yapının, uydu kontrol odasının sularla süpürülüp götürüleceğini düşündü.

İlk şok darbesinden sonra akıntı hafifledi ama suların yüksekliği şimdi de yan yolun altına kadar ulaşıyordu. Austin burada bulunan kontrol

idine yaklaşıp orada görülen diyagrama baktı. Genç adam savak kapısının sulara yol vermesinden ve buzulun eriyen suyunun tüm gücüyle tünele boşalmasından endişeliydi. Eğer durum öyle olursa, onlar uydu kontrol odasında ölene ya da buzul tümüyle eriyene kadar sıkışıp kalacaklardı.

Ekrandaki diyagramda tünelin kırmızı çizgisi burasının kuru olduğunu gösteriyordu. Austin bunu bir umut ışığı olarak gördü. Çünkü bu su akıntısı bir su cebinin boşalmasından gelmiş olabilirdi. Yani bu durumda akan suyun bir başlangıcı ve de bir sonu olacaktı.

Sonuçta bu su cebinin pek büyük cinsten bir birikim olduğu ortaya çıktı. Su akıntısının azalması için geçen beş dakika onlara beş bin yıl gibi geldi. Ve akan suyun düzeyi bir kez düşünce, durum öyle hızla gerçekleşti ki, yan yolda akan suyla süpürülme olasılığı bulunmadan yürüyecek duruma geldiler.

Zavala korkunç hızla akan suya bakıp yüksek sesle bağıarak konuştu. "Sen bana burasının bir eğlence evi olduğunu söylemiştin. Seninm burası biraz eğlence, biraz da evmiş!"

"Sana bir su parkı olduğunu da söylediğimi sanıyorum."

Suların, merdivenden inmenin güvenli olduğu düzeye kadar alçalması için on dakika daha geçmesi gerekti. Austin diğer su ceplerinin da patlayarak suların saçılması olasılığını düşündü ama sonra bu düşünceyi aklından silmeye çalışarak yine tünele inip bu tüneller labirentinde yürümek üzere öne geçti. Bir durumda tünelin kuru olması gerekirken tersi gerçekleşti. Akıntıya karşı yürümeye çalışsalar az buz değil, fena halde ıslanacaklardı. Bu nedenle orada sulu değil kuru bir tünele sapıp yürümeyi yeğlediler.

Ellerindeki bilgisayar yazıcısından aldıkları krokiye göre birkaç dakika içinde buzul tabanını gözetleme giriş tüneline varmaları gerekiyordu. Sonunda daha önce gördükleri savak kapılarına benzeyen som çelikten yapılmış bir kapıya vardılar. Ancak bu kapı daha önce karşılaştıklarından farklıydı. Buradaki kalın çelik geriye doğru portakal kabuğu gibi soyulmuştu.

Zavala gidip bükülmüş çeliğe hafifçe dokunurken, "Bu kapı Fauchardların ahmak yordakçısının menteşelerini patlattığı kapı olmalı," dedi.

Austin elindeki krokiye bakarak tünel çizgisini gösterip konuştu. "İşte biz buradayız. Kapıdan geçip sağa döneceğiz. Ve buzul gözlem yerine kadar yedi, sekiz yüz metre kadar yürüyeceğiz. Tetikte olalım ve sesimizi kısıalım."

"Dişlerimin takırdamasını önlemek üzere elimden geleni yapacağım. Oysa bu pek kolay olmayacak," dedi Zavala.

Böyle komik espriler yapmaları aldatıcıydı. İki adam, şu anda karşılaşacakları olası tehlikenin farkındaydılar. Ve gerekirse silahlarını kullanacaklarını biliyorlardı. Ana tünele girerlerken Austin arkadaşına buradaki laboratuvar ortamını fısıldayarak anlattı. Laboratuvarın ilginç yapısını, gözlemlene tüneline çıkan merdivenleri ve içinde Jules Fauchard'ın cesedinin bulunduğu buzdan odayı betimledi.

Laboratuvara yaklaşırken Zavala'nın ayağı yine aksamaya başladı. Arkadaşı, Austin'e önden yürümesini, kendisinin de ona biraz sonra yetişeceğini söyledi. Genç adam önce burada bina olarak kullanılan konteynerleri kontrol etmeyi düşündü ama pencereleri karanlıktı. Bu nedenle Emil ile adamlarının buzul

tabanını gözlemleme yerinde olduklarını varsaydı. Oysa, yanılmış olduğunu, arkasında bir kapı açılıp da bir adamın Fransızca olarak ellerini havaya kaldırmalarını söylediğinde sezinledi. Sonra ona geriye dönmesi söylendi.

Yarı karanlıkta Austin karşısında dikilen uzun boylu iriyarı adama baktı. Tünelin loş olmasına karşın, adamın elindeki kendisine yönelttiği silah rahatça görülüyordu.

Ve Sebastian zoraki incelikli sesiyle, "Merhaba!" dedi ve ekledi. "Bay Emil de sizi bekliyordu..."

38

Yol kenarındaki kafeterya bütün gün boyunca yolda olan Troutlara çöldeki bir vaha gibi göründü. Kısa bir giriş yolundan geçerek eski bir çiftlik evinden bozma kafeteryanın kapısından geçip bahçeye bakan yemek salonundaki pencere önünde oturdular. Karınlarını doyurmak ve susuzluklarını gidermek için verdikleri mola çok yararlı olmuştu. Yalnızca yemekler lezzetli olmakla kalmayıp kafeteryanın genç yakışıklı sahibi de ayaklı gazete gibiydi. Troutların gözünde büyük üstünlük kazandırıyordu.

Genç adam Paul ile Gamay'ın İngilizce konuştuklarını duyunca hemen yanlarına geldi. Adı Bertrand, ama kısaca "Bert" olan bu adam ülkesi Fransa'ya dönüp kendisine ait olan bu yeri açmadan önce New York'ta bir lokantada başaşçı olarak birkaç yıl çalışmıştı. Adam şimdi Amerikan İngilizceyle konuşma şansına kavuştuğu için sevinçliydi. Troutlar onun Amerika hakkındaki sorularına hoş tavırlarla yanıt verdiler. Jet takımının taraftarı olan genç adam özellikle Amerikan futboluyla ilgileniyordu. Bir Fransız olarak, aynı şekilde Gamay'ın kolay karşılaşılmayan adına da ilgi duymuştu.

Fransızca olarak, "Güzel bir ad; çok güzel bir ad!" dedi.

"Babamın fikriydi bu," diyen Gamay açıkladı. "O bir şarap uzmanıydı. Saçlarımın rengi ona Beaujolais şaraplarını anımsatmıştı."

Bert'in güzeli takdir eden bakışları Gamay'ın uzun kısl saçlarına ve parıltıyan gülümsemesine takılıp kalmış gibiydi. "Babanız böyle güzel bir kızı olduğu için çok şanslıymış. Ve siz Bay Trout, böyle güzel bir karınız olduğu için pek şanslısınız."

"Teşekkür ederim," diyen Paul elini Gamay'ın omzuna doladı ve bu şekilde hiç hata götürmeyecek biçimde "Bakabilirsiniz ama dokunamazsınız" demek istediğini gösterdi.

Bert bu sessiz mesajın alındığını gösteren anlayışla güldü ve yeniden profesyonel ev sahibi tavırlarına dönerek sordu. "Buraya iş için mi, yoksa yalnızca bir gezi için mi geldiniz?"

"Her ikisinden de bir parça," diye yanıtladı Gamay.

"Bizim Washington kentinde küçük bir şarap mağazaları zincirimiz var," diyen Paul daha önceden karısıyla birlikte uydurdukları bir öyküyü kullanarak açıklamalar yaptı. Ve Bert'e havalimanının belge kopyalama mağazasında hazırlattıkları kartından bir tane vererek ekledi. "Biz yolculuk yaparken küçük üzüm bağlarına bakmayı ve sonra ilgili konuklarımıza özel bazı şeyleri sunabilmeyi çok severiz."

Bert hafif bir alkış hareketiyle el çırparak konuştu. "Siz ve karınız doğru bir yere geldiniz, Bay Trout. İçmekte olduğunuz şarap buradan uzak olmayan bir yerden geliyor. Sizi o yerin sahibi ile tanıştırebilirim."

Gamay bardağından bir yudum alarak, "Güçlü bir kırmızı şarap. Erken olgunlaşmış ve canlı. İçinde biraz ahududu aroması da var," dedi.

Paul da şöyle konuştu. "Bunda benim sevdiğim bir gizem de var. Hafif biberli acılı bir tatla karışık."

Troutlar şu anda genellikle şarap şişelerinin etiketlerinden edindikleri bilgiyi kullanarak konuşuyorlardı.

Ama, Bert başını öne eğip bilgece onaylayarak yanıtladı. "Siz, gerçek birer şarap uzmanısınız."

"Teşekkür ederiz. Sizin, bize önerebileceğiniz başka üzüm bağları var mı?" diye sordu Gamay.

"Evet, Bayan Trout. Hem de pek çok," diye yanıtlayan Bert bir kâğıt peçeteye birkaç ad karaladı. Paul peçeteyi alıp cebine soktu.

"Birisi, buralardaki bir başka üzüm bağından söz etmişti," diyen Gamay kocasına sordu. "Adı neydi onun, şekerim?"

"Fauchard."

"Tamam," diyen kadın Bertrand'a dönerek sordu. "Sizde Fauchard etiketli şarap var mı?"

"Tanrı'm, keşke olabilseydi. O çok olağanüstü bir şaraptır. Onların ürünleri pek sınırlı miktarda olur ve çoğu Avrupalı ya da Amerikalı varlıklı bir kesim tarafından satın alınır. Eğer ben alabilseydim bile, o şarap müşterilerim için pek pahalı olacaktı. Şu anda bir şişesi binlerce dolar eden üründen söz ediyoruz."

"Sahi mi?" diyen Gamay sözlerini şöyle sürdürdü. "Biz Fauchardların mülkünü ziyaret etmek ve ne türden üzümlerin böyle bir ederi getirdiğini görmek isterdik."

Bert duraksadı. Yakışıklı yüzünde kaşları çatıldı. "Orası buradan pek uzakta değil. Oysa, Fauchardlar... Nasıl söylesem, biraz tuhaf insanlardır," dedi.

"Hangi bakımdan?"

"Pek dost canlısı değildirler. Kimse onları göremez," diyen genç adam ellerini iki yana açarak ekledi. "Onlar çok eski bir ailedir ve haklarında bazı öyküler anlatılır."

"Ne türden öyküler?"

F: 25

"Yaşlı kaynana öyküleri. Çiftçiler boş inançlı insanlar olabilirler. Ancak onlar, Fauchardların kan emen sülük olduğunu söylerler."

385

Gamay gülümseyerek sordu. "Yani, vampir mi demek istiyorsunuz?"

"Evet," diyen Bert bir kahkaha atarak sözlerini sürdürdü. "Sanırım, onların o denli çok parası var ki, her zaman bu paralarını bazı kişilerin çalabileceği korkusu içinde yaşarlar. Onlar, bu çevrenin konuksever insanlarından değildir. Fauchardlar size burası hakkında yanlış izlenim verebilir."

Gamay şeytanca bir gülümseyişle konuştu. "Sizin çok iyi yemeklerinizi ve konukseverliğinizi tattıktan sonra bu asla mümkün olamaz."

Bert keyifle gülümseyerek başka bir kâğıt peçete kullandı. Fauchardların mülküne gidiş yolunun tarifini kâğıda bir kroki çizerek karaladı. Onlara bağlara bakabileceklerini söyledi, oysa "Geçilmez" yazılı yerlerin mülke yaklaşılmaması yolunda kesin uyarı olduğunu sözlerine ekledi. Troutlar adama teşekkür ettiler. Fransız usulü kucaklaşarak yanaktan öpüştüler ve arabalarına bindiler.

Yola çıkınca Gamay kahkahayla gülerek konuştu. "Gizemli bir şarap ha? Buna söylediğine inanamıyorum."

"Ben gizemli şarabı, erken olgunluğa erişmiş bir üzüm bağına yeğlerim," diyen Paul kendini beğenmişçesine gülümsedi.

Karısı onu kızdırır gibi yanıtladı. "Ama o şarapta çokça ahududu aroması bulunduğunu kabul etmelisin."

"Ve biraz acılı bibersi tat," diye yanıtlayan Paul ekledi. "Sanmıyorum ki, Bert bizim şarap kültürü gösterimize dikkat etmiş olsun. Çünkü o sana takılıp kalmıştı. 'Böyle güzel bir kadının kocası olarak,'" diye genç adamın taklidini yaptı.

Gamay bu sözlerle surat asıp yanıtladı. "Sanırım, Bert de yakışıklı biriydi."

"Ben de öyle düşünüyor ve onun bana ne denli şanslı olduğumu söylemesine katılıyorum."

"Evet, öyle olmalı," diyen Gamay, Bert'in kâğıt peçeteye çizdiği krokiye bakarak, "Şurada şatoya giden ve on beş kilometre kadar olduğu belirtilen bir yol sapağı var," diye ekledi.

Paul, "Bert orasını Drakula 'nın şatosu gibi tarif etti." "Kurt'un anlattıklarına göre ise, Bayan Fauchard, Rahibe Teresa'nın rakula'ya benzemiş hali gibiydi."

Yirmi dakika kadar sonra çok bakımlı üzüm bağı teraslarının arasında uzanan toprak kaplı yolda ilerliyorlardı. Diğer üzüm bağlarının tersine

İ

burada bağ sahibinin adını gösteren tabelalar bulunmuyordu. Oysa, kırsal kesim değişmiş, şimdi başlayan korulukta bulunan ağaçların üzerinde Fransızca, İngilizce ve İspanyolca özel bir alanda bulunulduğunu göste-

İ

ren uyarıcı levhalar asılmıştı.

Yol, üzerinde elektrik akımı verilmiş dikenli teller bulunan bahçe kapısında sona erdi. Kapıda yine üç dilde içeriye izinsiz girenlerin silahlı koruma ve köpeklerle karşılaşacağına ilişkin sert bir uyarı yazısı yer alıyordu. İzinsiz geçiş yapanların bedeninin zarar göreceği tehdidi açık seçikti.

Yazıları okuyan Paul, "Bert, Fauchardlar hakkında doğru konuşmuş gibi. Onlar insanlara sıcak yaklaşan tiplerden değiller," dedi.

"Oh, onu bilemem," diyen Gamay ekledi. "Eğer dikiz aynasına bakarsan, bizi karşılamaya gelenleri görebilirsin."

Paul, karısının dediğini yaptı ve kiralık Peugeot arabanın dikiz aynasında siyah renkli bir Mercedes SUV arabanın ızgara biçimindeki armasını gördü. Siyah Mercedes onların arkasındaki yolu kapattı. Arabadan iki adam indi. Biri kısa boylu şişmancaydı. Bir mermiye benzeyen kafasını usturayla kazıtmıştı. Elinde tasma-

tuttuğu Rotvweiller cinsi öfkeli köpek, her an tasmaından kurtulmaya hazır gibiydi. İkinci adam uzun boylu ve esmer tenliydi. İri burnu yediğı yumruklarla ezilmiş benziyordu. Askeri kamuflaj üniforması giyen iki adam da Fransızca konuşuyorlardı.

Kel adam, sürücü tarafına gelip Paul'e Fransızca hitap etti. Paul bu dili bilmiyordu ama adamın arabadan inmesini emrettiğini anlamakta zorlanmadı. Öte yandan Gamay akıcı bir Fransızca ile konuşabiliyordu. Mermi kafalı adam burada ne yaptıklarını sorunca Gamay ona kartlarını ve Bert'in üzerine kroki çizdiği kâğıt peçete ile öteki peçetede ki bağcılar ın listesini uzattı.

Adam bağcılar ın listesine bakarak konuştu. "Burası Fauchardların mülküdür. Gitmek istediğiniz yön şurası," diyerek eliyle işaret etti.

Gamay rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Hiç durmaksızın Fransızca konuşuyor ve sık sık Paul'ü gösteriyordu. Korumalar, hakkında uzun uzun konuşulan kocaya gülmeye başladılar. Kel kafalı adam, Gamay'ı baştan aşağı süzdü. Kadın da, onun bu ilgisine cilveli bir davranışla karşılık verdi. Sonra üniformalı iki adam ve köpek Mercedes markalı arabaya doğru yürüdüler. Araba geriye ve yana çekilince Paul de arabasım geriye sürebildi. Uzaklaşırlarken Gamay el salladı, adamlar da hevesle karşılık verdiler.

Paul, "Kurt'un kazınmış kafalı arkadaşı Marcel bu olmalı," dedi.

"Evet, düşmanca tanımlamalara pek uyuyor."

Paul, "Beklediğimden çok daha dostça davrandı. Onların köpekçe gülmelerini bile sağladın. Ne söyledin ki?" diye sordu.

"O adamlara, senin yolumuzu kaybettirecek kadar salak olduğunu söyledim."

"Oh, öyle mi söyledin? Pekiyi, kel kafalı ne yanıt verdi?"

"Bana memnuniyetle yol göstereceğini söyledi. Sanırım adam bana kur yapıyordu."

Paul, karısına yan yan bakarak konuştu. "Bugün ikinci kez kadınca çekiciliğini kullandın. Önce Bert ile, soma kel kafalı ve onun mankafa adamıyla..."

"Yaptıklarımın hepsi aşkta ve savaşta geçerlidir."

"Benim endişe duyduğum şey, savaş değil. Karşılaştığımız her Fran- sızın yatak odası gözlerine sahip olmaları."

"Oh, sus. Ben adama biraz arabayla gezinip üzüm bağlarına bakabilir miyiz diye sordum. O da tamam ama bağlardan uzak durun, diye yanıt verdi."

Paul toprak kaplı yolda dönüş yaptı ve üzüm bağları boyunca arabayı sürdü. Birkaç dakika sonra arabayı yol kenarına çekip durdular. Arabadan çıkıp, yol kenarında sigara molası veren bir grup üzüm toplayıcısının yanına yaklaştılar. Grupta on iki kara derili adam ile onlardan sorumlu olduğu anlaşılan bir beyaz adam vardı. Gamay kendilerini Amerikalı şarap alıcıları olarak tanıttı. Grubun sorumlusu kaşlarını çattı oysa Ga- may'm kendilerine, Marcel'in üzüm bağları boyunca arabayla dolaşmalarına izin verdiğini açıklayınca adam rahat etti.

"Oh, öyle mi?" diyen gruptan sorumlu adamın adı Jean Marchand idi.

"Şunlar Senegal'li konuk işçiler," diyen Marchand ekledi. "Sıkı çalışırlar ve ben de onlarla iyi geçinirim."

"Biz bir kafeteryada durduk ve sahibi ile konuştuk," diyen Gamay sözlerini şöyle sürdürdü. "O bize bu bağlardan elde edilen şarabın olağanüstü niteliğinden söz etti."

"Evet, doğrudur. Gelin size asmaları göstereyim."

Adam işçilere "İşe dönün" der gibi el salladı ve Troutları bağa doğru yönlendirdi. İş hakkında yüksek sesle ve hevesle konuşuyordu. Bu nedenle Troutlar züppece şarapçı rolünü oynamaya gerek görmediler. Adam toprak, iklim ve üzümler hakkında konuşurken yalnızca baş eğip onaylıyorlardı. Adam bir asma destek telinin yanında durup birkaç tane üzüm kopararak Gamay ile Paul'e verdi. Kendisi de elinde kalan birkaç üzüm tanesini sıkıp ezdi. Sonra tadına baktı. Karıkoca da aynı şeyi yapıp hayran olmuş gibi ağızlarını şapırdattılar. Yola dönerlerken işçilerin sepetlerdeki üzüm salkımlarını bir kamyonun arkasına boşalttığını gördüler.

Paul sordu. "Şarap nerede yapılıp şişeleniyor?"

"Mülkün içinde," diye yanıtlayan Marchand ekledi. "Bay Emil her bir şişeye gerekli özenin gösterildiğinden emin olmayı ister."

Bu kez Gamay sordu. "Bay Emil de kim?"

"Emil Fauchard bu bağın sahibidir."

"Bay Fauchard ile tanışmak mümkün müdür?"

"Hayır. O kendini gizler."

"Öyleyse siz de onu hiç görmediniz, öyle değil mi?"

"Oh, hayır, biz onu görürüz," diyen adam gözlerini yukarı doğru çevirip havayı işaretledi.

Troutları yukarı baktılar. Gamay, "Anlayamadım," dedi.

"O, kırmızı renkli uçağıyla uçar ve bizi gözetler."

Jean Marchand, Emil Fauchard'ın üzüm bağlarını kendisinin ilaçladığını anlattı. Bir seferinde onun, işçilerin üzerine de böcek öldürücü ilaç sıkıldığını da söylemeyi ihmal etmedi. O gün kimi işçiler çok kötü hastalanıp hastaneye kaldırılmıştı. Oysa, onlar yasadışı göçmenlerdi ve şikâyet etmemişlerdi. Ancak, Marchand istifa edeceğini söyleyince ona ve işçilere tazminat olarak küçük miktarda paralar ödenmişti. Emil Fauchard bunun kazayla olduğunu söylemiş ama ses tonundan, Marchand olayı bilerek onun gerçekleştirdiğini anlamıştı. Ama Fauchardlar ona iyi para vermiş, o da şikâyetle bulunmamıştı.

Marchand konuşurken işçiler kamyonu yükleme işini bitirmişti. Paul'un gözleri toprak kaplı yolda ilerleyen kamyonu izledi. Beş yüz metre kadar gittikten sonra araba sola dönüş yapıp çitteki elektrik verilmiş bahçe kapısına doğru döndü. Eski bir balıkçı olarak Paul'un ayrıntılara dikkat eden keskin gözleri vardı. Şimdi kapıda iki muhafızın dikildiğini görebiliyordu. Kamyonun kapıda yavaşladığını, sonra korumaların el salladığını ve kamyonun arkasından bahçe kapısının yine kapandığını da izledi. Paul, Gamay'ın omzuna dokunup, "Gidiş zamanı geldi," dedi.

Marchand'a teşekkür edip arabalarına binerek onları bağlardan çıkaracak anayola doğru ilerlediler. Gamay adamla konuşmalarını kocasına anlatırken, "İlginç bir konuşmaydı. Emil tam da Kurt'un tanımlamasına uyuyordu," diyerek fikrini belirtti. Kocasının New England eyaletinde yaşamış atalarından kendisine miras kalmış sessiz yapısına alışmıştı. Ama onun çok kısa, tek hecelik, "Hıh," yanıtında daha derin bir algıyı duyumsar gibi oldu. Ve kocasına sordu. "Ne oldu? Kötü bir şey mi var?"

"Ben iyiyim. Senin 'kazayla ilaçlama' öykün bana Emil ve ailesinin sebep oldukları kötülükleri düşündürdü. Onlar bizim bildiğimiz kadarıyla MacLean ile öteki bilim adamları ve İngiliz Cavendish'in ölümünden sorumlular. Ve geçen yıllar boyunca kim bilir kaç insan, onlar tarafından öldürüldü?"

Gamay başını öne eğip onaylayarak yanıt verdi. "O mutasyona uğramış insanları aklımdan çıkaramıyorum. Zavallılar, yaşayan ölü olmaya mahkûmdular."

Paul elinin ayasıyla direksiyona vurarak konuştu. "Bu da, benim onlardan birisinin burnuna yumruk atmak istememe neden oluyor."

Gamay, kocasına hiç de özgü olmayan bu patlamaya şaşıtı. Kaşlarını çatarak konuştu. "Herhangi bir kişiyi yumruklamadan önce, o çiti aşmanın bir yolunu düşünmek zorundayız."

"O iş senin düşündüğünden de daha çabuk olacak," diyen Paul planını karısına anlatmaya başladı.

39

Sebastian kaba elleriyle Austin'in elindeki silahı çekip aldı, üzerinde başka silahı var mı diye yokladı. Silah bulamayınca merdivenlere doğru yürümesini emretti. Merdiveni tırmanıp Y biçimli geçitten geçtiler, bu kez tahta merdivenleri tırmanarak buz mağarasına girdiler. Mağaranın içinden yüksek sesli bir tıslama geldi ve bir buhar bulutu mağaranın girişini gözlerden gizledi. Austin sıcak sisten korumak için gözlerini yumdu. Bir süre sonra gözlerini açtığı anda sisin içinde bir insan silüetini gördü.

Sebastian bu silüete doğru seslendi. Ve Emil Fauchard, sanki bir sihirbaz yapay sislerin ortasından ortaya çıkıyormuş gibi buhar bulutunun içinde göründü. Fauchard, Austin'i görünce dudakları öfkeyle büzüldü ve soluk yüz hatları Eski Yunan tiyatrosunun öfkeli adam maskesi biçimini aldı. İçindeki öfke, kızgın yağ gibi kaynayan Emil kendisine güçlükle hakim oluyormuş gibi göründü. Ve soma, ağzı sahte bir gülümsemeyle yumuşadı. Bu da, daha kötü bir görüntü oluşturdu. Emil elinde tuttuğu sıcak su borusunun valfini kapayınca mağaradaki buhar sisi ağır ağır azalmaya başladı.

Emil bıçak gibi keskin sesiyle, "Merhaba, Austin," diyerek ekledi. "Ben ve Sebastian, kostümlü partiden bir veda bile etmeden ayrılıştıktan beri seninle tekrar görüşmeyi umut ediyorduk. Buraya gelip bizi araman ne büyük bir incelik. İtiraf etmeliyim ki, senin şatoya genç bayan arkadaşını kurtarmaya gideceğini ummuştum ben."

"Senin yılana benzeyen kişiliğini görmeden duramadım," diyen genç adam buz gibi sesle konuşmasını sürdürdü. "Uçağını bana ödünç verdiğin için sana teşekkür edememiştim. Pekiyi, neden Lessard'ı öldürdün?"

"Kimi?"

"Santral yöneticisini."

'Tüneldeki suları boşalttıktan sonra o adam yararlılığını yitirmişti. Ona, son dakikaya dek; türbinleri kapatma ve dışardan 'İmdat'

çağrısı yapma girişiminde bulununcaya dek izin verdim. Sonra işini bitirdim," diyen Fauchard bu anısına kahkahalarla güldü.

Austin, Fauchard'ın şeytani espri gücünü takdir ediyormuş gibi gülümsedi. İçinden yükselen Emil'in kafasını koparmak üzere saldırma niyetini, tüm kendini disiplin altına sokan güçleriyle zorlukla bastırdı. Öç alacak durumda olmadığı için, zaman kazanmak amacıyla konuştu. "Senin deniz uçağını gölde gördüm. Sualtı dalışları için şu sıralar hava fazla soğuk değil mi?"

"Benimle ilgilenmen ne hoş. Saulnier Morane N uçağı tam söylediğin yerdeydi."

Genç adam çevresine bakarak sordu. "Buraya sel bastırmak için zahmetlere katlanmıştın. Şimdi neden buranın sularını boşalttın ki?"

Yüzü kocaman bir gülümsemeyle dolan Emil, "Biz aynı zamanda Ju- les Fauchard'ı dünyanın tüm meraklı gözlerinden saklamayı istiyorduk..." dedi.

"Oh, evet. Pekiyi, fikrinizi ne değiştirdi?"

"Annem Jules'un cesedini istedi."

"Fauchardların akrabalarına bu denli duygusal davranacağını bilmiyordum."

"Bizim hakkımızda senin bilmediğin daha çok şey var."

"Bu gece onun buzlar altından çıkarılışı partisine katıldığım için sevinçliyim. Yaşlı adam nasıl?"

"Gel, kendin gör," diyen Emil yana çekildi.

Buzdan duvarın bir kesimi buharla eritilip kazınmış ve mavi renkli bir mağaracık oluşturulmuştu. Jules Fauchard, Buzul Tanrısı'na sunulmuş bir kurban gibi yüksekçe bir zeminin üzerinde yatmaktaydı. Bedeni bir yanına kıvrılmış bir cenin gibi bükülmüştü. Üzerinde kalın deri giysileri, deri eldivenleri ve yeni cilalanmış gibi görünen çizmeleri vardı. Paraşüt kemerleri şimdi de üzerindeydi. Oysa asıl paraşüt buzulun gücüyle koparılıp gitmişti. Ceset yüz yıla yakın süreyle buzun içinde hapis olmasına karşın, soğuk onu çok iyi korumuştur. Yüzündeki ve ellerindeki bakır renkli yanık ten çok iyi kalmış, pala bıyığı buzla örtülmüştü.

Gaga burnu, keskin çenesi ve donmuş yüz hatlarıyla bu adam Fauchardların aile resimlerinin asılı olduğu koridordaki portre resmin aslıydı. Austin şu anda onun havacı kepinin üzerindeki mermi deliğiyle ilgileniyordu.

Austin, "Ailesinin Jules'a duygusal bir tören hazırlaması çok hoş," dedi.

"Sen neden söz ediyorsun?"

Genç adam mermi deliğini gösterdi. "Onun kafasındaki mermi deliğini kast etmiştim."

Emil küçük görür gibi dudak bükercesine konuştu. "Jules o gün havada vurulduğunda, Papa'nın temsilcisini görmek üzere yoldaydı. Bizim ailemizin Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıcına ilişkin emellerini kanıtlayacak belgeleri açıklayacaktı. Ayrıca dünyaya insanlık için büyük umut

olacak bir buluşu da sunmak istiyordu. Bu davranışlarıyla savaşı durdurmaya amaçlamıştı."

Lustin.

"Fauchard ailesi için ne övülesi ve umulmadık hedef bunlar," dedi 'Jules bir salaktı. Özgeciliği yere çakılmasına neden oldu."

II

"Pekiye, yanında taşıdığı belgelere ne oldu?"

"Onlar eriyen buzul suyuyla bozulmuş, yararsız kâğıt hamuru olmuşlardı yalnızca."

"Öyleyse sizin yaptığınız büyük zaman kaybıydı."

"O kadar da değil! Bak şu anda sen hurdasın. Sözlerim bitince sen, o gün şatonun mezarında yapmadığın şeyi yapacak, benden bağışlamamı dileyeceksin," diyen Emil küçük mağara oyununda yeniden oluşmaya başlayan buzları göstererek sözlerini sürdürdü. "Görüyor musun buz yeniden oluşuyor. Birkaç saat sonra mezar yeniden mühürlenmiş olacak. Ve bu kez, sen de buzun içinde Jules'a arkadaşlık edeceksin."

Austin'in beyni yarış eder gibi hızla çalışıyordu.

Lanetler olsun! Zavala nerede kalmıştı?

"Ben de annenin cesedi istediğini sanıyordum."

"Cesetten bana ne? Annem her zaman ailenin gücünü elinde tutmuştu. Bense, Fauchardların en büyük kazançlar edinmesini istiyorum.

1

Senin kaçınılmaz sonucu durdurmak için acıklı çabalarını sürdürmene hoşgörülü olmayacağım artık, Austin. Sen, uçağımı

çaldın ve onu hurdaya çevirdi. Başımıza büyük belalar açtın. Haydi, Jules'un yanına çık şimdi!"

Austin yerinden kımıldamadan konuşmaya başladı. "Senin ailen savaşları kınamak için kılını bile kımıldatmadı. Ailen ile öteki silah tacirlerinin savaşlar çıkarıp mermilerin havada uçuşmasını istemeleri artık sır değil. Bu, savaşın kendisinden de daha büyük bir sorun. Ayrıca, Jules ebedi gençlik formülünü de yanında taşıyordu öldüğü gün."

Emil'in suratında şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. "Sen bu konuda neler biliyorsun?" diye sordu.

"Fauchardların sonsuza dek yaşama hedefinde önlerine çıkacak herkesi yıkıma uğratacaklarını biliyorum," diyen genç adam donmuş cesete bakarak ekledi. "Gençlik çeşmesi söz konusu olduğunda bir aile üyesi bile rahatça harcanabiliyor."

Emil, Austin'in yüzünü inceleyerek sordu. "Sen, aydın ve zeki bir insansın, Austin. Ebedi bir yaşamın sırrı için adam öldürmeye değmez mi?"

"Evet, değer," diyen genç adam kurtlara özgü bir sırtıyla sözlerini sürdürdü. "Elbette ki değer. Öldürülecek kişi sen olursan."

"Senin üzerindeki uygarlık cılan giderek inceliyor. Sonsuz olasılıkları düşün bir kez. Aklın getirdiği değerlerle desteklenmiş bir ölümsüz grubun egemen olduğu bir dünyayı yönettiğini düşün. Yaşamı sonsuza dek uzamış tanrılar gibi olacaktık."

Austin, Fauchardların uşağına bakarak sordu. "Peki, şuradaki Sebastian ne olacaktı o zaman? O, sizin seçkinler grubunuza uyuyor muydu? Yoksa o yaşamından yoksun mu kalacaktı?"

Bu soru Emil'i şaşırtmıştı. Bir dakikalık bir duraksamadan sonra konuşup, "Elbette, Sebastian'ın sadakati ona benim Pantheon'umda bir yer kazandıracaktır. Bana katılır mısın, emektar arkadaş?" diye yardımcısına sordu.

Uzun boylu iriyarı adam ağzını yanıt vermek için açtı ama bir şey demedi. Patronunun sesindeki duraksama ve bakışlarındaki şaşkınlığı o da fark etmişti.

Austin bir darbe daha indirdi. "Sen, bu ebedi yaşama kavuşacağına pek bel bağlama Sebastian. Emil'in annesi seni gözden çıkarmış bile."

Emil, "O yalan söylüyor," dedi.

"Neden yalan söyleyeyim ki. Ne dersem diyeyim, senin patronun beni öldürmeye niyetli, Sebastian. Bayan Fauchard'ın kostümlü partide bana, senden kurtulması için, Emil'e emir verdiğini söyledi. Ve Emil'in annesinin sözünden dışarı çıkmadığını hepimiz biliyoruz."

İriyari boş bakışlı adamın suratında kuşku dolu bir ifade belirmişti. Emil de durumun kontrolünü yitirmekte olduğunu fark etti.

"Onun kol ve bacaklarına ateş et, Sebastian!" diye buyurgan bir sesle jağırıp ekledi. "Sakin onu öldürme. İşkence edeceğim ve ölmek için bana lyalvaracak."

Sebastian kırırdamadan öylece durdu. "Henüz sırası değil... Konuşmanın devamını da duymak istiyorum," dedi.

Emil lanetler okuyarak uşağının elinden kaptığı silahı Austin'in dizine doğrulttu. "Yaşamın çok kısa olduğunu yakında anlayacaksın."

Genç adamın Sebastian'ı efendisine karşı kışkırtması ona biraz zaman kazandırmıştı. Ama bu durumu sonsuza dek sürdüremezdi. Efen- di-uşak arasında kurulmuş ilişki çok güçlüydü ve bir, iki kuşkuyla kolayca ortadan kalkmayacaktı. Austin korkunç bir acı duymaya hazırlandı. Ama, silah atışı yerine buzdan mağaranın dışından gelen tiz bir tıslama sesini duydu ve sıcak buhar bulutu mağarayı doldurmaya başladı.

Fauchard bir refleksle sesin kaynağına döndü. Austin hemen bir hamle yapıp Emil'in karın boşluğuna sağ yumruğunu olanca gücüyle vurdu. Fauchard havaya doğru ateş ederken dizleri büküldü ve silahı parmaklarının arasından uçtu.

Efendisine saldırıldığını gören Sebastian, Austin'i ensesinden yakalamaya çalıştı. Ondan kaçmak yerine sağ dirseğiyle geriye doğru atak yapan genç adam, uşağa çenesinin altından vurdu. Sebastian bu vuruş karşısında gerileyince, Austin, onu omzuyla geriye atarak kör edici buhar bulutunun arasından koştu.

Ve o anda Zavala'nın bağırdığını duydu. "Hey Kurt, buraya gel!" Zavala buzdan mağaranın girişinde, elindeki duvarlara kaynar su fışkırtan ucu valfli boruyla dikiliyor ve fışkırttığı suyla oluşturduğu buhar

bulutu ile mağarayı sise boğuyordu. Austin'i görünce boruyu yere atan Zavala, şimdi gözlerini kapamış genç adamı yakalayıp mağara dışına doğru yönlendirdi. Bu sırada ikisi, geride bıraktıkları mağarada Sebastian ile Emil'in öfkeyle haykırdıklarını duyular.

Geçitte silah sesleri birbirini izledi. Austin ve Zavala merdiven basamaklarını çılınca bir tempoyla yarışır gibi inerken başlarının üstünden mermiler uçuştı. Tünele ayak bastıklarında Zavala silahıyla, takipçilerine iki el ateş etti. Adamcağızın ayağı aksıyor ama yine de koşmaya çalışıyordu. Sebastian'ın patlattığı savak kapısına vardılar. Oradaki aralıktan geçerlerken yine silah sesleri duyuldu.

Austin ceplerinde bilgisayar yazıcısından aldığı krokiyi aradı ama bulamadı. Onu, Citroen arabada bıraktığını anımsadı. Fifi'ye dönmeliydiler. Ama aklında sistemin kabataslak resmi canlanıyordu. Citroen arabayı bıraktıkları yöne döndüler. Oysa önlerindeki geçitte bazı uğursuz sesler yankılandı. Emil, öteki adamlarıyla bağlantı kurmuş ve onları da harekete geçirmiş olmalıydı. Austin bunun üzerine bir başka tünele saptı. Böylece biraz dolaşmış ama gitmeyi niyetlendikleri yere sonunda varmış olacaktı. Ancak bu sapış ve uzun yoldan dolaşma onların değerli dakikalarını yitirmesine mal oldu. Üstelik bu arada Fauchard'a ekibini yeniden örgütlemeye olanağı da doğmuş oldu. Ve genç adam, Emil'in adamlarına neşeyle komutlar veren tiz sesini duyunca şaşkınlıklar içinde kaldı.

Austin ile Zavala dikkatle ama olabildiğince hızla tünelde ilerliyorlardı. Genç adam genellikle bedeninin içindeki pusulaya ve beynindeki krokiye güvenerek içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Çok iyi yön bulma yeteneği bulunmasına karşın, yaptıkları dönüşler sonunda onlara zarar verirdi. Genç adam nerede olduklarını şaşırdı. Emil'in sesi de giderek yaklaşıyordu. Genç adam tam umutsuzluğa kapılmak üzereydi ki, dört tünel ağzının kesiştiği noktaya vardılar. Austin'in turkuvaz mavisi gözleri yarı karanlıkta çevreyi araştırırdı.

Zavala, "Burası bildik bir yere benziyor," dedi. Austin da onu, "Uydu kontrol odasının yakınındayız," diyerek yanıtladı.

Onları Fifi'ye götürecek sağ taraftaki tünele girdiler ama daha beş, on adım atamadan durdular. Çünkü kaba insan sesleri onlara yaklaşıyordu. Yeniden dörtyol ağzına dönüp dosdoğru ilerlemeyi denediler. Ama, bir savak kapısı yollarını kesti. Çizmeli adımların çıkardığı "pat" "pat" sesler soldaki tünelden de geliyordu şimdi.

Zavala üzüntüyle, "Çevremiz sarıldı," dedi.

Umutsuzca hazırlanan bir plan Austin'in beyninde şekillenmekteydi. Soldaki tünele döndü.

Arkadaşı bu dönüşe karşı çıktı. "Dur bakalım, Kurt Austin!... Fauc- I hard'ın adamları oradan geliyorlar!" diye söylendi.

"Bana güven ve çabuk ol. Yitirilecek tek saniyemiz bile yok."

Omuzlarını silken Zavala aksayan ayağına karşı, yarı aydınlık tünelde Austin'in bir adım gerisinde koşuyor, ayaklarıyla birikintilerden su sıçratan adam İspanyolca küfürleri bir bir sıralıyordu. NUMA'ya katıldığından beri birçok görevde Austin ile birlikte çalışmış, onun kararlarına saygı gösterme alışkanlığını edinmişti. Bu kararların içinde bazıları başlangıçta ona akıldışı gibi gelmiş ama sonunda Austin'in haklılığı ortaya çıkmıştı.

Zavala, Fauchard'ın yordakçılarıyla ölümcül bir karşılaşma ile burun buruna gelmek üzere olduklarını düşündü. Ama, baskına uğramadan uydu kontrol odasına yaklaştılar. Tam merdivenleri tırmanıp kendilerini yan yola atacaklardı ki, Fauchard'ın adamları onları yarı karanlık tünelde fark edip zafer çığlıkları attılar. Ve saldırıya geçtiler.

Mermiler madeni yan yola çarpıp zıplıyor ve İkinci Dünya Savaşı'nın ?

ünlü Normandiya'ya asker çıkarmasında olduğu gibi, ortalığı büyük gümbürtü kaplıyordu. Austin kontrol odasına dalıp Zavala'yı da arkasından

çekerek kapıyı sıkıca örttü. Fauchard'ın öteki adamları da silahlı saldırıyı duymuş, koşarak geliyor, silah atışlarına katılıyorlardı. Kontrol odasının kapısını yaylın ateşine tuttular. Mermiler kabinin çelik duvarlarından sekip tünelin beton duvarlarına saplandı.

Austin kontrol odasının cam kinklarıyla kaplı kalın çelik tabanında süründü. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve başını fazla kaldırmadan elini kontrol panelinin düğmelerinin üzerinde gezdirdi. Ekranda tünel sisteminin diyagramı görüldü. Şu anda çelik tabana çarpan mermiler kulakları sağır edici sesler çıkarıyor ama genç adam bu arada dikkatini yaptığı işlemde yoğunlaştırıyordu. Bilgisayarın klavyesini kullanarak birkaç komut verdi. Ve soma diyagramdaki tünel çizgisi renklerinin değişmesini görerek memnun oldu.

Zavala ayağa kalkıp adamlara birkaç el ateş etmek istedi ama Austin onu yere yatırıp, "Başından vurulmayı mı istiyorsun? Yere yat!..." dedi.

"Kıçımdan vurulmaktan daha iyi olur!" diye yanıtladı Zavala.

"Bekle."

"Bekleyeyim de, neyi?"

"Yerçekimini."

Ardından silah sesleri sustu. Ve Emil'in tiz ama alaycı sesi duyuldu. "Austin, arkadaşın ve sen manzaradan keyif alıyor musunuz?"

Genç adam "Sus" der gibi parmağını dudaklarına koydu.

Austin'den yanıt almayınca Emil sataşmaya devam etti. "Bana çekingen biri olduğunu söyleme, sakın. Sana şatodaki kadın arkadaşın için annemin planlarını anlatacağım. Onun suratını çirkinleştirme ameliyatına sokacak. O işleminden sonra genç kadını tanıyamayacaksın sen."

Fauchard'ı yeterince dinleyen Austin arkadaşına işaret edip silahını ondan aldı. Tetiği çekmeye hazır durumda başını kaldırdı. Emil tünelde on, on beş metre uzaklıkta Sebastian ve öteki adamlarıyla birlikte dikili-

rdu. Hemen Emil'e ateş etti ama onu ıskalayıp yanındaki adamlardan irini vurdu. Ve hemen yere yattı.

Aşağıdaki adamlar koşup kaçıştılar. Odadan ateş sesi gelmeyince bulundukları yerden kontrol odasını bir kez daha yayılım ateşine tuttular.

Zavala gürültünün arasından bağırdı. "Onlara iyi bir ders verdim!" dedi.

"Emil beni rahatsız edip sinirlendirmeye başlamıştı."

"Bari onu vurdun mu?"

"Fauchard'ı mı? Ne yazık ki hayır. Sebastian'ı da ıskaladım. Ama bir adamlarını vurdum."

"Bu büyük şanssızlık," diyen Zavala sesini birkaç ton yükselterek ekledi. "Yine de zekice bir taktik oldu. Adamlar böylece tepeden gelen mermilerden daha çok çekinecektir."

Mermiler çelik tabanı dövmeye devam ediyordu. Austin ateş etmeyi unutup zaman kazanmaya çalışacaktı. "Beyaz renkli bir mendilin var mı, Zavala?" diye sordu.

"Tam burnunu temizleyecek zamanı buldun!" diye söylenen Zavala duvardan gelen mermilerden sakınmaya çalışıyordu. Oysa Austin'in yüzünden şaka yapmadığını görünce cebinde aranıp, kırmızı renkli bir ban- dana bulup çıkararak genç adama uzattı.

"Bu da iş görür," diyen Austin bandanayı elindeki silahın namlusuna bağlayıp duvardan aşağı salladı.

Silah atışları bir kez daha durdu. Emil'in tiz sesi tünelde yankılandı. "O paçavra da ne anlama geliyor, Austin? Ben, senin antikalıklarınla kızdırılacak bir boğa değilim!"

Genç adam aşağıya doğru seslendi. "Beyaz bayrağım yoktu ki!"

"Beyaz bayrak mı? Yoksa sen ve arkadaşın, yazgınıza hazır mısınız?"

F: 26

Austin kulağını dikip dinledi. Uzaktan kıyıya vuran dalgaların sesini andıran hisşirtıların gelişini duyar gibi olmuştu. Ancak kulakları mermile-

401

rin gümbürtüsüyle çınılıyordu. Bu durumda ne duyduğundan emin olamazdı.

"Beni yanlış anladın, Emil. Teslim olmaya hazır değilim henüz," diyerek yanıtladı.

"Öyleyse neden o saçma sapan kumaş parçasını bana sallıyorsun?"

"Yük treni buraya gelirken seninle vedalaşmak istemiştin de."

"Sen korkundan aklını mı yitirdin, Austin?"

Uzaktaki hisşirtılı ses hafiften hafiften yükselmeye başlamıştı.

Emil yeniden yüksek sesle, ateş emrini verdi.

Mermiler iki adamın başının üzerinde giderek artan sesler çıkararak yeniden yağmaya başladılar. Yoğun atışlar tabanı ve duvarları dövüyordu. Böyle giderse delinmeye başlayan taban, delikli İsviçre peynirine benzeyip koruma sağlamaz olacaktı.

Birdenbire silah atışları kesildi.

Aşağıdaki adamlar ayaklarının altındaki zeminin titreştiğini duyumsamaları. Ve silahların susuşuyla kulakları da uzaktan gelen gümbürtüyü işitti.

Genç adam ayağa kalkıp odadan yan yola kendini gizleyerek adım attı. Onu aralıkta gören Emil'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Austin'in yüz ifadesini görünce mat olduğunu anladı. Çünkü, yanındaki adamlar her şeyi unutmuş, kaçmaya başlamışlardı. Ve kendisi de silahsızdı.

"Şimdilik kazandın, Austin. Ama, Fauchardların son sözlerini işitmedin henüz!" diyerek elini yumruk yapıp ant içer gibi havaya kaldırdı.

Genç adam gülümseyerek kontrol odasına çekildi. Bilgisayar konsolunun ayaklarından birini sıkıca tuttu. Zavala'ya da aynı şeyi yapmasını söyledi. Emil böylece son yeminini ettikten soma

adamlarının arkasından canını kurtarmak için koşmaya başladı. Sebastian da onun peşine takılmıştı şimdi.

Oysa çok geç kalmışlardı. Saniyeler sonra dalga Fauchard ile onun sadık tayfalarına mavi bir patlama dalgası halinde çarptı ve adamların

psini dev bir süpürge gibi yalayıp süpürdü. Soğuk köpüklerin arasından san başları yükseldi, eller bir şeyi tutmaya çalışıp ırpındılar. Austin bir an Sebastian'm soluk ablak yüzünü suyun yüzeyinde görür gibi oldu. Sonra o da, Emil ve arkadaşları gibi sürüklenip gitti.

Bir nceki deneyimlerinde Austin ile Zavala su geçirmez kontrol ka-

I

bininde yüksekte ve kuru halde kalmışlardı. Oysa şimdi o durumun tersine, kırık camlarından ve delik deşik olmuş tabanından sular odaya giriyor, Austin ile Zavala'yı sıkıca tuttukları konsolun ayağından kapıp g- I trmeye didiniyor gibiydi. İki adam tüm güçleriyle sulara direndiler. Artık gleri kalmayınca birkaç saniye içinde oradan koparılıp sularla gideceklerini biliyorlardı.

Tam gleri bitmeye başlarken dalganın ana gücü kendini bitirdi ve sular çekilmeye başladı.

Adamlar titreyen bacakları üzerinde doğruldular. Kabinin kırık cam aralarından aşağıya baktılar.

Zavala ayaklarının altından akan suyu gözlerken esmer yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Böyle bir gelgit dalgasının tünele geleceğini sen rereden biliyordun, emektar arkadaş Kurt?" diye sordu.

"Ben, tüneller sisteminin öteki bölümündeki bazı savak kapaklarını bilgisayarlı komutayı kullanarak açıp kapadım ve ceplerde biriken suyu buraya doğru akıttım."

Zavala gülümseyerek konuştu. "Umarım, Emil Fauchard ile uşaklarının tümü süpürülüp cehenneme gitmişlerdir."

Austin, "Benim tahminime göre, onlar şu anda bir sifonla temizlenir gibi bol bol suyun içinde akıp buzul glne doğru gitmekte."

Bir mucize olarak uydu kontrol odasındaki bilgisayar ile ekranı çok güvenlikli bir yere yerleştirilmiş ve onca ateşe karşın hiçbir zarar görmemişti. Genç adam şimdi birkaç komuta düğmesine daha basıyordu.

Bir süre sonra tünelde akan su hızlı akan dar bir akarsu düzeyine indi. Islak giysiler içindeki iki adam da titriyorlardı. Bir an önce tünelden çıkıp sıcak bir yere sığınmaları gerekiyordu. Tanrı'ya şükürler olsun, bu kez merdivenlerden inerlerken onları durdurmaya çalışan kimse olmadı.

Tünelde nereye gittiklerine ilişkin hiçbir fikirleri bulunmadan yürüdüler, yürüdüler. Soğuktan dişleri takırdamaya başlamıştı. El fenerinin pili zayıflıyordu. Başka seçenekleri olmadığı için yine de fenerin ölgünleşen ışığından yararlanmaya çalıştılar. Tam umutları sona ermeye başladığı sırada, önlerinde irice bir cismin kütlesini gördüler.

Zavala neşeyle bağırırdı. "Fifi!"

Dalgalar Citroen arabayı sürükleyip tünelin duvarına dayanmıştı. Çamurlarla kaplı boyası araba duvarlara sürttüğü için birkaç yerinden daha sıyrılıp kazınmıştı. Austin arabanın kapısını açtı. Bilgisayar yazıcısından aldığı kroki suların içinde yüzüyordu. Kontak anahtarı da yerindeydi. Genç adam arabayı çalıştırmak istedi; oysa motor tık bile demedi.

Zavala kaputu açıp bir hayli oyalandıktan sonra Austin'den bir kez daha denemesini istedi.

Bu kez motor çalışmaya başladı. Arabaya binen Zavala, "Su akü kablosunu gevşetmiş," dedi.

Tüneller labirentinde arabayla yarım saat ilerledikten sonra nerede olduklarını kestirebildiler. Ve sonra dışarı çıkabilmek için bir on dakika daha ilerlemeleri gerekti. İleride gün ışığını gördükleri anda araba buhar bulutlarının üzerinde gidiyor gibiydi. Sonra dağdan dışarı çıktılar.

Zavala sordu. "Bundan sonra hedef ne olacak?"

Genç adam hiç düşünmeden yanıtladı. "Hedef, Fauchardların şatosu!..."

40

Skye küçük bir çocukken babası onu Nötre Dame Katedrali'ne götürdüğünde kız orada ilk kez su oluklarını süsleyen ağzı açık çirkin insan başlarını görmüştü. Duvarlardan aşağı sarkan bu korkunç hilkat garibeleri kızın en berbat karabasanlarından biri olmuştu. Babası onların yağmur olduğundan başka bir şey olmadığını açıkladığında Skye'm korkuları yatışmıştı. Genç kadın, öylesine yetenekli heykeltıraşların güzel şeylerle niçin meşgul olmadıklarını ve onun çocukluk korkularına sebep olduklarını merak eder dururdu.

Şimdi gözlerini kırıştıtarak açarken, ona huzurunu kaçırın hilkat garibesı karabasanları geriye dönmüş gibiydi. Daha da kötüsü genç kadın kendi kendisiyle konuşmaya başlamıştı.

Birkaç santim ötesinden acımasız bir ağız, "Hoş geldiniz, bayan. Sizi özlemiştik," dedi.

Bu surat, Fauchardların şatosundaki özel ordunun başı olan Marcel'e aitti. Adam bir kez konuştu.

"On beş dakika sonra buraya döneceğim. Beni bekletme, hazır ol."

Genç kadın gözlerini yumarken bedenini bir kusma dalgası kapladı. Gözlerini açtığında çirkin adam gitmişti.

Skye çevresine bakındı. Fauchardların kostümlü partisindeki kedi kıyafetini giyindiği odada bulunduğunu gördü. Sonra Paris'teki evine doğru yürüyüşünü anımsadı. Belleğinde daha da derinlere dalıp, kentte yolunu kaybetmiş Amerikalı çifti, onların arkasına yaklaşışlarını ve sonra karanlıklara gömülüşünü anımsadı.

Tanrı'm! Onu, binleri kaçırmıştı.

Yatakta doğruldu. Bacaklarını yatağın yanından yere doğru uzattı. Ağzında kötü bir tat vardı. Bu, belki de onu bayıltmak için damarlarına verilen kimyasal maddenin artıkları yüzündendi. Derin bir soluk alıp ayağa kalktı. Ve oda çevresinde dönmeye başladı. Tuvaletle koştı ve lavaboya kustı.

Aynadaki yansımasına baktı. Yüzünü güçlükle anımsayabildi. Yüzü hayalet gibi bembeyazdı, saçları da dağılmıştı. Ağzını suyla çalkalayınca kendini daha iyiymiş gibi duyumsadı. Yüzüne avuçlar dolusu soğuk su çarptı. Parmaklarıyla saçlarını tarar gibi yaptı. Giysisindeki kırıışıkları olabildiğince düzeltmeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra Marcel kapıyı vurmada açtığında hazırıldı. Adam eliyle kendisini izlemesini işaret etti. Halı kaplı uzun koridorlarda yürüdüler. Sonunda duvarlarında portreler asılı galeriye vardılar. Genç kadın duvarlarda Jules Fauchard'ın resmini aradı. Oysa, resim yerinde değildi. Yeri boş kalmıştı. Daha sonra Bayan Fauchard'ın bürosuna vardıklarında Marcel tuhaf şekilde Skye'a gülümsedi ve kapıyı tıklatarak açtı. Genç kadını içeri itti. Skye odada yalnız olmadığını gördü. Bayan Fauchard'ın çalışma masasında sırtı kapıya dönük ve pencereden dışarıya bakan sarışın bir kadın oturuyordu. Kapının hafif sesle kapanışı üzerine kadın geriye dönüp Skye'a baktı.

Bu kadın kırk yaşlarında, pürüzsüz tenli ve büyük bir olasılıkla gözleri gri maviydi. Kırmızı dolgun dudaklarını aralayıp, "Günaydın, bayan. Buraya dönmenizi bekliyorduk. Buradan göz kamaştırıcı bir şekilde ayrıl- ıştımız," dedi.

Skye'ın başı döner gibi oldu. Hâlâ o lanet ilacın etkisinde olup olmadığını merak etti.

Çalışma masasının karşısındaki iskemleyi gösteren kadın, "Otur," dedi-

Skye bir robot gibi söyleneni yerine getirdi.

Kadın eğlenir gibi Skye'a bakarak sordu. "Ne var? Dikkatin dağılmış gibi görünüyorsun."

Dikkatinin dağılmasından daha çok, şaşkın gibiydi genç kadın. Çünkü bu ses Bayan Fauchard'ın sesine benziyordu. Ama onun yaşlılıktan ça- tallaşmış sesi değişmişti. Fakat sivri dilinden kim olduğu anlaşılıyordu. Skye'ın aklından çılgınca düşünceler geçti. Yoksa Racine'in bir kızı mı vardı? Bu kadın, belki de becerikli bir vantrilog idi.

Sonunda Skye kendine gelip konuşabilirdi.

"Bu, bir tür hile mi?"

"Hiçbir hile yok. Ne görüyorsan o var."

"Siz, Bayan Fauchard mısınız?" derken sözcükler genç kadının ağzından duraksayarak çıktı.

"Evet, aynen öyleyim, azizem," diyen kadın şeytanca gülümseyişle ekledi. "Yalnızca ben gencim ve sen yaşlısın şimdi."

Skye kuşkulandı. "Plastik cerrahının adını bana vermelisin," dedi.

Kadının gözlerinde bir an kıvılcımlar çakar gibi oldu. Koltuğunda ayağa kalkıp yumuşak hareketlerle masanın öteki kenarına geldi, genç kadının elini alıp kendi yanağına koydu.

"Hâlâ bunun bir cerrahın marifeti olduğunda ısrar et bakalım," dedi.

Eti ılık ve sıkıydı. İpek gibi teninde en ufak bir kırışık yoktu.

Skye, "Bu olanaksız," dedi.

Bayan Fauchard elini indirdi. Sırtını dikleştirip kurumla yerine doğru yürüdü. Uzun ve ince parmaklarının uçlarını birbirine dayadı. Böylece Skye, onun ellerinde de yaşlılığın izleri olmadığını gördü.

"Endişelenme," diyen kadın ekledi. "Çıldırımıyorsun. Bay Austin ile seni kostümlü partime davet eden kişi benim. Sanırım o da iyidir?"

"Bilmiyorum. Günlerdir onu görmedim. Nasıl olur da?" diye genç kadın çekinerek sordu.

"Nasıl olur da yüzü kırış kırış olan yaşlı bir koca karı böyle, genç güzel biri olabilir," diyen kadın gözlerinde hülyalı bir bakışla sözlerini sürdürdü. "Bu uzun, hem de çok uzun bir öykü. Eğer Jules o gün malum miğferiyle kaçmasaydı, bu kadar uzun sürmeyecekti," diyen kadın Ju- les'un adını tükürür gibi telaffuz etmişti.

"Anlamıyorum."

"Sen, antika silahlar uzmanısın. O miğfer hakkında bildiklerini söyle," dedi Bayan Fauchard.

"Çok eski bir obje. Beş yüz yıllık, belki daha da eski. Çeliği de pek nitelikli. Bir göktaşından elde edilmiş demirle yapılmış olabilir."

Bu sözleri dinlerken, Bayan Fauchard'ın kaşları yukarıya kalktı.

"Çok iyi. Miğfer bir yıldızın madeniyle yapılmıştı ve o madenin gücü savaşlarda birden çok Fauchard'ın yaşamını korudu. Yüzyıllar boyunca tekrar tekrar ergitilmiş ve ailemizin liderlerine gerçek Fauchardlara kuşaktan kuşağa intikal etmişti. Miğfer hak olarak bana aitti, erkek kardeşim Fauchard'a değil," dedi.

Bu sözlerin tam olarak algılanması saniyeleri sürdü. Ama algılandı. Skye sordu. "Jules sizin erkek kardeşiniz miydi?"

"Evet öyleydi. O benden bir yaş küçüktü."

Skye aklında bir hesaplama yapmaya çalıştı. Düşünceler beyninde anaför yapar gibiydi. "Bu da sizi..." diyebildi.

"Bir kadına yaşını asla sorma," diyen Bayan Fauchard isteksiz bir gü- "mseyişle ekledi. "Ama seni o dertten kurtarayım. Ben yüz yaş çizgisini geçmiş bulunuyorum."

Genç kadın başını inanamazmış gibi iki yana sallayarak karşı çıktı. "İnanmıyorum."

"Şüpheli davranışların beni incitiyor," diyen Bayan Fauchard'ın yüz ifadesi sözlerini doğrular gibiydi. "Ayrıntıları ister misin?" diye sordu.

Skye bilimsel merak ve tiksinti arasında bocalıyordu. "Ben sizin çevirdiğiniz numaraları yakından bilen Cavendish'in başına neler geldiğini gördüm," diye yanıtladı.

"Bay Cavendish geveze bir salaktı. Oysa, sen sözlerinle kendini yüceltiyorsun, azizem. Benim kadar yaşlandığında işleri başka bir açıdan görmeyi öğreneceksin. Sen, ölü olarak benim işime yaramazsın. Canlı yemler daha etkili olurlar." "Yem mi? Ne için?"

"Ne için değil, kimin için? Elbette Kurt Austin için bir yemsin."

Sabah güneş doğarken çalışmaya başlayan işçiler akşama doğru saat beşi birkaç dakika geçerken işi paydos ediyorlardı. Adamlar kabaca düzenlenmiş yatakhanelerine giderken bir dizi kamyon da yeni toplanmış üzüm salkımlarıyla yüklü olarak şatonun elektrikli tellerle berkitilmiş bahçe kapısına doğru yol almaktaydı. Hayatından bezmiş bir koruma, kamyon dizisine bahçe kapısından içeri girmesi için "Geç!" işareti yaptı. Ve kamyonlar üzümlerin boşaltılıp ezilme, fermentasyon ve şişeleme işlemlerinin yapıldığı binaya yönelmek için bahçe kapısından içeri girdiler.

Son kamyonun hızı, bu binanın yakınında ağırlaşınca iki kişi, bir kamyonun kasasından atlayıp yakındaki koruluğa doğru koştu. Görülmedikleri için memnun olan Austin ile Zavala giysilerindeki toz toprağı elleriyle silkeleyip parmak ve yüzlerindeki ezilen üzümlerin lekesini çıkarmaya çalıştılar ama bu uğraşları lekeleri daha da beter hale soktu.

Zavala bir ağız dolusu ıslak toprağı tükürürken, "Son kez Trout ile konuştuğumda onun çılgınca tasarlanmış projelerinden birinin içinde bulmuştum kendimi. Şimdi ise, Mavi Adamlar Grubu'nun mor uyarlaması gibi olduk," dedi.

Austin saçına karışmış otları ayıklarken iş arkadaşına, "Dâhiyane bir buluş olduğunu kabul et. Yoksa kim kendini bir salkım üzüm kılığına sokar?"

Trout'un planı çok basitti. Trout ve karısı Gamay, Fauchardların üzüm bağlarında bir tur daha atmışlardı. Bu kez Austin ile Zavala onların arabasının arka koltuğuna sinip gizlenmişlerdi. Troutlar arabayı durdurup orayı ilk ziyaretlerinde tanıştıkları işçilerin sorumlusu Marchand'a merhaba demek için arabadan inmişlerdi. Onlar orada adamlar gevezelik ederlerken bir kamyon Troutların arabasının önüne park etmiş ve iki adam, kamyon üzümle dolana dek beklemişti. Sonunda arabalarından süzülüp kamyonun arkasına tırmanmış, üzüm salkımlarının arasına gömülerek gizlenmişlerdi.

Buradaki koyu yeşil renkli koruluk ünlü yazar Tolkien'in romanındaki benzeriydi. Austin şu anda yanında, büyücü Gandalf ın imreneceğı bir aygıt taşımaktaydı. Minyatür Küresel Mevki Bulma Sistemi (kısaca, MKMBS) adlı bu aygıt onları şatonun birkaç metre yakınına kadar götürebilecekti. Gidişlerinin ilk aşamasında küçük bir pusulayı kullanarak korudan çıkıp şato yönünde yola koyuldular.

Koruluk, böğürtlen ve diğer çalılarla öylesine sıkışmış ve insanın ayaklarına dolanır hale gelmişti ki, sanki Fauchardların her nasılsa şatodan dışarı sızıp antika evlerinin çevresini saran bitki örtüsüne de bulaşır gibi olmuştu. Güneş gökte alçalırken koruluk da karanlıklaşırmaktaydı. Alacakaranlıkta orada dolaşırken iki adam bitki köklerine takılıp tökezliyor; bitkilerin iğne gibi sivri dikenleri giysilerine takılıyordu. Sonunda koruluktan çıkıp toprak kaplı bir patikada yürümeye başladılar. Austin sık sık yer bulucu MKMBS aygıtına başvurdu. Fauchardların şatosunun taretleri görüldüğünde yön bulma aygıtının yararı anlaşıldı.

İki adam koruluğun kenarına sinip kale hendeği boyunca devriye gezen tek korumayı gözetlediler. Bu nöbetçi şatonun onlara göre uzaktaki duvarının köşesini dönerken genç adam saatini ayarladı.

Zavala, "Şanslıyız. Çünkü tek nöbetçi var burada," dedi.

Austin bu söze karşı çıktı. "Bundan pek hoşlanmadım ben. Fauchard ailesini pek iyi tanımıyorum, ama kendi güvenliklerini bu denli gevşetmeyeceklerine inanıyorum."

Daha da kuşku verici olanı, asma köprünün indirilmiş ve şato girişindeki demir parmaklığın kaldırılmış olmasıydı. Dairesel giriş yolunun ortasındaki havuzda bulunan savaş temalı tuhaf heykelli çeşme, müzik sesi çıkarır gibi damlıyordu. Genç adamın bu kez gelişinde karşılaştığı sakin ortam, geçen seferki Rolls-Royce arabayı kale hendeğine savurduğu ortamla taban tabana zıttı.

Zavala, "Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet. Her şey tamam da, yalnızca büyük kalıp peynir eksik bu tuzakta."

"Peki, seçeneklerimiz neler?"

"Onlar çok sınırlı. Ya arkamızı döner, buradan çeker gideriz ya da ilerler, kötü insanların bir adım önünde oluruz."

"Ben artık üzüm yiyemeyecek kadar doydum," diyen Zavala ekledi. "İkinci seçeneği yeğlerim. Oysa sen şatodan çıkış taktiği hakkında bir şey söylemedin."

Austin arkadaşının omzuna hafifçe tokat attı ve şöyle yanıtladı. "Daha buraya yeni geldik. Fauchardların şatosunda heyecanlı bir tur atmak üzereyiz. Ve sen, buradan hemen gitmek istiyorsun."

"Senin kadar ateşli olmadığım için üzgünüm, Kurt. Rolls-Royce arabayla kale hendeğine düşmektense buradan daha saygın bir şekilde ayrılmayı düşünüyorum."

O tatsız olayı anımsayan Austin yüzünü buruşturdu. "Tamam. İşte planım: Biz Emil'e karşı Skye'i isteyeceğiz."

"Fena taktik değil," diyen Zavala ekledi. "Yalnız bir pürüz var: Sen, Emil'i tüneldeki sularla göle göndermiş bulunuyorsun."

"Oysa, Bayan Fauchard bunu bilmiyor henüz. Öğrendiğinde biz buradan gitmiş olacağız."

Dudaklarını büzen Zavala, "Yaşlı bir kadını böyle kandıracağın için utan! Yine de bu taktikten hoşlandım. Oysa, kadın bu yemi yutmazsa ne yapacağız? Jandarmaları mı çağıracağız buraya?"

"Bu iş keşke o denli kolay olsa, emektar arkadaş. Şunu gözünün önünde canlandır. Polisler kapıyı çalıyor ve Fauchardlar, 'İstediğiniz her yeri arayın,' diyorlar. Ben, o mezarlarda bulundum. İstersen orada bir orduyu gizleyebilirsin. Skye'ı orada bulmak haftalarca sürecek bir iş olabilir."

"Ve zaman bizden yana değil."

Austin'in gözlerinde düşünceli bir bakış görüldü. Saatine bakarak, "Bu durumda bir saat, yüzyıllar değerinde," dedi.

"Bu cümle de senin felsefe kitaplarından birinden mi?" diye sordu vala.

Genç adam bir felsefe meraklısıydı. Washington kentinin Potomac Nehri kıyısındaki evinde kitap raflarından biri büyük felsefecilerin kitaplarıyla doluydu. Arkadaşını şöyle yanıtladı. "Hayır. Bunu bana İskoç kimyager MacLean'in söyledi."

Nöbetçi şatonun duvarının öbür köşesinde görününce Austin yine saatine baktı. Devriyenin şato çevresindeki turu on altı dakika sürmüştü.

Şato nöbetçisi yeni bir devriye turuna başlarken Austin arkadaşına işaret etti. Açık alanı koşarak geçip hendek boyunca ilerlediler ve asma köprüye vardılar. Yine koşarak köprü ve kapıyı geçip avluya girdiler. Kara giysileriyle duvarların dibinden yürürlerken neredeyse görünmez adam gibiydiler. Şatonun birinci katının camlarında ışıklar vardı. Oysa burada nöbet tutan kimse bulunmuyordu. Bu durum da Austin'in kuşkularını artırdı.

O ve Zavala surlara çıkan merdivenlere gelince, genç adamın kuşkuları doruğa ulaştı. Çünkü daha önce Skye ile birlikte buraya geldiklerinde merdivenlerdeki kapı kilitliydi. Ve şimdi kapı ardına kadar açıktı. Sanki surlara çıkılması ve taretlere varılması için davetiye çıkarılmış gibiydi. Genç adamın başka planları da vardı. Kaldırım taşı döşeli yolda öne geçip şatonun arkasına doğru

ilerlerken arkadaşına kılavuzluk etti. Orada kısa bir taş merdivenden inip üzeri demir bantla kaplı ahşap kapıya vardılar.

Genç adam bu kapıyı açmayı denedi. Ama kapı içeriden sürgülenmişti. Yanlarında taşıdıkları seyyar matkabı ve testereyi sırt çantasından çıkardı. Kapıda birkaç dakika içinde daire şekilli bir delik açtılar. Ortaya çıkan delikten elini uzatıp sürgüyü kaldıran genç adam kapıyı açtı. Dışarı sızan mezarların ağır kokusu arasında kapıdan geçip el fenerlerini yakarak kapıyı arkalarından kapadılar.

Birkaç kat merdivenlerden indiler. Ve Austin sahanlıkta kısa süre durakladı. Çünkü burada, Emil'in yazar Edgar Allan Poe'nun çeşitli öykülerinden canlandırdığı sahnelerin yer aldığı hücreler bulunuyordu. Örneğin, şu hücrede zavallı İngiliz Cavendish üstünde ustura biçimli sarkaç sarkarken bir tahta masa üzerine yatırılıp bağlanmıştı. Elbette şu anda o sahneden hiçbir iz bulunmamaktaydı.

Austin karanlık geçitlerde ilerlerken ona, denizcilere özgü yön bulma duygusu yardımcı oldu. Çok geçmeden insan kemikleriyle dolu rafların bulunduğu koridora ulaştılar. Bir kez daha buradaki kapı kilitli değildi. Austin kapıyı itip açtı ve kemerli sunak alanına ayak bastılar. Silah deposu uzak uçta yanan bir lamba dışında aydınlatılmamıştı.

Zavala yarı karanlıkta çevresindeki silahlara bakıp, "Burası sıcak ve rahat bir yer. Gotik ve ağır metal karışımı olan bu salonun dekoratörü kim acaba?" dedi.

"Marki de Sade için çalışan biri."

Kiliselerin koridorlarına benzeyen orta aralıkta yürüyüp Fauchardla- rın servetini oluşturan öldürücü silah ve zırhların arasından geçtiler. Atlı I şövalyelerin bulunduğu kesime vardıklarında ışıklar artar gibi oldu.

Ve sonunda Skye'ı gördüler.

Genç kadın kalın sağlam bir iskemleye oturtulmuştu. Yüzü atlı şövalyelere dönüktü. El ve kolları iplerle sıkıca bağlı, ağzı koli bandıyla sıkıca yapıştırılmıştı. İki yanındaki parlak zırhlı giysiler sanki onu saldırganlara karşı korumaya hazırlıklı gibiydiler.

Skye'in gözleri irileşti. Austin, ona yaklaştıkça artan biçimde "Hayır" ; der gibi hızla başını salladı. Genç adam tam bıçağına uzanıp Skye'in iplerini kesecekti ki, gözlerinin ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördü. Sağdaki zırh hareket ediyordu.

Daha etkili bir tepkiyi göstermek isterken yalnızca, "Oh, lanetler ol- , sun!" diyebildi genç adam.

Attığı adımlarla her yeri takırdayan giysi elindeki kılıcı kaldırıp antika bir robot gibi, Austin'e yaklaştı. Ve genç adam geriledi.

Zavala da gerilerken, "Şu anda yapacağımız şey için bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır. Keşke yanımıza bir de teneke kutu açacağımız alseydik." "Silah kullanmaya ne dersin?" "Çok gürültü çıkar."

Öteki zırh da canlanmış, şimdi yürüyordu. İki de umulmadık hızla yaklaşıyordu. Austin elindeki bıçağın onlar için ne kadar etkili olacağı- f nı düşündü. Skye ise, oturduğu yerde debelenmekteydi.

Austin bir salam gibi dilimlenmeyi istemedi. Başını öne eğdi ve yakınındaki zırha doğru öne eğilip rakibine hamle yaptı. Onun çarpışıyla zırh sendeledi, geriye doğru korkunç bir çatırdama çıkararak yuvarlandı. Zırhın içindeki kişi zayıf el hareketleriyle ayak ve kollarını kimildattı. Sonra hareketsizleşti.

Diğer zırh duraksıyordu. Zavala da, Austin'in saldırısını aynı etkililikle yinedi. Bu zırhlı da yakınındaki duvara çarpıp yere serildi.

Austin, Skye'ın iplerini çözerken, Zavala yerdeki zırhları gözetledi. Ve sonunda gururlu bir sesle, "Kendilerinden geçmiş bunlar. Ağırlıkları arttıkça yere düşüşleri daha gürültülü oluyor."

"Aynen topu elinde taşıyan oyuncuya vurup devirme hareketini yaptık ve başarılı olduk. Televizyon başında geçirdiğimiz onca saatler aslında pek de yararsız değillermiş," dedi Austin.

"Senin silahla çıkaracağımız gürültüden dolayı endişelendiğini sanmıştım. Bu tozlu şeyler yere ses jiriken hay!' gürültü çıkardılar."Austin n- yapalım der gibi omuzlarını silkti. Skye'ın ağzına yapıştırılan bandı dikkatle çekip söktü. Genç kadına yardım edip ayağa kaldırdı. Skye titreyen bacaklarıyla ayakta dururken kollarını Austin'e doladı ve ona en uzun, en sıcak öpüşlerini sundu. "Seni bir kez daha görebileceğimi beklemiyordum, Kurt," dedi genç kadın bu öpüşmelerinin sonunda.

Yakındaki bir yerde pek yumuşak, ipeksi bir gülüş duyuldu. Sonra uzun boylu narin bir beden, yüzü ince tülle kapatılmış bir figür, silah deposuna ana kapıdan girdi. Zar gibi ince bir başka tülün sardığı bu beden mükemmel hatlara sahip olduğu üzerine vuran ışıktay görünüyordu.

"Çok çekici," diyen tüller içindeki kadın sordu. "Çok çekici. Ama, siz her gelişinizde bu kadar dramatik pozlarla davranmak zorunda mısınız?"

Marcel de kadının arkasından yürüyor ve elinde bir makineli tabanca tutuyordu. Soma salonun karanlık köşelerinden silahlı altı adam daha ortaya çıktı. Marcel uzanıp Austin ile Zavala'nın silahlarını aldı.

Austin silah deposundaki hareketsiz zırh giysilere bakarak konuştu. "Şu teneke yığınlarına bakılınca, burada dramatik durumda olan tek kişinin ben olmadığımı anlaşıyor."

"Sen, benim tiyatrodan hoşlandığımı bilirsin. Çünkü kostümlü parimde bulunmuştun." "Kostümlü parti mi?"

Kadın ağır ağır yüzündeki ve başındaki tülleri sıyırdı. Saçları, sanki altından bir ağ yumağı gibi omuzlarına döküldüler. Pek ağır hareketlerle kışkırtıcı gibi çok değerli bir armağan paketini açarcasına üzerindeki tülleri de çıkarıp yere halının üzerine düşürdü. Tütün altına kar beyazı renginde uzun bir elbise giyinmiş; ince beline üç kartal başı desenli altın bir ? ı.—er takmıştı. Austin, onun buz bakışlı gözlerine bakarken yıldıırımla

nlmış gibi oldu.

Czc.r.r. V.ry.r. hil—!lnr
şın, aklının mantıklı yanı durumu bütünöyle kabul edemiyordu.
Felsefe

i
Taşı formölünün yanlış kullanıldığında yaşı belli olmayan karabasanlara özgü yaratıklar meydana getirdiğine inanmak, böyle tanrıça gibi güzel ve şaşırtıcı bir güzelliğı yaratmasına inanmaktan daha kolaydı. Austin formölün insan yaşamını uzattığını varsaymış ama onu elli yıllık bir yaşlanmanın etkilerini yok edeceğini aklına bile getirmemişti, ı Sonunda yitirdiğı dilini bulmuş gibi konuşmaya başladı. "Dr. MacLe- an'ın çalışmalarının, herhangi bir insanın hayal edebileceğinden çok daha başarılı olduğunu görüyorum," dedi.

"MacLean'i çok fazla övme. O, yalnızca bir doğum sırasındaki ebe gibiydi. Oysa, içimde tutuşan formölün yapısı daha o adam doğmadan oluşturulmuştu."

F: 27

"Siz, birkaç gün önceye göre çok farklı görünüyorsunuz. Bu değişme ne kadar sürdü?"

"Yaşamı uzatan formül bir seferde alınacak ilaçlardan çok daha güçlüydü. Üç doz alımı gerektiriyordu. İlk iki dozu aldıktan sonra seninle görüşmüştüm. O sırada üçüncü dozu almak üzereydim."

"Neden bir zambağı parlatmak gereğini duydunuz?"

Racine duyarlı bir çiçekle benzersiz şekilde kıyaslanmaktan övünç duyarmış gibi yanıtladı. "Üçüncü doz, ilk ikisinin etkilerini sürekli hale getirdi. Tedavimin sona ermesinden bir saat kadar sonra, sonsuzluğa yani beni ebedi yaşama götürecek yolculuğa başlayacağım. Haydi yeter artık kimyadan konuştuğumuz. Neden beni şu yakışıklı arkadaşınla tanıştırmıyorsun? O, dışarı fırlayan gözlerini yerlerine koyamıyormuş gibi görünmekte."

Zavala daha önce buraya gelmemiş ve Bayan Fauchard'ı görmemişti. Şu anda yaşamında gördüğü en göz kamaştırıcı dişinin karşısında olduğunun farkındaydı. İspanyolcadaki birtakım hayranlık sözcüğünü sıralayan dudaklarının ucunda hafif bir gülümseme belirdi. Kendisine yöneltilmiş olan şu silahlar, fiziksel yönden mükemmel olan bir kadını değerlendirmesinde etkili olamazdı.

Austin, "İş arkadaşım Joe Zavala ve şu güzel taş yığınının sahibesi Bayan Racine Fauchard," diyerek onları birbirine tanıştırdı.

Kadın sordu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, çok farklı biriyle karşılaşmayı bekliyordum."

"Kuşkusuz Bay Austin beni sana bir çuval kemik olarak betimlemişti," diyen kadının gözleri parlıyordu.

"Hayır, hiç de öyle değil," diyen Zavala, Bayan Fauchard'ın bedenini ve çarpıcı yüz hatlarını içine sindirerek ekledi. "Arkadaşım bana, sizin çekici ve zeki bir kadın olduğunuzu söylemişti."

Bu yanıt da kadını memnun etmiş olacaktı ki, gülümseyerek yanıtladı. "NUMA belli ki hem yiğit hem de uzman kişileri seçiyor. Bu ikinizde de gördüğüm bir özellik. Bu nedenle sizin uzaktaki kadını kurtarmaya geleceğinizi biliyordum." Sonra adamların mor üzüm lekeli giysilerine bakarak sözlerini sürdürdü. "Eğer üzümlerimizden örnek almak istediyseniz, bir şişe şarabımızı satın alıp içinde banyo yapmanız yeterli olacaktı."

Austin, "Sizin şaraplarınız benim fiyat sınırlarımın çok ötesinde," diyerek yanıt verdi.

"Siz, gerçekten şatoya fark edilmeden gireceğinizi mi sandınız? Bizim gizli kameralarımız daha asma köprüden geçtiğiniz anda sizi

yakaladı. Marcel senin surlara tırmanıp içeriye gireceğini düşünmüştü. Oysa diğer yolu kullandınız."

"Merdivenlerdeki kapıyı kilitlemeden bırakmanız ne büyük incelikti."

"Belli ki sen yemi kapacak kadar açgözlüydün. Oysa, yeraltı mezarları yoluyla içeri girmeyi başarmayı hiç beklemiyorduk. Şatonun çok iyi korunduğunu biliyordun. Buraya gelmekle ne elde etmeyi umuyorsun?"

"Bayan arkadaşım ile birlikte buradan ayrılmayı umut etmiştim."

"Eh, bu romantik arayışın şimdilik suya düştü."

"Öyle görünüyor. Belki de romantizme ilginizle bizi sevindirecek bir ödül verecektiniz. İlk görüşmemizde bana bir gün ailenizle ilgili daha ayrıntılı bilgi vereceğinizi söylemiştiniz. İşte ben buradayım. Ben de, sizinle ilgili bildiğim bazı şeyleri anlatıp bilgi alışverişi yapmaktan pek memnun olacağım."

"Sen bu konuda benimle eşit durumda değilsin. Ama cesaretine hayranım," diyen kadın biraz durdu. Kollarını göğsünde çaprazlayıp yaşlı Madam Fauchard'ın da bir eliyle çenesini sıktı. Austin bu hareketi kadının yaptığını anımsadı. Ve kadın Marcel'e dönüp, "Adamla kadını buradan uzaklaştır," dedi.

Austin de Marcel'e dönüp, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi.

Onu korumak istercesine Skye'in önünde durdu. Marcel ve adamları silahlarının kabzalarıyla genç adama vurmak için harekete geçtiler, ama Bayan Fauchard onlara "Çekilin geri" der gibi bir işaret yaptı.

"Küstahlığın sınır tanımıyor, Bay Austin. Arkadaşlarını uzağa değil, senin görebileceğin yere götürecekler. Ben, seninle baş başa görüşmek istiyorum."

Kadın sözünü bitirince genç adama Skye'm kalktığı iskemleye oturmasını işaret etti. Parmaklarını şıklattı ve uşaklardan ikisi ona tahta benzeyen madeni ağır bir koltuk getirdiler. Kadın koltuğa oturunca Marcel'e Fransızca talimat verdi. Mermi kafalı ve yardakçıları, Zavala ile Skye'ı silah deposunda görünür ama uzak bir yere götürdüler.

Ve kadın yine konuştu. "Şimdi burada yalnızca ikimiz varız. Herhangi bir hayale kapılma, Bay Austin. Aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, adamlarım hemen iki arkadaşını öldürecekler."

"Hareket etmeye niyetim hiç yok. Bu serüvenin sonunun böyle erken gelmesi beni pek şaşırttı. Şu anda senin neden böyle tanrıçalar gibi giyindiğini anlamıyorum?"

"Şık giysilerden keyif aldığımı biliyorsun. Kıyafetimi beğendin mi?"

Austin kendini tutmak istemesine karşın, gözlerini Bayan Fauchard' dan alamıyordu. Racine bir yönü dışında balmumundan yapılmış mankenler gibi mükemmel bir bedene ve güzel yüz hatlarına sahipti. Yalnızca ruhsuz bakışları, şu salondaki çeliklerin soğukluğunu taşıyarak ışımtaydı.

"Seni, kesinlikle çok büyüleyici buluyorum, oysa..."

"Oysa, yüz kusur yaşındaki çok yaşlı bir kadını kendine eş göremiyorsun."

"Hayır, hiç de öyle değil. Ben genelde soğukkanlı bir katille düşüp kalkmıyorum."

Kadın düzgün biçimli kaşlarını kaldırarak, "Bay Austin, senin bana kur yapmanın tuhaf biçimi bu mu?" diye sordu.

"Durumum sana kur yapmaktan çok uzak."

"Pek yazık. Son yüzyıl içinde birçok sevgilim oldu. Ama sen çok çekici bir erkeksin," diyen kadın duraladı ve genç adamın yüzünü inceleyerek ekledi. "Tehlikelisin de. Bu da seni daha çekici yapıyor. Önce sen pazarlığımızın kendine ilişkin yanını söyle. Bildiklerini bana anlat."

"Sen ve ailenin Dr. MacLean'i, onun Felsefe Taşı diye adlandırdığı yaşam iksirini bulmak üzere görevlendirdiğini biliyorum. O işlemde siz yolunuzu engellemek isteyenleri öldürdünüz ve bir tür kırmızı gözlü mu- tasyona uğramış yabanıl yaratıklar oluşturdunuz."

"Çok inandırıcı bir özetleme yaptın. Ama olayın yalnızca dış kabuğunu kazıyıp soydun."

"Öyleyse benim için sen olayın tamamını kazı."

Kadın uzun yılları kapsayan belleğini canlandırmak için duraladı, biraz düşünüp konuşmaya başladı. "Benim ailemin izleri ta Santorini adasındaki büyük yanardağ patlamasından önce, orada kurulmuş olan Minos Uygarlığı'na kadar dayanmaktadır. Atalarım Minos Yılan Tanrıçası kültünün rahip ya da rahibeleriydi. Yılan klanı güçlüydü. Oysa, daha güçlü din adamları bizi o adadan çıkardılar. Ancak, birkaç hafta sonra yanardağ patlayınca ada yıkıma uğradı. Bizse, Kıbrıs'a yerleşip silah yapımı işine girişmiştik. Ailemin adı önce Yılan iken, (Spearr) ve sonra da Fauc- hard oldu."

"Yılan ve Mızrak'lardan mutasyona uğramış kişilere nasıl geldiniz?"

"O durum bizim silah işimizin mantıklı bir gelişmesinin sonucu oluştu. Bu yüzyılın başlarında Spear Endüstrisi süper askerleri oluşturmak üzere bir laboratuvar kurdu. Amerikan İç Savaşı döneminde, siper savaşlarının gelecekteki savaşları çıkmaza sokacağını anlamıştık. Çünkü, önce bir taraf sonra karşı taraf saldırıyor ve sonuçta pek küçük toprak kazançları elde ediliyordu. Ama otomatik silahlar geliştirilince durum değişti. Biz, otomatik silahlar karşısında bile korkusuzca savaşan Viking çılginla- <•' Mızrak.

rına benzer askerleri oluşturmak istedik. Üstelik bu askerlerin süper dayanıklılık ve hızı olacak; yaraları çabuk iyileşecekti. O formülü taşıyan ilacı birkaç gönüllü üzerinde denedik."

"Pierre Levant gibi mi?"

Kaşlarını çatan kadın, "O adı anımsamıyorum," dedi.

"Yüzbaşı Levant bir Fransız subayı idi. Araştırmalarınızda mutasyo- na uğramış zavallı yaratıklardan biri oldu."

"Evet, o adam nedense belli belirsiz şekilde bana aşına biri gibi geliyor şimdi. Anımsadığım kadarıyla yakışıklı, atak bir erkekti."

"Bu günlerde onu görseniz hiç tanıyamazdınız."

"Beni suçlamadan önce onların hepsinin süpermen olmayı hevesle isteyen gönüllüler olduklarını bilmeni isterim."

"Onlar süper ve insanüstü güçlere sahip olmanın yanı sıra görünüş ile davranışlarının pek berbat şekilde değişeceğini biliyorlar mıydı?"

"Hiçbirimiz onu bilmiyorduk. Bilim kaba ve acımasızdır da. Ama formül bir süre işe yaradı. Askerlere insanüstü güç ve hız verdi. Oysa sonra, onları gürültücü ve kontrolü güç yaratıklar haline soktu."

"Evet, yeni bedenleriyle sonsuza dek keyif sürecektir canavarlar olmuşlardı."

"O işlemde yaşamın uzatılması bir yan üründü. İşin daha da heyecan veren yanı, formülün tersine olayları da gerçekleştirerek yaşlanmayı sağ- lamasıydı. Eğer Jules Fauchard olmasaydı, formülün sonuçlarını saflaştırmayı başaracaktık."

"Bu durumda Jules'un vicdan sahibi biri olduğu ortaya çıkıyordu."

"Hayır, onun bir salak olduğu ortaya çıkıyordu," diyen kadın hiç gizlemediği şiddetli bir öfkeyle ekledi. "Jules keşiflerimizin insanlık için bir nimet olduğunu gördü. Ailede beni ve diğer yakınlarımızı

savaşı koşmada durdurup formülü kamuya açıklamaya inandırmaya çalıştı. Ben, tüm aileyi ona karşı kışkırttım. O da uçağıyla ülkeden kaçtı. Yanında ailemin savaşı başlatma etkinliklerine karıştığını ima eden belgeler vardı. Ve onları şantaj aracı olarak kullanmayı istiyordu. Eğer yolu kesilip vurularak uçağı yere düşürölmeseydi bunları yapacağını sanıyorum."

"Peki, o miğferi neden yanına almıştı?"

"O miğfer bir yetki belgesiydi. Ailenin bir liderinden yeni liderine intikal ediyordu. Oysa Jules eylemleriyle miğferi taşıma hakkını yitirmişti. Aslında miğferin bana geçmesi gerekirdi."

Austin oturduğu iskemlede geriye kaykılıp ellerini ensesinde kavuşturarak yanıtladı. "Böylece yanında ailenin savaşlarla ilintilerini gösteren belgelerle birlikte gittiğine göre, sizin araştırmalarınızı durduracak gücü kalmamıştı onun."

"Jules o günlerde araştırmaları zaten durdurmuştu. Formülün temel hesaplamalarını gösteren kayıtlarını yok edip onların sonucunu miğfere kazıtmıştı. Bu zekice, aşırı zekice bir düşünceydi. Biz, o iş üzerinde yeniden çalışmalara başladık. Formülün sim ortaya çıkacağı umuduyla mu- tasyona uğramış yaratıkları yaşıttık. Bu iş üzerinde yeni bilimsel çalışmalar başlattık. Binlerce olasılık ve şifre vardı. Çalışmalarımız savaşlar ve krizler yüzünden kesintilere uğradı. İkinci Dünya Savaşı sırasında sonuca yine pek yaklaşmıştık. Ama, bir laboratuvarımız müttefikler tarafından bombalandı. O olayla araştırmalarımızın sonuçları on yıllarca geriye gitti."

Austin kıs kıs gülererek konuştu. "Sizin başlamasını tüm gücünüzle teşvik ettiğiniz savaşların, araştırmalarınızı aksattığını söylüyorsunuz şimdi. Bunun çok tuhaf bir ikilem olduğu gözünüzden kaçmış olmamalı."

"Keşke öyle olmasaydı."

"Ve bu arada siz de yaşlandınız."

"Evet, giderek yaşlandım. Güzelliğimi yitirdim ve her yanı kırış kırış bir kocakarı oldum. Yine de direniyordum. Yavaş yaşlanma konusunda bazı ilerlemeler kaydediliyordu. Onlar olmasa şimdiye kadar ölmüş olur-
ive Cussler

em ana yaklaşıyordu. Bizse, işlem ana yaklaşıyordu. Bizse, işlem ana yaklaşıyordu. Bizse, işlemin sonuna c. /imi oluşturmaya çalışıyorduk, /imi oluşturmaya çalışıyorduk, /imi oluşturmaya çalışıyorduk. Ama kısıtlı i ei adamlarım, Kayıp Kent'teki ei

adamlarım, Kayıp Kent'teki eı adamlarım, Kayıp Kent'teki enzimi duy- de görünüyordu. Enzim üzerinde görünüyordu. Enzim üzerinde görünüyordu. Enzim üzerinde çalışan bir saa ile arkadaşlarını yirmi dört saa ile arkadaşlarını yirmi dört saa ile arkadaşlarını yirmi dört saat aralıksız izirttik. Bir denizaltı yaptırıp enzirttik. Bir denizaltı yaptırıp enzirttik. Bir denizaltı yaptırıp enzimi yerinde k."î deneme laboratuvarı kurduk."; deneme laboratuvarı kurduk."- deneme laboratuvarı kurduk." arı indeki bütün o bilim adamları indeki bütün o bilim adamları indeki bütün o bilim adamları neden öl-

ilk ilim adamlarından kurtulan ilk ilim adamlarından kurtulan ilk ilim adamlarından kurtulan ilk şirket derini Yıldız Savaşları Projesi üzerin; Yıldız Savaşları Projesi üzerin; Yıldız Savaşları Projesi üzerinde çalışan • gr ini araştırmakta. Biz yeni bir gr ini araştırmakta. Biz yeni bir grini araştırmakta. Biz yeni bir grup mutas- ıu ıştuk. Bilim adamlarımız bunu ıştuk. Bilim adamlarımız bunu ıştuk. Bilim adamlarımız bunu kamuoyu- arıdıtte bulundular, biz de onlarıdıtte bulundular, biz de onlarıJitte bulundular, biz de onları yok edip itirıml arının gerçekte işlerini bitirimi arının gerçekte işlerini bitirimi arının gerçekte işlerini bitirmemiş ol- düüiser tavırla konuşmasını sürdürdü. "Beni ia İkmda anlattıklarınız kulağıma [kında anlattıklarınız kulağıma İkmda anlattıklarınız kulağıma kuklaların

rı gibi geliyor." rı gibi geliyor." rı gibi geliyor."

Erie değil. Ben bir hata yapıp Eme değil. Ben bir hata yapıp Eme değil. Ben bir hata yapıp Emil'e işleri ntrk yanlış oldu bu. Yeniden kontrk yanlış oldu bu. Yeniden kontrk yanlış oldu bu. Yeniden kontrolü ele alnı. 3İr araştırma ekibi kurdurdum, air araştırma ekibi kurdurdum. bir araştırma ekibi kurdurdum. Onlar, iş- ; telafi ettiler." ; telafi ettiler." ; telafi ettiler."

ı Emil sorumlu muydu?" » Emil sorumlu muydu?" ı Emil sorumlu muydu?" srii Oğluma güvenemeyip miğferi Oğluma güvenemeyip miğferi Oğluma güvenemeyip miğferin önemini elei doldurmadan önce miğferi elet doldurmadan önce miğferi elei doldurmadan önce miğferi ele geçirme-

olmuş." olmuş." olmuş."

ive Cussler

ive Cussler

424 424

424

Kayıp Kent

"Büyük şansla Bayan Labelle miğferi oradan çıkardı ve şimdi miğfer benim elimde. Formüldeki eksik halkayı miğferin tepesindeki şifre tamamladı ve laboratuvarı kapattık. Böylece görüyorsun; biz de hatalar yapıyor ama onlardan ders alıyoruz. Oysa sen öyle yapmıyorsun. Bir kez buradan kaçabildin ancak felaketin için yine buraya döndün."

"Bu noktada olayın öyle gerçekleşeceğinden emin değilim."

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Sen şu son saatlerde oğlun Emil'den bir haber aldın mı?"

"Hayır! Nerede o?" diye soran kadının suratında ilk kez bir kuşkunun izleri göründü.

"Konuşmalarımıza devam edelim ve ben memnuniyetle onun yerini size söyleyeyim," dedi Austin.

"Ne söylüyorsun sen?"

"Buraya gelmeden önce o buzul gölündeydim. Emil şimdi korumam altında."

"Çok yazık!" diyen kadın başparmağıyla bir şeyi havaya fırlatır gibi hareket yaparak ekledi. "Onu öldürmemekle iyi etmemişsin!"

"Blöf yapıyorsunuz, Bayan Fauchard. Şu anda sizin öz oğlunuz hakkında konuşuyoruz."

"Bana aile sorumluluklarımı anımsatmana gerek yok," diyen kadın buz gibi sesle sözlerini sürdürdü. "Emil'e ya da onun gerizekâlı arkadaşı Sebastian'a neler olduğuyla zerre kadar ilgilenmiyorum. Emil zorla ve hileyle benim yerime geçmeyi istedi. Onu ben ortadan kaldıracaktım. Eğer onu öldürdüysen bana iyilik etmiş olacaksın."

Austin ortada büyük para olan poker oyununda eline yalnızca tek ikili gelen oyuncu gibi duyumsadı kendisini.

"Ana yılanların her zaman kendi yumurtalarının yediğini bilmem gerekirdi," dedi.

425

rına benzer askerleri oluşturmak istedik. Üstelik bu askerlerin süper dayanıklılık ve hızı olacak; yaraları çabuk iyileşecekti. O formülü taşıyan ilacı birkaç gönüllü üzerinde denedik."

"Pierre Levant gibi mi?"

Kaşlarını çatan kadın, "O adı anımsamıyorum," dedi.

"Yüzbaşı Levant bir Fransız subayı idi. Araştırmalarınızda mutasyo- na uğramış zavallı yaratıklardan biri oldu."

"Evet, o adam nedense belli belirsiz şekilde bana aşına biri gibi geliyor şimdi. Anımsadığım kadarıyla yakışıklı, atak bir erkekti."

"Bu günlerde onu görseniz hiç tanıyamazdınız."

"Beni suçlamadan önce onların hepsinin süpermen olmayı hevesle isteyen gönüllüler olduklarını bilmeni isterim."

"Onlar süper ve insanüstü güçlere sahip olmanın yanı sıra görünüş ile davranışlarının pek berbat şekilde değişeceğini biliyorlar mıydı?"

"Hiçbirimiz onu bilmiyorduk. Bilim kaba ve acımasızdır da. Ama formül bir süre işe yaradı. Askerlere insanüstü güç ve hız verdi. Oysa sonra, onları gürültücü ve kontrolü güç yaratıklar haline soktu."

"Evet, yeni bedenleriyle sonsuza dek keyif sürecek canavarlar olmuşlardı."

"O işlemde yaşamın uzatılması bir yan üründü. İşin daha da heyecan veren yanı, formülün tersine olayları da gerçekleştirerek yaşanmayı sağ- lamasıydı. Eğer Jules Fauchard olmasaydı, formülün sonuçlarını saflaştırmayı başaracaktık."

"Bu durumda Jules'un vicdan sahibi biri olduğu ortaya çıkıyordu."

"Hayır, onun bir salak olduğu ortaya çıkıyordu," diyen kadın hiç gizlemediği şiddetli bir öfkeyle ekledi. "Jules keşiflerimizin insanlık için bir nimet olduğunu gördü. Ailede beni ve diğer yakınlarımızı savaşa koşmada durdurup formülü kamuya açıklamaya inandırmaya çalıştı. Ben, tüm aileyi ona karşı kıskırttım. O da uçağıyla ülkeden kaçtı. Yanında ailemin savaşı başlatma etkinliklerine karıştığını ima eden belgeler vardı. Ve onları şantaj aracı olarak kullanmayı istiyordu. Eğer yolu kesilip vurularak uçağı yere düşürülmeseydi bunları yapacağını sanıyorum."

"Peki, o miğferi neden yanına almıştı?"

"O miğfer bir yetki belgesiydi. Ailenin bir liderinden yeni liderine intikal ediyordu. Oysa Jules eylemleriyle miğferi taşıma hakkını yitirmişti. Aslında miğferin bana geçmesi gerekirdi."

Austin oturduğu iskemlede geriye kaykılıp ellerini ensesinde kavuşturarak yanıtladı. "Böylece yanında ailenin savaşlarla ilintilerini gösteren belgelerle birlikte gittiğine göre, sizin araştırmalarınızı durduracak gücü kalmamıştı onun."

"Jules o günlerde araştırmaları zaten durdurmuştu. Formülün temel hesaplamalarını gösteren kayıtlarını yok edip onların sonucunu miğfere kazıtmıştı. Bu zekice, aşırı zekice bir düşüncedydi. Biz, o iş üzerinde yeniden çalışmalara başladık. Formülün sırrı ortaya çıkacağı umuduyla mu- tasyona uğramış yaratıkları yaşattık. Bu iş üzerinde yeni bilimsel çalışmalar başlattık. Binlerce olasılık ve

şifre vardı. Çalışmalarımız savaşlar ve krizler yüzünden kesintilere uğradı. İkinci Dünya Savaşı sırasında sonuca yine pek yaklaşmıştık. Ama, bir laboratuvarımız müttefikler tarafından bombalandı. O olayla araştırmalarımızın sonuçları on yıllarca geriye gitti."

Austin kıs kıs gülere gülerken konuştu. "Sizin başlamasını tüm gücünüzle teşvik ettiğiniz savaşların, araştırmalarınızı aksattığını söylüyorsunuz şimdi. Bunun çok tuhaf bir ikilem olduğu gözünüzden kaçmış olmamalı."

"Keşke öyle olmasaydı."

"Ve bu arada siz de yaşlandınız."

"Evet, giderek yaşlandım. Güzelliğimi yitirdim ve her yanı kırış kırış bir kocakarı oldum. Yine de direniyordum. Yavaş yaşlanma konusunda bazı ilerlemeler kaydediliyordu. Onlar olmasa şimdiye kadar ölmüş olur-

"Tuhaf sözcük oyunlarıyla bana hakaret edemezsin. Aile içi çatışmaların var olmasına karşın, ailemiz her yüzyıldan daha güçlenerek çıkmıştır."

"Ve bütün o işlemler boyunca yeni kan gölleri oluşturulmuş olmalı."

"Kana kim aldırış eder ki? O, dünyada en çok tüketilen bir maldır."

"Bazı kişiler bu konuyu tartışabilir."

"Kendini nasıl bir sorunun içine soktuğuna ilişkin hiçbir fikrin yok," diyen Bayan Fauchard küçümser tavırlarla sözlerine devam etti. "Bizi iyi tanıdığını sanıyorsun. Oysa sana görünen tabakaların altında başka tabakalarımız var bizim. Ailemizin kökenleri zamanın sisleri içinde gizlidir. Senin ataların çöplüklerde yiyecek artıklarını ararken, Spearler çakıl taşlarını sopalara bağlayıp yaptıkları silahları komşularının mallarıyla takas ettiler. Biz, ulusu olmayan çokuluslu insanlarız. Biz, Perslerle savaşırken Eski Yunanlılara ve sonra Perslere silah sattık. Romalı lejyonerler Avrupa'yı kasıp kavururken taşıdıkları silahlarda ailemizin arması vardı. Bir zamanlar çelik ile yaptığımız şeyi şimdi zaman denilen değerli öge ile gerçekleştireceğiz."

"Ve eğer siz, bir yüz ya da bin yıl daha yaşarsanız neler olacak?"

"Ne kadar uzun yaşadığımız değil, ama zamanımızda neler yaptığımız önemlidir. Neden bana katılmıyorsunuz, Bay Austin? Sizin yaratıcılığınıza ve yürekliliğinize hayranım. Belki burada sizin şu arkadaşlarınıza da bir yer bulabilirim. Düşünün şunu; ölümsüzlüğü! Sizin içinizde de derin bir yerde bu istek yatmaz mı?"

"Oğlunuz da bana aynı soruyu sordu."

"Ve?"

Soğuk bir gülümseme genç adamın yüzünden geçer gibi oldu. "Ben yalnızca senin, oğlun ve tüm arkadaşlarımla cehennemde buluşmanızı istiyorum."

"Demek ki oğlumu öldürdün!" diyen Bayan Fauchard sevinçle elini çırpıp konuştu. "Eline sağlık. Bay Austin. Umduğumu yapmışsın. Sana önerimi yaparken ciddi olmajgımı biliyor olmalısın. Yüz küsur yıl içinde öğrendiğim önemli bir şey var Vicdanı olan erkekler her zaman tehlikelidir. Pekiyi, sen ve arkadaşların buraya gelmekle benim yeni maskeli partimin birer üyesi olmak istediniz. Bu da olacak. Oğlumu ortadan kaldırışına karşılık olarak, ben efe seni hemen öldürmeyeceğim. Bu sabah güneş doğana kadar yaşamana izin vereceğim." Kadın elini giysisinin altına sokup kehribar renkli küçük bir şişe ortaya çıkardı. Onu, başının üzerine doğru kaldırıp ekledi. "İşte yaşam iksiri bu. Onu tat bir kez."

Bu anda Austin başka bir şeyi, o şişme kauçuk botta Dr. MacLean'in ölürken mırıldanarak söylediği son sözleri düşünüyor ve genç adamın gözleri yeni bir sezgiyle ışıldıyordu.

"Senin bu çılgınca oyunların asla işe yaramayacak, Bayan Fauchard," dedi çok sakın tavırlarla.

Racine, genç adama yiyecekmiş gibi bakarken güzel dudakları nefretle büzüldü. Ve üst üste sonları sıraladı. "Kim durduracak beni, kim? Sen mi? Sen, o çelimsiz zekânı, yüz küsur yılda alınmış onca derslere karşı kullanmaya cesaret edebilecek misin?"

Kadın küçük şişenin tıpasını açtı ve içindeki ilacı son damlasına kadar içti. Yüzü sanki daha bir cınlılık kazanırmış gibi oldu. Austin bir mucizeye tanıklık edermiş gibi şişkinlik içinde kadına baktı. Ama, hemen kendisini bu ruhsal durumdan kurtarmayı bildi.

Racine, genç adamın saatindeki zamanlama pimine bastığını görerek, konuştu. "Eğer önerimi kabul edersen o zaman ölçeri fırlatıp bir kenara atabilirsin!" Sonra alay eder gibi tavırlarla ekledi. "Çünkü benim dünyamda zamanın bir anlamı bulunmamaktadır."

Başını Austin'e doğru küstahça dikerek baktı. Sonra, bir el işaretiyle Marcel'i yanına çağırdı. Diğer koruma ve tutuklularla birlikte yeraltı mezarlarına açılan kapıya doğru yürüdüler.

Kalın ahşap kapı çarpılıp açılınca Austin ve diğerleri merdivenleri inmeye hazırlanırken, genç adamın beyininde Müze Müdürü Fransız pilotu Grosset'in şu sözleri bir kez daha yankılandı:

Fauchardların bir gemişı olduğu söyleniyor.

Sonra saatine bakıp, çoğu kez aynı insanlar olan salaklara ve serüvenci tiplere göz kulaklık eden yüce Tanrı'ya dua etti. Ne türden olursa olsun, şansın bir çeşidiyle şeytanca afet kimliğindeki bu ailenin geleceği ortadan kalkabilirdi.

42

Racine silah deposundan çıkar çıkamaz merdiven sahanlığında duvardaki yerinde yanmakta olan bir meşaleyi aldı. Yeniden ele geçirdiği gençliğinin kendisine sağladığı özgürlüğün sevinciyle keklik gibi sekerek yeraltı mezarlarına ulaşan basamakları inmeye başladı. Onun okul ocuklarınınmkî- ne benzeyen hevesli tavırları, su sızan duvarları ile rktc olan çevresiyle büyük tezat oluşturuyordu.

Bayan Fauchard'ın arkasında Skye, onun arkasında Austin ile bir koruma, onların arkalarında da Zavala ile bir başka koruma dizi halinde basamakları inmekteydi. Bu grubun en arkasında bir koyun sürüsüne göz kulak olan oban gibi dikkatli bakışlarla ndekileri izleyen Marcel bulunuyordu. Kafîle önce insan kemikleri deposunu, sonra işkence hücrelerini geçerek bu kez daha da derindeki mezarlara inen merdivenlere vardı. Burada hava giderek ağırlaşıyor, solunması iyice g bir hale geliyordu.

Sonunda varil biçimindeki yarı silindirik tavanları bulunan yüz metre kadar uzunluktaki bir koridora ulaştılar. Bu koridorun ucunda taştan yapılmış iki kanatlı sürme bir kapı vardı. İki koruma kapının kanatlarını yanlara çekerek açtılar. Kapılar sanki iyi yağlanmış gibi kolayca açılırken hiç ses çıkarmadı. Kafîle burada koridor boyunca yürürken Austin önlerinde bulunan seçenekleri değerlendirdi. Sonunda geçerli hiçbir seçenekleri bulunmadığına karar verdi. Yalnızca Troutlar buraya ağırıldığına gelmek üzere talimat almışlardı, o kadar.

Genç adam aşırı derecede çok şeyin gerçekleşebileceğini varsaydığı için kendi kendisini suçluyordu. Yanlış birtakım hesaplamalar yapmıştı. Racine erkek kardeşini öldürttüğü için belli ki acımasız bir kadındı. Ama Austin, onun öz oğlu için bu denli duyarsız kalacağını aklına bile getirmemişti. Genç adam önünde yürüyen Skye'a baktı. Genç kadın olaylara büyük dayanıklılık gösteriyor, saçlarına dolanan ve orada uzun süre kalmaya niyetliymiş gibi görünen örümcek ağlarını çekip temizlemeye çalışıyordu. Austin kendi yanlış hesaplamalarının bedelini Skye'ın ödememesi için Tanrı'ya dua etti.

Bu koridor da iki yana açılan çift kanatlı taştan yapılmış bir başka kapıyla sona erdi. Ve Racine kendisine açılan bu kapıdan içeri girdi. Elindeki meşaleyi salladı. Yanan meşalenin alevleri titreşti ve çatırtılı sesler çıkardılar. Meşale altmış santim genişliğindeki bir aralığı aydınlattı. Belli ki bu aralık boş bir alana açılıyordu.

Racine, "Ben buraya Özlemler Köprüsü adını verdim," derken sesi taş duvarlarda tekrar tekrar yankılandı. "Burası, Venedik'ten bile daha eskidir. Dinleyin, burada duraklamamak daha doğru olur," dedi kadın. Çünkü aralıktan şiddetli bir rüzgâr esiyor ve kadının keten gibi yumuşak uzun saçlarını havalandırıp karmakarışık hale getiriyordu.

Kadın aralıktan alışkın adımlarla hızla geçti.

Skye burada durakladı. Austin, onun elinden tuttu. Birlikte aralığı hızla geçip Racine'in alevleri titreşen meşalesine yaklaştılar. Rüzgâr onların giysilerini de sallandırıyordu. Burada mesafe on metre kadardı.

Zavala doğuştan atletik yapılı biriydi. Yüksek okulda yaptığı atletizm yarışmalarında dereceler elde etmişti. Aralıktan ip cambazı gibi kendine güvenen adımlarla geçti. Oysa Marcel ile adamları burada duraksamalı adımlar attılar ve görevin bu bölümünü pek de sevmedikleri ortaya çıktı.

Korumalar aralığın sonundaki kalın tahta kapıyı açtılar ve sonunda yeraltı mezarının açıklık alanına vardılar. Burada hava kuru ve ağır çam kokuluydu. Racine iki sütun arasındaki alçak bir duvara doğru yürüdü ve ötekilere kendisini izlemeleri için işaret etti.

Bu alandaki yürüyüş yolu aslında bir amfiteyatronun üst sıralarının arkasında yer alıyordu. Bir sıra yanan meşale ile aydınlatılan ve ortadaki arenaya doğru alçalan üç oturma sırası daha vardı. Bu sıralardaki taş koltuklar yüzlerce sessiz seyirci tarafından doldurulmuştu.

Austin bir kemerin altından geniş ve açık arena alanına bakarak konuştu. "Sürprizler yapmaktan hiç vazgeçmiyorsunuz. Bayan Fauchard."

"Pek az yabancı Fauchardların en kutsal alanı olan bu özel yeri görebilmiştir," diye yanıtladı kadın.

Skye'm korkuları şimdi bilimsel merakı yüzünden geçer gibi olmuştu. Gözlemci bakışlarla bakarak, "Burası Roma'daki ünlü Coliseum'un tam bir benzeri. Sütunlar, kemerler, sıralar her şey, o binanın ölçüleri dışında aynı," dedi.

Racine, "Bunda şaşılacak şey yok. Coliseum'un bu küçük benzeri, burada ülkesini çok özleyen bir Romalı tarafından yapılmıştır. Atalarım kendilerine bir şato inşa etmek için yer arıyorlardı. Bir zamanlar gladyatörlerin kanlarını döktükleri bu yeri buldular. Yakınında evleri yapan atalarım burada da bazı değişiklikleri gerçekleştirdi. Burayı iyi havalandıracak bir sistemi gerçekleştirdiler. Oysa diğer taraftan bu yer aynen bulunduğu ilk günkü gibi kaldı.

Beyaz giysiler içinde birtakım hayalet gibi figürler arenaya girmeye başlamıştı. Grupta eşit sayıda kadın ve erkeklere bölünen yaklaşık iki düzine insan vardı. Beyaz saç ve kısık gözleriyle sessiz mumyalardan yalnızca yaş olarak on yıllar farkını taşırmış gibiydiler. Arenaya girişlerinde Bayan Fauchard'm elini öpüyor ve ortadaki mermer masanın çevresinde daire biçiminde diziliyorlardı.

Racine, genç adama, "Sen zaten bu kişileri tanıyorsun. Daha önceki kostümlü partide onlarla tanışmıştın. Hepsi eski silah tacirlerinin torunlarıdır," dedi.

Austin, "Onlar kostümlü baloda çok daha şıktılar," diyerek yanıtladı.

"Zamanın verdiği hasarlar kimseye acıma göstermez. Ancak onlar benimle birlikte dünyayı yönetecek seçkin kişilerdir. Marcel bizim özel ordumuzun sorumlusudur."

Genç adam yüksek sesli kahkahalarla güldü. Ürkümüş suratlar ona doğru döndüler. Ve Austin sordu. "Bu çılgınlık da neyin nesi oluyor? Niyetiniz dünyaya egemen olmak mı?"

Racine, genç adama öfkeli bir Medusa gibi bakarak yanıtladı. "Olayı pek komik mi buluyorsun?"

"Dünyanın yönetimini ele almayı düşünen ilk megalomanyak sen değilsin. Cengiz Han ve Hitler de bu konuda senden önce hareket ettiler. Onların elde ettikleri tek başarı da, pek çok insanın kanının dökülmesi oldu. Başka hiçbir şey değil."

Racine kendini biraz toparlamış tavırla önerdi. "Ama onlar, ölümsüz olsalardı bugün dünyanın nasıl bir yer olacağını düşün."

"Pek çok kişinin yaşamak istemeyeceği bir yer olurdu."

"Yanılıyorsun. Dostoyevsky insanların her zaman saygı duyacakları yeni bir kişi bulmak için çaba harcadığını söylerken haklıydı. Biz dünyayı okyanuslarının kokuşmuş bataklıklara dönüşmesinden kurtarmış kişiler olarak iyi karşılanacağız. Elbette

NUMA'daki bazı kişiler okyanusun tabanından çevreye kanser gibi yayılan belayı biliyorlar."

"Gorgon yosununu mu?"

"Öyle mi adlandırıyorlar onu? Çok renkli ve uygun bir ad olmuş."

"O salgın pek bilinen bir şey değil. Sen nereden duydun?"

"Zavallı bir adamsın sen, Austin! O salgını ben yarattım. Uzun yaşam bana yalnızca istediğim gücü vermedi. Bilim adamlarım onun yan ürünü olarak mutasyona uğrayan yosunu da keşfettiler. Bulgularını bana getirdiklerinde o yosunun benim planım için mükemmel bir araç olacağını anladım. O korkunç yosun için Kayıp Kent'i bir üretim alanı haline getirdim."

Austin bu pis zekânın karmaşık işlemlerine hayran olmaktan kendini alamıyordu. Bu kadın herkesten bir adım öndeydi.

"Bu nedenle mi Wood Hole Araştırma Enstitüsü'nün keşif gezisini durdurmak istedin?"

"Elbette. O salakların planlarımı bozmasına izin veremezdim."

"Sen, kaos içindeki bir dünyanın imparatoriçesi olmak istiyorsun."

"Olabilir. Ülkeler iflas edince, insanlar açlık çekmeye başlayınca, siyasal anarşi oluşunca ve liderler yetersiz kalınca, ben de bu belayı dünyadan def etmek için ortaya çıkacağım."

"Yosunu öldürüp yok edeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Seni ve arkadaşlarını kolayca öldürebileceğim gibi. Burada yaratılmış olan 'ölümü engellenmiş' kişilere ölümlüler saygı gösterecektir. Şu insanlar ülkelerine gidecek ve yavaş yavaş gücü ele geçireceklerdir. Akıl ve deneyim yönünden diğer kişilere göre üstünlük taşıyacak ve maymun iştahlı insanların saygısını kazanacağız."

Bu sözleri söyleyen kadının bakışlarında çılgınların parıltılı özlemleri vardı.

"Sonsuza dek yaşayan demagoglardan mı söz ediyorsun sen? Bu pek iştah açıcı bir şey değil."

"Sen ve arkadaşların için öyle. Ama neşelen. Sizin biraz değişmiş durumda yaşamınızı sürdürmenize izin verebilirim. Bir ev hayvanı gibi belki de. Bir insanı sürekli homurdayan yaratık haline getirmek yalnızca birkaç gün süren ama pek dikkate değer bir işlemdir. Özellikle genç bayan arka- daşındaki değişikliği görüp de onu yeniden kollarına almayı isteyip istemeyeceğini seyretmek çok eğlenceli olur benim için."

"Ben olsam buna fazla bel bağlamazdım. Sizin mucize iksirinizin stoku çok az kalmış olabilir."

"Mümkün değil. Laboratuvarlarım ben gereksindikçe ilacı imal etmeyi sürdürecektir."

"Son zamanlarda o ada ile bağlantınız oldu mu?"

"Bağlantı kurmaya gerek bulunmuyor. Adamlarım ne yapacaklarını iyi bilirler."

"Artık adamınız kalmadı orada. Adadaki laboratuvarınız yok edildi. Ben adadayken o olaya tanık oldum."

"Sana inanmıyorum."

Austin gülümsedi. Oysa turkuvaz mavisi gözlerinde sert bir bakış vardı. "Mutasyona uğramış kişiler kafeslerinden kaçıp Albay Strega ve adamlarının işlerini bitirdi. Laboratuvarlarınız enkaz haline getirildi. Zaten orası bir işinize yaramayacaktır artık. Çünkü ada ile denizaltınız şu anda İngiliz Deniz Piyadeleri'nin elinde.Yıldız bilim adamınız MacLean öldü. Sizin kendi adamlarınız tarafından vuruldu adamcağız," dedi.

Racine bu haberlere inanmakta zorluk çekiyordu. "Her neyse. Komutam altındaki kaynaklarla diğer adalarda başka başka laboratuvarlar kurabilirim. Zaten her durumda MacLean ile diğer bilim adamları ortadan kaldırılacaktı. Formül bende. İlaç kolayca üretebilirim. Ben kazandım. Oysa, sen ve arkadaşların partiyi yitirdiniz," diye yanıt verdi.

Austin saatine bakıp kendine güvenini yeniden kazanırmış gibi konuştu. "Çok kötü, ütopyanın gerçekleştiğini göremeyeceksin."

"Zaman ilerledikçe sen de hayallere kapılmaya başlıyorsun. Biz senin randevuna gecikmene mi neden oluyoruz, Bay Austin?"

Genç adam şimdi yakut gibi koyu kırmızı renkte ışıldayan Racine'in gözlerinin içine bakarak yanıtladı. "Randevusu olan kişi sensin."

Bu yanıta şaşmış gibi görünen kadın sordu. "Kiminle?"

"Kiminle değil. Ne ile? Senin en çok korktuğun şey ile."

Racine'in yüz hatları gerilmişti. "Ben, hiçbir şeyden korkmam," diyen kadın olduğu yerde bir dönüş yaptı ve mermerden yüksek platforma doğru yürüdü.

Daire biçiminde dizilmiş gruptan beyaz saçlı bir çift ileriye doğru çıktı. Kadın elinde bir tepsi taşıyordu. Bu tepside Racine'in silah deposunda ilaç içtiği kehribar rengi şişeler vardı. Adam da elinde

koyu renk zemin üzerinde altın rengi üçlü kartal desenleri bulunan ahşap bir kutuyu taşımaktaydı.

Austin'in elini tutan Skye, onları görünce korkuyla fısıldadı. "Bu insanlar, beni Paris'te kaçıran kişiler. Şimdi ne yapacağız?"

Bir dakika önce saatini kontrol etmiş olmasına karşın Austin saatine bakıp, "Bekle," dedi.

Olaylar pek hızlı geliyordu. Genç adamın beyinde çaresizlikten doğan umutsuzca bir plan oluşmaktaydı. Biraz önce Skye ile birlikte yanına yaklaşmış olan arkadaşı Zavala'ya gözleriyle talimat verir gibi baktı. Joe da başını öne eğip anladığını belirtti. Sonraki birkaç dakika onlar için ölüm kalım savaşıydı.

Racine kendisine yaklaşan adamın elindeki kutuya uzanıp içinden mahut miğferi çıkardı. Arenadaki kişiler hafifçe el çırparak kadını alkışladılar. Racine miğferi havaya kaldırıp sonra başına taktı; muzaffer bir edayla çevresine baktı. "Siz, bu kutsalların kutsalı noktaya varmak üzere, uzun bir yolculuk yaptınız ve hepiniz Görüntüler Köprüsü'nden geçerek buraya geldiniz. Buna memnunum."

Kalabalık grup hafif sesle güldü.

"Hiç endişelenmeyin," diyen Racine konuşmasını sürdürdü. "Biraz sonra dışarı çıkarken bir kanyondan atlayıp karşıya geçme gücünü kendinizde bulacaksınız. Çok yakında hepimiz ölümlüler tarafından gücümüze ve aklımıza tapılan tanrılar olacağız. Bir zamanlar ben de öyleydim. Siz de öyle olacaksınız."

Racine'in tüm yardımcıları onun güzelliğini içlerine sindirir gibi özlemle ona bakıyorlardı. Ve Racine yeniden konuşmaya başladı. "Formülün son evresini bir saat önce aldım. Şimdi bugüne dek benim pek çok hizmetini görmüş onurlu dostlarım, sıra sizde. Şu anda sizler de gerçek Felsefe Taşı denilen ve yüzyıllardır inatla aranan iksiri içmek üzeresiniz."

Elinde şişelerle dolu tepsi bulunan kadın daire biçiminde dizili insanları bir bir dolaştı. Hevesli eller şişeleri almak için uzandılar.

Austin, Marcel ile adamlarının da birer adım ileri çıkmalarını bekliyordu. Dikkatler tutuklulardan önlerinde uzanan görkemli yaşam vaadine çevrildiğinde, dar bir fırsat kapısı da tutuklular için aralanmış olacaktı. Genç adam, Marcel'in dikkatinin o anın heyecanıyla dağılması üzerine kumar oynuyordu. Bu nedenle en yakınındaki korumaya doğru yaklaşmak için yana bir adım attı. Koruma dikkatini

şişeler üzerinde yoğunlaştırmış olduğu için silahını yana doğru indirmişti.

Şişeler, Marcel ile adamlarına da dağıtıldı.

Genç adam yanındaki korumanın üzerine atlamayı ve Zavala'nın da Skye'ı kapıp tünelden kaçırmasını planlamıştı. Austin bu planın pek işe yarayacağını zannetmiyordu, ama başarılı olursa başı belada olan arkadaşlarını kurtarabilirdi. Gözleriyle yine Zavala'ya işaret etti ve yanındaki korumanın üstüne atılmaya hazırlandı. Tam o anda kalabalık gruptaki mırıltıları işitti ve hareketini kısa süre için erteledi.

Şişeleri dudaklarına götüren Racine'nin müritlerinin bakışları platformun üzerinde sabitleşti.

Çünkü Racine, sanki birisi onu boğazından yakalamış gibi bir elini ince boynuna götürmüştü. Kadının gözlerinde şaşkın bakışlar vardı. Sonra iki elini de yanaklarına götürdü. Düzgün teni kırışır gibi olmaya başlamıştı. Birkaç saniye içinde kadının tüm cildi üzerine asit dökülmüş gibi kırış kırış oldu.

Racine, "Bana neler oluyor?" diye söylendi. Saçlarına dokundu. Bu belki de arenadaki meşale ışığı nedeniyleydi. Ama uzun saç lüleleri altın renginden şimdi platin rengine dönüşmüş gibiydiler. Kadın pençe gibi kıvrıdığı parmaklarını saçlarının arasına soktu. Bir tutam saç yumağı parmaklarına dolandı. Kadın elini çekip bu saç yumağına dehşetle baktı.

Bayan Fauchard'ın suratındaki kırışıklıklar şimdi kuruyan toprak gibi çatlak çatlak oluyordu. Kadın, "Neler olduğunu bana söyleyin, ne olur?" dedi.

Kalabalıktan biri, "O, yine yaşıyor," diye mırıldandı. Ama, bu sözler suskun kalabalıkta bir haykırışın etkisini yaratmıştı.

Racine mırıldanan kişiye baktı. Bakışlarındaki yakut renkli parıltı kayboluyor, gözleri yuvalarında derinlere batmış gibi oluyordu. Kolları sopa gibi yanlarına sarkmış, miğfer şimdi başına ağır gelir gibi olmuştu. Kadının bir anda kamburu çıkmıştı. Bedeni bir karides gibi yere doğru bükülmüş, boyutları küçülmeye başlamıştı. Güzel yüzü bir harabe haline gelmiş, mermere benzeyen pürüzsüz teni yaşlılık lekeleriyle dolmuştu. Kadın, hızla gelen yaşlılığın kurbanı olmuştu.

Kendisine neler olduğunu sezinleyen kadın, "Hayır, Hayır!" diye bağırmaaya çalışıyor ama sesi, kulağa kurbağa vıraklaması gibi geliyordu. Bir kez daha, "Hayır!" diye inledi.

Ayaklan onu çekmez oldu. Dizlerinin üzerine düştü, sonra yere kapaklandı. Yerde sürünerek Austin'e doğru geldi. Kemikleri çıkmış elini yukarıya doğru uzattı.

Bu korkunç değişim sürecinde genç adam kendini kaybetmemişti. Çünkü, Racine'in sayısız kötülük ve mutsuzluğa neden olduğunu çok iyi biliyordu. Ona acımayan gözlerle baktı. Kadının ölümle randevusu uzun sürelerle ertelenmişti.

"Sonsuzluğa iyi yolculuklar," dedi Racine'e.

Kadın karga gibi çatlak bir sesle, "Sen bu durumu nereden biliyordun?" diye sordu.

"Dr. MacLean ölmeden önce kulağıma fısıldamıştı. O bilim adamı formülü sonunda yaşanmayı durduracak şekilde değil de, hızlandıracak yolda değiştirmişti. İksirin üçüncü kez ve daha sonraki alımları bu etkiyi tetikliyordu. Sonuç olarak, yüzyıllık yaşanmayı bir saatte gerçekleştirmek üzere hazırlanmıştı o ilaç."

Racine, "Ah o alçak MacLean!" derken sesi hışırtılı çıktı. Bir kez daha titredi ve yerde kıvrılıp hareketsiz kaldı.

O anı izleyen büyük suskunluk içinde kadının müritleri ellerindeki tıpası çıkarılmış şişeleri tersine çevirip içindeki ilacı yere, kumların üzerine döktüler.

Bir kadın haykırarak tünelin çıkışına doğru koştu. Paniğe kapılmış olan müritler de, Marcel ile adamlarını itip kaçmaya başlamışlardı.

Austin yakınındaki korumaya saldırıp sert bir diz darbesiyle onu yere serdi. Zavala, Skye'ı kolundan yakaladı ve Austin'in peşinden koşturdu. Yaşlılar ordusu da canlarını kurtarmaya uğraşıyorlardı.

Marcel onların kaçmaya başladıklarını gördü. Kendini kaybetmiş gibi, hiç hedef gözetmeden kalabalığa doğru ateş etmeye başladı. Büyük gruptan bir, iki kişi vurulup yere yuvarlandı. Neyse ki, bu sırada Austin ve arkadaşları tünelin güvenli örtüsüne sığınmıştı.

Skye ve Zavala tünelin ucundaki merdivenleri tırmanmaya başlarken, Austin merdiveni tünele bağlayan noktadaki kapıyı kapattı. Mandalını indirip kapıyı arkalarından kilitleyerek arkadaşlarının peşinden koştu. Marcel ile adamlarının silahlarından çıkan mermiler demir kapıyı dövüyor, çıkan gürültünün yanı sıra rasgele atışlarla vurulan yaralıların çığlıkları ortalığı sarıyordu.

Austin birinci merdiven sahanlığında durarak arkadaşlarına yola devam etme talimatını verdi. Kendisi bir koridora sapıp küçük Coliseum'un sıralarına tırmandı. Korktuğu gibi olmuş, Marcel ve

adamları demir kapıyı mermilerle açma uğraşını bırakıp başka bir yoldan kendilerini takibe başlamışlardı.

Genç adam geriye döndü. Bir kadın merdivenlerini tırmandı. Sahanlıkta Skye ile Zavala onu bekliyordu. Onlara, "Koşun siz!" diye bağırıp yine arenaya bakan yere açılan bir tünele girerek durumu kontrol etti. Coliseum'un öteki ucunda Marcel ve adamları sıraları tırmanıyor, mumyaları itip kakıyor ve yere düşen mumyalar patlayıp ortalığı toz dumana boğuyorlardı.

Marcel başını kaldırıp genç adamı görünce adamlarına, "Ateş!" emrini verdi.

Austin mermilerden kurtulmak için hemen alçak duvarın arkasına sindi. Mermi yağmuru onun arkasına saklandığı duvara yağıp oraya buraya saplandı ya da sekip çevreye sıçradılar. Marcel kısa sürede genç adamın bulunduğu yere varacaktı. Bu yüzden ne yapıp edip mermi kafalı durdurulmalıydı.

Austin geriye doğru sıçradı. Duvarda yanan bir meşaleyi yuvasından çekip çıkardı. Kolunu olabildiğince geriye götürerek var gücüyle meşaleyi mumyaların bulunduğu sıraların üzerine doğru fırlattı.

Mumyalar saklamak için kullanılan reçine sanki güçlü bir yakıtmış gibi hemen alev aldı ve eski insanların artıkları yanmaya başladılar. Ateş havayı yaladı ve gülümseyen yüzlü suskun cesetler bir dizi Çin havai fişeği gibi patlamaya başladı. Marcel'in adamları amfityatronun bir alev çemberi hâlinde püskürdüğünü görerek geriye kaçtılar. Marcel olduğu yer-

Onlar suyla kendilerini canlandırmaya çalışırken birkaç dakika içinde şatodaki yangın şiddetini artırmıştı. Genç adam ve arkadaşları araba giriş yolunda hızlı adımlarla yürüyüp koruluğun arasındaki yoldan anayola çıkmaya çaba harcarlarken sanki yeraltındaki tektonik tabakaların birbirine sürtünmesiyle ortaya çıkan gürültülerden sonra çok güçlü bir gümbürtüye dönüştü. Geriye dönüp baktılar. Ve koca şatonun duvarlarının dumanlarla, yer yer alevlerle kaplanmış olduğunu gördüler.

Sonra taret biçimindeki kuleler de dumanlar içinde kaldı. Gümbürtüler bu kez çok daha şiddetle duyuldu. Alevler daha da yükseklere çıktı. Daha sonra, genç adam binanın ve taretlerin yok olduğunu gördü.

Şato bulunduğu yerde çöker gibiydi. Yağlı, mantar biçiminde kocaman bir bulut bütün alanı kaplamıştı. Binanın çevresindeki topraklara cürufalar yağıyor, koyu renkli duman bulutu bükülerek göğe yükseliyordu.

Skye, "Tanrı'm! Ne oldu?" diye sordu.

Olan bitene şaşkınlıklar içinde bakan Austin, "Usher'lerin Evi gibi," dedi.

Gözlerini giysisinin kolu ile kuruyan genç kadın bir kez daha sordu. "Ne? Ne dedin sen?"

"Durum aynen ünlü yazar Edgar Allan Poe'nun öyküsündeki gibi. Usher ailesi ve evi, temellerine kadar kokuşup çürümüşü. Aynen Fauchardlar gibi, onlar da yaptıkları kötülüklerin altında kalıp ezildiler."

Skye bir zamanlar koca şatonun dikildiği yere bakarak, "Ben, Rousseau'yu beğenirim," dedi.

Austin kolunu genç kadının omzuna doladı. Önde Zavala onlar da arkada kendilerini uygarlığa döndürecek olan uzun yol boyunca ilerlemeye başladılar.

Ağaçların oluşturduğu tünelden çıktıklarından beş, on dakika geçtikten sonra bir motor sesi duyuldu. Dakikalar sonra da bir helikopter görüş alanına girdi. Koşamayacak kadar bitkindiler. Önlerindeki düz alana inen helikoptere yalnızca duygusuz gözlerle bakmakla yetindiler.

Helikopterden Paul Trout indi, onlara koşarak yaklaştı ve gülümseyerek sordu. "Şu anda bir uçuş yapmaya gereksiniyor musunuz, arkadaşlar?"

Austin, "Bir de düş olsa hiç hayır demezdim," diyerek yanıtladı.

Zavala ekledi. "Yanında bir şişe tekila da hiç fena olmazdı."

Bu dilekler zincirine Skye da katıldı. "Bol köpüklü sıcak bir banyo hiç fena olmazdı," dedi.

Trout önden yürüyerek helikoptere yaklaşırken, "İsteklerinizin hepsi yerine getirilecek," diye yanıtladı. Pilotun yanında oturan Gamay onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

Emniyet kemerlerini taktıktan sonra helikopter havalandı. Ağaçların üzerinden ilerleyip içinden kara dumanlar çıkan ve yerinde kısa süre önce Fauchardların şatosu bulunan kapkara, kocaman çukurun üzerinde bir tur atıp sonra da özgürlüklere doğru uçtu.

Daha sonra uçaktaki hiç kimse geriye dönüp bakmadı bile.

Austin aurbunünü gözlerinden indirerek, hafifçe gülümsedi ve yanıt verdi. "Sargossa Denizi bu karmaşanın yanında gül bahçesi gibi kalır."

leri, kırılmış kemikleriye bir zamanların gururu şatosunun yıkıntılarının altındaydı. Ama, planının bir bölümü hain kadının düşlerinin ötesine kadar yayılmıştı. Onun vaat ettiği gibi, Atlas Okyanusu'nun büyük bölümü şimdi bir bataklık haline geliyordu.

Austin canı anne Racine ile sapık oğlu Emil'in yarattıkları bu kaostan artık yararlanmayacaklarına emindi. Oysa, Fauchardların yarattıkları felaket şimdi de önlenemiyordu. Genç adam bu aile gibi toplumun düşmanı pek çok kişiyle mücadele etmiş; onları alt etmeyi başarmıştı. Ancak bu doğa ve akıl dışı olay Austin'in beyin gücünün sınırlarını aşmaktaydı.

Yine de yarım saat daha orada kaldılar ve yaklaşan yosunlara takılmamak için geriye çekilen gemilerin dümen suyunu gördüler. Sonra gemiye doğru uçtular.

Zavala, "İniş için hazır ol, Kurt," dedi ve helikopter Amerikan Donanmasının bir kruvazörüne inmek üzere alçalmaya başladı. Birkaç dakika sonra helikopter güverteye inmişti.

Onları, Kayıp Kent'te tanıştıkları haberalma subayı Teğmen Pete Muller karşıladı.

Pat pat sesler çıkararak dönen helikopter pervanesinin gürültüsünü bastırmak istercesine Muller bağırarak sordu. "Yosunlar ne alemde? Havadan nasıl görünüyorlar?"

Austin asık suratla yanıtladı. "O melun yosunlar genişledikçe daha da kötü görünüyor."

Genç adam ve Zavala alt güvertedeki toplantı kamerasına inen teğmeni izlediler. Alabandaya asılmış perdenin karşısına dizilmiş portatif iskemlelere otuz dolayında kadın ve erkek oturmuştu. Austin ve Zavala sessizce arka sıraya geçtiler. Genç adam grubun içinde NUMA'da çalışan bazı bilim adamlarını ve birkaç silahlı kuvvetler mensubunu tanıdı. Diğer kişileri tanıımıyordu.

Perdenin başında Woods Hole Enstitüsü'nde Gorgon yosununun yaratacağı tehlikeleri Troutlara açıklayan yosun bilimci Dr. Osborne vardı.

Adam, bir elinde uzaktan kumanda aygıtını, öteki elinde kırmızı lazer ışıklı göstericiyi tutuyordu. Perdede, Atlas Okyanusu'ndaki akıntıları gösteren bir diyagram görülmekteydi.

"İşte yosunun yayılışının başladığı yer, Kayıp Kent," diye Osborne anlatısını sürdürdü. "Kanarya adaları akıntısı yosunu güneye, Azor adalarına taşıyor. Sonra, batıya dönen akıntı Atlas Okyanusu'nu geçerken Gulfstream akıntısı ile birleşiyor. Gulfstream, Amerika anakarası sahanlığı boyunca kuzeye doğru hareket ediyor. Sonunda Kuzey Atlantik akın- tısıyla birleşerek doğuya, Avrupa'ya doğru yöneliyor. Böylece Kuzey Atlantik dolaşımı tamamlanmış oluyor." Doktor elindeki kırmızı lazer ışığını geniş bir daire çizmek üzere diyagram üzerinde çevirip, "Sorusu olan var mı?" dedi.

Birisi, "Gulfstream akıntısının dolaşım hızı nedir?" diye sordu. "En hızlı yerinde saatte beş deniz mili. Günde yüz milli aşar."

Muller sordu. "Peki Dr. Osborne, yosunun şu andaki yayılma hızı ne?"

Osborne uzaktan komutayı tıklattı ve dolaşım diyagramı perdede kaybolup yerine Atlas Okyanusu'nun kuzeyini gösteren uydu fotoğrafı görüldü. Şekilsiz bir simide benzeyen sarımsı renkli bir hat okyanusun anakaralarına yakın bir şerit oluşturmuştu.

"Bu gerçek zamanlamalı birleşik uydu fotoğrafı size Gorgon yosunun yayılışı hakkında fikir verecektir," diyen Osborne ekledi. "Şimdi bizim yayılma ile ilgili olarak yaptığımız bilgisayar gösterimini size sunacağım." Perdedeki görüntü değişti. Yeni görüntüde okyanus, merkezindeki birkaç delik dışında tümüyle sarı renkte gözüküyordu.

İzleyiciler arasında mırıldanmalar yükseldi.

F: 29

Muller sordu. "Bu aşamaya varılması ne kadar sürer?"

449

Osborne sanki sözcükler telaffuz etmekte zorlanmış gibi gırtlığını uzun uzun temizleyip yanıtladı. "Yalnızca birkaç gün."

Bu yanıt karşısında kamaradaki grupta ortak bir soluklanma sesi duyuldu.

Doktor bir kez daha uzaktan komuta aygıtını tıklattı. Görüntü Kuzey Amerika'nın doğu kıyısında odaklandı. "Burası hemen müdahale edilmesi gereken alan. Yosun bir kez anakara sahanlığının sığ sularına varınca başımız tam anlamıyla derde

girecek. Başlangıç olarak Amerika ve Kanada'nın doğu kıyıları ile Kuzeybatı Avrupa boyunca tüm balıkçılık endüstrisi yıkıma uğrayacaktır. Biz deniz suyunun içerdiği şeylerle ilgili önlemler üzerinde çalışmaktayız. Biraz önce, NUMA'dan Bay Austin'in buraya geldiğini gördüm. Bize şu anki durumu özetleyebilir misin, Kurt?"

Bunu yapamam, diye düşünen genç adam grubun önüne doğru ilerledi. Ona bakan soluk yüzleri inceledikten sonra konuşmaya başladı. "İş ortağım Zavala ile birlikte anakara sahanlığı boyunca dizilen gemileri helikopterle izleme turundan az önce döndük." Austin neler gördüklerini tek tek anlattıktan sonra şöyle bir sonuca vardı. "Şu ana dek uygulanan hiçbir önlem, yosunda tek bir çentik bile açamıyor."

Hükümet adına gruba katılan bir bürokrat sordu. "Bu konuda kimyasal maddeler kullanmaya ne dersiniz?"

"Kimyasal maddeler çabucak su ve rüzgârla dağılıyor ve etkisini yitiriyor. Belki bir parçası suya nüfuz edip yosunun kollarını öldürebiliyor ama Gorgon yosunu öyle kalın ki, arasına tam anlamıyla yayılabilmek olanaksız. Burada çok geniş bir alandan söz ediyoruz. Bütün bu alanı kimyasal maddelerle kaplasanız bile, o zaman tüm okyanusu zehirlemiş olacaksınız."

Muller sordu. "Geniş alandaki yosunu yok edecek herhangi bir yol var mı?"

"Elbette var. Nükleer bir bomba kullanmak," diyen genç adam isteksiz olduğu kolayca anlaşılan bir gülümsemeyle sözlerini sürdürdü. "Ama o bile milyonlarca kilometre karelik okyanus alanında etkisiz kalacaktır. Size ana limanlara büyük bumbalar dikilmesini de önereceğim. Böylece oraları temiz tutar ve zaman kazanırız."

Apoleti dört yıldızlı, iriyarı ve adı Frank Kyle olan bir general ayağa kalkarak sordu. "Zaman kazanmak için mi? Ne için? Bu maddeye karşı bir savunma olmadığını siz söylediniz biraz önce."

"Genetik çözümler üzerinde çalışan bilim adamlarımız var."

General askerlerinin silahının çiçeklerinin çiçeklerle değiştirilmesi önerilmiş gibi hafifseyerek yanıtladı. "Genetik mi? DNA işleri mi? Onlar ne işe yarayacak ki? Üstelik başarılması aylar ya da yıllar sürebilir."

Austin, "Biz önerilere açığız," dedi.

General dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu sözü işittiğim için memnunum. Sizin şu nükleer bomba kullanma önerinizi Başkan'a ileticeğim."

Austin, CIA'da çalışırken böyle tiplerle çok çatışmıştı. Onlar, düşmanla savaşımında hemen en ağır silahlara başvurmaya eğilimli olurlardı. General Kyle de, başka bir nükleer silah kullanma eğilimli asker, General Curtis gibiydi. Ancak böylelerini biraz korkutmak hemen geri adım atmalarına neden olurdu.

"Ben bomba kullanmayı önermemiştim," diyen Austin sabırla konuşarak ekledi. "Anımsayacağınız gibi konuşmamda, nükleer bomba bile o yosunlara oldukça etkisiz kalır ve yalnızca küçük bir çentik açar demiştim."

"Bense, burada tek bir bomba kullanmaktan söz etmiyorum," dedi general. "Stoklarımızda Ruslara karşı kullanılmak üzere hazırlanmış binlerce bomba var. Onları halı gibi sererek okyanusu bombalar, yetmezse Ruslardan ödünç bomba da alırsız," dedi.

"Siz, okyanusu nükleer atık çöplüğüne çevirmekten söz ediyorsunuz. Böyle bir bombalama kampanyası okyanustaki tüm yaşamı yıkıma uğratacaktır."

Kyle şöyle yanıt verdi. "Ne olursa olsun sizin bu yosununuz tüm balıkları öldürecek. Bildiğiniz gibi deniz taşımacılığı şimdiden aksamaya başladı. Kayıplar milyarlarca dolarla ifade ediliyor. Yosun tüm kıyı kentlerimizi tehdit etmekte. O şey her ne ise kesinlikle durdurulmalı. Kullanabileceğimiz 'temiz' nükleer silahlarımız da var."

Toplulukta sallanan başlar generali desteklediklerini gösteriyordu. Austin bu şekilde bir yere varamayacağını anladı. Arkadaşı Zavala'ya, "sen burada kal" gibi işaret edip gruptan izin isteyip geminin köprüüstüne çıktı. Birkaç dakika sonra telsizi kullanarak şu anda Kayıp Kent'te Sea Searcher adlı gemide bulunan Trout ile konuşmaya başladı. Paul oradaki Uzaktan Komutalı Sualtı Aracı'na talimat vererek yönetmekteydi.

Austin, ona, "Dr. Strangelove'm tuhaf dünyasından selamlar," dedi.

Trout, "Ne dedin, anlayamadım," diyerek yanıtladı.

"Bir dakika içinde açıklayacağım. Senin işlerin nasıl gidiyor?"

"Şöyle böyle," diyen Trout gönülsüzce açıkladı. "Yosun örneklerini toplamak üzere bir UKSA kullanıyoruz. Gamay ile ekibi laboratuvarında birtakım analizler yapıyor."

"Gamay neyin peşinde?"

"Karım, yosunun molekül yapısındaki bir şeyin bize yardımcı olabileceğini umuyor. Elde ettiğimiz sonuçları Washington'daki ve diğer ülkelerdeki bilim adamlarıyla paylaşıyoruz. Senden ne haber?"

Austin içini çekerek yanıtladı. "Düşünebileceğimiz her türlü önlem yosun üzerinde uygulandı. Oysa, olumlu sonuçlara varılamadı. Kıyıdan denize doğru esen rüzgâr bize biraz erteleme olanağı sağlıyor. Ama çok geçmeden doğu kıyılarımızdaki her liman kapanmış olacak. Aynı şekilde, Büyük Okyanus'ta da yosunun yayılma izleri var."

"Ne kadar zamanımız kaldı?"

Kurt, arkadaşına Dr. Osborne'un söylediklerini anlattı. Bunları işittikçe Paul'ün de soluksuz kaldığı ses tonundan kolayca anlaşılıyordu.

Genç adam sordu. "Siz orada tekneyle seyir ederken sorunlarla karşılaşılıyor musunuz?"

"Kayıp Kent çevresinde deniz oldukça temiz. Yosunun yayılması buradan başlıyor. Doğu ve batıya gidildikçe yayılma artıyor."

"Uzun zaman geçmeden orası okyanustaki tek temiz yer olarak kalacak. Sen kendine bir kaçış rotası çizsen ve yosuna takılmasan iyi olacak."

"Ben, bu konuyu şimdiden gemi komutanıyla konuştum. Güneye doğru açık bir kanal var. Ancak, biz buradan yirmi dört saat içinde ayrılmayı ve yosundan kaçıp kurtulmayı umut ediyoruz. Konuşmamızın başında Dr. Strangelove diyerek neyi kast ettin sen?"

"Burada Kyle adlı bir general var. O, Başkan'a elimizde bulunan tüm nükleer bombaları bu konuda kullanmamız için bir öneride bulunacakmış."

Trout şaşırmıştı. Bir süre yanıt vermedi. Sonra yeniden sesine kavuştu. "O adam ciddi olamaz!"

"Korkarım ki, adam çok ciddi. Bir şeyler yapılması konusunda dünya liderlerinden büyük baskılar var. Bu şey ne olursa olsun hemen yapılmalı diyorlar. Başkan yardımcısı Amiral Sandecker belki de Başkan'ı durdurabilir. Ancak yapacağı işlem çılgınca bir eylem olsa bile, Başkan harekete geçmeye zorlanabilir."

"Bu, her şeyin ötesinde delice bir davranış olur, belki de hiçbir işe yaramaz. Adamlar yosunları parçalarlar. Ve her bir parça kendi filizleri- le benzerlerini oluşturarak çoğalır. Bu da daha büyük bir felaket olur," diyen Paul içini çekerek ekledi. "Atlas Okyanusu'nun üzerinde mantar bulutlan görebiliriz o zaman."

"Şu anda yapılmakta olan bir toplantı var. Yarına kadar bir karara varılabilir. Eğer makine bir kez yola çıkarsa, işler daha da çabuklaşır ve Gorgon yosunu kıyılarımıza ulaşır." Bir an duran genç adam konuşmasını şöyle sürdürdü. "Ben şu anda Dr. MacLean'i düşündüm. O sana Fauchard formülünü kullanarak yosuna karşı bir panzehir oluşturmaktan söz etmiş miydi?"

"O bilim adamı, bunu yapabileceğinden eminmiş gibi görünüyordu. Ne yazık ki, şu anda ne MacLean hayatta ne de onun formülü elimizde."

Austin binlerce tonluk şato yıkıntısının altındaki miğferi düşündü. "Bu işin anahtarı, Kayıp Kent'te bulunuyor. Mutasyona neden olan şey orada saklı. Bu yosunla savaştıracak şey her ne ise, o Kayıp Kent'te olmalı," dedi.

"Şunu bir kez düşünelim," diyen Trout konuşmasını sürdürdü. "MacLean yaşamı uzatan formülün aksayan yönünü biliyordu. Yani, formülün etkisi tersine çevrilebilirdi. Racine bunu en güç yoldan öğrendi. Formülün etkisi önceden bilinemezdi. Formül, gelişmeyi de hızlandırıyordu."

"Ben de sözü ona getiriyordum. Doğa her zaman dengesizdir."

"Bu pek doğru. Çok gerilen bir kauçuk şeridin geriye dönüşü gibi."

"Racine Fauchard'ın bir lastik şeritle kıyaslanmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını bilemezdim. Ama benim görüşüm doğanın bu dengeyi aradığı yönünde. İnsanlarda bile her gün mutasyon gerçekleşiyor. Doğa, sisteme bir düzeltici kurmuş. Öyle olmasaydı biz iki ya da üç başlı doğardık ki, bu da hiç fena sayılmazdı. Yaşlanmaya gelince, her türün bir ölüm geni var. Bu da, yaşlı bireyleri öldürüp yeni kuşaklara yer açıyor. Fauchardlar yeni enzimi ortaya çıkarana değin Gorgon yosununun aslı dengeli idi. Enzim, olayın dengesini bozdu. Ancak sonunda kauçuk şerit geriye sek- meli."

"Mutasyona uğramış olan askerlerin o kadar uzun yaşamalarına ne diyorsun?"

"O yapay bir durumdu. Kendilerine kalsa onlar birbirlerini yer bitirirdi. Ve denge yeniden gerçekleşirdi."

"Burada değişmez olan şey o enzimdir," diyen Paul sesinde sonuca varmış bir tonla ekledi. "Enzim olayı durduran veya hızlandıran bir etken. Yaşlanmayı durdurabilir ya da onu hızlandırabilir."

"Gamay bir kez daha bu enzimi incelesin, Paul."

"Onun nasıl bir sonuca varabileceğini göreceğim."

"Ben şimdi toplantıya geri dönüp General Kyle'ı Atlas Okyanusu'na nükleer bomba atma yolunda cesaretini kırmaya çalışacağım. Oysa o konuda hiç de iyimser değilim."

Trout'un bu konuşmadan sonra başı döner gibi olmuştu. Fauchard- lar ölmüştü. Oysa şimdi de mezarlarından dünyaya kötülük etmeyi başarıyor gibiydiler. Paul köprüüstünden alt güvertedeki Gamay'ın dört kişilik deniz biyoloğuyula oluşturduğu ekiple çalıştığı "deniz suyu" laboratuva- rına indi.

Karısına, "Şimdi Kurt ile görüştüm. Haberler hiç iyi değil," diyerek Austin ile konuşmalarını özetledi. "Siz yeni bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

"Enzim ile yosun arasındaki etkileşimi buldum ama bir sonuca varamadım. Bunun yerine bitkinin DNA'sına bakıyordum. Bilimsel araştırmalarda daha önceki çalışmalara zaman zaman dönmek zarar getirmez.

Gamay önden yürüyüp bir masanın üzerinde sıralanmış yirmi çelik kabin önünde durdu.

"Bu kapların her biri Gorgon yosunu örneklerini içeriyor. Ben, UK-SA ile elde ettiğimiz enzimleri sütunlardan alınan yosunlara verip ne olacağını görmek istedim. Yosunlara çok miktarda enzim verilirse, herhangi bir tepkimenin yaşanıp yaşanmayacağını görmek istiyordum. Yosun örnekleri üzerinde şu ana dek bakmadığım şeylere de bakıp bunlar üzerinde neler olduğunu saptamak niyetindeydim."

Paul, "Konuşmandan neler anladığımı bir görelim," diyerek bir özetleme yaptı. "Saflaştırma sırasında Fauchardlar enzimin yapısını bozdular. O enzimleri oluşturan bakterileri ayırtırmaya çalışıyorlardı bu saflaştırma işleminde. Yosunun genetik yapısında bir düzensizlik meydana geldi ve bu da mutasyonu tetikledi."

"Bu oldukça iyi bir özetleme," dedi Gamay.

"Öyleyse devam edeyim. Sen de beni izle. O zamana kadar yosunlar, enzimle birlikte doğal durumda yaşamını sürdürüyordu."

"Bu da doğru," diyen Gamay açıklamasını sürdürdü. "Enzim değiştirilince en yakınındaki canlıyı etkiledi. Bu da, iğrenç görünüştü ama mükemmel doğada bir deniz yosunu oldu. Enzimin bu hali, yosunu canavar durumuna soktu. Umut ederim ki, enzimin aşırı oranda alınması yaşlanmayı da artıracaktır. Aynen Racine Fauchard'da olduğu gibi. Oysa bu, denemede işe yaramadı."

"Tanıtımın kulağa çok makul geliyor. Ama burada eksik bir şey var," diyen Paul bir an düşündü ve ekledi. "Eğer burada etkileyici enzimin kendisi değil de bakteri ise ne olacak?"

"Bu, kesinlikle benim aklıma gelmemiştir. Hep kimyasal maddelerle oyalanıyor, onun yarattığı maddelerle değil, enzimin asıl etken olduğunu düşünüyordum. Enzimi sudan çıkararak Fauchardlar bakteriyi öldürdüler. Ve bu da olay da ana faktörü etkiledi."

Genç kadın bunları söyledikten sonra buzdolabına doğru yürüdü. Dolaptan bir şişe çıkardı. Bu minik şişenin içeriği açık kahverengi idi. "Bu, bizim Kayıp Kent'ten topladığımız bakterinin kültürüdür," dedi.

Şişeden bir miktar sıvı alıp içinde Gorgon yosunu bulunan çelik kaba döktü ve bunun saatini not etti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Paul.

"İşini görmesi için bakteriye zaman tanıyacağız. Ama olay uzun sürmeyecektir. Ben henüz yemek yemedim. Bana yemek getirmeye ne dersin?"

"Sen buradan çıkmaya ve geminin subay salonunda gerçek bir yemeği yemeye ne dersin?"

Gamay alnına dökülen perçemleri geriye geriye itip, "Bugün aldığım en güzel davet bu," dedi.

Çizburgerler hiç bu denli nefis gelmemiştir onlara. Bir saat sonra karınları doymuş ve moralleri düzelmiş olan Troutlar laboratuvara geri döndüler. Paul içine bakteri dökülmüş kaba baktı. Bitkinin karmaşık filizleri olan yapısı hiç de değişmemiş gibi görünüyordu. "Şu şeye daha yakından bakabilir miyim? Bu ışıpta onu görmek hayli güç," dedi.

Gamay, ona bir laboratuvar maşasını göstererek yanıtladı. "Şunu kullan. Örneği, şu musluk eviyesinde yakından inceleyebilirsin."

Paul yosun kütlesini kaptan çıkardı. Eviyeye taşıdı ve plastik bir kutunun içine koydu. Gorgon yosunu kutuda öyle masum görünüyordu ki. Yalnızca hoş bir bitki değil, hayranlık uyandıracak kadar işlevseldi de. Örümcek ağına benzeyen filizleri birbirinin içine girip takılıyor, okyanustaki besleyici öğeleri emen bir hasır haline geliyordu. Paul maşayla filizi tutup yosunu kaldırdı. Filiz gövdeden koptu ve yosun "plof sesi çıkarıp sular saçarak plastik kutunun içine düştü.

"Bağışla beni," dedi Paul. Ve ekledi. "Senin yosun koptu."

Gamay, kocasına tuhaf tuhaf baktı. Ve maşayı onun elinden aldı. Başka bir filizi kaldırdı. O da koptu. Aynı denemeyi defalarca

tekrarladı. Her seferinde filizler kolayca kopuyordu. Kopuk bir filizi alıp masaya götürdü. Bıçakla dilimledi. Bir dilimi mikroskop lamininin altına koydu. Dikkatle incelemeye başladı.

Bir dakika sonra mikroskoptan başını kaldırıp, "Yosun ölüyor," diye açıkladı.

"Ne?" diyen Paul evyenin içine baktı. "Bana çok canlıymış gibi görünüyor."

Gamay gülümsemi ve birkaç filizi daha aynı şekilde ana gövdeden kopardı. "Görüyor musun? Bunu sağlıklı bir yosunda asla yapamazdım. Aslında filizler çok güçlü kauçuk gibidirler. Oysa, bunlar pek zayıf ve kırılgan."

Yardımcılarını yanına toplayan Gamay onlardan, her yosun parçasından dilimler alıp mikroskoplarında renkli fotoğraflarını çekmelerini istedi. Sürekli mikroskoba bakmaktan gözleri kızarmıştı ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı Gamay'ın.

"Yosunun ana gövdesi da ölüm halinin ilk aşamalarında. Diğer bir deyişle, bu canlı bitki şu anda ölüyor. Şimdi emin olmak için bütün yosun örneklerine aynı testi uygulayacağız."

Bir kez daha yosunların üzerine bakteri kültüründen döküp bir saat beklediler. Mikroskoptaki incelemede orijinal bulgu doğrulandı. Bakteri verilen her yosun örneği ölüyordu.

"Bakteri, Gorgon yosununun canlı kalması için gereken şeyi yiyor," diyen Gamay ekledi. "Biraz daha araştırma yapacağız."

Paul içinde bakteri kültürü olan şişeyi eline alarak karısına sordu. "Bu minik ama aç canlıları en etkili biçimde kullanmanın yolu nedir?"

"Bakterileri çok büyük miktarlarda üretmek ve sonra onları işlevlerini yapması için her yere yaymak," dedi Gamay gülümseyerek.

Paul da gülümseyerek, "İngiliz hükümetinin bize Fauchardların denizaltı gemisini Kayıp Kent'ten bu bakterileri hasat etmek üzere kullanmamıza izin vereceğini düşünüyor musun? O denizaltının yeterli kapasitesi ve hızı var."

"Sanırım yetkililer, İngiliz adalarının dünyanın geri kalanından kopmaması için hemen bize denizaltı gemisini kullanma iznini vereceklerdir."

"MacLean bir kez daha canımızı kurtardı," diyen Paul başını sallayarak konuşmasını şöyle sürdürdü. "Bu yosunu yenmek için bize umut verdi."

"Kurt Austin'in de bu başarıda payı var."

"Evet, onun içgüdüleri Kayıp Kent'e geri dönüp olayı doğal denge yönünden aramamız için bizi uyararak işe yaradılar," diyen Paul kapiya doğru yürümeye başladı.

Gamay sordu. "Kurt'a haber verecek misin?"

Paul başım sallayarak yanıtladı. "Evet. Sonra da emektar İskoç beyefendisi Dr. MacLean'e güzel bir uğurlama yapılmasını söyleyeceğim ona."

44

Göl dört, beş kilometre uzunlukta ve iki, üç kilometre genişlikteydi. Ancak soğuk ve sakın suyu lekesiz İskoçya göğünün altında Kraliçe'nin aynası gibi parlamaktaydı. Çevresinde mor renkte çiçek açmış süpürge- otu çalılıyla kaplı aşınmış tepeler bu gölü mor renkli bir kucaklama ile sarıyorlardı.

Güvertesinin üzeri açık ahşap tekne sakın havada kıydan ayrılmış ve gölün en derin yerine doğru yönlenmişti. Önceden saptanan yere varılınca motorları stop edilip tekne durduruldu. Teknede dört yolcu vardı: Paul ve Gamay Trout; Douglas MacLean ile onun ölü yeğeni Angus. Kimyager Angus MacLean'in külleri bir zamanlar onun bir yolculuğunda satın aldığı küçük ama süslü bir Yunan sandığında taşınmaktaydı.

Douglas MacLean yeğeni Angus ile bir kez, bir akrabanın düğününde bir araya gelmişlerdi. Orada uzun uzun konuşup iyi anlaşmışlar ve yeniden bir araya gelmek üzere ant içmişlerdi. Oysa birer kadeh viski içilerek yapılan pek çok plan gibi bu da sonuçsuz kalmış, iki MacLean şu ana dek bir türlü bir araya gelememişlerdi. Douglas, kimyagerin izi sürülebi- len tek akrabasıydı. Ayrıca pek önemli bir özelliği vardı. Çok iyi değil ama yüksek sesle gayda çalabiliyordu.

Şu anda Douglas teknenin baş tarafında kareli bir İskoç eteği giyinmiş olarak dikiliyordu. Gamay'ın verdiği işaret üzerine gayda ile "Şaşırtıcı Zarafet" adlı parçayı çalmaya başladı. Büyüleyici gayda sesi tepelerden yankılanırken Paul, Kimyager Angus MacLean'in küllerini göle döktü. Gri-kahverengi toz birkaç dakika suyun yüzeyinde kaldı ve sonra koyu mavi suda yavaş yavaş derinlere indi.

Trout yumuşak sesle Latince, "Selam ve Elveda," dedi.

Aşağı yukarı Trout'un bu veda sözlerini söylediği zamanda Joe Za- vala, Fransa'nın Rouen kentinde diğer tabut taşıyıcılarla birlikte yalın tahtadan yapılmış bir tabutu, eski bir kilisenin yanındaki mezarlıkta yıpranmış mezar taşlarının arasındaki toprak kaplı yolda

taşıyordu. Tabutu taşıyan diğer kişiler, Yüzbaşı Pierre Levant'ın aile fertleriydi.

Levant ailesinden en az yirmi kişi yüzbaşının karısı ile oğlunun mezar taşlarının yanında kazılmış mezar yerinin kenarında ayakta duruyorlardı. Mezarlıktaki diğer kişiler Fransız ordusunun mensuplarıydı. Rahip son sözleri söyledikten sonra ordu mensupları cenazeyi canlı hareketlerle selamladılar. Tabut mezara indirilirken Levant'ın akrabaları onu böyle yitirmiş olmalanna bir kez daha hayıflandılar.

Ve Zavala, Latince olarak, "Selam ve Elveda!" diye fısıldadı.

Önceden düzenlendiği gibi, aynı saatlerde Fauchardların üzüm bağlarının üstünde kırmızı renkli çift pervaneli bir uçak havada aç bir kartal gibi uçmaktaydı. Austin saatini kontrol etti, Aviatik marka uçağın kanadını yana yatırdı ve cesedi buzuldan çıkarılarak yakılan Jules Fauchard'ın küllerini bağların üzerine döktü.

Jules'in donmuş cesedinin yakma düşüncesi hayli tartışılmıştı. Çünkü, Katolik kilisesi buna karşı çıkıyordu. Oysa yaşayan akrabası bulunmadığı için Austin ile Skye işi ele almış, Jules'un gözü gibi baktığı bağlarına geri dönmesine karar vermişlerdi.

Ve Trout ile Zavala gibi Austin de, Jules Fauchard'ı Latince sözlerle selamlayıp uğurladı.

"Eh, bu da Jules'a yakışırdı," dedi kokpitte diğer koltukta oturan Skye ile bağlantılı mikrofona konuşan genç adam ekledi. "Çünkü o ailesinin en iyisi olduğunu kanıtladı. Jules buzun altında yatmaktan daha iyi şeylere layıktı."

"Sözlerini aynen kabul ediyorum," diyen Skye sordu. "Eğer o uçuşunda İsviçre'ye varabilmiş olsaydı neler yaşanırdı?"

"Bunu kesinlikle bilemeyiz. Haydi sizinle zamanın akışı içinde Jules'un o kanlı savaşı durdurmayı başarabildiğini hayal edelim."

"Bu çok hoş bir düşünce," diyen genç kadın biraz duralayıp sordu. "Bu şeyin içinde nereye kadar ulaşabiliriz?"

"Yakıtımız bitinceye kadar."

"Aix-en-Provence'e kadar gidebilir miyiz?"

"Bir dakika," diyen Austin mevki bulma aygıtının tuşlarına dokundu. Bir rota çizerek, yakıt alma noktalarının belirmesini bekledi. Sonra, "Oraya varışımız birkaç saat sürecek ve yolda bir kez inip yakıt almamız gerekecek. Neden sordun?" dedi.

"Antikacı Charles Darnay bize villasında kalmayı önerdi. Eğer yüzme havuzuna düşürmemeye söz verirsek oradaki Bentley marka arabasını da kullanabilirdik."

"Zor bir şart koştun. Ama böyle bir söz verebilirim."

"Villa olağanüstü hoş bir yer," diyen Skye ekledi. "Sessiz ve güzel. Üstelik stoku sağlam bir şarap mahzeni var. Orada işimi iyi yapabileceğimi de düşündüm. Bir tek şey için Fauchardlara teşekkür etmeliyim. Racine'in aile geçmişi hakkındaki anlattıklarını kullanarak Girit'teki Minos Uygarlığı ile Avrupa arasındaki ticarete ilişkin kuramımı kanıtlayabilirim. Senin katkıyla

bağdaştırarak onların Faroe Adası'na ve hatta Kuzey Amerika'ya gittiklerini de tartışabiliriz. Eh, bu önerime ne diyorsun?" "Ama, yanımızda giysilerimizi getirmedi."

"Giysilere kim gereksiniyor ki?" dedi genç kadın. "Giysiler bizi daha öne durdurmadı ki," diye ekledi.

Austin gülümseyerek yanıtladı. "Ben buna bir anlaşmanın perçinlenmesi derim. Rüzgârı uçağın kuyruğundan alıyoruz. Provence'e akşam yemeği zamanında varmaya çalışacağım."

Sonra genç adam pusulaya baktı. Uçağın yönünü güneye, onları çağıran Akdeniz'e doğru çevirdi.

Bitti

Ölümsüzlüğün sırrı bulunmuştu.
Fakat bu sırrı **KAYIP KENT**'te
arayanları azrail bekliyordu...

"Engin denizlerde geçen ve insanı ürperten serüvenler... Kimse, Clive Cussler'dan üstün olamaz bu konularda..."

Chicago Tribune

"Usta yazar Clive Cussler'dan yeni, göz kamaştırıcı bir Kurt Austin serüveni daha..."

Kirkus Reviews

"Bundan daha doyurucu kitap bulamazsınız..."

The Cleveland Plain Dealer

"Cüretli ve soluk kesici..."

New York Daily News

"Clive Cussler'ın bir eşi daha yok..."

Publishers Weekly

"Cussler okuyucularını gerçek dışı maceralar ve garip beklenmedik gelişmeler arasında dolaştırıyor."

The Sunday Oklahoman

ISBN 975-21-0734-6

9 789752 107342

